'İçinizi yaşama sevinci ve aşk ile dolduruyor'
JILL MANSELL

milly johnson

Yazın sonbahara döndüğü gibi, arkadaşlık da aşka dönüşecek mi?

Bir Sonbahar Aşkı

KAKTUSUN

9.90 TL

HYPERION

Rüzgârlı mevsimin tam ortasında,
dört arkadaşın ayakları yerden kesilmek üzere...

Onu yerle bir eden bir boşanmanın ardından, daha yeni bekâr kalmış olan Juliet Miller kendisine ait bir daireye taşınır ve otuzlu yaşlarının ortalarında uygun birisinin çıkabileceğini düşünerek bir oda arkadaşı bulmak üzere ilan verir. Tam pes etmişken, Floz çıkagelir ve iki kadın bir anda kaynaşır.

Juliet'in iri yarı, tatlı ikiz kardeşi Guy, Floz'la tanışır tanışmaz ona vurulur. Ancak, onu ne kadar etkilemeye çalışsa da bir türlü beceremez, hata üstüne hata yapar. Bu arada, Guy'ın en yakın arkadaşı Steve de eskiden beri Juliet'e âşıktır... Ama bu öyle bir aşktır ki, ilk başından beri karşılıksız kalmıştır.

Floz ile Juliet'in arkadaşlıkları güçlendikçe ve Floz, Miller ailesinin bir parçası olmaya başladıkça acaba Guy, Floz'un onlara karşı hissettiği sevgiyi daha farklı bir şeye dönüştürebilecek, kendisine âşık olmasını sağlayabilecek mi? Juliet en sonunda hayallerini süsleyen erkeğin, Piers'ın dikkatini çekince, Steve'in kalbi kırılacak mı?

Sonbahar ilerledikçe, aşk hepsi için tekrar mümkün olacak mı? Yoksa geçmişin sırları bu mevsimin altın renklerini kışın soğuğuna mı dönüştürecek?

/hyperionkitap
/hyperionkitap
978-605-63339-4-1
₺22
9 786056 333941

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

milly johnson

Bir Sonbahar Aşkı

Çeviren
Belgin Selen Haktanır

HYPERION

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BİR SONBAHAR AŞKI
Milly Johnson

An Autumn Crush
© as seen on UK Edition

HYPERION
Romantik - 4

ISBN: 978-605-63339-4-1

Baskı Tarihi: Ekim 2013

Editör
Zeynep Ünalan

Çeviren
Belgin Selen Haktanır

Kapak
Lizzie Gardiner

Yayına Hazırlayan
Ali Bulut

Baskı
Ana Basın Yayın
Adnan Kahveci Mahallesi
Avrupa Caddesi No: 62/A2 Blok Kat:1
Beylikdüzü - İstanbul

KRP Yayıncılık Matbaacılık Ltd. Şti.
email: info@krpyayincilik.com
Tel: +90312 490 90 91
Fax: +90312 490 92 02
Turan Güneş Bulvarı 100/20 Çankaya-Ankara

HYPERION © Bir KRP Yayıncılık Markasıdır.

Yayın Hakları
© KRP Yayıncılık Matbaacılık Ltd. Şti.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı
izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

www.krpyayincilik.com

www.facebook.com/hyperionkitap
twitter.com/hyperionkitap

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

milly
johnson

Bir Sonbahar Aşkı

Çeviren
Belgin Selen Haktanır

HYPERION

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bu kitap tebrik kartları yazarları olan 'erkek kardeşlerime' ithaf edilmiştir: Paul Sear, Alec Sillifant, Fraz Worth, Pete Allwright ve Tony Husband. Çocuklar, hepinize bayılıyorum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Aşk her mevsime ait, her elin uzanabileceği bir meyvedir.

Azize Teresa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Ağustos

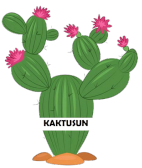
"Ödülden önce, çalışma gelmelidir. Ürünlerinizi hasattan önce ekersiniz. Mutluluğu toplamadan önce, gözyaşlarının tohumlarını ekersiniz."

Ralph Ransom

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bir

Bayan Saat Bir'le her şey tıkırında gidiyordu. Juliet ve Coco verdikleri kararda hemfikirlerdi ve keskin zekâlarıyla gurur duyuyorlardı. O, koltuk altı kokusu yayan Bayan Saat On İki'nin aksine güzel kokuyordu. Suratındaki aşırı botoks yüzünden Madam Toussauds Müzesi'nden firar etmiş gibi gözüken Bayan On Bir'in tersine gözlerinin etrafında kırışıklıklar vardı. Oldukça genç ve şapşal olan Bayan On Kırk Beş ve Dokuzu Beş Geçe'nin aksine de otuzlarının sonlarındaydı. *Karateci Çocuk* filminin ilk çıktığı yılları hatırlayamayan herkes listenin dışında kalıyordu. Gayet orantılı, dolgun bir vücudu vardı, kitaplara konu olan kadın kahramanlara benzeyen, incecik Bayan On İki Buçuk gibi değildi yani. Evet, Bayan Saat Bir'in bir gece yarısı peynirli kekini memnuniyetle mideye indirecekmiş gibi durması, onun iyi birisi olduğunun en büyük göstergesiydi. Juliet midelerinin kazınmasını dindirmek için yemek yiyenlerin, bedenlerine yakıt sağlamak için bir şeyler yiyenlere kıyasla, hayattan daha fazla keyif aldığına inanırdı. Oda arkadaşı arayışının nihayet sona ereceğini düşününce derin bir oh çekti, çünkü yaş ilerleyince, her şeye daha fazla titizlenmeye başlayınca, insanın evini paylaşacak birisini bulması hayatı resmen zehir eden bir durumdu.

Juliet ona çikolata uzattı.

"Onlardan asla yemem," dedi Bayan Saat Bir suratını Mr. Bean gibi ekşiterek. "Bunların içinde hayvansal yağ var. Ben bir veganım."

Vegan sözcüğünü sanki bir başka gezegenden geliyormuş

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gibi söylemişti. Eh, zaten Juliet'te bıraktığı izlenim de bundan farksız değildi. Veganlar da tıpkı Vulkanlar gibi sivri kulaklıydı. Saf, katıksız uzaylılardı. Juliet ve Coco bilmiş bilmiş birbirlerine baktılar. Gözlerini devirerek, "Ah Tanrım, bu da kafayı yemiş," dediler birbirlerine. Coco, Juliet'in dairesini bir vegan yerine Harold Shipman'la paylaşmayı tercih edeceğini gayet iyi biliyordu. Domuz pirzolası yedi, yemeklerinde hayvansal yağ kullandı, ya da kuzu derisinden yapılmış terlikler giydi diye, kimsenin ona bir soykırımcıymış gibi dik dik bakmasını istemezdi.

Bayan Saat Bir'in hali tavrı, yamyam ve süt içtiği tescilli kişilerin yanında oturduğunu anladığı anda tamamıyla değişmişti ve söyleşiye devam etmeye gerek görmemişti. Juliet'le Coco'ya Sibirya soğuklarını aratmayacak bir gülümsemeyle veda etti ve plastik ayakkabılarını sürüye sürüye yanlarından uzaklaştı.

Kapı kapandıktan sonra, "İnsan bir tek ot yiyerek poposunu nasıl o kadar büyütür?" dedi Juliet hayretle.

"Hiçbir fikrim yok," dedi arkadaşı Coco. Yeni Romantik dönemi anımsatan koyu kahverengi kıvırcık saçlarını geriye atıp, kıpkırmızı dudaklarını şaşkınlıkla büktü. İncecik ve uzundu, ama Juliet buna aldırış etmezdi, çünkü Coco her zaman kıtlıktan çıkmış gibi yerdi. Gıpta edilecek bir metabolizmaya sahipti. "Eh, tabii, oda arkadaşın ben olsaydım, bunlara hiç gerek kalmayacaktı."

"Coco," dedi Juliet sert bir tavırla, "İkimizin birlikte yaşamamasına arkadaşlık diyoruz. Birlikte yaşamamız kafana tekme atmam, ya da gözlerini oymam demek. Seninle dairemi paylaşamam. Asla. Sen de benimle PAYLAŞAMAZSIN." Son sözcüğü, son zamanlarda sık sık yaptığı gibi tartışmanın sona erdiğini ima etmek için vurgulamıştı.

"Mallorca'yı hatırladın mı?"

Coco'yla ve ortak arkadaşları Hattie'yle birlikte İspanya'da geçirdikleri iki hafta harika geçmişti, ama Juliet o zaman temizlik hastası olan bir adamla dairesini asla paylaşamayacağını anlamıştı. Hattie, kocası Roger'la kaçınca, o da dairesini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

paylaşabilecek adaylar listesinden çıkmıştı. Onlara iyi şanslar dilemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Çünkü eski kocasının çekici gülümsemesinin ve parlak görüntüsünün ardında epeyi marine edilmiş bir 'hödük" yatıyordu.

İşte bu yüzden, on yaşındayken gülümsemesi bademcikleriyle birlikte bir ameliyat tepsisini boylayan bir adamla altı sene birlikte yaşadıktan sonra, ister ev arkadaşı, ister sevgilisi olsun, Juliet'in kiminle birlikte yaşayacağı konusunu hafife alması bir daha asla mümkün olmamıştı. Listesindeki en vazgeçilmez kriterler arasında şunlar vardı: gülümseme kabiliyeti, beden ölçüleri ve güvenilir dost içgüdüler. Juliet'in yaşam alanını, beş günlük bir meyve sebze kokteylini içermeyen bir şey soktuğu anda cık cık edecek birisiyle paylaşmaya niyeti yoktu.

Geriye iki seçenek kalmıştı: Bayan Saat İki gelene dek, Juliet'le Coco üç bin kalorilik patates cipsleriyle haşır neşir oldular.

Andrea saat tam ikide oradaydı. Dakikliği takdire şayandı, ama ne yazık ki diğer özellikleri öyle değildi. 1962 senesinden kalma UZGB, yani Uzay ve Zamanda Göreli Boyut aracılığıyla oraya gelmiş gibiydi. Sırık gibi uzundu, surat hatları köşeliydi, üstünde sümük yeşili bol bir elbiseyle kollarında aynı renkte boncuk bilezikler vardı ve saçları onu elektrik şokuna uğramış gibi gösteren modası geçmiş bir permayla kabartılmıştı. Dahası, üstünden yayılan keskin silhat esansını kapıda içine çekmek gafletinde bulunan Coco öksürük krizine tutulmuştu. Coco insanları kokularına göre yargılardı. Kokular en büyük tutkusuydu ve şehirde bir minnacık, ama çok şirin bir parfümeri mağazası vardı: Coco'nun Parfüm Sarayı. Koku konusuna bayılıyordu ve bu konuda uzmandı, ancak Silhat, Tweed ve Charlie gibi demode parfümlerle eşdeğer tutabileceği, Devon Karanfilleri gibi bir parfümden de hor göreceği tür bir kokuydu.

Andrea derhal odanın karşı köşesine gidip ellerini çırptı.

"Burada çok negatif elektrik var," dedi. Bunu kurabiye kavanozunda ölü bir fare bulmuş gibi söylemişti. "Yemek masasının yanındaki bir çöp kutusu mu?" 'Çok yazık,' der gibi birkaç kez cık cık edip ellerini çırpmaya devam etti.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Gülmemek için kendisini zor tutan ve bu yüzden gözleri sulanan Coco, "Kahve içmek ister miydiniz?" diye sordu.

"Sade olsun. Bir de sadece Fair Trade kahvesi varsa içerim" dedi Andrea koltuğa yönelerek. "Burası hiç kirletildi mi?"

Juliet onun neden söz ettiğini bilemediği için bön bön suratına baktı.

"Hayır, ama birkaç kez bulanıklaştı," dedi Coco. "Birkaç şişe Şiraz içtikten sonra."

"Buradaki enerjinin acilen temizlenmesi gerekiyor," dedi Andrea burnunu çekerek. Coco'nun esprisini duymazdan gelmişti. Sonra, başını ani bir hareketle diğer yöne çevirdi ve görünmez bir şeyle konuştu: "Evet, kesinlikle haklısın."

Coco mutfağa koşup ağzına bir el havlusu tıkıştırdı. Biraz aradıktan sonra, Juliet'in dolabında Fair Trade kahvesinden buldu. Kahve bir dergiden eşantiyon olarak verilmişti.

"Eee..." dedi Juliet bu adayla da hiçbir yere varamayacağını düşünerek. Tanrı aşkına, tek istediği normal birisiydi. Çok şey mi istiyordu? "Şu anda nerede oturuyorsunuz?"

"Myrtle Grove'da, Huddersfield Yolu'nun hemen dışında," dedi Andrea. Gözleri odada dolanıp duran bir şeyi izliyor gibiydi. "Hiç şakralarınızı temizlettiniz mi?"

Neyi mi temizlettim mi? diye düşündü Juliet. Şakra sözcüğü nedense ona lavman işlemini anımsatmıştı.

"Kuzgun size sormamı istedi," dedi Andrea bir gülümsemeyle Juliet'e bakarak.

"Kuzgun mu?" Juliet, Andrea'nın arkasında ağzında bir el havlusuyla kafasını mutfak kapısından uzatan Coco'yu görmezden gelmeye çalıştı.

"Ruh rehberim," dedi Andrea. "Kendisi bir Kızılderili Karaayak şefidir. Her şeyimi ona danışırım."

Juliet daha fazlasına tahammül edemeyecekti.

"Şey, o da kahve içer mi?" diye sordu Juliet gri gözlerini masumane bir tavırla iri iri açarak. Mutfaktan sanki Coco bir isteri krizine kapılmış gibi tuhaf bir cıyaklama sesi geldi.

Andrea içini çekip, birkaç mutfak fayansından yapılmış gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duran çantasını aldı. Birisi suratının önünde kokuşmuş bir balık tutuyormuş gibi suratını buruşturdu.

"Özür dilerim. Buraya yerleşemeyiz. Mavi-gri auranızın renginden anladım. Yeni fikirlere açık olmadığınız belli."

Juliet derhal ayağa fırladı. "Tüh, çok yazık. Ama haklısınız, geleneklere bağlı olduğum söylenebilir. Sizse algıları oldukça güçlü bir kadına benziyorsunuz."

"Öyleyimdir. Kendimle çok barışığım." Andrea arkasına bakmadan ve tek kelime dahi etmeden, omuzlarını dikleştirip daireden çıkıp gitti.

Kapı tam kapanırken Juliet, "Salak," dedi. "Ne gıcık bir kadındı."

"Neler oluyor?" Coco suratı mosmor kesilmiş bir halde Andrea'nın az önce oturduğu yere geçip, ciddi öfke kontrolü sorunları olan bir Flâmenko dansçısı gibi ellerini çırptı." Feng Shui mi?"

"Olsa olsa Feng Bok olabilir. Kadının dediği tek kelimeyi dahi anlamadım," dedi Juliet kıs kıs gülerek.

"Ay, ya o kokuya ne demeli? Şeytanın kıçından da kötü kokuyordu." Coco keskin kokunun odadan çıkmasını sağlamak için elleriyle havayı yelpazeledi.

"Neyse, Kuzgun Dansı mıdır nedir, kadını buradan çıkardı ya. Duman sinyalleri vermek için perdeleri ateşe vermediği iyi oldu. Coco, söyler misin, bu dünyada normal bir insan kaldı mı acaba?"

"Ben!" dedi Coco sırıtarak.

"Başka lafa gerek yok."

Juliet, Şubat ayında boşandıktan hemen sonra Roger'la birlikte oturdukları evin satışından gelen parayla satın aldığı bu daireye pek bir şey yapmamıştı.

"İki büyük yatak odası, harika bir yemek alanı bulunan geniş, ferah bir salon, tadilattan geçmiş bir mutfak, Hollywood tarzı bir banyo ve kocaman dolaplar," diye ballandıra ballandıra daireyi anlatmıştı emlakçı.

Juliet burayı satın almadan önce, dairede dominant bir ka-

dının yaşadığı belliydi. Bayan Armstrong haftanın yedi günü Bay Armstrong'u kırbaçlayıp, raflar, zımparalanmış parkeler ve dökme demir perde halkaları için bitmek bilmez isteklerde bulunmuş olmalıydı. Yorucu bir iş gününün ardından, Bay Armstrong'a bir 'teşekkürler' seksi bile sunmadan ayrı yatak odalarına çekilmiş olmalıydılar. Bayan A. tam hayalindeki daireye kavuşmuşken daha büyük bir daire bulmuş, zavallı Bay A. da karısının lamine parke hayallerini yeni baştan kurmaya başladığını fark etmişti herhalde. Ama daire Juliet için kusursuzdu. Hem epeyi genişti, hem de Juliet'inki gibi uzun boylulardan oluşan bir aileniz olduğunda çok işe yarayan yüksek bir tavanı vardı. Güzel bir mahallede satın alınabilecek her daire gibi evin taksitleri onu zorlasa da bir ev arkadaşı bu sorunu şıp diye çözebilirdi.

Armstronglar daireyi çabuk satabilmeyi umut ederek, pek de yüksek olmayan bir fiyattan satılığa çıkarmışlardı, Juliet de bu avantajı kaçıramayacak durumdaydı. Daire o sırada biraz boştu, o kadar. Mobilyalar açısından değil, arkadaşlar açısından öyleydi: Gecenin bir vakti yenen çikolatalı pastalar, saat dokuzda yapılan yüz maskeleri, birbirlerinden oje ödünç almaları, yakışıklı baş aktörlerin oynadığı ateşli aşk filmleri, yanında körili bir yemekle birlikte içilen harika şaraplar... Caroline'la ve Tina'yla birlikte hepsi büyüyüp, artık birbirlerine bir Noel kartı bile atamayacak kadar ortak yanlarının kalmadığına karar verene dek üniversitede paylaştıkları türden bir arkadaşlık... Juliet en yakın arkadaşı Hattie'yi düşünmemeye çalıştı. Coco'ya bile Hattie'nin ihanetinin kalbini ne kadar kırdığını söylememişti. Ne de olsa, kalpsiz ve cesur bir sürtük olarak nam salmıştı.

Böylece, hem *South York Herald*'a, hem de *Barnsley Chronicle*'a daire için birer ilan vermişti. İlana şöyle yazmıştı: *İyi yürekli, koca popolu, güler yüzlü, dediği dedik, müstehcen fıkralardan hoşlanan, çikolata hayranı, otuz dört yaşındaki bir kadın, ev arkadaşı arıyor. Adayların, burnunu her işe sokan, haber vermeden daireye gelip can sıkan İrlandalı ebeveynlere ve iri yarı, samimi ama bir o kadar da*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sakar olan, güreş maçları kupaları ve mutfak malzemeleri hali hazırda mutfakta bulunan ikiz erkek kardeşe razı olmaları gerekmektedir.

Sonra tekrar düşünmüş ve insanları paniğe sürüklememek için, ilanı biraz kısaltmıştı: *Otuz yaşlarında, ikinci kattaki çok şık daireyi profesyonel bir kadınla (heteroseksüel) paylaşacak ev arkadaşı aranıyor. Daire geniştir, yatak odaları güneş alır ve sessiz ama merkezi bir semttedir: Blackberry Mahallesi, 3 numara.*

"Ya Bayan Saat Üç de diğerleri kadar berbatsa?" diye sordu Coco saatine göz atarak.

"Bilmem ki. O zaman ev taksitlerini tek başıma ödemeye çalışacağım. Başka seçeneğim var mı?"

"Bu güzelim daire için kendini zora soktun. Bir tane daha kahve içer misin?"

"İçerim," dedi Juliet. "Ama sakın bana nutuk atmaya kalkma."

Coco mutfağa giderken "İstersen yarın hemen taşınabilirim," dedi.

"Ayağımı kesip baget ekmeğin arasına koyup yerim, daha iyi."

"Eh, bak şu ana dek fanatik bir dinci gelmedi. Belki beş dakikaya kadar birisi eline tefini alıp şarkılar söyleye söyleye kapıya dayanır."

"Hiç şaşırmam," dedi Juliet.

Saat üçü çeyrek geçe olduğu halde, kimse gelmemişti. Coco tam "Tamam, herhalde gelmeyecek," demişti ki kapı telefonu çaldı.

Juliet telefona yanıt verince, birisi nefes nefese "Selam," dedi. "Geç kaldığım için çok özür dilerim. Bir kirpiyi veterinere götürmek zorunda kaldım da."

"Lütfen yukarı gelin," dedi Juliet salak salak sırıtarak. Coco'ya bakıp başını salladı. "Pes ediyorum. Fanatik dinciler değil, kirpiler söz konusu. Hem sesi de çok ukalâ gibi."

"Ah, Tanrım." Coco gözlerini tavana dikti. "Keşke El Çirpan Yüce Şef'i kaçırmasaydık."

Juliet kapıyı açtı. "Buyurun lütfen," dedi ve kendisine "Floz"

diye hitap edilmesini tercih eden Florence Cherrydale'in içeri girebilmesi için kenara çekildi. Sonra onu arkasından tepeden tırnağa süzdü. Floz ufak tefekti, boyu belki bir elli beş kadardı; uzun ve dalgalı koyu kızıl renkli saçları ve ellili yıllardan kalma dolgun bir silueti vardı. Önden bakıldığında, merdivenleri koşa koşa çıktığı için kızaran yanaklarıyla bayağı pembe gözüküyordu. Ayrıca, Juliet'in zevkine hitap etmeyecek kadar da uysal, sakin ve sanki esprilerine katıla katıla gülmeyecekmiş gibi gözüküyordu. Bir de aksanı bir filo komutanınınki gibiydi. "Harika," dedi Juliet içinden. Bu kadın da her şeye tepeden bakan bir tip olmalıydı. Hem kendisi, hem de Coco için ne kadar da boşa giden bir izin günü olduğunu düşündü.

"Geç kaldığım için tekrar özür dilerim," dedi Floz. "Trafikte ilerlerken, topallaya topallaya giden bir kirpi gördüm; adamın teki de bas bas bağırıp duruyordu. Onu o halde bırakamazdım. Kirpiyi diyorum, bağıran adamı değil."

"Ama artık buradasınız," dedi Juliet kocaman bir gülümsemeyle. İçinden, "Başladık yine,"diye geçirdi.

O gün, belki yüzüncü kez çaydanlığı ocağa koyarken, Coco hala geç kaldığı için telaşlı olan Floz'a evi gezdirmeye başladı. Boş oda iki yatak odasından daha küçük olandı, ama yine de Floz'un o sıradaki dairesine kıyasla kocaman sayılırdı. Üstelik oda L harfi biçimindeydi ve Floz evden çalıştığı ve ufak bir ofise de ihtiyaç duyacağı için 'L' kısmı mükemmeldi.

Daha sonra, birer kahve içmek için salona geçtiler. Floz yanından geçerken, Coco'nun burnuna belli belirsiz olgun çilek kokusu çalındı. Koku onu hafifçe gülümsetti. Floz çantasını koltuğa koydu, ama çanta yere devrildi ve içinden aralarında *Mutlu Bir Bekârlığın Sırrı* adlı ufak bir kitabın da bulunduğu bir sürü şey yere saçıldı. Floz dehşete kapılmıştı. "Çok özür dilerim. Amma sakarım."

Yanakları kırmızı trafik ışıkları gibi yine kızarınca, Juliet aniden ona üzülerek kendisini de şaşırttı. Ama onu kurtaran Coco oldu.

"Bu tür kitaplardan birçoğunu okudum," dedi Floz telaşla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öteberisini çantasına tıkmaya çalışırken. *"Kurallar, Aşırı Seven Kadınlar, Erkeğinizden Kurtulmanın Yolları..."*

"... Marslı Kadınlar, Bencil Erkekler..." diye arkadaşının lafını tamamladı Juliet.

"... O Erkek Sizden Hoşlanmıyor," dedi Coco içini çekerek. *"Erkekler Neden Yalan Söyler, Kadınlar Neden Ağlar..."*

"Hödüğün Teki Olmayan Bir Erkek Bulmanın Yolları," dedi Floz son olarak. Gülümseyince, tamamıyla farklı birisi gibi gözüktü. Sanki içinde aniden 1,000 wattlık bir ampul yanmıştı. Gözlerinin içi bile gülüyordu. Muzip, yeşil renkli ve ışıldayan gözleri, "Cebimde bir kurbağa var," diyen bir çocuğunkileri andırıyordu.

Juliet içindeki sesi dinleyerek, üstünde diğer adayların isimlerinin de bulunduğu kriterler listesini zihninde yırtıp attı ve sırf Floz'un gülümsemesi için unuttu. *Evet*, diyordu gülümseme, *Bu kadın ev arkadaşın olabilir.* Tatlı ses tonu olan ve çantasında bir kişisel gelişim kitabı bulunan çılgın kirpi kurtarıcısı doğru kişiydi.

Juliet ona çikolata uzatınca, Floz gülümseyerek "Ayyy," dedi ve bir tane aldı. Bu iş tamamdı.

Böylece, Floz Cherrydale o akşam saat yediye kadar valizlerini ve kutularını yeni odasına taşımış, yeni ev arkadaşının koltuğunu oturup Çin Seddi adlı restoranın menüsüne bakıyor, Emmerdale'i izliyor ve bir daire buluşunu kutlamak için gıdım gıdım Bailey's içiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İki

Juliet ofiste paltosunu çıkarırken telefonu çaldı. Coco merakına yenik düşmüş, her zamanki gibi şehir merkezindeki parfümerisini açmadan beş dakika önce aramıştı.

"Yeni ev arkadaşınla ilk gece nasıl geçti? Ben gittikten sonra bir şey oldu mu?"

"Ne gibi?" dedi Juliet alaycı bir sesle.

"Dedikodu gibi."

"Ne gibi?"

"Ayy, bu sabah çok gıcıksın. *Yeni bir arkadaşın* olduğu için artık hep böyle mi davranacaksın?"

Juliet güldü. "Hayatında en ufak bir aşk kıvılcımı çakar çakmaz beni yüz üstü bırakan birisinden bunları duymak *çok* güzel doğrusu."

"Takıntılıyım işte, n'apayım?" dedi Coco alıngan bir tavırla. "Güzel konuşmuyor mu ama? Senin gibi, kaba saba bir tavrı yok. Ahh, bir de sürdüğü o parfüm..."

"Parfümünü nereden bileyim?"

"Ben de ne olduğunu bilmiyorum, ama çilekli bir şeydi. Muhteşem."

Coco, Floz'u gördüğünde ona parfümünün adını sormayı hatırlattı kendine.

"Floz çilek seviyor olmalı. Duvarında minik minik çilek resimleri var ve kapısını açtığında dışarıya çilek kokusu yayılı-

yor."

"Ay, cennet gibi," dedi Coco gülümseyerek. Floz Cherrydale gibi kokan birisinin çok tatlı birisi olduğuna emindi.

"Darren'dan haber yok galiba?" dedi Juliet yumuşak bir ses tonuyla.

"Hayır, hala hiç ses yok." Coco'nun gülümsemesi, son aşığının ismini duymasıyla birlikte siliniverdi. "Üç hafta, altı gün ve on dört saat geçti aradan. Saymıyorum gerçi. Ama hâlâ arayacağını düşünüyorum. İçgüdülerim hâlâ beni düşündüğünü söylüyor."

"Hayır, şekerim. Bence durum öyle değil," diye yanıt verdi Juliet. Coco'ya yalan söyleyip boş yere umutlanmasına neden olamazdı. Bunun ne faydası vardı? Önce fazlasıyla ilgi gösteren, ama sonra telefonlara ve mesajlara yanıt vermeyen bir adamdan ne beklenirdi? Adamın geçerli bir mazeretle ortaya çıkacağı da yoktu. Tabii, öldüyse, orası ayrıydı. O zaman diyecek bir şey yoktu.

"Tamam," dedi Coco duygulanmamaya çalışarak. "Konuyu değiştirelim. Floz hakkında şu ana dek neler öğrendin?"

"Pek bir şey öğrenemedim," dedi Juliet. "Çantasından düşen kitaptan da tahmin edebileceğin gibi bekâr, evden çalışıyor ve kutlama kartları için espriler ve şiirler yazıyor, bir Renault kullanıyor; sıkıcı şeyler işte!"

"Bu kadarcık mı?"

"Şu anlık bu kadar evlat. Zamanla daha fazla şey öğreniriz tabii. Ondan hoşlandım. Bu sabah birlikte kahve içtik. Sabahları erkenden kalkıp çalışmaya başlıyor."

"Guy'ın hoşlanacağı bir tip olmaması ne kötü, değil mi?" Coco karşısına çıkan en ufak bir çöpçatanlık fırsatını bile kaçırmazdı.

"Ben de aynı şeyi düşündüm," dedi Juliet içini çekerek.

Evet, Floz'un kızıl saçlı, minyon ve narin olması çok yazıktı. Uzun boylu, yapılı ve sarışın olsaydı, erkek kardeşini kolundan kaptığı gibi, Floz taşındıktan beş dakika sonra daireye getirirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çifte randevuya gidebilirsiniz," dedi Coco kıkırdayarak. ""Floz ve Guy ile sen ve Piers."

"Ay, ağzımı açtırma şimdi. Piers az sonra burada olacak ve aynı havayı solumaya başlayacağız." Juliet patronunun içine çektiği havanın kendi ciğerlerine de dolacağını düşünerek içini çekti. Onun dışarı solduğu hava bile olsa, bunu düşünmek heyecan vericiydi.

"Düşünüyordum da," dedi Coco. "Sen Bayan Winstanley-Black olana dek vakit geçirmek için bir şeyler yapsak diyorum."

"Ayy, kulağa ne kadar da hoş geliyor," diye düşündü Juliet. Sessizce, 'Juliet Winstanley-Black' dedi ve bunu söylediğinde bir sulh hâkimine benzediğini düşündü. "Ne gibi?" diye sordu.

"İnternet randevulaşması."

"İnternet randevulaşması mı? Nereden çıktı şimdi?"

"Sıkıldım," dedi Coco. "Tek tip giysiler giymiş tanıdık suratlardan başka bir şey görmüyorum. Taze et lazım bana."

"O zaman, Lamb Sokağı'ndaki Barry'nin kasap dükkânına git."

"Ha-ha. İş yerimdeki yardımcı müdirem Marlene nişanlısıyla internette tanışmış. Kuzeni de aynı Singlebods sitesinde tanıştığı bir mimarla çıkıyormuş. Yani, bu tür sitelere başvuran herkes Jeremy Kyle gibi ezik tipler değiller. Haydi, çok eğlenceli olacak. Hem Darren'ı unutmak için bir şeyler yapmam gerek."

Tam o sırada, Juliet, Piers Winstanley-Black'in kadifemsi ses tonuyla resepsiyoniste "Günaydın," dediğini duydu.

"Tamam, ben de varım," dedi telaşla. "Sonra konuşuruz. Piers geldi." Telefonu kapatıp, elleriyle uzun ve gür siyah saçlarını düzeltecek, göğüslerini öne çıkaracak vakti ancak buldu. Onunla aynı ofisi paylaşan Amanda ve Daphne de saçlarını düzeltip omuzlarını dikleştirdiler. Hepsi de Piers'ın içeri girip, 'not tutması' için aralarından birini seçeceğini umuyorlardı.

Piers Winstanley-Black. Nüfuzlu bir ailenin bir tire ile ayrılan iki isminin sahibi ve dört yıl önce, Juliet'in üniversiteden mezun olur olmaz çalışmaya başladığı Butters, Black &

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lofthouse'un ortağı ve şirketin gelmiş geçmiş en becerikli hukuk sekreteri. Gerçi ikiz kardeşi Guy'ın, tıpkı şarkıdaki gibi 'Ipanemalı Çocuk' dediği Piers'la bir şansı yoktu. Piers Winstanley-Black uzun boylu, yanık tenli, Simon Cowell'ın dişlerini sönük gösterecek kadar bembeyaz gülümsemesi olan bir adamdı. Hızlı arabalar sürer, geniş omuzlarını, spor salonunda formda tuttuğu belini öne çıkaran şık takım elbiseler ve el yapımı ayakkabılar giyer, Coco'nun hiç düşünmeden onay vereceği pahalı İtalyan tıraş losyonları sürerdi. Kırkına basmasına birkaç yıl kalmış olmasına rağmen, hiç evlenmemişti; ancak Juliet, aramasını ve evlilik teklif etmesini bekleyen bir kadınlar ordusu olduğuna emindi. Arada bir ne kadar muhteşem bir adam olduğunu kanıtlamak istercesine, kadınları ayılıp bayıltan çekiciliğini konuştururdu. Juliet, Piers'ın vakti varken uçan kuşu kaçırmamasını haklı buluyordu, çünkü on sene sonra yanakları bir buldog gibi sarkabilir, kafasında Mars büyüklüğünde kelleşmiş bir bölge oluşabilirdi. Üç kadın nefeslerini tutmuş onu beklerlerken, Piers açık kapının önünden geçti ve hiçbirine bakmadı. Juliet çiftesini sayvanlı yataklarına asmak için daha çok uzun süre bekleyeceğini düşünmeden edemedi.

Daphne nefesini dışarı verdi. "Keşke yirmi yaş daha genç olsaydım..."

"Yine de Piers'a göre on beş yaş büyük olurdun," dedi Juliet gülerek. "Amanda bile ona göre yaşlı ve kız daha yirmi beş yaşında."

"Bilmez miyim?" dedi Amanda oflayarak. "Hem adam bacakları sütun gibi, memeleri voleybol topu kadar olan sarışınlardan hoşlanıyor." Bir elli boyunda, kısa siyah saçlı ve tahta göğüslü olan Amanda, Piers Winstanley-Black'in kendisinden ziyade, sarışın Daphne'yle ilgilenebileceğini biliyordu.

"Memelerimi dizlerime kadar sarkıtırsam, belki dikkatini çekebilirim," dedi Daphne cık cık ederek.

"Öff, ne iğrençsin," dedi Juliet. "Su ısıtıcısını yakma sırası sende," dedi en alaycı, otoriter ses tonuyla.

"Tamamdır," dedi Daphne ayağa fırlayıp. "Seks yerine bir

fincan çay. Hayatımın öyküsü."

"Ne yazık ki benimki de öyle," dedi Juliet. Piers Winstanley-Black'in onu bir erkek gözüyle görmesi için ne yapması gerektiğini düşündü. Bunun mutlaka bir yolu olmalıydı – erkekler söz konusu olunca, bir yol elbet bulunurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üç

Juliet'in annesiyle babası bir çekiç ödünç alma bahanesiyle daireye uğramadan önce kendilerini tâ Pazar gününe kadar zapt etmeyi başardılar.

"Baba, evinde kim bilir kaç tane çekiç var!" diye güldü kapı telefonundan konuşan Juliet.

"Evet, ama conta çekicimi hiçbir yerde bulamıyorum," dedi Perry Miller. Asıl ismi Percy'ydi; ancak ona en son bu isimle hitap eden kişi Cork Bölgesi Kutsal Aile İlkokulu'nun müdiresi olan o korkunç kadındı.

"Bir çekici alıp eve geri götürmek için ikinizin birden mi gelmesi gerekiyor?" dedi Juliet Floz'a göz kırparak.

"Ay, dalga geçmeyi bırak da içeri girsinler," dedi Floz gülümseyerek. Gülümsediğinde gözleri birer zümrüt parçası gibi parıldıyordu. "Evini bir seri katille paylaşmadığından emin olmak istiyorlar işte."

"Yukarı gelin," diye oflayan Juliet, kapı düğmesine bastı. "Su ısıtıcısını çalıştırayım."

Floz sorgu suale kendisini hazırlamaya çalıştı. Senelerce eve kapandıktan sonra, yabancılardan çekinmeye başlamıştı. Fakat endişelenmesine hiç gerek yoktu, çünkü Perry ve Grainne Miller daireye daldılar, onu uzun süredir görmedikleri öz kızları gibi kucakladılar ve çok geçmeden yemek masasının etrafına oturmuş bir demlik çay ve 'Bana Gron diye hitap et' diyen Grainne'in hurmalı ve cevizli kurabiyeleri eşliğinde sohbet etmeye başladılar.

Grainne ve Perry çok uzun boylu bir çiftti, Juliet de yapı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olarak onlara benziyordu. Babasının arsız gözlerini ve çıkık elmacık kemiklerini, annesinin de dolgun dudaklarını ve ön dişlerinin arasındaki seksi, minik aralığı almıştı. Juliet'in dümdüz saçlarının aksine kıvırcık olan Grainne'in saçı kısaydı ve ağarmaya başlamıştı, lâkin gençliğinde upuzun ve siyahtı. Perry'ninse çok hoş gür ve kar beyazı saçları vardı, oldukça da sakin ve nazik birisine benziyordu.

"Ne iş yapıyorsun, Floz?" diye sordu Perry, Floz'un o sabah inceleyip yemek masasına yığdığı kitaplara bakarak.

Tatlı İrlanda aksanı kırk sene önce Barnsley'ye taşındığı zamanki kadar belirgin olan Grainne, "Her şeye burnunu sokma, Perry," diye azarladı onu.

"Bir şeye burnumu soktuğum yok," dedi Perry sakin bir tavırla. "Buna sohbet denir."

"Sorun değil," diye yanıt veren Floz güldü. "Serbest çalışan bir tebrik kartı metin yazarıyım. Millerlarm ona boş boş baktığını görünce, açıklama yapma gereği duydu. "Esas olarak, bilgisayarımın başına oturuyorum ve her gün esprili laflar ve tekerlemeler yazıyorum. Tebrik kartı şirketleri de bunları benden satın alıyor."

"Bak sen," dedi Grainne. "Bugüne dek tebrik kartlarındaki yazıları kimin yazdığını hiç düşünmemiştim."

"Annem birlikte çalıştığın şirketleri zengin etti," dedi Juliet. "Her özel gün için kart yollar. 'Sivilcen geçtiği için tebrik ederim', 'Merdivenlerden düşüp kafanı yardığına üzüldüm', 'Sersem kocanı hayatından çıkardığın için seni kutlarım'."

Grainne yerinden kalkıp, vestiyere astığı paltosunun yanındaki çantasından bir şey aldı. Elindeki kırmızı renkli zarfı uzatarak, "Hazır aklıma gelmişken," dedi ve gülümseyerek "Bir "Yeni evine hoş geldin' kartı," diye devam etti.

"Gördün mü?" dedi Juliet. "*Quod erat demonstratum.*"

"Teşekkür ederim, çok naziksiniz," diye gülümseyerek kartı alan Floz, kartı herkesin önünde mi yoksa yalnız kaldığında mı açması gerektiğini bilemedi. Ama Grainne'in suratındaki kocaman gülümsemeyi görünce, zarfı açmaya karar verdi. Zarfın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içinde ön tarafında kapıları ve pencereleri olan bir tavşan vardı, içindeki mesajsa şöyleydi: Yeni evine hoşgeldin; Grainne, Perry ve Guy Miller'dan sevgilerle.

"Teşekkür ederim, çok düşüncelisiniz," dedi Floz. "Guy kedinizin ismi mi?" Miller'ların bir kedisi olduğunu biliyordu; çünkü Juliet'in mutfaktaki panosunun üstünde babasının bir kediyle çekilmiş bir fotoğrafı duruyordu. Çok yaşlı, tek gözlü ve dişsiz, bir kediydi. Buna herkesin güldüğünü görünce, Guy'ın kedi olmadığını anladı.

"Guy benim ikiz erkek kardeşim," dedi Juliet. "Annemle ve babamla birlikte oturuyor."

"Daha doğrusu, evimizin bitişiğindeki minik dairede oturuyor," dedi Grainne. "Hâlâ ailesiyle birlikte yaşadığının söylenmesi hoşuna gider mi, bilmem."

Juliet oturduğu yerde dönüp, arkasındaki masanın çekmecesinde bir şey aradı. "Bak bu kardeşim işte," dedi. Fotoğrafta güreş mayolu iki iri yarı adamın ortasında duruyordu; adamlardan birinin platin sarısı saçları vardı ve kürk bir yelek giymişti, diğeriyse kıvırcık siyah saçlı, Perry gibi siyah kirpikli ve gri gözlüydü. Floz yutkundu. Kare çeneli, uzun boylu, kaslı Guy Miller çok yakışıklıydı. Kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

"Bu, Steve Feast, Guy'ın en yakın arkadaşı," dedi Juliet sarışın adamı göstererek. Floz Juliet'in adamın ismini söyleyişinden, ondan pek hoşlanmadığını anladı. "Bu da erkek kardeşim. Bu arada, Guy nerede anne? Henüz Floz'la tanışmak için uğramadı."

"Restoranda çok işi var," dedi Grainne. "Zavallı çocuk yorgunluktan bitap düştü. Ah, o Kenny denen köle tüccarı! Guy neden ona işini alıp başına çalmasını söylemiyor anlamıyorum doğrusu." Grainne, Kenny Moulding'in oğlunu uzun vardiyalarda bir köle gibi çalıştırdığını düşününce, fena halde öfkeleniyordu.

"Canım Gron'cuğum, adam Guy'a kendi çapında iyilik de yapıyor. Yaptığı iş için iyi para ödüyor bir kere," dedi Perry

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cebinden piposunu çıkarıp dişlerinin arasına sıkıştırarak. Piposunu başkasının evinde yakmazdı, sadece dişlerinin arasında tutmak onu rahatlatırdı.

Grainne ofladı. "Para her şey değildir, Perry. Parayla mutluluk satın alınmaz."

"Evet, bu konuda sana kesinlikle katılıyorum, sevgili Gron. Ama insanın parasının olması iyi bir şey. İnsan rahat bir hayat sürebiliyor." Perry hoş gülümsemesiyle karısını yatıştırdı. Floz böylesine sakin ve diplomatik bir adamla tartışmanın mümkün olmayacağını düşündü. Perry'nin uluslararası barışı koruma görevlerinde hizmet vermesi gerekirdi.

"Peki, kaç tebrik kartı şirketi için çalışıyorsun?" diye sordu Perry Floz'a.

"Yedi," dedi Floz. "Ama haftalık ücretimi 'Status Kwo' denen bir şirketten alıyorum; asıl geçim kaynağım bu şirket."

"Bu işi nasıl yapıyorsun? Onlar sana resimler yolluyorlar, sen de bunlara yazılar mı buluyorsun?"

"Bazen," dedi Floz. Masanın üstündeki dosyalardan birini alıp açtı ve Perry'ye sayfalar dolusu siyah beyaz, ufak resim gösterdi.

"Bu resimleri bir CD'de yolluyorlar, ben de resimdeki özel günlere uygun bir şeyler yazıyorum. Mesela, bu resimde bir kadeh şarap içinde bir kadın var – bunu Anneler Günü'yle ilişkilendirip, kadının bu günü aşırı bir biçimde kutladığını yazabilirim; ya da bir en iyi arkadaş kartı olabilir ve içinde sadece 'u' harfi geçen günlerde içki içmekle alakalı bir şey yazılabilir veya sadece mayalanıp şişelenen üzümler yendiğinde insanın iyileşebileceğini belirten bir 'Geçmiş Olsun' kartı olabilir. Bu tür şeylerle uğraşıyorum işte..." Floz dosyada bir başka sayfayı açtı. "Bazen de sadece Babalar Günü, ya da Sevgililer Günü için tekerlemeler yazmam gerekiyor. Bunları şirketlere yolluyorum, çizerler de yazdıklarıma uygun bir şeyler çiziyorlar."

"Ne kadar güzel bir iş. İyi para ödüyorlar mı?"

"Perry Miller! Bugün kafanı paraya takmışsın." Grainne kocasının bu soruyu sormasına çok kızmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Faturalarımı ödeyebiliyorum," dedi Floz, Grainne'in abartılı ve komik çıkışına sırıtarak. Ama otuzlarının ortalarında olduğu halde birisiyle bir daireyi paylaşması yüzünden, çok para kazanmadığını düşündüklerini de biliyordu. Onlara neden o durumda olduğuna dair ayrıntılı bir şey söylemedi, ama Status Kwo'nun başına buyruk, çılgın sahibi Lee Status'un haftalık olarak yolladığı işlerden birini Perry'ye gösterdi.

Juliet o sırada üçüncü tereyağlı çöreğini yiyordu.

"Bunları kim pişirdi? Sen mi Guy mı?" dedi ağzındaki lokmayı yutmadan.

"Bunları yiyerek, sorunun yanıtını vermiş oldun canım" dedi Perry. "Annen sadece tuğlaları eksik kapkaççılar için çörek pişirir."

"Amma da ukalâsın," dedi Grainne onu şakacı bir tavırla dürterek. "Evet, Guy dün gece eve geldiğinde bunları senin için yaptı."

"Çok nazikmiş," dedi Floz. Keşke çörekleri Guy kendisi getirseydi diye geçirdi içinden.

"Guy rahatlamak için bir şeyler pişirir," dedi Grainne. Konu restorana gelince, yine sinirlenmişti.

"Tanrım, oradan eve gelince rahatlamaya o kadar ihtiyacı oluyor ki. Neyse ki yarından sonra birkaç gün izin alacak."

Floz çöreğinden bir lokma daha ısırıp, bu kadar lezzetli çörekler pişiren bir adamın kaçırılmaması gereken birisi olduğunu düşündü. Birisi onu bu denli heyecanlandıralı aradan epeyi vakit geçmişti. Ama Guy Miller fotoğrafındaki kadar yakışıklı bir adamsa, Floz tanıştıklarında çok heyecanlanacağına emindi. Ama fena halde yanılıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dört

Guy Miller sadece yorgun değildi, yorgunluktan bitkin de düşmüş durumdaydı. Burgerov restoranındaki mutfak işinden en son ne zaman izin aldığını bile hatırlamıyordu. Restoranın sahibi Kenny Moulding resmen dalga geçiyordu. Üst düzey bir koordinatör olduğu gerekçesiyle, restoranın sorumluluğunu tamamıyla Guy'a yıkmıştı, ama Guy Kenny'nin iltifatlarına kanmamayı seneler önce öğrenmişti. Kenny'nin zora gelemeyeceğini bildiği için işi idare ediyordu ve Kenny ona iyi para ödediği halde, yüklendiği onca sorumluluğun karşılığı değildi. Kenny, Guy'ı kaybettiği takdirde işi biterdi. Bir de Kenny'nin kontrol etmekten kaçındığı üç şey vardı: Yeni insanları işe almak, ucuza çalıştırdığı işe yaramaz kişileri işten atmak ve kapüşonlarıyla sıkı sıkı örttükleri kafalarını önlerine eğip, yiyecek satmak için restoranın arka kapısına gelen namussuz satıcılardan yiyecek satın almak. Kenny pazarlık etmeye bayılırdı ki zaten paragöz olduğunun en büyük kanıtı buydu. Ebenezer Scrooge bile Kenny Moulding'in yanında Gizli Milyoner gibi kalırdı.

Guy son sıralarda öylesine yorgundu ki Kenny ona birkaç gün izin vermek zorunda kalmıştı. Guy'ın bir sonraki gece en yakın arkadaşı Steve'e yardım edebilmesi için ciddi bir biçimde dinlenmesi gerekiyordu. Steve serbest çalışan bir sıvacıydı, ama Guy ona bu işte yardım etmeyecekti. Steve'in esas tutkusu güreşti ve güreşin hâlâ ciddi bir iş olarak kabul edildiği Amerika'daki GGK'da, yani Global Güreş Kuruluşu'nda çalışmayı hayal eden yarı zamanlı ve amatör bir güreşçiydi. Steve güreş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ringine çıktığında, Will Milburn isimli tanınmış milyarder girişimcinin kalabalığın arasında olduğunu ve yetenek avcılığı yaptığını hayal ederdi. Bu yüzden de çıktığı her şovda elinden gelenin en iyisini yapardı. Guy tezgahları siliyormuş gibi yapan mutfak çalışanlarına baktı. Birkaç gün boyunca orada olmadığında, bu insanların ne yapacağını merak etti. Çalışanların temizliği ihmal edişlerini, ya da hiçbir temizlik önlemi almayışlarını uyarmaktan artık usanmıştı. Uyarmak zorunda kalmadığı tek kişi Gina'ydı. Gina uzun boylu ve bacaklı, ondan üç yaş küçük, sarışın bir kızdı; hatta kâğıt üstünde, Gina onun için ideal bir kız arkadaş olabilirdi. Gina'nın masmavi gözleriyle ona kimsecikler görmeden kaçamak bakışlar fırlattığını biliyordu; çünkü birkaç sefer onu suçüstü yakalamıştı. Gina'nın iyi bir kız olduğunu düşündüğü halde, ona sadece bir işveren gözüyle bakıyordu. Guy sığ bir adam değildi, ancak Gina'nın onu pantolonsuz görmek istediğine emindi ve sık sık keşke ona karşı bir şeyler hissediyor olsaydı diye düşünüyordu. Neden insanlar bir anda birisinden hoşlanamıyordu? Bunu yapabilseler, hayat ne kadar da kolay olurdu.

"Varto, neden tezgâhı çiğ et kesilen masayı temizlediğin bezle siliyorsun?" Guy bağırmaya çalıştı, ama bağıramayacak kadar yorgundu. Restoranda yemek yiyenlerin salmonella salgınından ölmemiş olması bir mucizeydi. Varto Kenny'nin ucuz ücretle çalıştırdığı en eski elemandı, ama orada çalışanların hepsinin toplamından daha işe yaramazdı. Daha yarım saat önce, arka kapıya gelen yün bereli bir adamdan konsinye kuzu eti almış ve anlaşma yapmıştı. Et kokuyordu. Guy düşük enerji seviyesi elverdiğince çıldırdı ve bozuk eti çöpe fırlattı. Sonra, Varto o gittikten sonra eti çöpten almasın diye Kenny'nin aldığı ucuz temizlik deterjanını etin üstüne döktü. Ama yine de Varto eti çöpten alıp yıkadıktan sonra ertesi günkü menüye koyacak diye endişe etti.

Kenny Moulding zaman içerisinde ucuz burger ve sosisli sandviç tezgâhlarından epeyi para kazanmıştı. Dorset'te bir yazlık ev ve ufak bir tekne alacak para da kazanmıştı, ama

düzgün mutfak malzemeleri alacak ya da artık elle tutulur yanı kalmamış restoran mobilyalarını değiştirecek kadar kazanmamıştı anlaşılan. 'İdare edin ve tamir edin' lafı Kenny'nin felsefesiydi, ama bunu eşine karşı kullansa daha cümlesini bitirmeden karısı boşanma davası açmış olurdu. Burgerov, şehrin hemen dışında Aşağı Hoodley denen sessiz sakin, ufak bir köydeki harika bir yerdeydi; ancak şehre de epeyi yakın olduğu için, taksiyle gitmek bir servete mâl olmuyordu. Menüsü şaşılacak kadar popülerdi; fakat bunun tek sebebi Guy'ın eşeğin kulağını keserek küheylan yapmak için uzun saatler çalışmasıydı. Sık sık kaliteli mutfak aletleri, harika malzemeleri ve biraz işini bilen bir personelle ne mucizeler yaratacağını hayal ederdi.

Bir zamanlar, Burgerov'da kalifiye kişiler çalışırdı, ama Kenny'nin giderek artan zorbalıkları hepsini kaçırmıştı. Kenny de zamanla restorana karşı ilgisini yitirince, işe kalifiye eleman almakla uğraşmamıştı. Bir spatulayı diğerinden bile ayırt edemeyen ve her on dakikada bir sigara molası vermezlerse, bunu bir insan hakları ihlali sayan elemanları işe almıştı. Glenys isimli temizlikçi kadın sistit olup izin alınca, Kenny yerine başka birisini bulmadığı için temizlikle ilgili işleri de paylaşmak zorunda kalmışlardı.

Guy iyi geceler dileyip elemanları temizlik yapmak ve ortalığı toparlamak üzere restoranda bıraktı, ama kapıdan çıkar çıkmaz herkesin işi gücü bırakıp sigaralarını yakacağını biliyordu. Gina hariç hepsi öyle yapacaktı. Bununla birlikte Guy ilk defa restoran için endişelenecek durumda değildi. Arabasına binerken, beyni sersem gibi olmuştu.

Hava bir Ağustos gecesine göre oldukça serindi; belki de et getiren adam yün bereyi suratını gizlemek için değil, ısınmak için giymişti. Guy, yazın, kahverengi, karanlık güze geçtiği, bir şeylerin öldüğü ve hüzünlü anıları canlandıran zamandan nefret ederdi. Öyle ki o aylarda kendini çılgınlar gibi işe verirdi. Çok çalışınca da geçmişi düşünecek vakti olmazdı. Arabasına bindiğinde, rüzgâra kapılan pas rengi yapraklar gibi zihninde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nahoş anılar canlandı ve bir türlü gitmek bilmedi. Keşke zihnini tamamıyla boşaltabilse diye düşündü.

Guy o kadar yorgundu ki Malstone yolundaki eski müstakil evin kapısında bir SATILIK ilanı olduğunu bile görmedi. Ama işin doğrusu, rüzgâr ilanı budanmamış kozalaklı ağaçların arasına uçurmuştu. Guy ilanı görmüş olsaydı, olumlu şeyler düşünebilirdi; zira küçüklüğünden beri Hallow Binası'nın satılığa çıkmasını bekliyordu. Yolunu değiştirip bir fincan kahve içmek için kız kardeşinin evine doğru giderken de yeni bir ev arkadaşı olduğunu unutup, içeri her zamanki gibi kendi anahtarıyla girmişti.

Floz dairenin kapısının açıldığını gördüğünde, banyodan yeni çıkmıştı. Juliet'in iş yerinden döndüğünü sandı. Ama içeri iri yarı, dalgalı siyah saçlı, Juliet'le babası gibi gri gözlü ve Grainne Miller gibi dolgun dudaklı bir adam girdi. Vay canına, bu adam Juliet'in erkek kardeşi olmalı, diye düşündü. Sonra, eyvahlar olsun, makyajsızım, ıslak saçlarım bir havluya sarılı ve dalmaçya desenli bir sabahlık giyiyorum, dedi içinden. Dahası, gözlerine şampuan kaçırıp ovuşturduğu için, gözlerinin şişmiş ve kızarmış olduğuna da emindi.

Floz'u gördüğünde Guy'ın aklına tek bir şey gelmişti: *Lacey Robinson*. Karşısındaki minyon kadına bakıp eski sevgilisiyle arasındaki benzerliği görünce yutkundu ve afalladı.

"Pardon," dedi, "Burada olduğunuzu unutmuşum. Floz'du, değil mi?"

"Şey, evet," dedi Floz sabahlığını düzelterek.

"Siz de..."

Ama Guy çoktan amfetamin yutmuş bir tazı hızıyla kapıya yönelmişti. Daireden bir an önce çıkayım derken, telaştan fiskos masasına çarpıp her şeyi yere devirdi. Sonra, bir yay gibi hızla doğrulup kafasını tavandan sarkan avizeye çarptı.

"Gitmem gerek, hoşça kalın," dedi ve kapıyı çarpıp gidince, Floz'u Şeytan filmindeki Linda Blair'e benzediğini düşündürerek yalnız bıraktı. Floz ağzı açık vaziyette, olduğu yerde kalakalmıştı. Tanrım, o kadar mı korkunç gözüküyorum? Yüreği-

ne bir bıçak gibi saplanan üzüntüsü bir anda öfkeye dönüştü. *Amma kaba bir adamdı şu Guy!* Adamın fiziksel açıdan müthiş olduğu da önemli değildi; kişilik olarak pek de beyefendi sayılmazdı. Ama o güne dek havada aşk kokusu hissedip kabuğundan her çıktığında, suratına aynı tokadın ineceğini ve daha da içine kapanmasını sağlayacağını öğrenmemiş miydi?

Guy Miller'la ilgili artık romantik hiçbir şey düşünmeyecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beş

Steve numarayı çevirip, aradığı kişinin yanıt vermesini bekledi. Telefon açılınca, onun merdivenlerden aşağı düşmediğine, ya da ocağı açık bırakıp evi yakmadığına sevinip derin bir oh çekti.

"Alo, kimsiniz?" dedi boğuk bir ses sözcükleri geveleyerek.

"Selam, anne. Benim. Nasılsın?"

"*Kimsiniz?*"

"Benim anne, Steve. Nasılsın?"

"İyiyim," dedi kadın. "Neden iyi olmayayım ki?" Sarhoştu. Saat sabahın onuydu ve annesi çoktan zom olmuştu. Onca sene sonra, Steve'in buna şaşırmaması gerekirdi, ama yine de şaşırıyordu.

"Bir saate kadar oradayım. Alış veriş yapayım mı?"

"Her zamankinden alsan olur."

"Olmaz, anne. Onu alamayacağımı biliyorsun." Steve'in keyfi kaçtı.

"O zaman gelme," dedi annesi ve telefonu suratına kapattı.

Steve ufak bir şişe votkayla birlikte gerekli olan diğer şeyleri alıp, bir saat sonra annesinin evine gitti. Bulabildiği en ufak şişeyi almıştı ve bu şişe olmadan annesinin onu içeri almayacağını biliyordu.

Annesinin evinin bitişiğindeki ev tamamıyla farklıydı. Sarah Burrows'un evinin pencereleri tertemizdi, hoş perdeleri vardı ve bakımlı ve düzenli bir bahçesi vardı; Ketherwood bölgesinin en tehlikeli mahallesi olan bu yerde, diğer bahçelerde sıkça görülen araba parçası ve eski koltuk gibi şeylerden eser yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yeni silinmiş basamaklarda, üstünde bir Barnsley tişörtü olan, on yaşlarında ufak bir çocuk oturuyordu.

"Selam Denny," diyerek gülümsedi Steve. "Seni şimdi gördüm. Gözlüğün nerede, evlat?"

"Kırıldı," dedi küçük Denny. Steve ona yaklaştığında, gözünün üstünde hafif bir morluk olduğunu fark etti.

"Kavga mı ettin?" diye sordu Steve endişeyle, çünkü Denny Burrows kavgalara karışan bir çocuk değildi. Burrows ailesi o mahalleye ait değildi. Sarah Burrows çok çalışan bir temizlikçiydi ve iyi bir kadındı; Denny de elinden kitap düşmeyen, uslu bir çocuktu.

Denny ona yanıt vermedi, başını önüne eğmekle yetindi. Steve parmaklıkları geçip, küçük çocuğun yanına oturdu.

"İyi misin evlat?" diye sordu.

"Tabii ki iyiyim," dedi Denny yanağından aşağı süzülen gözyaşını silmeye çalışarak.

"Selam, Steve." Sarah Burrows kapıya gelmişti. "Bir fincan çay içer misin? Denny, kola ister misin?"

Denny başını salladı, ama konuşmadı; çünkü boğazı düğümlenmişti. Steve, Sarah'ya zahmet vermek istemiyordu; fakat küçük Denny'nin neden üzgün olduğunu öğrenebilmek için "Bir şey diyeyim mi? Sarah, iyisi mi sen iki kola getir, olur mu? Lütfen."

Sarah mutfağa gidince, Steve yarım dakika bekledi, sonra Denny'yi hafifçe dürttü.

"Haydi evlat. Steve Amca'na neler olduğunu anlat bakalım."

"Bir şey olmadı," dedi Denny.

"Bana anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Denny bir şey söylemek istiyormuş gibi ağzını açtı, ancak vazgeçti. "Bir şey olmadı."

"Hayır, oldu," dedi mutfaktan elinde iki uzun diet kola bardağıyla dönen Sarah. "O kadar endişelendim ki. Her şey Tommy Paget denen o hain çocuğun başının altından çıkıyor. Bu sene Denny'nin gözlüğü beşinci kez kırıldı. Gözü morarana dek neler olup bittiğini bilmiyordum. Sonra, o minnacık bede-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ninin her yanında çürükler olduğunu gördüm."

"Denny, o çocuğa karşılık vermelisin," dedi Steve. Ama kolunu Denny'nin omzuna atıp ona sarılınca, onun ne kadar çelimsiz olduğunu fark etti.

"Dört çocuk var," dedi Sarah. "Bir çete. Okul müdürünün zerre kadar faydası yok. Bundan böyle bu tür olaylar yaşanmayacağını söyledi, ama şüpheliyim doğrusu. Birkaç gün Denny'yi okula yollamayacağım, çünkü uyuyamıyor. On yaşındaki bir çocuk nasıl bu hale gelir?"

"Tommy Paget denen çocuk nerede oturuyor?"

"Aaa, olmaz, Steve. O çocuklara hiçbir şey söylenmez, damarlarına basmış olursun. Aynı şeyi yine yapmak isterler," dedi Sarah hemen.

"Bir şey söylemeyeceğim. Sana sadece nerede oturduğunu sordum."

"Bölgenin diğer tarafında. Bridge Caddesi'nde. Doksan beş numaraydı galiba. Babası Artie Paget'ı tanıyor olabilirsin. Bir zamanlar 'boksörüm' diye ortalıkta dolanırdı."

"Artie Paget çocuğun babası mı?" Steve, Artie Paget'ı gayet iyi tanıyordu.

"İnsanın çocuğunu koruyamadığını hissetmesi korkunç bir şey," dedi Sarah başını ağır ağır sallayarak. Çok yıpranmış gözüküyordu.

"Bu bölgede oturmamalısın canım," dedi Steve berbat mahalleye göz gezdirerek.

"Bilmez miyim? İsmimizi transfer için yazdıralı iki seneyi geçti. Herhalde bazıları gibi bu işi kovalamıyorum. Ne derler, *Kim yüksek sesle konuşursa, önce onun sesi duyulurmuş*, değil mi? Ama en azından, buradayken annene göz kulak oluyorum. Bazen beni içeri alıyor."

Steve acı acı gülümsedi. "Çok teşekkürler Sarah."

"Keşke daha fazlasını yapabilsem," dedi Sarah derin derin içini çekerek.

"Ne demek istediğini biliyorum." Christine Feast'in ucuz içkilerle kendisini yok etmek istemesi ne kadar tuhaftı. Hayat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çok değerliydi, ama Christine nedense eskiden beri hayatı istemiyor gibiydi.

Steve kolasını içti ve ayağa kalkmadan önce, sevecen bir tavırla Denny'yi dürttü. "Başın bir daha derde girerse bana söyle," dedi. "Sana kendini koruyabilmen için birkaç hareket göstereyim."

"Daha yeni karateye başladım," dedi Denny gururla. Gözyaşları dinmişti, zira Steve orada olduğu için kendisini daha iyi hissediyordu. "Çarşamba geceleri gidiyorum."

"Buckley Sokağı'ndaki Koca Jim'in yerine mi gidiyorsun?"

"Evet, oraya gidiyor," dedi Sarah.

"Benim hocam da oydu," dedi Steve. "Jim iyi bir öğretmendir. Beni tanıdığınızı söylerseniz, size biraz indirim de yapar."

"Arsızlık etmek istemem," diye diklendi Sarah. Steve genç mağrur kadına bakıp gülümsedi, keşke annesi de bir parça mağrur olabilseydi diye düşündü.

"Boş versene," dedi Sarah'nın maddi durumunu bildiği için. "Malzemelerin hepsini aldınız mı?"

"Şimdilik eşofmanımla derslere girebileceğimi söyledi," dedi Den.

"Al." Steve elini cebine sokup birkaç kâğıt para çıkardı. "Ne gerekiyorsa al bu parayla."

Sarah oğlunun parayı almasını engellemek için hemen öne atıldı. "Sakın o parayı alayım deme, Dennis."

Steve "Bunu sana değil, çocuğuna veriyorum." diyerek parayı Denny'nin eline tutuşturdu. "Al bakalım evlat. Ben de Dennis yaşlarındayken, birisi de bana böyle yardım etmişti" diye yalan söyledi. Sarah'nın gururu kırılsın istemiyordu. Jim'in oğlunun eskilerini giymeye başlayana kadar, O da derslere eşofmanla girmişti.

"Faizsiz para ödünç verdiğimi düşün. Kara kuşağını alınca, bana geri ödersin, tamam mı?"

Steve hayır yanıtını kabul etmiyordu. Sarah istemeye istemeye teşekkür etti. Asla kimseye muhtaç olmamış, kimseyi sömürmemişti. Az kazanıyordu, ama kendisi kazanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Steve iki evi ayıran parmaklıkların üstünden geçip, annesinin evinin ön kapısını açmadan önce cesaret bulmak için, içine derin bir nefes çekti.

Annesi bazen kapıyı kilitlemeyi unuturdu; zaten bu da Steve'i sürekli olarak endişelendiren bir başka meseleydi. Kapıyı açtı ve içerideki manzaraya hazırladı kendini. Havadaki duman ve yağ kokusunu hissedebiliyordu. Merkezi ısıtma kaynama konumuna getirilmişti ve kötü kokuları biraz örtse de bunların birbirine karışmasını engelliyordu. Kokular tuhaf bir otomatik hava deodorantı gibi birbirinin etrafında dönüp duruyordu: sigara, ter ve çürük bir şeyin kokusu. Steve daha birkaç gün önce temizlik yapmış, çöpleri dökmüş ve içerisini bir nebze daha iyi kokar halde bırakmıştı.

"Merhaba anne," dedi Steve annesini nazikçe uykusundan uyandırırken. Bir battaniyeye sarınmış olan Christine Feast, koltukta oturur vaziyette uyumuştu. Gözleri yavaşça açıldı, başını ona çevirdi, ama bakışlarında ancak bir masa lambası kadar ifade vardı.

Steve'in annesinin eskiden beri ağarmış olduğunu hatırladığı saçları, o günlerde iyiden iyiye incelmişti. Düzgün dursun diye saçlarını taramaya kalkmıştı, ama bunu daha önceden denediğinde annesi ona izin vermemişti.

"Sana birkaç şey getirdim," dedi. "Bir tane yumurtalı mayonezli sandviç var. En sevdiğinden." Alışveriş torbasına uzanıp, kepek ekmeğinden yapılmış taptaze bir sandviç çıkardı.

"Aç değilim," dedi annesi. Gözkapakları yine ağırlaşmaya başlamıştı. Her zamanki gibi yine sarhoştu. Steve annesini en son ne zaman ayık gördüğünü hatırlamıyordu. Artık bedeni de eskisi gibi çalışmıyordu; birkaç saat şekerleme yapıyordu, içiyordu, yine uyuya kalıyordu, sonra biraz daha içki içiyordu... Bazen tuvalete yetişebiliyordu, bazen yetişemiyordu.

Steve annesinin üstünü başını biraz temizlemeye çalışınca, annesi ona çekip gitmesini söyledi; doktora götürmesine de, sidik bulaşan giysilerini değiştirebilmesi için onu koltuktan kaldırmasına da müsaade etmiyordu. Sosyal Hizmetler devre-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ye girmiyordu, Steve de annesine uğrayıp, bir mucize olmasını beklemekten başka bir şey yapamıyordu. Ayrıca sokağın köşesindeki büfeye ne kadar yalvardıysa da hala annesine içki satmaya devam ediyorlardı. Bununla beraber Christine mahallenin delikanlılarına para verip içki de aldırtıyordu.

"Bu gece güreş maçım var," dedi Steve. Annesi komada gibiydi; ona ulaşmanın tek yolu, yavaş yavaş konuşmak ve isteyerek uyanıp yanıt vermesini sağlamaktı. Ama annesi bunu asla istemiyordu. "Ben iyi adamım. Meleğim."

Bir saat kadar yanında durup onunla konuştu, fakat annesi hiçbir şey algılamadı. Steve içki almayacağını umarak, eline biraz para sıkıştırdı. Ama alacağını biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altı

Kapkara korsan peleriniyle ve siyah renkli saten şortuyla göz kamaştıran Guy tezahüratlar yapan ve yuhalayan kalabalığın arasından geçerken, romatizmalı yaşlı başlı insanlar bir atlet çevikliğiyle ayağa fırladı ve çantalarıyla ona vurabilmek için öne atıldı. Guy sıra dayağı yiyerek, tükürerek ve hırlayarak ilerlemeye devam etti ve ringin iplerini hızla aşıp plastik tacı ile pelerinini yırtarcasına çıkardı ve ellerini öne uzatmış bekleyen asistanına verdi.

"Bayanlar ve baylar, bu gece sizi eğlendirecek kişi çılgın, zalim, tehlikeli, nefret etmeyi sevdiğiniz, eşsiz BULDOZER KINGSTONE" diye hoparlörlerden anonsa başladı spiker ,abartılı ve ağır bir Yorkshire aksanıyla. Spikerin söylediği ismi izleyicilerin yuhalamaları bastırırken, siyah saçlı adam ringin ortasına fırladı. Onu bekleyen beyaz şortlu, omuzlarına birer kanat takılmış platin sarısı saçları olan adam, tıpkı Guy gibi iki metre boyundaydı.

"D ve E Güreş Federasyonu rakibi muhteşem, meleğimsi, iyi yürekli, güzel, ilahi ve eşsiz STEEVE ANGEL."

İri yarı, kaslı melek-adam, kanatlarını çıkarıp muhafaza etmesi için ayrı ring asistanına uzatmadan önce, elini kaldırıp izleyicileri selamlayınca, yuhalamalar tezahürata dönüştü.

Bir metre altmış santimetreye bile ulaşmayan boyuyla hakem Küçük Eric ellerini iki adamın geniş omuzlarına dayadı.

"Bakın gençler, iyi ve adilane bir dövüş istiyorum. Angel, üçüncü rauntta Boston Yengeci hareketiyle yenileceksin, sakın unutma. İkinize de iyi şanslar gençler. Tanrı aşkına, şunlara iyi

bir gösteri sunun."

Steve başını sallayıp kocaman bir gülümsemeyle Guy'a elini uzattı. Guy hırlayıp Steve'in elini geri itti ve ayağa kalkacak durumdaki tüm yaşlıların karmaşık bir Meksika dalgası gibi ayağa fırlayıp yuhalamalarına ve yumruklarını sallamalarına neden oldu.

Steve biraz yanına yaklaşıp "Şu Boston Yengeci hareketine daha çok var, o yüzden kolla kendini," dedi.

"Elinden gelenin en iyisini yap!" dedi Guy onu uyarmaksızın öne atılıp boğazına yapışarak.

Kısa ama heyecanlı bir karşılaşma oldu. İlk yardım görevlileri yaralanan ve bir sedyede bas bas 'belim kırıldı' diye bağıran Angel'ı götürürlerken, Guy da güvenli soyunma odasına giderken arasından geçeceği öfkeli izleyiciler için cesaret topluyor, ringin etrafında yuhalamaları dinliyordu. Steve ilk yardım görevlileri onu yere atmadan önce sedyeden fişek gibi zıpladı; çünkü görevlilerin Pogmoor Kardeşler tarafından dayak yiyen Tarzan'la Maymun Adam'ı taşımak için yine ring kenarına gitmeleri gerekiyordu.

"Teşekkürler! Bu sefer cidden omurgamı kıracaktın" dedi Steve, Guy'a. Belini ovmak için eliyle arkasına uzandı. "Ben Karanlık Melek, sen de İyi Adam Guido olduğunda, daha çok keyif alıyorum. Kötü adam olduğunda çok acımasız oluyorsun. – Alberto Masserati'den bile gaddar oluyorsun."

Guy gaddarlığıyla nam salmış güreşçinin ismini duyunca sırıttı ve "Benim meslekte, 'ısıya dayanamıyorsan, mutfaktan çık' derler" diye devam etti.

"Kulağın kanıyor," dedi Steve.

"Evet, bir sızı hissetmiştim," dedi Guy kulağını silip eline bakarak. "Yaşlılardan biri ben tam soyunma odasına girerken saldırdı. Yemin ederim, çantalarına tuğla koyuyorlar herhalde."

Makul mesafelerin tümünde hâlâ bir kargaşa yaşandığı için, yaşlıları salondan çıkardılar; yaşlılar evlerine gitmek üzere bezgin bezgin hoşafı çıkmış tavuklar ve horozlar gibi otobüse

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

binmeden önceki birkaç saati daha piliçler gibi geçirdiler. Birisinin ringden sedyeyle çıkartıldığı bir maçın tamamını nasıl kalp krizi geçirmeden izledikleri bir muammaydı. Ama Steve onları yine de severdi. Yumurta haşlayacak kadar sürse de bu insanlarda eski bir tutkuyu kısmen de olsa canlandırmak hoşuna giderdi. Birçoğu İngiliz güreşinin şaşaalı günlerini hatırlıyordu ve maçlara gittikleri geceler, genç oldukları zamana geri götürüyordu onları.

Guy ve Steve, Pogmoor Kardeşler İkili Takım, Koca Baba Davy, Klondyke Kevin ve diğer güreşçiler her Noel'de çikolata, birkaç şişe bira ve şarap alıp, Penistone yakınlarındaki Papatya Huzur Evi'ni ziyaret ederlerdi. İzleyiciler arasındaki o çılgın yaşlıları sandalyelerinde otururken, televizyon izlerken ve Yüzyıl Salonları Güreş Gecelerine bir daha gidecekleri vakte kadar ruhları naftalinlenmiş gibi boş boş bakarken görürlerdi. Hayır, Steve büründüğü farklı karakterlere göre bu insanların ondan nefret etmesine, ya da onu sevmesine aldırış etmezdi. Onun için önemli olan, karşılaşmadan ve onun orada olmasından keyif almalarıydı.

"Cidden adamım, yardımıma koştuğun için teşekkürler," dedi Steve." Bugünlerde fazla vaktin olmadığını biliyorum."

"Aman, boş ver," dedi Guy elini sallayıp. "Bu gece rakipsiz kalmanı istemezdim."

Organizatör Küçük Derek, Tantanalı Fred Zeppelin'in bileğini kırmasından sonra onun yerini almıştı. Zeppelin'in bu kadarla kurtulması da ayrı bir şanstı, çünkü Küçük Eric'le Küçük Derek'in her talimatını duymazdan gelen ve ölümüne güreşen Alberto Masserati'nin çıkardığı bir kavgada yaralanmıştı. Alberto o ringe girdiği anda, sınır tanımayan bir sadiste dönüşüyordu. Ondan korkmayan Büyük Fred haricinde kimse, O güreşeceğinde ringde bulunmak istemiyordu. Ancak ring dışında Alberto, ufak ama neşeli bir bar işleten, yemek pişirmekten, insanları ağırlamaktan ve opera izlemekten hoşlanan, iyi huylu bir aile babasıydı. Güreşte birçok teatral unsur olabilirdi, fakat güreşçiler sık sık yaralanırlardı. Bunların birçoğu 'oyun-

du , lâkin yüz doksan kiloluk Maymun Adam rakibinin üstüne atlayınca, kaburgalarından en azından birinin kırılmayacağının hiçbir garantisi yoktu.

"Bira?" diye sordu Steve buz gibi bir duş aldıktan sonra, platin sarısı saçlarını hızlı hızlı bir havluyla kurulayarak. Saçları ciddi bir biçimde peroksitle açılmış gibi gözüküyordu, ama tamamıyla doğaldı. Hiç tanımadığı büyükbabası İsveçliydi ve beyaz-sarı genini bir tek torununa geçirmişti. Platin sarısı saçları her türlü ışığı öylesine yakalar ve tutardı ki başının etrafında bir hale varmış gibi gözükürdü. Büründüğü kişiliğin Viking Savaşçısı Thor Svensson olduğu bir güreş maçından sonra, sarhoşun teki ona şöyle demişti: "Ayyy, tıpkı bir meleğe benziyorsun." Kadın, sonra 120 sterlinlik yeni spor ayakkabılarının üstüne kusmuştu.

Her şeyi göz önüne aldığında, bu isimden hoşlanmış ve o günden itibaren kullanmaya başlamıştı.

"Sonra bana o ufacık beyninde neler olup bittiğini anlatırsın," dedi Steve.

Guy, kendisini görebilmek için karşısında eğilerek dalgalı saçlarını taradığı aynanın önünde duraksadı. Tam Steve'e Floz'la tanıştığını anlatacakken vazgeçti.

"Beynimde bir şey olduğu yok."

Steve ofladı. "Evet, ben de Ronnie Corbett'im!" Guy saçını taramaya devam etti. "Birden sessizleştin ve yine şu öfkeli Heathcliff bakışını fırlatıyorsun. Aklında bir şey olduğunda, hep öyle bakarsın."

"Tıpkı Juliet gibi konuştun," diye yanıt verdi Guy. Aklı dolu olduğunda, kötü kalpli ve huysuz bir Heathcliff gibi baktığını ilk söyleyen ikiz kardeşi Juliet olmuştu.

Steve bir bira eşliğinde Guy'ın aklındakini anlatabileceğini düşünüp, konuyu üstelememeye karar verdi.

"Peki, Juliet'in yeni ev arkadaşı nasıl birisi?"

Guy inleyip başını salladı.

"O kadar kötü mü?" dedi Steve sırıtarak.

"İnanılmaz." Guy tarağını çantasına fırlattı, ama isabet etti-

remedi. Tarağı yerden alırken bir küfür savurdu.

"Neyin var senin yahu?" diye sordu Steve.

Tam o anda elindeki iki kahverengi zarfı sallayarak içeri giren organizatör Küçük Derek yüzünden konuşmaları yarıda kesildi.

"İyi işti Steve! Elli sterlin, artı masrafların için de fazladan bir onluk. Bir sonraki maç ayın otuz biri Salı, günü yine burada olacak. Seni arayıp ayrıntıları haber veririm. Guy, seni tekrar gördüğüme sevindim. Birkaç karşılaşmaya daha çıkmak ister misin, evlat?"

"Yok," dedi Guy kararlı bir tavırla. "Bunu Steve için yaptım. Çok işim var Derek."

Derek babacan bir tavırla gülümsedi. Ergenliğinden beri bu işin içindeydi ve güreşin her an popüler olacağı inancıyla yaşardı. Bu ülkede güreş sporunun artık öldüğünü asla kabullenmezdi. Bahisçileri maçlara çekebilmek için, her şeyi ustaca ayarlaması, Dev Samanlar, Kediçakal, Koca Baba, "Yuvartop" Rocco ve Jim Breaks gibi müthiş karakterleri hatırlayıp nostalji hissetsinler diye uğraşırdı. Bu insanlar sevmeyi ve nefret etmeyi severlerdi. Derek, Guy'la kaçıncı kez aynı konuşmayı yaptığını bilemiyordu. Guy hep Steve'e yardım olarak 'son kez' bu işi yaptığını, bunun son maçı olduğunu söylerdi. Ama asla öyle olmazdı. Steve rakip bulamadığı takdirde, Guy'ın birkaç kez daha ringe çıkacağına emindi.

"İnan bana," dedi Derek. "Amerikalılara yetişmemiz an meselesi. Ondan sonra, güreş İngiltere'ye geri dönecek. Geri döndüğünde hazır olacağım. Buradaki güreşçilerin hepsi milyoner olacak – milyoner ve süper star olacaklar. Ben zengin olunca, siz de zengin olacaksınız." Herkesin paraya kendisi kadar önem verdiğini varsayıyordu tabii. Güreşçilerin bu sporu sevdikleri için yaptıkları aklına gelmiyordu. "Küçük kızım marka giysiler giymeli."

"Ha evet, Chianti. Neler yapıyor bugünlerde?" Steve bu soruyu renk vermeden sormaya çalıştıysa da başaramadı; çünkü kızın ismini her söylediğinde sesi üç oktav tizleşir, cümlenin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geri kalanını normal bir ses tonuyla söylerdi. Aşırı miktarda schnapps içmiş, tiz sesle falseto şarkısı söyleyen birisi gibi çıkardı sesi.

"Birisi benden mi söz etti?" Steve'in dediklerini adeta duymuş gibi, Küçük Derek'in yirmi beş yaşındaki kızı Chianti Parkin incecik bacaklarıyla, dolgun göğüsleriyle ve birkaç somun ekmek almak için saçlarını satan Rus bir kadın sayesinde edindiği altın sarısı saç ekleriyle kapıda belirdi.

Steve sıkıntıyla ensesini ovuşturarak, "A, selam Chianti, nasılsın?" dedi. "Harikayım," dedi Chianti hararetle sakızını çiğneyerek. Dikkatini birkaç saniye daha Steve'e bahşettikten sonra, Küçük Derek'e baktı.

"Çıkacağımı söylemek için geldim baba. Wayne beni almaya geldi."

"Hoşçakal, tatlım. İyi geceler." Küçük Derek yumuşak ve gururlu bir sesle kızına veda ettikten sonra, onu yanağından öptü. Steve, Chainti'nin arkasını döndüğü gibi kalçalarına kadar uzanan çizmeleriyle ve kısacık, dökümlü eteğiyle gidişini izledi. Boğazından yumuşak bir hayvan inlemesi yükselmek üzere olduğunu fark edince, yutkunarak toparlanmaya çalıştı.

"Bu gece Dört Ağaç'a gidiyor. Bilirsiniz ya, önünde uzun kuyruklar oluşan, Pennines'deki şu şık restoran. Wayne denen bir iş adamıyla gidiyor. Tabii, adamın kocaman, müthiş bir arabası var. Chianti özel bir plakası olmayan arabalarla falan ilgilenmez. Kullan ve at: Bizim Chianti'nin sloganı." Derek kızı Chianti'nin erkeklere karşı takındığı sadistçe tavra iç çekti, sonra tekrar işe geri döndü. "Her neyse, gitmem gerek. Görüşürüz çocuklar. İyi maçtı." Başparmağını havaya kaldırıp, İkili takımların ve Azrail'in (güreşçinin ringe bir kuru buz bulutu arasında girmesi, yaşlı izleyicilerin tansiyonunu üç kat yükseltirdi) yüz kırk kiloluk Leopar Jeff'in boğma hareketinde yenileceği maçı izlemek üzere salona geri döndü. Yaşlılar Azrail'in yenilmesinden hoşlanırlardı.

"Chianti Parkin." Steve'in iç çekişi her şeyi anlatıyordu zaten.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ondan daha iyisini bulabilirsin," dedi Guy. Chianti Parkin onu etkilemezdi. Kız ona çok soğuk gelirdi ve Steve'in ihtiyacı olan şeyi ancak iyi huylu, tatlı ve ona bir yuva yapacak bir kadın karşılayabilirdi. Chianti'nin bir önlük giyip de ona çörek pişirdiğini, her gece kollarını açıp evde onu karşıladığını hayal edemiyordu.

"Annen nasıl?" diye sordu Guy.

Steve yine içini çekti, yalnız bu sefer cidden derin ve hüzünlü bir iç çekiş olmuştu. "Aynı aslında. Bugün evine gittim, kendinde değildi. Ama geçen hafta ona biraz balıkla patates kızartması götürdüm, hepsini yedi. Bir şeyler yediğini görmek güzeldi."

Guy, Steve'in bunu bir sonuç olarak göreceğini biliyordu. Christine Feast bazen oğlunu evine bile almıyordu. Her şey o anda ne kadar paranoyak hissettiğine bağlıydı. Christine, Steve'in küçüklüğünden beri kronik bir alkolikti. Ailesinde de alkolikler vardı ve kendisi de bu düzeni bozmamıştı.

"Kuş kadar kalmış," dedi Steve titrek bir sesle. Sonra, öksürüp annesini aklından çıkarmaya çalıştı. "Her neyse, beni boş ver. Şimdi içki içmeye gideceğiz, sen de bana neden bütün gece sapşal Adrian Mole gibi volta attığını anlatacaksın." Steve arkadaşının derdinin bir kadınla ilgili olduğuna emindi. Bu konuları gayet iyi bilirdi. Chianti, Kylie Minogue kadar ulaşılabilir bir kadındı.

Miller ailesinin diğer fertleri gibi, Steve de Guy'ın iyi bir kadınla tanışıp aile kurmasını istiyordu. Arkadaşı, uğruna çalışacağı ve keyif alacağı bir aile için emin, kararlı ve uygundu. Başına gelen berbat olaylardan sonra biraz mutlu olmayı da hak ediyordu. Kendi başından geçenlerden farklı şeyler yaşamasına rağmen sonuç olarak ikisi de zor günler geçirmişlerdi.

Guy kocaman sırt çantasını omzuna attı. "Bak şimdiden söylüyorum, Juliet'e tek kelime etmek yok."

"Ketum davranacağımdan emin olabilirsin," dedi Steve gücenmiş bir tavırla.

"Tamam, ama asıl güvenemediğim *Juliet*," dedi Guy. Ke-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tumluk Okulu'nda ikiz kız kardeşi müdireydi. Çıkmak istediği Michaela Hall'a gizlice verdiği Sevgililer Günü kartıyla ilgili çok korkunç bir anı canlandı gözlerinin önünde (Kartı iki gece önce Blue Peter isimli televizyon programını izlerken hazırlamıştı: bir yulaf ezmesi paketi, arkası yapışkanlı plastik, okulda kullandığı yapıştırıcı, kırmızı poster boyası ve Trill marka kuş yeminden oluşuyordu). Chrissie Hynde'ın 'Talk of the Town' isimli şarkısını soğuk terler dökmeden dinleyemiyordu.

"Peki, Juliet'e söylememem gereken şey nedir?" diye sordu sabrı tükenen Steve. Gıcırdayan kapıyı açtı ve birlikte ılık Ağustos gecesine çıktılar.

"Mesele Juliet'in yeni ev arkadaşı. Dün gece ona rezil oldum."

"Öyle mi? Ne yaptın? Fiskos masasını devirip ayaklarının dibine mi düştün?" dedi Steve gülerek.

Guy'ın surat ifadesi, ona doğru bir tahminde bulunduğu gösterdi.

Steve Guy'ın Juliet'in ev arkadaşıyla ilk karşılaşmasının öyküsünü dinledi. Floz'un ufak tefek ve narin oluşunu, benekli bir sabahlık giydiğini ve Guy'ın bir an için paniğe kapılıp nasıl Lacey'yi hatırladığını öğrendi. Guy öyküsünü arkadaşına ne kadar kaba ve çocuksu bir biçimde daireden çıktığını anlatarak bitirdi.

"O kadar da önemli değilmiş," dedi Steve. Guy'ın hoşlandığı kadınları bilirdi: Uzun boylu ve bacaklı sarışın kadınlardan hoşlanırdı, ama hayatına esmer ve minyon Lacey Robinson gibi bir kadının girmesi gibi bir talihsizlik de yaşamıştı.

"Her neyse, neden bir dalmaçyalı gibi giyinmiş, ufak tefek bir kadın seni bu kadar rahatsız etti?"

Guy nefesini yavaşça dışarı verdi. "Çünkü inanılmaz derecede güzeldi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yedi

Guy, Steve'e Floz'un makyajsız ve şişmiş gözlerle bile ne kadar hoş olduğunu ve aklını başından aldığını anlatırken, Floz'un telefonu çaldı. Ekrandaki ismi gören Floz, hemen yanıt verdi.

"Acilen on tane cıvık Sevgililer Günü kartına ihtiyacım var," dedi Lee Status her zamanki kendinden emin ses tonuyla. "En az iki tane saksafon esprisi, birkaç tane de 'güzel memeler' şiiri olsun bir sakıncası yoksa."

Floz güldü. "Sorun değil Lee. Ne zamana lazım?"

"Düne."

"Şöyle güzel, gizli hayran tarzı bir şeyler de istemez misin?"

"Hayır. Zamane gençliği cinsel açıdan saldırgan ve ön sevişmeyle falan işleri yok. Dosdoğru cinsel organlara yöneliyorlar."

"Peki," dedi Floz içini çekerek. "Bu gece hazırlarım."

"Aslında, son teslim tarihi Perşembe sabahı" dedi Lee ve telefonu kapatıverdi. Lee Status fazladan sohbet edecek kadar vakti olmayan, meşgul bir adamdı.

Floz'un zihni her telefon konuşmasından sonra olduğu gibi hemen harekete geçmedi. Güzel memeleri olduğunu söyleyen bir kart alsa, kendisini nasıl hissederdi diye düşündü. Fena halde yaşlanmaya başladığını düşündü, çünkü kartı George Clooney bile yollasa içinin yağları erimezdi. Sevgililer Günü kartlarının sulu değil, tıpkı Nick'in Kanada'dan yolladığı kart gibi romantik ve bir parça da esprili olması gerekirdi. Beyaz fonu olan kartın kapağında minnacık bir kart vardı ve içinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de 'Seni evinden almak, buraya getirmek ve sevmek istiyorum, yazıyordu. Floz kartı düşününce, kalp atışlarının hızlandığını hissedip dikkatini başka bir şeye vermeye çalıştı. Bu tür düşünceleri bir kez daha hayatına sokmanın hiçbir anlamı yoktu.

Zaten o ilişkide neler olup bittiğini anlamamıştı. Bu denli dürüst ve gelecek vaat eden romantik bir ilişki nasıl olur da küt diye biterdi, neden Nick telefonlarına ya da e-postalarına yanıt vermezdi? Floz'la iletişimi keseli aradan on sekiz ay geçmişti, ama Floz kartı düşündüğü zaman kalbinin hala kırık olduğunu hissetti.

Belli ki erkekleri korkutuyordu. Önceki geceyi ve Guy Miller'la ilk karşılaşmasını düşünmesi yeterdi. Guy suratında öylesine büyük bir dehşet ifadesiyle ve hızla oradan ayrılmıştı ki Floz aynanın karşısına geçip, kafasında bir anda yılanlar bitmediğini kontrol etmek zorunda kalmıştı. Acaba onu beğendiğini bakışlarından anlamış ve tedirgin mi olmuştu? Yoksa taşa dönüşeceğinden mi korkmuştu? Her halükarda, o koca sersemle bir daha karşılaştığında, aptalca davranışlarının onu zerre kadar etkilemediğini ve ondan hiç hoşlanmadığını belli edecekti. Bir buz kraliçesi kadar soğuk davranacaktı.

Dizüstü bilgisayarında bir dosya açıp *Valrisqué* ismini verdi, sonra sulu espriler düşünmeye koyuldu. Hayatında kim bilir kaçıncı kez başkaları için aşk hakkında yazacağını, ama kendisinin aşkı yaşayamayacağını düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sekiz

Juliet ertesi gece Coco'nun 'eşliğinde' Blackberry Sitesi'nden içeri girdi. Son bir saatini Piers Winstanley-Black'in şahane kişisel alanında, pahalı tıraş losyonu kokusunun oluşturduğu bulutun altında geçirmişti. Brownlee-Goldman dosyasını gördüğünde, Piers'ın göz bebeklerinin büyüdüğüne emindi. Hayal falan gördüğü yoktu; Piers'ın gerçekten de ağa doğru yaklaştığını hissedebiliyordu. Ama sabırlı bir balıkçı gibi, alabalığı yakalayacağı anı bekliyordu.

Böylesine harika bir günü daha da güzel kılan bir başka şeyse, dairesinin kapısını açar açmaz burnuna çalınan leziz yahni kokusuydu.

"Aman tanrım. Bu güzel koku da ne?"

"Kuşbaşı dana etli hamur köftesi" dedi yemek masasında iş notlarına göz atan Floz. "Tadına bakmak istersen, birkaç kişilik yaptım."

"Ay, ne harika bir yaratıksın," dedi Coco ayakkabılarını fırlatır gibi çıkararak.

"Çaya kesin kalıyorum. Bütün gün sadece minnacık bir gofret yedim. Sonra kek de yiyecek miyiz? Şekerimi dengelemek için, sürekli olarak tatlı yemem gerekiyor. Marlene hasta olduğu için izinli; çok işimiz olduğu için markete bile gidemedim."

"Mükemmel bir ev arkadaşı olacağını biliyordum Floz," dedi Juliet ince topuklu ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını esneterek. Doğruyu söylüyordu. Floz Blackberry Sitesi'ne yerleşeli daha yedi gün olmuştu, ancak sanki eskiden beri orada yaşıyor gibiydi. Daire daha sıcak bir havaya bürünmüştü ve eve geldi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğinde ışıkların açık olması, evde birisinin ve böylesine harika kokuların olması çok güzeldi.

"Guy'un yine uğrayıp bize yemek getirdiğini sandım" dedi Juliet. İkiz kardeşinin ismini söylediğinde, Floz'un hafifçe başını salladığını fark etti ve ikisinin neden birbirinden hiç hoşlanmadığını merak etti. Gerçi karşılaşır karşılaşmaz birbirlerinin üstüne atlayacaklarını da düşünmemişti, fakat ilk karşılaşmalarının onları bu denli etkileyeceğine de ihtimal vermemişti.

Floz, Guy'ın pazartesi gecesi uğradığını anlattığında, evde birisinin daha olduğunu unuttuğundan ve utandığından başka bir şey söylememişti. Hayır, Guy kendisini doğru dürüst tanıştırmamıştı; hatta bir dakika içinde gitmişti. Evet, Floz onun görünüşünden anahtarı olan bir hırsız değil de Juliet'in ikiz kardeşi olduğunu anlamıştı. Juliet, Floz'un bunları anlatırkenki ses tonunu da fark etmişti. Nedense, Guy'dan hoşlanmamıştı. Juliet, acaba karşılaştıklarında Guy'ın suratında korkunç Heathcliff ifadesi mi vardı diye düşündü.

Juliet her zamanki gibi meraka kapılıp derhal Guy'ı aramış ve neden eve uğrayıp yeni ev arkadaşıyla tanıştığını ona anlatmadığını sormuştu.

"Çok işim vardı!" dedi Guy ters ters.

"Ne işi? Steve'e şu aptal güreş karşılaşmasında yardım etmek gibi mi?" diye cevap verdi Juliet oflayarak. Erkek kardeşinin en yakın arkadaşından söz ederken, ondan hiç hoşlanmadığını açıkça ortaya koyan bir ses tonuyla konuşurdu, lâkin Guy'ın en dertli günlerinde yaptıklarını da göz ardı edemezdi.

"Neyse, ne düşündün?" diye sordu.

"Bir şey düşünmedim," dedi Guy. "İçeri girdiğimde, yarı çıplaktı; ben de özür dileyip hemen gittim."

Guy bundan daha fazla ayrıntı vermek istemedi. Juliet bu konuşmadan, Floz'un da erkek kardeşi üstünde herhangi bir etki bırakmadığı sonucuna vardı. Çok yazıktı, çünkü Guy yalnız kalmaması gerekecek kadar iyi bir insandı ve birbirlerinden hoşlanmış olsalardı, ikisi için de iyi olabilirdi. Guy eskiden bebeklerini kıran ve her ikisine de ait olan Stylophone için onunla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sürekli olarak didişen çocuk olsa da Juliet onun iyiliğini isterdi. (Stylophone kavgalarını aralarındaki yapı farkına rağmen hep kendisi kazanırdı; çünkü Guy'ın DNA'sında aynen şöyle yazıyordu: "Karşı cinse karşı her zaman nazik olacaksın.")

Kadınları ve Juliet'in Coco'nun hayatından gördüğü kadarıyla homoseksüel erkekleri süslü sözlerle yatağa atmak için fırsat kollayan o kadar çok gösteriş budalası vardı ki ortalıkta, Guy ve sessiz tavrı hep göz ardı ediliyordu. Pardon, boyu ve yapısı yüzünden onu hemen göz ardı etmek mümkün değildi tabii, ama kadınlar asla ona ikinci kez bakış fırlatmıyorlardı ve zaten önemli olan bu ikinci bakıştı.

Juliet bir şişe şarap açıp üç tane kocaman kadehi doldurdu.

"Çalışmayı bırak da bir kadeh bir şeyler iç" dedi Floz'un omzunun üstünden ne yaptığına bakarak. "Ne yazıyorsun?"

"Sevgililer Günü kartları," dedi Floz. "Status Kwo için sulu kartlar yazmam gerekiyor."

"'Bence mükemmelsin. Her karışını seviyorum. Seni öpmek ve muhteşem XXX'lerini sıkmak için can atıyorum', diye Floz'un yazdıklarını okudu Coco. "Harika bir işin var, Floz."

"Keats sayılmam, değil mi?" dedi Floz ona gülümseyerek.

"Ben olsam beğenirdim" dedi Juliet. "Piers Winstanley-Black bu kartlardan bana yollamış olsaydı tabii."

"Piers Winstanley-Black de kim?" diye sordu Floz.

"Ona PWB'den bahsetmedin mi?" dedi Coco mahsusçuktan bayılırmış gibi yaparak. "Adamın ismini duymamış tek kişi sensin herhalde bu evrende."

"Ona aldırış etme. Piers evrendeki tek muhteşem adam," dedi Juliet. Küçük bir kız gibi içini çekerek anlatmaya koyuldu: "Avukat, otuz dokuz gibi harika bir yaşta, Karayip Denizi rengi gözleri ve kırmızı, minder gibi dolgun dudakları var."

"İğrenç," dedi Coco. "Dudaklara gelene dek iyi gidiyordun Ju."

"Bekâr mı?" diye sordu Floz.

"Kesinlikle bekâr," diye yanıtladı Juliet tutkuyla. "Alınmışların peşinden koşmam. Başıma gelenlerden sonra..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Başına ne geldi, Juliet?"

"Bunu da mı anlatmadın!" dedi Coco hayretle. Koltuğa çekip, gösteriyi izlemeye hazırlandı.

"Nereden başlasam ki?" dedi Juliet gülerek. Arkasındaki çekmeceye uzanıp, yarısı yenmiş bir kutu çikolata çıkarıp Floz'a uzattı. Bu konuda bile anlaşıyorlardı: Juliet cevizlileri seviyordu, Floz diğerlerini. Jack Sprat'le karısı bile onlardan daha iyi anlaşmıyordu.

"Altı sene Roger'la evli kaldım," dedi Juliet. "Geçen Temmuz'da, yıldönümümüzden iki hafta sonra, yani Roger beni üç katlı yepyeni evimizin her odasında becerdikten sonra, bir gün eve erken geldim ve benim için gayet nazik bir biçimde bir valiz hazırladığını gördüm."

Floz'un ağzı hayretten açık kaldı.

"Belli ki evliliğimiz bitmişti. Her şey de benim suçumdu!" Juliet birkaç cevizli çikolata yemek için ara verince, Floz'un ağzı hayretten daha da açıldı. "Roger eskiden çok sevdiği yanlarımın artık onu benden uzaklaştıran, nahoş şeyler haline geldiğini söyledi. Zamanla ona keyif vermemeye başlamıştım, gürültücü bir insan haline gelmiştim. Sırnaşık değil, kaba bir kadın olmuştum. Artık dolgun bedenli bir tanrıça değil, şişko bir inek olmuştum. Bu yüzden de en iyi arkadaşım Hattie'yle bir ilişki yaşamaya başlamıştı."

"*İkimizin* en iyi arkadaşı," dedi Coco araya girerek. "Anaokulundan beri birlikte okuduk. Olanları nasıl anlamadım bilmiyorum. İçgüdülerim genellikle Sinbad'ın denizci kaması gibi keskindir."

"Kahretsin," dedi Floz başka söyleyecek bir şey bulamayarak. "Sen ne yaptın?" Juliet olanları öğrendikten sonra, 'en iyi arkadaşı' olmak istemezdi doğrusu.

"Söyleyeceklerini dinledim tabii," dedi Juliet. O sırada tıpkı *Carry On Screaming*'deki Fenella Fielding gibi konuşuyordu. "Sonra, yakasından tuttuğum gibi onu ve boş valizi evden dışarı attım. Daha sonra da benim valizim yerine kendi valizini toplasın diye, bütün giysilerini pencereden dışarı fırlattım. Ha,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir de birlikte çalıştığım avukatlardan birini aradım."

Karen Brookside cehennemden fırlamış, kötü kalpli bir Sürtük Kraliçe'ydi. Müşterileri için (sadece kadın müşterileri vardı) sadece erkeklerin kanını emmekle kalmaz, damarları, atar damarları, tüm iç organları ve hayalarını da alırdı. Sonra, bunları pişirip, 1945 tarihli harika bir şişe şarapla birlikte altın tabaklarda sunardı. Karen Brookside'ın yanında Hannibal Lecter hafif kalırdı.

"Kadın Roger'ın hayalarını cüzdana soktuğu için, tekmeyi yiyebileceği en iyi yer de orasıydı" dedi Juliet boşanma öyküsünü keyifle anlatırken. "Karen'ın vahşetinden bir ay sonra, onu geri kabul etmem ve olanları unutmam için bana yalvarmaya başladı."

"Ama sen kabul etmedin mi?"

"Hayır, etmedim," dedi Juliet Floz'un bunun olasılıklar arasında olduğunu düşünmesine şaşırarak. Erkek kardeşinin aksine, Juliet kendisine her zaman çok değer verir ve karşısına çıkan herkesle yılmadan uğraşırdı.

Juliet geçmişte erkeklerle ilgili hatalar yapmıştı ama erkeklerin listesinde bir numara olmadığını anladığından beri, kendisine çeki düzen verip kaçmıştı. İlk erkek arkadaşı Pete iyi birisi sayılırdı, ama evde baş başa sırf Pete'in arkadaşları iri yarı bir kadınla çıktığını görmesinler diye vakit geçirdiklerini öğrenince, Pete tarihe karışmıştı. Sonra, ona çikolata almadan asla gelmeyen, yemeğe çıkarmak için bir servet harcayan ve tatlı yemesi için ısrar eden Gary vardı. Juliet dolgun bedenini bu denli seven bir erkekle tanışmanın lotoyu kazanmak gibi bir şey olduğunu düşünmüştü. Sonra, Gary'nin evinde gizlediği Amerikan videolarını bulmuştu: Yerlerinden dahi kıpırdayamayacak hale gelen kremalı kekler yedirilen ve onları besleyen kişilere bağımlı hale gelen kadınlarla ilgili görüntüleri izledi. Filmleri izledikten sonra, birkaç hafta bir ekler bile yiyemedi.

"Ya sen Floz?" dedi Coco. "Benin aşk hayatın nasıldı?"

Floz spot ışığının ona çevrilmesinden biraz huzursuz olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gençlik dönemimde birkaç erkek arkadaşım oldu, ama ciddi ilişkiler değildi. Chris'le on sene evli kaldım. Birbirimizden uzaklaşınca da üç sene önce boşandık."

Daha ilginç bir şeyler duymayı uman Juliet'le Coco bunun biraz sıkıcı olduğu düşündüler.

"Neden birbirinizden uzaklaştınız?"

"Bilmiyorum. Birbirimize âşık olmadığımızı fark ettik."

Floz utangaç bir tavırla omuzlarını silkti.

"O zamandan beri hayatına kimse girmedi mi?" diye sordu Juliet.

"Kimse girmedi," dedi Floz hemen. "Ya sen? Roger'dan sonra neler oldu?"

"Hiçbir şey," dedi Juliet keyifsiz bir tavırla. "Roger'dan sonra hayatıma kimse girmedi, kendimi Piers Winstanley-Black için saklıyorum. Ama seks yapmadan geçen bir sene uzun bir zaman; günün birinde bir araya gelirsek, kutumun örümcek ağlarıyla kaplandığını görecek," diye kıkırdadı Juliet. Coco'ysa tiksinmiş gibi cıyakladı. "Üç sene kimseyle birlikte olmadan nasıl dayandığını bilemiyorum Floz."

"Ben sadece bir ay dayanabildim," dedi Coco. "Bir ay bile berbat geçti."

"Senin hikâyen nedir, Coco?" dedi Floz. "Coco gerçek ismin mi?"

"Artık öyle," dedi Coco başını sallayarak. "İstersen ona söyleyebilirsin Ju."

Juliet Floz'a eğilip "Gerçek ismi Raymond, ama bu isimden nefret eder," diye fısıldarken, Coco elleriyle kulaklarını kapattı. "Herkesin ona sadece Coco diye hitap etmesi gerek."

"Ha, anladım," dedi Floz. Gerçekten de bir Raymond'a Coco kadar az benzeyen birisi gelmiyordu aklına. Bunun sebebi de muhtemelen gittiği bir okuldaki bir müdürün isminin Raymond olması ve adamın rugby oynayan, Lee Marvin ses tonuyla konuşan iri yarı birisi olmasıydı. "Gözlerin kakao rengi diye mi?"

"Floz, sana âşık oldum," dedi Coco ellerini zevkle kavuştu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rarak. "Ne hoş bir şey söyledin."

"Hayır, Coco Chanel olmak istediği için ismi böyle," dedi Juliet.

"Dükkânının duvarları onun resimleriyle kaplı. Ayrıca, en sevdiği parfüm de o."

"Neyse, aşk hayatıma geri dönecek olursa, berbat olduğunu söyleyebilirim." Coco yanındaki kutudan bir kâğıt mendil aldı.

"Coco bir şıpsevdi. Âşık olduğu adamların hepsi de işe yaramaz sersemler," diye araya girdi Juliet. "Yani, adamın teki Tanrı'nın referans mektubuyla kucağına düşse, Coco yine de iyi bir adam seçemez."

"Darren'la olanları anlamıyorum," dedi Coco. "Her şey gayet güzel gidiyordu, ama sonra mesajlarıma ve telefonlarıma yanıt vermemeye başladı. Adam sırra kadem bastı. Ne bir açıklama yaptı, ne de veda etti." Coco'nun gözleri dolu dolu olmuştu.

"Sessizlik çok gaddar bir silahtır," diye söylendi Floz yavaşça.

"Biliyorum," dedi Juliet. "'İlişkimiz bitti' deme haysiyetini göstermemek, son derece kaba ve gaddarca bir davranış. Darren, Coco'nun ilişkilerinin neden sona erdiğini öğrenmek için kendisini paralayacağını da bilmeliydi. Ama ona bu nezaketi bile göstermedi."

"Bunu mutlaka daha önce de duymuşsundur, fakat böyle bir davranışı gerçekten de hak etmiyorsun." Floz'un sesi yumuşak ve sevecendi. "Kaba bir davranış – sana bu kadar düşüncesizce davranan bir adamla ciddi ciddi birlikte olmak ister misin?"

"Biliyorum," dedi Coco gözlerini mendille silerek. "En azından zihnim biliyor, kalbim de zamanla öğrenecek. Belki de kendi hislerini tartmak için biraz uzaklaşmak istemiştir. Erkekler lastik gibi..."

"Coco, sana ne gibi bir mazeret söyleyeceğini sanıyorsun? Bu adam yeni Terry White değilse ve elleri uluslararası teröristler tarafından kalorifere bağlanmamışsa, böyle boktan bir davranışın hiçbir mazereti yok." Juliet bunları biraz sabırsızlıkla söylemişti, çünkü Coco'yla bu konuşmayı defalarca yapmış-

lardı. "Onu neden geri istediğini hiç anlamıyorum. Bu adam hayatına girecek cesareti gösterecek olursa, ona gidip..."

Juliet ağzına geleni söylerken, Coco elleriyle kulaklarını kapattı.

"Bazı ilişkileri bitirmek, ileriye bakmamıza yardımcı olur," dedi Floz. Juliet'in Ian Paisley'yi aratmayan nutuğunu, daha ılımlı bir bakış açısıyla dengelemeye çalıştı. "İnsan bir ilişkinin bittiğini anlamazsa çok zorluk çeker."

"Coco, sana daha önce de söyledim: Karşındaki kişi, ilişkiyi bitirmiyorsa, bunu sen yapmalısın. Bu ciğersiz, hergele sessizliği ilişkinin bittiğini anlaman için yeterli." Coco'nun onu duyduğunu bilen Juliet, arkadaşına sıkı sıkı sarılıp onu omzuna çekti. "Floz haklı, çok daha iyi şeyleri hak ediyorsun. Hem rüyalarını süsleyen adam, senin ismini poposuna dövme yaptırmış, dışarılarda bir yerlerde cirit atıyor."

Coco bunu duyunca yarı ağladı, yarı güldü.

"En azından önceki adam gibi sapığın teki değildi," dedi Juliet Floz'a göz kırparak. Bu öykünün Coco'yu neşelendireceğini biliyordu.

"Parfüm satıcısıydı. Benimle flört etti, yanıma taşındı, sonra tamamıyla homoseksüel olduğundan emin olmadığını söyledi. Hoşuna gidecek mi diye görmek için bir kadınla yatmaya karar verdi. İnsan daha ne kadar iğrençleşebilir," dedi Coco dişlerini sıkarak.

Coco'nun bir kadınla yatmayı iğrenç bulduğunu gören Floz kıkırdamaya başladı.

"Sanırım, hepimizin iyi birer erkek arkadaşa ihtiyacı var" dedi Juliet. Aklına Coco'nun geçen günkü önerisi gelmişti. "Evet, aynen öyle. Bir siteye kaydolup ateşli erkekler bulalım. Bu yaşta o erkekleri bulmak sallanan at boku bulmak kadar zor." Raftaki dizüstü bilgisayarını kapıp açtı.

"Singlebods.com'u dene," dedi Coco. "Marlene o siteye üyeydi. Bunun en iyi site olduğunu söyledi."

"O zaman, erkek kardeşinin arkadaşı Steve'den hoşlanmıyor musun?" diye sordu Floz.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Steve Feast mi? Dalga mı geçiyorsun?" diye güldü Juliet. "Steve salağın tekidir. Hep öyleydi zaten."

"Aynı okulda okuduk," dedi Coco. "Hep Juliet'in örgülerini çeker, ya da kovalaması için şapkasını alıp kaçardı."

"Büyüdükçe daha da çocuklaştı," dedi Juliet şarap kadehlerini doldurarak. "Ne kadar güçlü olduğunu göstermek için, barlarda iki kadını birden omzuna oturttuğunu, ya da kısacık tişörtler giyerek kaslarını gösterdiğini biliyorum."

"Aslında, iyi bir adam," dedi Coco.

"Hayır, değil Coco. Sersemin teki. Sürekli kadınların peşinden koşuyor, kadınların hiçbiri de hayatında uzun süre kalmıyor. Bunun bir anlamı olmalı."

"Ama Guy'a çok iyi arkadaşlık etti," diye ona dik dik bakınca, bunu söylememesi gerektiğini fark etti. "Pardon." Parmağını dudaklarına götürdü.

Floz neden Coco'nun yanlış bir şey söylediğini düşündü, ama sormaması gerektiğini fark etti.

Juliet dikkatini yine bilgisayara verdi. "Tamam. Önce sen, Floz."

"Kesinlikle olmaz," dedi Floz. Sesi, ses tellerinin elverdiğince kararlıydı. "İnternetten birisini bulmak istemiyorum."

Ama Juliet onu duymadı. Artık kendince bir görev edinmişti. "İdeal erkeğin nasıl birisi?" diye sordu.

"Bak, ben gerçekten de..."

"Kes şunu," dedi Coco bir ringa balığı gibi heyecanlanıp ellerini çırparak. "Çok eğleneceğiz; özellikle de üçümüz birlikte yaparsak. Önce senin bilgilerini yazalım."

"Hiç ilgimi çekmiyor." Floz çok kararlıydı. Ama Juliet 'hayır' sözcüğünü duymakta biraz zorlanıyordu. Floz'u ikna edebilmek için, farklı bir taktik denedi.

"Tamam, sırf eğlence olsun diye soruyorum: Bu siteye üye olacak olsaydın, ideal erkeğin neye benzerdi? Bilgileri yazmayacağıma söz veriyorum. Merak ettim sadece."

"Söz mü?"

"Söz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki, o zaman." Floz düşünmeye koyuldu. İdeal erkeğinden söz edecek olursa, Juliet Guy'dan bahsettiğini anlardı. Guy ondan öylesine nefret etmişti ki Val Helsing'den kaçan Kont Drakula gibi arkasına bakmadan kaçmıştı. Böylece, yalan söyledi ve kahrolası Guy Miller'ın tam zıttı bir erkeği tarif etti. "Çok uzun boylu olmamalı, saçları açık renk olmalı... Kahverengi gözlü olabilir."

"Giyim?"

"Takım elbise."

"İş?"

"Ofis işi sanırım."

"Ay, lütfen bu işi bizimle birlikte yap. Çok eğlenceli olacak."

"Hayır," dedi Floz yine kararlı bir sesle. "Ama siz kararlıysanız, tavsiyemi dinleyin: Çok dikkatli olun. Sizden çok uzakta yaşayan birisini seçmeyin; birisiyle uyuştuğunuzda da onunla bir an önce görüşün. Kendilerini abartıp duran ve aslında var olmayan birilerine kapılmayın. Birbirinizden hoşlanıp hoşlanmadığınızı anlamanın en iyi yolu buluşmaktır."

"Aaa, sen bu işi biliyor gibi konuşuyorsun Floz," dedi Juliet şüpheyle gözlerini kısarak."

"Hayır," diye yanıt verdi Floz. "Sadece dergilerde okuduklarımdan, Jeremy Kyle'ı izlemekten ve artık demode sayılan sağduyuya göre konuşuyorum. Çok ama çok dikkatli olun."

Floz o gece o yattığında gözüne uyku girmedi, çünkü içinde bir şeyler uyanmıştı. Çok uzun süredir batırmaya çalıştığı hisler, bir sürpriz kutusunun içinden fırlar gibi ortaya çıkmıştı ve bir türlü kutunun içine girmiyordu. Bu, Juliet'in erkek kardeşinin suçuydu. Floz ondan neden bu kadar çok etkilendiğini ve evden kaçıp gitmesinin neden ona bu kadar fazla dokunduğunu anlayamıyordu. Guy nasıl olur da ona kendini kötü hissettirirdi? Acıyla öfke arasında gidip gelirken, her iki his de uyumasını engelliyordu. Uzun süredir kimseden hoşlanmamıştı – hatta bir daha birisinden hoşlanıp hoşlanmayacağını bile merak etmeye başlamıştı. Sonra, Guy Miller ansızın daire-

ye gelmişti ve hala birisinden hoşlanma kapasitesinin bulunduğunu hatırlatmıştı ona. Asıl sorun, açılan bir kalpten içeri ilk olarak savunmasızlığın akın etmesiydi.

Guy Miller macerası ve Sevgililer Günü kartları işi, derin ve daha tehlikeli anıları hatırlatmıştı Floz'a. Nick Vermeer'le ilgili düşünceler zihninde dallanıp budaklanmış, gitmeyi reddediyordu.

İki buçuk sene önce, yazılı Almanca becerilerini geliştirmek ve boşanma sonrası gecelerini tek başına geçirmemek için *languagepals.com*'a üye olmuştu. Romantik bir ilişki aradığı yoktu; özellikle de şarlatanlar ve kalp hırsızlarının oyun bahçesi olan internette böyle bir arayış içinde değildi. Sonra, Nick Vermeer onu siteden bulmuş ve yardım etmeyi teklif etmişti.

Daha ilk baştan, Almanca haricinde hiçbir ortak noktalarının olmadığı belliydi. Nick ava çıkardı, silahları vardı ve Floz'un hiçbir bilgisinin bulunmadığı balık tutmak gibi konularla uğraşırdı. "Sana da öğreteceğim," demişti Nick. Dışarıda vakit geçirmekten hoşlanırdı, ama Floz'un cehennem anlayışı kamp malzemelerinden ibaretti. Yine de saatlerce ona yazar, telefondan mesaj gönderirdi; dört ay sonra, Nick onu ilk kez aradı. Nick'in sesini telefonda duyduktan sonra, Floz saatlerce havalarda uçtu; sesi tıpkı hayal ettiği gibi yumuşacık, erkeksi, kendine güvenen, zeki ve çok ama çok seksi bir erkeğe aitti.

Nick ona mektuplar ve kartlar gönderdi. Floz da bunlara karşılık olarak ona yazdığı mektupları bir posta kutusuna yolladı, çünkü Nick o sırada Osoyoos'da bir ormanın girişinde bulunan kulübesini satmak üzereydi. Dış alanlarda çekilmiş fotoğraflarından, kulübenin içindeki mobilyaların üstüne postlar koyulduğunu, geceleri şöminenin yandığını hayal edebiliyordu.

Sonra, Nick onu ziyaret etmek istediğini, ilişkilerinin onu çok etkilediğini ve aralarındaki çekimin tensel olarak da mektuplarındaki ve seslerindeki gibi olup olmadığını öğrenmek istediğini söyledi. Mektuplarında asla gereksiz bir ifade yoktu, Nick bir beyefendi gibi davranıyordu, ancak yazdıkları yine de tutku doluydu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Floz, Nick geldiğinde onu nerelere götüreceğini araştırmaya başladı. Birlikte yemek yiyecekleri restoranları, Londra'ya yapacakları ziyareti ve bir gösteriye gitmeyi, şehir dışına yapacakları araba yolculuklarını heyecanla konuşuyorlardı. Her şey yolunda gittiği takdirde, sonbaharda Floz'u Kanada'ya götüreceğini söylemişti, çünkü Kanada'yı o mevsimde görürse oradan asla ayrılmayacağını düşünüyordu. Sonra, önceki sene Sevgililer Günü'nün hemen akabinde, Nick'ten haber kesildi. Floz yapayalnız kalmıştı. Nick öldü mü, ya da yaralandı mı diye internetteki Kanada gazetelerini okumaya başladı, çünkü iletişimde olmaması için ciddi bir neden olmalıydı. Ama hiçbir şey öğrenemedi. Daha sonra da profilinin siteden silindiğini fark etti.

Evet, zavallı Coco'nun neler çektiğini gayet iyi biliyordu. O anda bile, onca zaman sonra bile, Nick Vermeer'i düşününce gözleri doluyordu. Bir sene boyunca, aralarında derin bir bağ oluşmuştu ve onu kaybedişinin ardından hâlâ yasını tutuyordu. Nick'in ortadan kaybolması ölmesiyle eşdeğerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dokuz

Guy, Lamp denen bardaki ikinci birasını devirmek üzereydi. Bedeni Steve'in karşısında oturuyor olabilirdi, ama beyni başka yerdeydi.

"Bu gece izinli olduğun halde çok keyiflisin," dedi Steve. İçkisini bitirip boş bardağını arkadaşının bardağıyla tokuşturdu. "Bir tane daha?"

"Olur, bir tane daha," dedi Guy içini çekerek. Maltstone'da ailesinin evinin bitişiğindeki boş dairesine gideceğine, Steve'le takılabilirdi. Rosehip Gardens'daki daireyi sadece başını sokacak bir delik olarak görüyordu, ancak başını o deliğe sokalı aradan seneler geçmişti. Evlilik ve bir aile evi meselesi şimdilik yanına bile yanaşmamıştı. On sene önce, Lacey'yle arasında geçenler onu hayattan uzaklaştırmıştı. Bir daha hiçbir kadınla yakınlaşmak, içini açmak ve sonrasında oluşabilecek acıyı, kafa karışıklığını ve suçluluk duygusunu yaşamak istemiyordu.

Sonra, bir de Floz Cherrydale'le karşılaşmıştı.

Nedense, o şapşal sabahlık, iri sulu gözleri ve üstünden yayılan belli belirsiz çilek kokusu göğüs boşluğunda bir patlamaya neden olmuş, parçacıklar sistemindeki her sinire ve damara yayılmıştı. Öylesine derin bir kuyuya düşmüştü ki bir daha oradan hiç çıkamayacakmış gibi hissediyordu.

O anı zihninde o kadar çok üst üste canlanmıştı ki şayet bir video izliyor olsaydı, teyp aşırı kullanımdan dolayı paramparça olurdu. Fiskos masasına çarpıp her şeyi yere devirdiğini hatırladıkça kalbi gümbür gümbür atıyordu. Yerdekileri toparlamak için bile orada kalamamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Steve kocaman iki bardakla geri döndüğünde, hala o anı hatırlayıp suratını buruşturuyordu.

"Ona çıkma teklif etmelisin," dedi Steve.

"Kime?" dedi Guy masumane bir ifadeyle.

"Kimden söz ettiğimi biliyorsun salak," diye karşılık verdi Steve cık cık ederek. Guy'ın birisinden hoşlandığına heyecanlanmıştı. Onu hep Guy yakınında olduğunda, bir kemik bekleyen köpek gibi peşinden ayrılmayan Gina'yla çıkmaya teşvik etmeye çalışırdı. Ama onu bu kadar senedir tanıdıktan sonra, Guy'ın düzgün bir adam olduğu biliyordu. Guy beğenmediği bir kadınla asla çıkmazdı. Asla da çıkmamıştı; ergenlik dönemlerinde, hormonları azdığında bile... Seks ve duygular Guy için çözülemeyecek bir düğüm gibiydi. Ama Guy'ın o gün anlattıkları iyi haberdi. Guy bu kadını bir kez görmüş ve vurulmuştu. Aşkın tuhaf bir yaratık olduğunu düşündü. Kendisi de suratına bile bakmayan birbirinden tamamıyla farklı iki kadına âşık değil miydi?

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Guy. "Lacey Robinson'a benzediği için ondan hoşlandığımı sanıyorsun. Hemen söyleyeyim: Sebebi bu değil, ayrıca ona benzemiyor."

"Aslında öyle olduğunu düşünmemiştim," dedi Steve. "Ama Lacey Robinson'ın artık aklında olmaması gerektiğini düşünüyorum. O kadın her şeyi mahvetti."

"Lacey daha kısa, ama aralarındaki benzerlik o kadar."

"Güzel. Çünkü hayatına bir Lacey Robinson'ın girmiş olması yeterli."

"Öyle deme," dedi Guy yavaşça. "Sorunları var."

"Onun nesi olduğunu biliyorum." Steve, Guy'ın Lacey Robinson hakkında asla kötü konuşmayacağını biliyordu, çünkü Guy o kadını kendinden kurtaramadığı için hep suçluluk duymuştu. Guy'a göre, Lacey Robinson her zaman kalbi defalarca kırılan ve bu acıyla yaşayamayacak olan kadın olarak kalacaktı. Steve'e göreyse, Lacey Robinson bir intihar bombacısından farksızdı. Kendisini yok edecek düğmeye bastığında, kaç kişinin onunla birlikte öleceği umurunda değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Floz'un önünde tam bir salak gibi davrandım, rezil oldum." Guy başını ellerinin arasına aldı.

"Bence oraya geri git, normal davran ve eşyalara takılıp kaçarcasına gitme," dedi Steve. "İlk izlenimi mahvetmişsin, bu yüzden ikincisinin çok iyi olması gerek."

"Evet, farkındayım," dedi Guy. "Bana ne olduğunu anlamıyorum. Genellikle hoşlandığım tiplerden öylesine uzak ki. Ama tıpkı..." Söyleyeceği şey kulağa aptalca gelecekmiş gibi başını salladı.

"Tıpkı bir yıldırım gibi miydi?" dedi Steve. Yıldırımları iyi bilirdi. İlkokulda ona gayet büyük bir tanesi fena çarpmıştı. Hala etkisini hissedebiliyordu.

"Evet," dedi Guy kafasını sallayarak. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım. İnsanlar ilk görüşte âşık olduklarını söylediklerinde, saçmaladıklarını düşünürdüm. Ama aynen öyle hissettim ve ilk görüşte âşık oldum. En azından, durum benim için böyle. Floz'un aynı şeyi hissettiğinden şüpheliyim."

Steve bir şeyler düşünmeye başladı.

"Baksana, Juliet mutfak duvarının nem kaptığını söylüyordu. Gel birlikte daireye gidelim. Sıva gerekli mi diye bakmaya geldiğimizi söyleriz. Böylece, daireye gitmek için iyi bir mazeretimiz olur."

Guy bunun biraz uydurmasyon bir bahane olduğunu düşünse de artık Steve'i durdurmak mümkün değildi. "Tamam, öyle yapalım. Yarın çay saatinde uğrayacağımızı söylersek, belki yemeğe kalmamızı isterler. Böylece, sen de güzelce sohbet eder, çekiciliğini ve zekânı konuşturursun. Floz buna nasıl hayır diyebilir ki?"

"Ama Juliet'e neden gittiğimizi sakın söyleme," diye arkadaşını uyardı Guy.

"Tabii ki söylemem." Steve yaptığı plandan memnun olmuş, sırıtmaya başlamıştı. Sır tutmak onun işiydi. Steve'in ta ilkokuldan beri arkadaşı Guy'a söylemediği büyük sır, Juliet Miller'a vurulduğuydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On

Ertesi sabah, Floz ikinci kahvesini içerken, birkaç dakika boyunca ortak bahçeye bakan pencerenin önünde sessizce dışarıyı izledi. Harika bir Ağustos öğleniydi, gökyüzü masmaviydi ve bir limon tanesi gibi gözüken güneş tepedeydi. Ama ağaçların yemyeşil yapraklarının arasında birkaç tane de kahverengi yaprak belirmişti. Belli ki yaz mevsiminin tacını devretmesine az kalmıştı.

İlk işi sulu Sevgililer Günü kartlarının yazılarını e-postayla Lee Status'a göndermek olacaktı. Lee e-postayı aldıktan beş dakika sonra onu aradı.

"Kartlar için teşekkürler, bebek. Şimdi, sana vereceğim daha da acil bir iş var!"

"Söyle," dedi Floz. Önceki gece neredeyse hiç uyuyamadığı için, bu sefer daha neşeli bir konu yollamasını umdu. Rüyasında, Nick'in hayatına geri döndüğünü görmüştü; uykusunda gerçek bir mutluluk hissetmiş olmalıydı ki uyanıp da sadece rüya gördüğünü fark edince, kendisini bomboş hissetti.

"Ölümcül hastalar için kartlar" dedi Lee. "'Öleceğin için üzgünüm' gibi şeyler."

Floz konuşmadan önce ne yanıt vereceğini düşündü.

"Dalga mı geçiyorsun? Kim 'Öleceğin için üzgünüm' yazılı bir kart almak ister yahu?"

Lee onu duymazdan geldi ve konuşmaya devam etti. "Bu sefer, şairane yönünü ortaya koyabilirsin. Hastalık isimlerinden hiç söz etme, sadece 'Sana güç dilerim, koruyucu meleğin iyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baksın sana' gibi şirin şeyler yazıver."

"Lee, ciddi misin?"

"Tabii ki," dedi Lee gayet neşeli bir sesle. "'Tekrar görüşeceğiz' temalı kart serisinin satışları tavan yaptı. Yeni akım, insanların ölü akrabalarına kart yollaması. Gelecek ölümden ibaret. Sanırım, bunun nedeni şu ergen zombi filmlerinin çok sevilmesi."

Floz, 'Tekrar Görüşeceğiz' dizelerini özellikle mezarların üstüne bırakılacak, su geçirmez naylonla kaplı kartlar için yazmıştı.

"İyi de insanın sevdiği ve kaybettiği birisine yazılmış dizelerle bunun arasında biraz fark var. Bu seriye ne isim vermeyi düşünüyorsun?"

"Bilmem," dedi Lee. "'Ölümün Kapısı' nasıl mesela? Biraz ağır olabilir. Biliyorum, biliyorum... 'Tanrı'yı beklemek' nasıl peki? Ama bu da ateistleri uzaklaştırabilir. Hımm... Neyse, ismi daha sonra da bulabilirim. Bir isim bulursan, sana bunun için de ödeme yaparım."

"Peki," dedi Floz içini çekerek. Hayattakiler, ölüler ya da ölmek üzere olanlar için bile yazıyor olsa, iş işti.

İlk şiiri yazıp tatmin olması neredeyse iki saatini aldı. Sonra, bu kartın bir kart mağazasında durduğunu ve çılgının tekinin kartı satın aldığını, kartın verildiği kişinin de kalbinin nasıl kırılacağını düşündü. Ne kadar paraya ihtiyacı olsa da içine sinen bir durum değildi.

Floz öğle yemeği için mola vermeden hemen önce web sitesini güncelledi. Siteye çok sayıda insan bakmıyordu, ama kendisini ve uzmanlık dalını tanıtmanın iyi bir yoluydu. Siteyi onun için hazırlayan Gibby isimli adam bir de yorumlar kısmı eklemişti. Bazen gayet anlamsız e-postalar da aldığı oluyordu, bazen de yaşadığı bölgede çok seksi ev kadınları bulmakla ilgili bir blog, ya da penis büyütmeyle ilgili bir reklam haberi geliyordu. Ama o gün web sitesinde gördüğü yorum öyle sıradan, saçma sapan bir şey değildi. İsimsiz birisi tarafından yollanmıştı ve *"İşlerinin iyi gittiğine sevindim, Kiraz dudak,"* diyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bir tesadüf de olabilirdi tabii, fakat Floz'a öyle gelmemişti. Ona 'Kirazdudak' diye hitap eden tek bir kişi vardı. Floz şiirlerini yazmaya devam etti, bununla birlikte gün boyunca mesajın *ondan* mı geldiğini düşünüp durdu. Bir buçuk sene sonra, mesajı o yollamış olamazdı. Peki, başka kim olabilirdi? Acaba onu düşünerek evrene bir mesaj yaydı da yanıt mı geldi diye düşündü. Bunu saçma bulmayacak bir sürü insan olduğuna emindi.

Floz sandviçini yerken ve düşüncelere dalmışken, Juliet aradı.

"N'aber? Guy biraz sonra uğrarsa bir sakıncası var mı? *Steve*'le birlikte." Steve derken, Juliet yine alaycı bir ses tonuyla konuşmuştu. Juliet bu isme dudak bükerken, Floz da ilk ismi duyunca heyecanlanmıştı Guy Miller'ı tekrar göreceği halde, renk vermemeye çalıştı.

"Yok tabii," dedi bütün gece buzdolabında kalmış bir salatalık soğukluğuyla. "Ne zaman gelecekler?"

"Sana da uygunsa, saat altıda gelebileceklerini söyledim."

Floz saate baktı – hazırlanmak için, hiç çaba göstermemiş gibi gözükmek için tam beş saati vardı.

"Tabii," dedi yine, ama 'daha kendinden emin' bir sözcük bulması gerektiğini düşündü.

"Körili bir şeyler sipariş ederiz," dedi Juliet.

"Ben de makarna yapabilirim," dedi hemen Floz. "Basit bir şeyler yaparım işte."

"Ay, ne kadar güzel olur," diye karşılık verdi Juliet. Ev makarnasını dışarıdan sipariş edilen yemeklere her zaman tercih ederdi. "Ama çok da zahmete girme; sadece Guy'la Steve gelecek."

"Steve'den çok hoşlanmıyorsun, değil mi?" dedi Floz.

"Hayır," diye yanıt verdi Juliet. "Kendine dikkat etsen iyi olur, çünkü o köpeğin tekidir, Floz. Yalnız çok da iyi bir sıvacıdır ve mutfak duvarımı düzeltmesi gerekiyor."

Peki, Guy neden onunla birlikte geliyor? diye düşündü Floz. Duvardaki bir çatlağı onarmak için iki kişiye gerek yoktu. O

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

saçma sapan karşılaşmadan sonra, Guy'ın iyi bir mazereti olmadan gelmek isteyebileceği son yerin orası olduğunu düşünmüştü. Juliet'e sormaya karar verdi.

"Neden... Erkek kardeşin neden onunla geliyor?"

"Çünkü ikisi birbirine yapışıktır. Eve gelirken şarap alırım. Görüşürüz bebek," deyip telefonu kapattı Juliet.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Bir

Floz hemen markete fırladı ve un, taze maya, pişmiş bir tavuk ve beyaz şaraplı sosta pişirmek üzere bir sürü sebze aldı. Tatlı için daha basit bir şey seçti. Bir Eton Mess yapabilmek için fahiş fiyatlı böğürtlenler, krema ve bezeler aldı, ama tatlıya kendinden de bir şey ekleyecekti: Juliet'in içki ve likör dolabından bir kaşık Pernod. İçkilerin çoğu iş yerinden gelen gereksiz hediyelerdi, lâkin bazıları da Juliet içinde renkli sıvılar olan tuhaf ve saçma biçimli şişeleri görmeyi sevdiği ve markette ya da tatilde yeni bir tane görünce dayanamadığı için evdeydi.

Aldıklarını dolaba yerleştirdikten sonra, Floz hemen daireyi süpürüp, hoş kokulu bir duş jeliyle doldurduğu küvete girip saçlarını yıkadı. Ne giyeceğini bulması daha zordu. Bol bir elbise kıyafet işini fazla zorladığını gösterirdi, ama eski blucinini ve tişörtünü giyse, hiç özenmediği izlenimini yaratabilirdi. Giysilerinin yarısını deneyip beğenmedikten sonra, mavi renkli hippi tarzı bir bluzla açık mavi renkli bir blucin ve mavi renkli kalp biçimli bir kolye seçti. Sonra, mutfak önlüğünü üstüne geçirip yemeği hazırlamaya koyuldu.

Floz dikkat çekmeyecek bir kıyafet seçtiğini düşünürken, Juliet'in eve gelince yaptığı yorum fikrini değiştirdi. "Aa, ne güzel görünüyorsun. Ama onlar için şık bir şeyler giymene gerek yoktu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ha, yok, şık bir şey giymedim," dedi Floz. "Ben... şey... Üstüme kahve döktüm, sonra bluzumu değiştirmek zorunda kaldım." Floz yalan söylediğinin çok belli olduğunu düşünüp suratını ekşitti, fakat Juliet fark etmemiş gibiydi. O sırada yemeğin kokusunu içine çekmekle meşguldü.

"Harika kokuyor," dedi. "Sen iyi bir aşçısın, değil mi? Bence Guy'ı bile etkilemeyi başaracaksın."

"Guy da yemeğe düşkün müdür?" diye sordu Floz.

"Bir restoranda baş aşçı olarak çalışıyor, söylememiş miydim?" diye seslendi üstünü değiştirmek için odasına giden Juliet.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, dedi içinden Floz. Guy'ın bir restoranda çalıştığını biliyordu, ama profesyonel bir aşçı olduğunu değil, arada sırada yemek yapmayı seven bir garson olduğunu sanmıştı. Üstelik sadece bir profesyonel de değil, *baş aşçıydı!* Felaket, diye düşündü. Guy otuz saniye içinde daireden kaçmaz ise Floz'un yemeklerini tatmak zorunda kalacak ya da daha da kötüsü, kusacaktı. Acaba yemeğin tadını biraz daha ilginç kılmak için baharat mı eklemeliydi? Tanrım, ben kendine o kadar da güvenen bir aşçı değilim, diye düşündü. Neden ağzını açıp akşam yemeğini yapacağını söylemişti? Juliet'in dediği gibi körili bir Hint yemeği sipariş edebilirlerdi.

Ekmek makinesinin düdüğü çaldı. Floz bir felaketle karşılaşacağını düşünerek makinenin kapağını açtı ve... Hayır, ekmek çıtır çıtırdı ve harika kokuyordu. Sadece üstüne tuzlu su sürmesi, biraz haşhaş ve susam serpmesi ve on beş dakika daha ısıtılmış bir fırında pişirmesi gerekiyordu. Juliet yatak odasından "Haydi, parti başlasın," diye seslenene dek, Floz da ekmekle ilgilendi.

Duvardaki guguklu saatin guguk kuşu dışarı fırlayıp saatin altı olduğunu haber verdi. Floz o kadar heyecanlıydı ki kendisini aptal gibi hissediyordu. Dairenin zili çalıp da ziyaretçileri gelince, neredeyse ekmeği yere düşürecekti.

"Floz, onları içeri alır mısın?" diye seslendi Juliet tuvaletten. Floz duymamış gibi yaptı. Hiç tanışmadığı Steve'le ve tanışıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

korkuttuğu Guy'la yalnız kalmak istemiyordu. Kapı tekrar çaldı ve Floz çaresizlik içinde kapıya doğru giderken, Juliet tam vaktinde tuvaletten çıktı.

"Dur, ben hallederim," dedi ve kapı telefonunu kulağına götürdü. "Tamam, yukarı gelin" dedi sakin bir ses tonuyla.

Dışarıda, Steve parmağını Guy'ın suratına sallıyordu. "Sakın unutma, düzgün davran, gülümse ve sakın Floz'a ondan korkuyormuşsun gibi davranma."

Guy heyecandan titriyordu. O ürkütücü Alberto Masserati bile ringde onu korkutmazdı ama Floz'u tekrar görecek olduğu için dizleri resmen titriyordu. Binanın kapısı açıldı ve Steve önden içeri girdi. Seksi Juliet'i tekrar görecek diye ter döktüğünü Guy'a söylememişti. Bunca sene sonra bile, Juliet'i her gördüğünde pelte gibi oluyordu ve bunu Juliet'in yanlış anlayacağı biçimde bir vurdumduymazlık sergileyerek ört bas ediyordu.

Steve her zamanki maço yürüyüşüyle daireden içeri girdi. Üst dudağını Elvis gibi kıvırarak, dosdoğru Juliet'in yanına gitti.

"N'aber Jules? Nasıl gidiyor?"

"Selam Steve," dedi Juliet monoton bir sesle. Steve'in içeri lakayt bir tavırla girmesinden zerre kadar etkilenmemiş gibiydi. "Gel, seni Floz'la tanıştırayım. Floz, bu Steve, Steve, bu Floz."

"Selam Floz," dedi Steve kocaman elini uzatarak. "Senin hakkında çok şey duydum."

"Öyle mi?" dedi Juliet hemen.

İlk hata. Guy onu orada boğabilirdi. Neyse ki Steve o gün hazır cevaptı.

"Şey, yani... Ne bileyim, öyle denir ya işte?"

"*Sen* dersin tabii," dedi Juliet oflayarak. Tanrım, bu adam cidden salağın tekiydi. Eskiden de öyleydi. İlkokulda bile. Kendisini o kadar beğenmişti ki ağzından çıkanı kulağı duymazdı.Guy birkaç adım geriden içeri girdi.

"Siz ikiniz tanışmıştınız, değil mi?" diye sordu Juliet. Guy boğazı düğümlenmiş bir halde Floz'a bakıp başını salladı; o kadar heyecanlıydı ki konuşamıyordu. Evinde prova ettiği gibi,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neşeli bir sesle "Tekrar merhaba, Floz. Giyinikken tanıyamadım seni – ha-ha!" demesi gerekiyordu. Ama ona bakıp başını sallamakla yetindi. Üstelik suratında Heathcliff ifadesi vardı.

Onun en azından 'Merhaba' diyeceğini ve gülümseyeceğini uman Floz da kendisini ona bakıp başını sallarken buldu. Ona kendisini beğendirmek gibi bir gayrete asla girmeyecekti.

"Hımın. Yemek kokusu," diye sırıttı Steve. "Harika, çünkü açlıktan ölüyorum. Bana şu çatlak duvarı göstersene Ju." Steve bunu muzip bir tavırla söylemişti. Sanki çatlak mutfak duvarında değil, Juliet'in iç çamaşırının içindeydi. Juliet zaten ondan farklı bir davranış beklemiyordu, ama Steve'in sürekli olarak espriler patlatma sebebinin onun yanında heyecanlanması olduğu milyon senede aklına gelmezdi.

"Şişeleri açar mısın, Floz?" dedi Juliet erkek kardeşiyle Floz'u odada yalnız bırakarak. İkisi bir kobra yılanıyla bir tarla faresi kadar rahattı yalnız kaldıklarında. Floz şarap şişelerini açıp oyalanacağı için memnundu. Ne yazık ki tıpa şişeye takılmadan önce bir ay kadar çimentoya batırılmış gibiydi.

Guy acaba araya girip yardım etse mi diye düşündü. Bunun maço bir davranış olabileceğinden endişe ediyordu, ancak bir yandan da yardım teklif etmemek ve Floz'un uğraşmasını izlemek kabalık olacaktı. Nihayet, Floz'un suratının mosmor kesildiğini görünce, yardım teklif etmeye karar verdi.

"Ben deneyebilir miyim?"

"Evet, lütfen," dedi Floz, ama ona açacağı verirken elinden düşürdü ve ikisi aynı anda yere eğildi. Kafaları epeyi bir ses çıkararak birbirine çarptı. Sanki bir Hindistan cevizine ufak bir çekiçle vurulmuştu. Floz cıyakladı; alnının kenarı kötü bir darbe almıştı. Geriye çekilirken, aynaya baksa alnının kanadığını göreceğine emindi.

"Pardon. İyi misin?" dedi Guy.

"İyiyim," diye yanıt verdi Floz, ama beyninde şimşekler çakıyordu. Guy bunu kasten yapmış da olabilirdi. Belki de ikizlere özgü bir şeydi ve kız kardeşiyle arasına girdiğini düşünerek onu öldürmeye çalışıyordu.

Guy tıpayı kolaylıkla çıkarırken, kendinden fazlasıyla emin gözükmediğini umdu: *"Bak ben ne kadar güçlüyüm, sen de ufacık tefecik bir kızsın!"*

"Kırmızı mı beyaz mı?" diye bağırdı mutfağa.

"Beyaz!" diye seslendi ikisi birden mutfaktan.

Guy, Floz'un alnındaki şişmeye başlayan noktaya bakmamaya gayret ederek "Ya sen Floz?" dedi.

"Şey, ben kırmızı alayım," dedi Floz başına elleyerek. "Ben gidip şey yapayım..." Şişen başını tutarak, ne durumda olduğunu görmek için tuvalete gitti.

"Buz getireyim mi?" diye sordu Guy, ama Floz'un onu duymadığını fark etti. Şimdi ne olacak, diye düşündü. Şişeyi eğip kadehlere şarap doldurmaya çalışırken, hedefi şaştı ve Juliet'in bembeyaz masa örtüsüne kırmızı şarap saçıldı.

Steve sıvadan söz ederek mutfaktan çıktı. Juliet de üstüne peynir serpilmiş makarnayla peşinden geldi.

"Evet, yapabilirim; önce kazımak gerek... Sonra sıva... Daha sonra da mala..." Ama Steve bu laflarla Juliet'i etkilemeye çalışıyorsa da işe yaramayacaktı.

"Bunun için ne kadar ücret alacaksın?" diye sordu Juliet. Ama bunu sanki Steve'in para istememesi gerekiyormuş, bir erkeğin bu işi yapmakla şeref duyması gerekiyormuş gibi sordu.

"Bilmem ki," dedi Steve. "İşi bitirince, bana bir yemek daha yapabilirsin mesela."

"Tamam, anlaştık," dedi Juliet. "Floz nerede? Guy, masa örtüme ne yaptın? Neden başın kanıyor?"

"Floz, şey, tuvalete gitti," dedi Guy başına elleyip. Parmağına kan geldi. "Toslaştık da."

"Bunu nasıl becerdiniz yahu?" dedi Steve aralarındaki boy farkını düşünerek. Floz, Guy'a tos atabilmek için bir merdivene mi çıkmıştı?

Floz tuvaletten alnında bir boynuz çıkıyormuş gibi görünerek çıktığı için, Guy yanıt vermedi.

"Kahretsin!" diye bağırdı Juliet. "Dur, sana buz getireyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyiyim," dedi Floz. "Bence şişeceği kadar şişti zaten."

"Eminim ki bunu daha önce de söylemişsindir!" diye güldü Steve. Juliet ona ters bir bakış fırlatıp mutfaktan minik havlular içinde iki paket donmuş bezelye getirmeye gitti.

Juliet paketlerle dönünce, ortamı biraz daha normal kılmak için "Yemek yiyelim mi?" diye sordu Guy. Juliet onunla ilgilenirken, Floz paketleri alnına dayadı ve kendisini ilgi çekmeye çalışan kadınlar gibi hissetti.

"Bana bir tabak verir misiniz?" dedi Steve çatalını eline alıp.

"Ooo, bunlar senin standart yemeklere benziyor Ju," diye dalga geçti Guy.

"Aslında, yemekleri Floz yaptı," dedi Juliet.

"Sus be," diye söylendi Steve çaktırmadan. Arkadaşı beğendiği kadının alnını şişirmekle kalmamış, bir de yemeklerini aşağılamıştı.

"Şaka yapıyorum. Harika gözüküyor," dedi Guy abartılı bir tavırla, ama sözleri kulağa pek de samimi gelmedi.

Alnına dayadığı paketlerinden ardından "Yemek istemezseniz alınmam," dedi Floz buz gibi bir sesle.

Steve kaslı bedeniyle durumu kurtarmak için araya girdi.

"Tadı çok kötüyse bile yiyeceğim, çünkü açlıktan ölüyorum ve şu anda her şeyi yiyebilirim." Suratını ekşitme sırası Guy'daydı. Ağızlarını ne vakit açsalar, yanlış bir şey söylüyorlardı.

Makarna o kadar lezzetliydi ki Guy da Steve de kendilerini affettirmek için mümkün olduğunca fazla yemeye ve lokmalarını çiğnerken mümkün olduğunca fazla 'hımmm' demeye karar verdiler.

"Bilin bakalım ne yapacağız?" dedi Juliet. "İnternet flört sitesine kayıt olduk."

"Kim?" dedi Steve sesindeki paniği belli etmemeye çalışarak.

"Biz. Floz, Coco ve ben."

Floz ağzında bir lokma ekmek olduğu için hemen yanıt veremedi. Serbest elini sallayarak bunun doğru olmadığını anlat-

maya çalıştı, ama Juliet anlatmaya devam etti.

"Bana bir Piers Winstanley-Black klonu, Floz'a da sarışın, kısa boylu ve takım elbise giyen bir erkek arıyoruz."

"Ben o işi yapmayacağımı söylemiştim," dedi Floz lokmasını öfkeyle yutarak.

"Ay, yapma Floz. Bay Doğru dışarıda bir yerlerde seninle tanışmayı bekliyor. Uzun süre rafta kalmışsın."

Guy internette bir erkek aradığını duydu diye dehşet içinde kalan Floz'un surat ifadesini fark etmeyen Juliet cık cık etti. Ama muhtemelen bunu yapmak zorunda kalacaktı. Özellikle de Juliet onun senelerdir kimseyle çıkmadığını anons ettikten sonra. Floz kekeleye kekeleye bu duruma itiraz etti. Fakat sonra, 'sürekli olarak bir şeylere itiraz eden kadın' durumuna düşmemek için sustu ve alnındaki şişe bir donmuş paket daha koyarak olanlara aldırış etmemeye gayret etti.

Guy hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalışsa da aklından bir sürü şey geçiyordu. 'Bu kadın her şeye itiraz ediyor' diye düşündü. Demek bir erkek arıyordu? Hem de fiziksel özellikleri kendisinin tam zıttı olan birisini arıyordu. Onu suçlayabilir miydi? Başını neredeyse patlattıktan, yemeklerine hakaret ettikten ve önceki gece salak gibi oradan kaçtıktan sonra, Floz ne yapacaktı? Zeki, konuşkan ve etkileyici birisi gibi davranmak istiyordu, ama yemek masasında söyleyecek tek bir şey gelmiyordu aklına. Derken, böğürtlenli Eton Mess geldi masaya.

"Bu çok güzel," dedi. "Altına Pavlova mı döktün?" Güldü, ama kimse ona eşlik etmedi. Steve'in suratındaki ekşi ifadeden, esprisinin anlaşılmadığını fark etti. Guy yine kendini daha güvende hissettiği sessiz keşiş rolüne büründü.

Kahve içmek için kalmadılar. Guy anlaşılmayan 'Pavlova' esprisinden sonra, zararın neresinden dönülse kârdır diye düşünerek, suç mahallinden bir an önce gitmek istedi.

Kapı arkalarından kapanırken, Steve "Neden erkenden kalktık?" dedi. "Hani köprüleri onaracaktın?"

"Köprüyü onardım," diye içini çekti Guy. "Tıpkı Kwai Nehri köprüsü gibi oldu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Orası havaya uçmamış mıydı?" dedi Steve karası karışmış bir halde. Guy evet der gibi başını sallayarak, merdivenlerden aşağı inmeye koyuldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On İki

Ertesi gece, Floz, Juliet'le Coco'nun internet randevulaşma sitesinin formunu dolduruşunu kahkahalarla izliyordu.

"Randevulaşacağın kişinin göz rengini belirtmek ne kadar saçma," dedi Juliet.

"Evet, çizgiyi biraz aşıyor gibi," dedi Coco. "Benimkine hepsini yaz. Kahverengi, yeşil, mavi, gri, şaşı ve pörtlek."

"Saç rengi?"

"Fark etmez.

"Dövme?"

"Fark etmez."

"Maaş aralığı?"

İşte bunu duyan Coco, "Elli binin üstünde olsun. Cebi delik birisiyle çıkmam."

"Yüksek bir rakam. Yirmi beş binle elli bin arası yapsak?"

"Mecbursak, öyle yazalım," dedi Coco keyifsizce.

"Kısa bir tanıtım yazısı da gerekiyor," dedi Juliet.

"Hımm, dur bir düşüneyim. Şu nasıl? 'İnce uzun, atletik, çok yakışıklı, kakao renkli gözlü, harika dans figürleri yapan, kıvrak kalçalı ve bunları doğru kişiyle yapmayı tercih eden erkek'."

"Kıvrak kalçalı mı?" diye dalga geçti Juliet. "En son ne zaman egzersiz yaptın?"

"Doğal olarak formdayım ve tazeyim!" Coco tramplende sallanan usta bir yüzücü gibi ayağa fırladı ve kalçalarını öne arkaya sallamaya başladı. "Tanışıyor olsaydık, Michael Jackson'a bir, iki şey öğretebilirdim; ölmeseydi tabii."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, Yorkshire pudingi yapmayı öğretebilirdin belki, ama dans öğretmezdin," dedi Juliet. "Elin ayağın birbirine dolaşır dans ederken."

"Hayatımın hikâyesi," dedi Coco içini çekerek.

Juliet de başvuru formunu doldurduktan sonra, Singlebods sitesinde randevulaşabilecekleri adayları gözden geçirmeye başladılar.

"Aman tanrım!" diye bağırdı Coco. "Bu adam otuz beş yaşındaysa, ben de Cheryl Cole'um. İnsan bedenini en az elli senedir hırpalamadan öyle gıdığı olamaz."

"Şuna bak," diye kıkırdadı Juliet. "O dişlerle, dikenli tellerin arasında bir elma bile yiyebilir."

Heteroseksüel erkekler kısmına baktıklarında da kayda değer bir adaya rastlamadılar.

"Bak bu tam sana göre Ju" dedi Coco gülerek. "Bilim kurgu seviyor, gün batımında yürüyüş yapıyor, el ele tutuşmaktan ve öpüşmekten hoşlanıyor. İğrenç,"

"Evet, bak partneri nasıl olmalıymış: 'Boyu bir elli beşle bir altmış arasında olmalı, uzun ve boyasız saçlı olması şart, dövme, piercing ya da makyaj da olmasın lütfen.'" Juliet ofladı. "Bana makyaj yapmamamı söyleyecek adam daha anasının karnından çıkmadı."

Juliet öyle bir adamla çıkacak olsa, Floz bir sinek olup olan bitenleri izlemeyi isterdi doğrusu.

"Moralim bozuldu," dedi Coco. Ekranda aramasını bekleyen bir sürü yakışıklı erkek görmeyi umuyordu. "Sanırım eve gidip, küvete girdikten sonra bileklerimi keseceğim."

"Kan lekelerini pembe renkli halından asla çıkaramazsın," dedi Juliet. "Hem ilk yardım görevlilerinin seni kan banyosu yaparken görmesini de istemezsin. Hiç muhteşem bir manzara olmaz."

"Böyle şeyler söylemeyelim," dedi Coco birden ciddileşerek. Floz ikisinin birbirine fırlattığı bakışı görünce, aralarında bir sır olduğunu anladı. Ne olduğunu sormadı; söyleyebilecek olsalar, bilmesini isteseler, zaten söylerlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Juliet de keyifsiz bir halde Coco'ya veda etti. Sitede erkekler Steve Feast'i bile ilginç kılıyordu.

Floz yatmadan önce, köşedeki masada duran bilgisayarının ekranını kapatmaya gitti. Tam o sırada, web sitesine bir mesajın daha geldiğini fark etti.

Web sitenin sayfalarına bakıyordum. İşlerinin iyi gittiğine sevindim, Kiraz dudak. Seni özledim.

Floz ensesinin uyuştuğunu hissetti. Mesajı yazan o, yani Nick olmalıydı. Ama neden? Ne yapmak istiyordu? Yakında üçüncü bir mesaj daha geleceğini ve o gece uyuyamayacağını biliyordu. Düşündüğü gibi onu henüz kalbinden atamadığını anladı. Nick kalbinde uyuyan bir ejderha gibiydi; en kötüsü de ejderha yavaş yavaş uyanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Üç

Kenny Moulding ertesi sabah Guy'ı görünce, dosdoğru ona doğru yürümeye başladı. Üstünde her zamanki bej renkli takımı, koyu renkli gömleği ve kravatı vardı; ince uzun kahverengi el yapımı deri ayakkabılarını giymişti. Gür beyaz saçlarını insanları asıl yaşı olan altmış birden yirmi yaş daha genç olduğuna ikna etmek için son moda olduğunu düşündüğü tarzda, yani öne doğru taramıştı ki bu tarz 1970'lerde modaydı. Giysilerine bir servet harcadığı halde, bunları öylesine beceriksizce bir araya getirirdi ki her şeyini ucuzluktan almış gibi gözükürdü. Bu yüzden de ünlü İngiliz gangsterler Kray İkizleri'nin daha paçoz hali gibi gözükmekten kurtulamazdı. Guy tadı domuz etinden ziyade samanı andıran sosisleri kızartmaya çalışırken, Kenny her zaman içtiği *Romeo y Julieta* marka purosunu kozmetiklerle güzelleştirilmiş dudaklarının arasına sıkıştırmış, kolunun altında bir dergiyle dikkatini çekmeye çalıştı. Eliyle ofisine gelmesini işaret etti. Kolunu sallayınca, kalın altın bilezikleri de şıngırdadı.

"Şuna ne dersin?" Süngerimsi mantarlarla dolu bir kutunun üstüne Guy'ın görebilmesi için bir broşür koydu. Broşürde sıcak ve güneşli bir yerdeki yüzme havuzlu binaların bir fotoğrafı vardı.

"Tossa," dedi Kenny çenesini kaşıyarak.

Zaten Guy ne vakit bu beceriksiz herifi görse, aklına Tossa gelirdi.

"Tossa del Mar," dedi Kenny. Guy'ın sessizliğini bilgisizlik olarak algılamıştı. "İspanya."

"Çok güzel," dedi Guy.

"Mülklerimi satıp oraya taşınacağım. Şu sonda gördüğün, penceresinden sepet sarkan daireyi satın aldım."

"Senin adına sevindim," diye yanıt verdi Guy. Sonra, Kenny'nin ona ne demek istediğini anladı. "Satıyor musun? Evini mi satıyorsun, restoranı mı?"

"İkisini de," dedi Kenny. "Bu kahrolası yerden bıktım artık. İşler asla bitmiyor. Yemek işi için yaşlandım artık."

"Harika," diye düşündü Guy. Kenny nadiren de olsa restorana uğradığında, ofisinde oturur, bir gazete okur ya da burnunu karıştırıp hangi ata bahis yatıracağına karar verirdi. Muhasebe ve sekreterlik işlerini Sandra isimli bir kadın yapardı. Temizlikçi Glenys de yetmiş beş yaşında olduğu halde, elinden geleni yapardı. Kenny'nin endişe duyabileceği tek konu, elde ettiği parayı nereye yatıracağıydı.

"Evet, her şeyimi satıyorum."

Guy birden paniğe kapıldığı hissetti. İşsiz kalacaktı. Kendisine nedense fazla güvenmiyordu. Dahası yeni bir patron için uygun olmayacak bir adli sabıka kaydı vardı.

"Sana bir teklifim var. Restoranı satılığa çıkarmadan önce 'sen satın alır mısın?' diye sormak istedim." Kenny Sigara İçilmez tabelasının önünde bir kibrit çakıp purosunu tekrar yaktı.

"Ben mi?"

"Evet, sen evlat."

Guy, Hayal kuruyorsun herhalde, demek üzereydi, ama Kenny'nin ciddi olduğu belliydi. Kenny bu tür şeyler söylediğinde, Guy onun çoktan ön araştırma yaptığını ve iyi bir planı olduğunu bilirdi. Guy patronunun teklifi karşısında bir an için serseme dönmüştü.

"Restoranı doğrudan benden satın alırsan, o yalancı emlakçıların çevirdiği dalaverelerden de kurtulmuş oluruz evlat. Kendi restoranın olsun istemez misin?"

Kenny kollarını iki yana açtı. Guy kahverengi çiçekli bordürü olan erik moruna boyanmış pürüzlü duvarlara, çatlak pencerelere ve kırık fayanslara baktı. Ama bir anlığına, restoranı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yumuşak, pastel renklere boyanmış duvarlarıyla ve siyah beyaz bir zeminle hayal etti. Ofisin kapısı açılınca, karşısına pırıl pırıl, paslanmaz çelikten bir mutfak çıkacaktı. Zihninde oluşan görüntüyü daha da geliştirerek, restoranın içini de hayal etti: Şirin kafe masalarının üstünde uzun menüler olacaktı. İnce uzun pencerelere kalın perdeler asılacaktı, arka planda da bir yaylılar dörtlüsünün müziği çalacaktı. Tıpkı Floransa'ya tatile gittiğinde tesadüf eseri girdiği restoran gibi olacaktı. Dekorun kusursuz şıklığına hayran olmuştu. Soluk yeşil ve krem renkli duvarlara, muhteşem duvar dokumalarına ağzı açık kalmıştı. O anda günün birinde bir restoranı olursa, orası gibi huzur veren bir yer yapmaya karar verdi. Kendi kendine güldü. *Floransa*... Bu sözcük zihnini kemiriyor gibiydi.

"Kahrolası tostum nerede?" Kamyoncunun teki kafasını mutfak kapısından uzatıp Igor isimli garsona avazı çıktığı kadar bağırınca, Guy düşüncelerinden sıyrıldı. Paldır küldür gerçek dünyaya geri döndü.

Genellikle dudaklarının arasına sıkıştırdığı purosu yüzünden sesi boğuk ve sert çıkan Kenny, bu sefer kendisinden beklenmeyecek kadar yumuşak bir ses tonuyla, "Burayı hak ediyorsun," dedi. "İşlerimi sen bu hale getirdin evlat. Bu yüzden de burayı satın almak istersen, sana uygun bir fiyat önereceğim. Ama çabuk karar vermen gerek. Daha fazla burada yaşamak istemiyorum."

Guy ağzını açtı, fakat hiçbir şey diyemedi. İçinde yüzde yüz et olan sosisler, çiftliklerden alınmış kuzu etleri, kümesten daha tavuklar yokluğunu fark edemeden alınmış kadar taze yumurtalar geldi gözlerinin önüne. Tertemiz önlükler giymiş, temizlik ve sağlık kurallarına uyan bir personel hayal etti. Sürekli müşteriler, ödüller, Michelin yıldızları ve Çevre Sağlığı tarafından uyarı almayan bir restoran gördü.

"Eee, ne diyorsun?"

Guy biraz para biriktirmişti. Kenny'nin isteyeceği miktarı karşılayıp karşılamayacağını bilemiyordu, ama birden içinin heyecanla kaplandığını hissetti. Burgerov'un başkasına satıl-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

masına razı gelebilir miydi? İmkansızı gerçekleştirip, standartları daha da düşürecek birisinin almasına izin verebilir miydi? Burgerov onun krallığıydı ve restoranı mücadele etmeden bir başkasına veremezdi.

"Evet," diye yanıt verdi bedenine hücum eden adrenalinden yutkunup kurtulmaya çalışarak.

"Ne dedin, evlat?"

"Tamam, Burgerov'u senden alacağım Kenny. Tabii, teklifin gerçekten de uygunsa."

"Merak etme, iyi bir teklif olacak. Söz."

Guy, Kenny Moulding'in uzattığı elini sıkarken, heyecandan titriyordu. Sanki ruhunda bir şeyler kıpırdanmıştı. Değişimler genellikle onu huzursuz ederdi ama Guy Miller uzun süredir ilk kez içine büyük bir güç dolduğunu ve bunu kabullenmeye hazır olduğunu hissetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Dört

Coco pazartesi sabahı erkenden Juliet'i aradı.

"Bir kere, yanlışlıkla yine cep telefonunun üstüne oturup beni aramışsın. Beni lütfen hızlı aramadan çıkarır mısın? Ya da poponu biraz eritmeyi dene."

"Ay, pardon. Tamam öyle yapacağım. Hemen yapacağım hem de. Seni hızlı aramadan çıkarıyorum."

"Geçen sefer de öyle demiştin."

"Yemin ederim ki konuşmamız bittikten sonra yapacağım. Bir daha unutmam."

"Tamam. Neyse, şimdi beni dinle: Bir randevuya çıkacağım!" Coco telefona öyle bir bağırdı ki Juliet sağır olmadan telefonu kulağından uzaklaştırdı.

"İnternet randevulaşma sitesinden mi? Şimdiden mi?" dedi Juliet.

"Evet. Cuma gecesi eve gider gitmez fotoğrafımı da siteye yükledim ve bir sürü mesaj aldım. Bretton'da yaşayan birisini seçtim. Çok yakışıklı ve istediğim özelliklerin hepsine de uyuyor. Bu gece buluşacağız. İsmi Gideon, bilgisayar işiyle uğraşıyor. Çok zeki gibi. Sanırım fotografik hafızası varmış."

"Umarım merkezi ve aydınlık bir yerde buluşuyorsundur," dedi Juliet. "Yarın sabah gazetede bir ara sokakta öldüğünü okumak istemem."

"Eh, tabii, o zaman keyfimiz kaçardı," dedi Coco oflayarak. "Onunla Barnsley şehir merkezindeki Papa Guiseppe'de bulu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şacağız. İkimiz de İtalyan yemeklerini çok seviyoruz. O kadar ortak yanımız var ki, inanılmaz bir şey."

"Yarın hemen rapor ver," dedi Juliet telefonu telaşla kapatmadan, çünkü Piers Winstanley-Black binaya girmek üzereydi. O gün giydiği lacivert renkli beyaz çizgili takımıyla muhteşem gözüküyordu. Salına salına içeri girdi, Juliet'in yanından rüzgâr gibi geçti ve ufacık bir selamının ofisteki kadınları eriteceğini bilerek, belli belirsiz bir sesle 'günaydın' dedi. Adamın her yanından dalga dalga yayılan küstahlık, Juliet'in libidosunu etkisi altına aldı. Juliet kendi kendine sırıttı, onunla beş dakika kilitli bir odada kalsa, Piers'ın bir daha başka kadınlara bakmayacağına emindi.

Verileri bilgisayara girmeyi kesen Daphne, "Çok seksi bir adam," dedi. "Yaşı daha büyük kadınlardan hoşlanmaması ne kötü."

"Ya da daha kısa boylulardan," dedi Amanda.

Juliet hiçbir şey söylemedi, ama Piers'ın ofisine baktı ve dudaklarını sessizce oynatarak "Benim olacaksın," dedi.

Öğle yemeğinden sonra Juliet, bir ara kimseye çaktırmadan randevu sitesine göz attı ve bir mesaj geldiğini gördü. Adamın profil resminden hiç de fena olmadığı belli oluyordu. Bir seksen boyundaydı, yani aynı boydaydılar. Gerçi Juliet onun biraz daha uzun olmasını tercih ederdi, fotoğrafı biraz bulanık olsa da tatlı, sıcak bir gülümsemesi ve bakımlı dişleri olduğunu görebiliyordu.

Selam, diye başlıyordu mesaj. Profilin ve fotoğrafın çok hoşuma gitti. *İsmim Ralph (Ralf diye telaffuz ediliyor, bazı ukalaların söylediği gibi Rafe değil). Ufak bir matbaa işim, kendime ait bir evim, gerçek saçlarım, dişlerim, eklemlerim ve kafam var. Daha sonra MSN'de sohbet etmek ister misin?*

Juliet ona evet mesajı yollar gibi ekranın önünde kafasını salladı. Yakışıklı sayılırdı, takım elbise giyiyordu, espriliydi ve yazım hatası yapmamıştı. Gelecek vaat ediyor gibiydi.

Floz ölümle ilgili dört şiir yazmış ve duygusal açıdan tüken-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diğini hissetmeye başlamıştı. Bu konu hakkında yapabileceği birkaç varyasyon vardı ve bu kartların verileceği zavallı insanlar gibi yolun sonuna gelmişti. Bu seriye 'ölümü yaşa' isminin verileceğini duymuştu. Lee Status'un yaratıcı olduğu söylenemezdi ama Floz'un Lee gibi bu serinin başarılı olacağına ikna olması bir hayli güçtü.

Lee ilk kez uç fikirle çıkmıyordu karşısına. Tebrik kartı pazarı geniş bir pazardı ama tek bir haber insanların bu kartları satın almasını engelleyebilirdi. Son senelerde meydana gelen silahlı olaylardan sonra artık kimse üstünde silah resmi olan kartlar satın almak istemiyordu. Lee'nin seri katillerle ilgili serisi oldukça düşüncesizce yapılmış bir işti; fakat Harold Shipman'ın resminin bulunduğu, içinde *Yaşlandıkça seni daha çekici buluyorum* yazılı kart, en avant garde kart mağazalarında bile hiç hoş karşılanmamıştı. Lee yine de 'reklamın iyisi kötüsü olmaz' düşüncesine yürekten inanırdı ve kartları hamur haline getirildiği halde, Porsche marka arabasını her sene yenilerdi.

Floz artık ölümcül hastalar için daha fazla yazamayacağın hissetti. İnsanın moralini bozan bir işti. O ana kadar yazdıklarını Lee'ye yolladı ve e-posta kutusuna tekrar baktı. Bir daha görmeyeceğini düşündüğü bir isimle karşılaştı: *Nick Vermeer.*

Floz teninin tanımlayamadığı karmaşık duygularla karıncalandığını hissetti. Demek ona 'Kiraz dudak' mesajlarını yollayan kişi hakikaten de Nick'ti. Şimdi, doğrudan ona ulaşmıştı. Mesajın üstüne tıklayıp okumak istiyordu, ancak okuyacakları ödünü patlatıyordu. Mesajı okuduğunda hissedecekleri de onu çok ürkütüyordu. Mesajı silmeliydi. Ondan en son on sekiz ay önce bir mesaj almıştı. Yaz boyunca ona yazmaya devam etmiş, bir yanıt beklemişti ama Nick'ten hiçbir yanıt gelmemişti. Tam bir sene önce, Nick'i artık hayatından çıkarmaya ve tek kelime etmeden ortadan kaybolduğu halde ona tekrar yazarsa, mesajını hiç düşünmeden silmeye karar vermişti. Buna karşın Nick'ten onca zaman sonra gelen bu mesaj çok değerliydi. Mesajı silmek, tıpkı kaşlarını Juliet'in epilatörüyle almak gibi bir şey olurdu. İmleci mesajın üstüne getirdi ve iki sol tıkla açtı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kiraz dudak,

Her öykü mutlu sonla bitmeyecek olsa bile, bir sonunun olması gerektiği söylenir. Sana babamın öldüğünü anlatmıştım, ama nasıl öldüğünü anlattığımdan emin değilim. Babamın kanserle mücadelesini, annemin bu durumdan nasıl etkilendiğini izledim. Bir İngiliz kızdan çok etkilenmiştim, hala da aynı şeyi hissediyorum ama artık ona açıklama yapmak için çok geç kaldım. İki sene önce, Şubat'ta, Küba'daki yeni bir mühendislik işine hazırlık yapmak için sağlık kontrolünden geçtim. Kırk yaşıma bastığım anda da "Keşke daha otuz dokuz yaşında olsaydım," dediğim bir testle karşıma dikildiler. Bu testin, Genel Sağlık Testi'nin ve bir biyopsinin ardından, herhangi bir ilişkimin uzun sürmeyeceği haberini aldım. Büyük K hastalığı prostatımı çok sevmiş olmalı ki bir türlü gitmek bilmiyor. Mutsuz sonu olan kısa öyküleri sevmem. Ameliyat oldum, kemoterapi yaptırdım ve anneme sonsuza dek yaşayacağıma söz verdim. Bu senenin Temmuz ayında yapılan kontrolde verdiğim bu sözün bir garantisi olmadığı söylendi. Kemoterapi gören hastalar arasında, akut lenfatik löseminin binde bir görülme ihtimali varmış. Lotoyu kazanmam zor ama bunu başardım. Artık başıma geleni kabullendim ve herkesle ilişiğimi kestim. Tek bir kişi hariç. Seni daha iyi tanımayı çok isterdim, fakat ne yazık ki mümkün değil. Ortadan kaybolmam, tamamıyla olanlarla baş etme çabamdan kaynaklanan bir durumdu. Böyle bir şeyi uzaktaki bir insana nasıl anlatabilirdim? Web siteni okuyorum ve uzaktan da olsa neler yaptığını takip etmeye çalışıyorum.

Neredeyse tanımaktan pişman olduğum bir kadını tanıma fırsatı buldum.

Nick V

Floz mesajı defalarca okudu. Üçüncü kez okurken, mesajın tam ortasında gözyaşlarından ekranı göremediğini fark etti. Aralarındaki ilişkinin boyutundan, Nick'in çok iyi bir nedeni olmadan onu bu şekilde terk etmeyeceğini *biliyordu*. Hiç karşılaşmamışlardı ama aralarında uzun ve güçlü bir bağ oluşmuş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tu; saatlerce telefonda konuşmuşlar, birbirlerine yazmışlar ve planlar yapmışlardı. Sözcüklerinin gücüyle birbirlerini gerçekten çok iyi tanımışlardı.

Floz ona derhal bir yanıt yazması gerektiğini biliyordu; zaten yazmaya başlayınca, sözcükler birbiri ardına sıralanmaya başladı. Artık Nick'le arasında kapı aralanmıştı ve bir daha asla kapanmasını istemiyordu.

Nick,

Senden haber almak, beni rahatlatan en kötü şey. Kim bilir kaç kere sana neler olduğunu, nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını düşündüm. Aradan seneler geçtikçe de bana ulaşmak isteyen birisinin bunu yapacağına dair bir inanç geliştirdim. Bana ulaşmazsa da bu kendi bileceği bir iş diye düşündüm. Ama söz konusu sen olduğun için, içgüdülerimi bir yana bıraktım ve sana yazmaya devam ettim; çünkü senden hiç o kadar hoşlanacağımı düşünmedim. Seninle hiç yüz yüze görüşmediğimiz halde, hislerimin aptalca derinlere işlediğini keşfetmek benim için büyük bir sürpriz oldu.

Tabii hâlâ bekârım. Sanırım, kendime bir eş bulamayacak kadar karmaşık bir insanım.

Lafı dolandırıp duruyorum, ama sana söyleyebilecek uygun bir şey bulamıyorum. Verdiğin haber beni çok üzdü, fakat bana yazman da beni çok etkiledi. Beni gerçekten çok sarstın.

Ben de seni daha iyi tanımayı çok isterdim. Sana yazmak hoşuma gitmişti; seksi ve zeki erkekler nadiren bulunuyor. Sanırım paralel bir evrende, geleneksel olmasa bile hayranlık uyandıran bir çift olurduk. Ama geleneklerle aram asla iyi olmamıştır zaten. Öykülerin nerede sonlandığını kim bilebilir? O enerjinin ve hayatın bir hiçliğe dönüşeceğini hiç inanmadım.

Seni çok düşünüyorum canım. Sana dokunabilmeyi çok isterdim. Kiraz dudak XXX.

Floz mesajını kontrol etmeye bile gerek duymadan gönderdi; açık yüreklilikle ilk yazdıklarını hiç değiştirmeden, gözyaşları

arasında ekranı doğru dürüst göremeden yolladı. Sözcükler herhangi bir güç taşıyorsa, belki de yazdıkları Nick'e biraz olsun iyi gelirdi. Öyle olacağını umdu ama kendini kandırdığını da biliyordu. Gözleri kıpkırmızı kesilene, gözyaşı kalmayana dek ağladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Beş

Guy, Varto'yu kulağını kaşıyıp önlüğüne silerken yakalayınca avaz avaz bağırmaya başladı. Bu restoran onun olunca, birilerini fena azarlayacaktı; ancak Kenny'nin isteği üzerine, şimdilik bu konuda kimseye söz etmeyecekti. Satış sözleşmesinde ismini gördüğü anda, Varto ve Kenny'nin işe aldığı diğer paçozlar kapı dışarı edilecekti. Guy kendisinden bir şeyler öğrenecek, tabaklara salak salak yemek doldurmayacak bir personeli işe alacağının hayalini gizliden gizliye kurup heyecanlanıyordu. Yiyeceklerden gerçek bir tatmin hissi alan, bunlardan bir şeyler yaratmak isteyen ve gurur duyan, müşterileri zehirlemek istemeyen kişilerle çalışmak istiyordu.

Düşüncelerinden sıyrıldığında, Gina'nın masmavi gözlerini ona dikmiş olduğunu gördü. Gina utanıp, hemen başını başka yöne çevirdi. Gina'nın ondan hoşlandığını biliyordu; keşke ona karşı aynı hisleri besleyebilseydi diye düşündü. Ama hayatın insanın karşısına zorluklar çıkarmak gibi bir huyu vardı.

Bir restoran sahibi olmanın onu Floz'un gözünde daha çekici kılıp kılmayacağını merak etti. Belki de kısa süre sonra gerçekleşecek bu olayı bir aile yemeğinde herkese duyurmalı ve harika bir rosto pişirmeliydi. Pazar günü. Pazar günü izinliydi; evet, yemeği o gün yapabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Altı

"İyi misin?" diye sordu Juliet.

Floz her zamanki gibi davranmaya gayret ediyordu, ama bir tuhaflığı olduğu da belliydi. Juliet kafasını kaldırıp da arkadaşının tepesinde kapkara bulutlar görse hiç şaşırmayacaktı. Gözleri de biraz donuk bakıyordu, sanki kısa süre önce ağlamış gibiydi.

"İyiyim," dedi Floz. Bir Barbi bebeğin plastik göğüslerini aratmayacak sahtelikte parlak ve kusursuz, 3,000 watt'lık bir gülümseme fırlattı.

"İyi olmadığını görebiliyorum," dedi Juliet. "Ama üstelemeyeceğim. Gerçi çok merak ediyorum. Bir kadeh kırmızı ister misin?" Emmerdale müziği başlarken yerinden kalkıp içki dolabına yöneldi.

"Yorgunum, o kadar," dedi Floz. "Ölmek üzere olan kişiler için... Kartlar hazırladım." Kendisini ne kadar tutmaya çalışsa da aniden gözyaşlarına boğuldu. Artık dayanacak gücü kalmamıştı.

"Ay, tüh. Ne kadar korkunç bir şey!" dedi merakını gideren Juliet. Floz'un yufka sürekli ve hassas birisi olduğunu hemen hissetmişti; yaptığı iş onu çok etkilemiş olmalıydı. Şarap şişesini çabucak açıp kocaman iki kadehi doldurdu.

"Teşekkürler," dedi Floz arkadaşının ilgisine gülümseyip. Tam Juliet'e Nick'i anlatacaktı ki vazgeçti. Hem acıklı, hem de tuhaf bir hikâyeydi. Juliet birisiyle hiç karşılaşmadan nasıl bu kişiye karşı böylesine derin bir his beslediğini anlamayabilirdi. Juliet'in onun hakkında kötü düşünmesini istemedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hem sürekli olarak ev değiştiren, ülkeden ülkeye giden bir ailenin bir ferdi olarak, Floz arkadaşlarını kaybetmeye eskiden beri alışık olduğundan, insanlara güvenmekte ve uzun süreli arkadaşlıklar kurmakta zorlanıyordu. Ama Blackberry Sitesi'nde, Juliet hayatındaki ilk kalıcı arkadaşı olacağa benziyordu; bu yüzden de Juliet'in ne düşündüğünü umursuyordu.

"Harika," dedi Floz şarabını yudumlayıp. Bir yandan da Nick mesajına yanıt verirse, ne tepki vereceğini düşünmemeye çalışıyordu. Duyguları öylesine çiğdi ki sanki derisinin en üst katmanı yüzülmüştü ve nefes aldığında bile canı acıyordu.

"Seni biraz olsun neşelendirecek bir haberim var," dedi Juliet. "Guy'dan bir mesaj geldi. Pazar günü annemlerin evinde bizim için öğle yemeği pişirecekmiş; kendi dairesi çok ufak. Ama Steve de orada olacak tabii." Juliet bir kez daha bu ismi bıkkınlıkla söylemişti.

"Harika" dedi Floz, çünkü söyleyecek başka bir şey bulamamıştı. Aklındaki son şey yemekti. Nick Vermeer'ın tekrar ortaya çıkışı, Heathcliff'i andıran Guy Miller'ı aklından silivermişti.

Bilgisayarının başına geçip bir mesaj daha yazabilmek için uykusu gelmiş gibi yaptı. Önceki mesajının yanlış anlaşılacağından endişe etmeye başlamıştı. Juliet'in de kendi planları olduğu için, iki arkadaş birbirlerine iyi geceler dilediler.

Çok sevgili Nick,

Öğleden sonra, gönder düğmesine bastığımdan beri kendimi azarlıyorum. "Acaba çok mu şey söyledim, yeteri kadarını söyledim mi, doğru şeyi mi söyledim," diye içim içimi yiyor.

Umarım mesajını yanlış anlamışımdır ve sandığından daha fazla umut vardır. Bu mesajım bana ulaşmanı kolaylaştıracaksa, bana yaz. Aynı şekilde, işleri daha da zorlaştırıyorsa, yazma. Bunu anlayışla karşılarım.

Sana söylemek istediğim tek şey, sana karşı hislerimin ve sevgimin asla tükenmediği. Hiç karşılaşmadığımız halde, seni çok iyi tanıdığımı hissediyorum. Yerin benim için her zaman çok ayrıydı. Dürüst olmam gerekirse, kimse yanına bile yakla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şamadı.

Umarım kız kardeşlerin ve ailen seni rahat ettiriyor, sevgi gösteriyordur ve öyle yaptıklarına da eminim. Senin için yapabileceğim herhangi bir şey varsa, bir e-postanın ya da telefonun ucundayım.

Sevgiler, Kiraz dudak xxx

Floz, ağladığının Juliet tarafından duyulmaması için, duvarların kalın olduğunu umdu. Kalbinin kırıldığını da hissetmediğini umdu, çünkü göğsü yarılıp açılmış gibiydi.

Juliet, Floz yatar yatmaz singlebods.com isimli siteye girdi. Siteye göz atmak ve on beş kilometre çapındaki bölgede, iki kafası olmayan uygun adaylar var mı diye bakmak istiyordu.

'İletişim kutusunda birkaç yeni mesaj olduğunu gördü. Mesajlardan ilki kısa ve özdü: *Hayat kısa, bu yüzden her şeyi doğru yapalım.* Bu mesajın üstünde de suratı deforme olmuş bir cevizi andıran, huysuz görünümlü bir adamın belinden yukarısı çıplak bir fotoğrafı vardı. Juliet gülümseyip, adamın onu bir daha rahatsız etmemesi için engelledi. Fotoğraf onda duş alma isteği uyandırmıştı. İkincisi romantik yürüyüşlerden ve koltukta oynaşmaktan hoşlanan bir bilim kurgu hastasıydı.

Profilime baktığında, beni beğendin mi bende en üst düzey paket var (Juliet buna hiç inanmadı) *o yüzden profilime kimlerin baktığını görebiliyorum, böylece onlara geri dönüp merhaba diyorum ve gördüğümü beğenirsem kahve içmeye davet ediyorum hakka açık bir yerde buluşabiliriz* (Juliet umarım halka demek istiyordur diye düşündü) *ve orada ne yapacağımıza karar veririz ne dersin tatlım?*

Juliet noktadan bihaber olan adama ekranda bakıp, "Kalsın teşekkürler," dedi. Bunu yazılı olarak yollamaya hiç niyeti yoktu.

Üçüncü mesaj Ralph'tendi:

Selam, biraz sohbet etmek için oralarda mısın diye merak etmiştim. Müsaitsen, bu gece muhtemelen bilgisayarımın başında çalışıyor olacağım, istersen MSN'de sohbet edebiliriz. E-posta adresim...

Ya televizyonda Büyük Tren Soyguncularıyla ilgili bir belge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sel izleyecekti ya da olası bir erkek arkadaşla tanışacaktı. Juliet internette Ralph'le sohbet edebilmek için bir istek yolladı. İki saat süren çok hoş bir sohbetin ardından, ertesi gece çıkacakları yemeği dört gözle beklediğini fark etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Yedi

Floz ertesi sabah geç kalktı; uykusunda ağlamış olmalıydı, çünkü yanakları ve yastığı sırılsıklamdı. Nick'le tekrar haberleşiyor olmaları, acı tatlı bir deneyimdi. Ona bir sonraki e-postayı yazarken, zihni son on sekiz ay boyunca oluşan boşlukları doldurmaya çalıştı: Nick kim bilir neler çekmişti. Zamanlama son derece trajikti. Floz o kadar olumsuz davranmamış olsa, geri çekilmek yerine ona ulaşırdı diye düşündü. Ama bu bencilce, düşüncesizce bir davranış olurdu ve geleceği olmayan bir ilişkiyi bir adım daha öteye götürmek olmaz mıydı? Bunun yanıtını bilmiyordu. Nick'in yaptığı şey oldukça büyük bir güç gerektiriyordu ve belli ki kendisi buna sahip değildi. Tek bildiği, Nick hayatına geri döndüğü için minnettar olduğuydu; Nick son kez ona veda edene dek de huzur bulamayacağını biliyordu.

Juliet o gece gerçek bir randevuya gideceği için öylesine heyecanlıydı ki Piers Winstanley-Black içeri girdiğinde nefesi bile kesilmemişti. Coco saat dokuzdan hemen önce, her zamanki gibi Parfüm Sarayı'ndan aradı.

"Eee, nasıl gitti? Araman için çıldırıyordum. Seni en az beş kere aradım!" dedi Juliet heyecanla.

"Dur, daha yeni içeri girdim!" dedi Coco. "Bütün gece sohbet ettik!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sadece sohbet mi?"

"Eh, biraz da oynaştık" dedi Coco çekingen bir tavırla.

"Ay, iki erkeğin oynaşması ne iğrenç bir şey. Midem bulandı."

"Ukalâ seni. Üstelik her şeyi o ödedi."

"Ne? Oynaştınız diye sana para mı ödedi?" dedi Juliet alaycı bir tavırla.

"Saçmalama. Her şeyin ücretini o ödedi demek istedim. Elimi cebime bile attırmadı. Bak bu ilk defa başıma geliyor" diye cık cık etti Coco.

"Aaa, çok etkileyici," dedi Juliet. O bile böylesine cömert birisiyle çıkmamıştı.

"O. Çok. Yakışıklı. Âşık oldum."

"Eyvahlar olsun, başladık yine," dedi Juliet. "Neyse, randevusu olan tek kişi sen değilsin. Benim de bir randevum var. Bu gece. Benimle buluşmak istersen, öğlen alışverişe çıkıp yeni bir elbise alacağım."

"Gelemem," dedi Coco. "Depodan teslimat gelecek. Umarım şu yeni Beckham parfümünün konsinyesini de unutmazlar. Unuturlarsa, eksiğim olacak. Neyse, konuyu dağıtmayayım, kiminle çıkacaksın?"

"Ralph, kırk yaşında, kendi evi var, kendi matbaa işi var, her şeyi var. Çok da yakışıklı."

"Nerede buluşacaksınız?"

"Bana evinde yemek yapacak."

"Ay, Ju..."

Juliet bu tepkiyi beklediği için, Coco'nun lafını kesti. "Merak etme, bir seri katil olma ihtimaline karşılık, arkamda iz bırakacağım. Oraya varınca, sana ve Floz'a tam ismini ve adresini veririm."

"Bilgiler yanında mı? Kâğıtla kalemim var."

"Peki, bir dakika." Juliet çantasından günlüğünü çıkardı.

"İsmi Ralph Green, adresi de, Riffington Yolu on numara."

"On numara, Riffington Yolu... Neden bu adres bana tanıdık geldi?" dedi Coco bilgileri yazarken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bilmem, ama isminin rehberde olduğunu biliyorum, çünkü kontrol ettim. İçin rahatlayacaksa, bilmiş ol."

"Ama bu hiç de mantıklı değil. Yani, birisinin evine gitmeyi diyorum," dedi Coco endişeyle. "Bana güvenli bir yerde buluş diyorsun, sonra aptal bir sinek gibi bir örümcek ağına yakalanıyorsun."

"Evet. Ama ben kimsenin bulaşmak istemeyeceği, oldukça iri bir sineğim. Hem ondan iyi bir elektrik aldım. Dahası, bir arkadaşıma nereye gideceğimi söylememi de o istedi."

"İyi o zaman. Ama bir kod belirleyelim ki seni aradığımda başın dertte olursa bana hemen söyle..." Coco biraz düşündü. "Karın deşen."

"E, bu biraz belli olmaz mı?" dedi Juliet gülerek. "Kod 'harika' olsun, tamam mı?"

"Bu iş beni mutlu etmiyor Ju."

"Beni rahat bırak koca peri. Başımın çaresine bakabilirim."

Juliet saat yediyi zor etti. Öğle vakti gelince, biraz uzun bir yemek izni aldı ve o gece için dar ve muhteşem bir elbise almak üzere mağazaların yolunu tuttu. İlk defa çıkacağı birisiyle seks yapması söz konusu değildi ama Ralph'la birbirlerinden hoşlanırlarsa, belki biraz ön sevişme tarzı bir şeyler yapabilirlerdi.

Aslında, Ralph'in evine gidecek olması biraz ahlaksızcaydı ama onun düzgün bir adam olduğuna emindi (sadece fazla düzgün olmadığını umuyordu). Ayrıca, Ralph ona arkadaşlarına mutlaka nerede olduğunu söylemesini istemişti. Daha doğrusu, bunu yazmıştı; çünkü MSN harici bir yerden haberleşmemişlerdi. Fakat sesi o muhteşem profil resminden sonra seksi olmaz da nasıl olurdu?

Koyu mor renkli, kısa saten bir elbise ve aynı renk ince burunlu süet ayakkabılar satın aldı. Ofise geri dönünce, Floz'a randevusunu haber vermek için evi aradı; zira Juliet işe giderken Floz nedense hâlâ kalkmamıştı.

"Floz, saat tam beş buçukta evde olacağım; banyoda çok vakit geçirmem gerekebilir, o yüzden banyo yapmayı düşünüyorsan, yapmasan olur mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tabii," dedi Floz. "Hiçbir şeyin ayağına dolanmamasını sağlarım. Nasıl birisi? Onunla nerede tanıştın? Seni nereye götürüyor?"

"Onu Singlebods'da buldum," dedi Juliet. Yemeğe adamın evine gideceğini söylediğinde, Floz'un buna karşı çıkmasını bekledi. "Evet, dikkatli olacağım; evet, sana onun adresini ve telefon numarasını vereceğim ve bir cinayete kurban gitmemeye çalışacağım."

"Tamam," dedi Floz hissettiğinden daha neşeli ve olumlu konuşmaya çalışarak. Çünkü Juliet bir sanal ilişkiyi mümkün olan en kısa zamanda gerçek dünyaya taşıyarak işin doğrusunu yapıyordu. Sanal ilişkiler de en az gerçek ilişkiler kadar insanı üzme potansiyeline sahipti. Hatta belki daha fazla üzüyordu; çünkü sanal partnerler birbirleri için yaratılıyor, kötü yanları kusursuz bir insan yaratma çabasıyla silinip gidiyordu.

Coco öğleden sonra Juliet'i aradı. Pek keyfi yoktu.

"Saat daha iki buçuk," diye azarladı onu Juliet. "Sabırlı ol biraz."

"Beni arayacağını söylemişti, ama aramadı. Anlamıyorum, çok güzel bir gece geçirmiştik." Coco ağlamak üzereydi.

"Sakin ol, canım benim," dedi Juliet sakin bir tavırla. "Adam meşgul olabilir, şu anda trafikte olabilir. Biraz işlerinle ilgilen ve onu düşünmemeye çalış."

"Tamam," dedi Coco telefonu kapatmadan önce.

"Yine mi Raymond aradı?" diye sordu Juliet'in masasına bir fincan kahve getiren Daphne gülerek. Neredeyse otuz senedir, Coco'nun ailesiyle aynı sokakta oturduğu için, gerçek ismini biliyordu. Grainne ve Perry gibi, o da ona Coco diye hitap etmekte zorlanıyordu.

"Evet," diye cevapladı Juliet. "Çıldırmış durumda. Bir randevuya çıktı ve adam henüz onu aramadı."

"Her zaman çok sabırsızdı," diye kafasını salladı Daphne. "Harry'yle ilk kez çıktıktan sonra, beni iki hafta sonra aramıştı. Bir başka gençle dansa gittim diye bir anda telaşa kapılmıştı. Ekspres bir tren hızıyla hareket etti sonrasında."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kaç senedir evlisin, Daphne?" diye sordu Amanda. O da mikrofonlu kulaklığını çıkarıp mola vermek için yanlarına gelmişti.

"Yirmi dokuz senedir. 20 Kasım'da İnci Senesi kutlamamızı yapacağız. Linda'nın evinde bir parti vereceğiz, ikiniz de davetlisiniz. Evinin yanına bir parti odası yaptırdı," dedi Daphne gururla.

"Ay, harika," diye cıyakladı Amanda. "Neden Kasım'da evlendiniz? Hava buz gibi değil miydi?"

Daphne başını salladı. "Çok güzel bir sonbahar günüydü. Yapraklar havada konfeti gibi uçuşuyordu; güneş de kocaman bir sardalya balığı gibi parıldıyordu. Sonbahar hep en sevdiğim mevsim olmuştur."

"Sanırım öyle," dedi Juliet. Bir sonbahar düğününün ne kadar güzel olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Juliet'in ofis telefonu bir kez daha çaldı ve Daphne'nin yaprakların havada uçuştuğu düğün anısı yarıda kesildi.

"Gideon hala aramadı," diye sızlandı Coco. "Neden? Benim neyim var? Ben onu arasam mı?"

Juliet içini çekti. Coco'nun ilişkilerle ilgili maceralarını hiç özlememişti.

"Çok iyi anlaşıyorduk." Coco az sonra hıçkıra hıçkıra ağlayacak gibiydi. "O da diğerleri gibi sessiz sedasız ortadan kaybolanlardan olamaz, değil mi?"

Juliet dilini ısırdı, çünkü aklından geçenleri Coco'ya söyleyecek olsa, Coco muhtemelen intihar ederdi.

"Canım, onu sen ararsan, üstüne düşmüş gibi olacaksın. Sen peşinden koşulmaya değer birisin, bu yüzden bırak da o senin peşinden koşsun. Ona orada olduğunu hatırlatma ki eğer gerçekten de seni düşünmüyorsa, senin için doğru kişi değil demektir."

"Ama..."

"Biraz sabırlı ol. Seni aramak istiyorsa arar. Aramak istemiyorsa doğru adam değil demektir."

"Hergele!" diye bağırdı Coco. "O kadar kızgınım ki tüküre-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilirim."

"O zaman, git tükür," dedi Juliet yavaşça. "İnancını da kaybetme, çünkü doğru kişi seni asla yarı yolda bırakmayacaktır."

Juliet bunları Coco'ya söylerken, keşke sesi daha inandırıcı çıksaydı diye düşündü. Hattie'yle Roger'ın ihanetinden sonra, yüreğini sonuna kadar açıp güvenebileceği birisi var mı diye daha da fazla düşünmeye başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Sekiz

Coco yarım saat sonra Juliet'i arayarak Gideon hemen aramadığı takdirde, defolup gidebileceğini, çünkü numarasını cep telefonundan sildiğini söyledi. Juliet dairesine tam girerken yine aradı ve Gideon'ın nihayet telefon açtığını söyledi. Gideon bütün gün bir müşterisiyle birlikte olduğundan görüşmeye fırsat bulamamıştı. Coco sevinçten çıldıracak haldeydi, Gideon'ı tekrar cep telefonuna eklemişti.

"Tanrım, bu randevulaşma işi giderek daha zorlaşıyor," diye inledi Juliet. Randevusuna hazırlanmaya başlamadan önce, beş dakika dinlenmek için Floz'un yanına çöktü. "Coco bütün gün arayıp durdu." Sonra, Floz'a neden Coco'nun o kadar telaşlandığını anlattı.

"Zavallı Coco," dedi Floz. "İnsanın kendini açması ve yine savunmasız duruma düşmesi zor bir şey."

Juliet burnunu çekti. "Şahsen ben sorunun ne olduğunu anlamıyorum. Eğer randevuya çıktığın kişiyle iyi vakit geçirirsen ve o seni ertesi gün aramazsa, seni bir daha görmek istemiyor demektir. Bu kadar basit işte. Peşinden koşmaya değer görüyorlarsa, peşinden koşarlar." Ellerini havaya kaldırıp, konunun aslında ne kadar basit olduğunu gösterdi.

"Kadınlar boşlukları doldurarak aptallık ediyorlar. 'Beni aramadı, herhalde telefonunu kaybetti' ya da 'Uzaylılar tarafından kaçırıldı' veya 'Bir arabanın altında kaldı' gibi mazeretler uyduruyorlar. 'Beni bir daha görmek istemiyor, bunu bana söyleyecek cesareti yok' diye düşünemiyorlar. Banyoya girme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den önce su ısıtacağım. Çay mı kahve mi?"

Floz kahve diye yanıt verdi. Tartışmaya katılmadığına ve birisinin çekip gitmesi için ciddi nedenler de olabileceğini söylemek zorunda kalmadığına memnun oldu.

Juliet'e sonra görüşürüz der gibi el sallayıp, bir saat önce gelen ama yalnızken okumak için beklediği e-postayı okudu:

Kiraz dudak,

Bu sabah annemle konuştum ve kemoterapi seansımı iptal ettim. Doktorum karşı çıkmadı, anlayışla karşıladığını söyledi. Warhorse'a ailece balık tutmaya gidiyoruz. Evde geçirilmeyecek kadar güzel bir hafta sonu yaklaşıyor ve son sıralarda evden hiç çıkmadım. Sana ekte bir şey yolluyorum, ismini değiştirdim ama ne fark eder? Her şey hakkında düşündüklerimi yansıtıyor. Umarım bu şarkıyı rap müziğine dönüştürmezler, yoksa medeniyet sona erer.

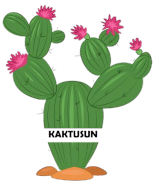
Keşke seni de balık tutmaya götürebilseydim; gerçi oltanın kancasına solucan takmam gerekirdi ama artık bunlar bir hayat kadar uzakta, hayallerimde kaldı. Hayaller daha fazla hayal kurmama neden oluyor bugünlerde.

Nick.

Floz, Nick'in onu balığa götüreceğine dair söz verdiği, yakaladıkları balıkları kulübesinin arkasındaki ormanlık alanda mangalda pişireceklerini planladıkları zamanı anımsadı. İçinin acıdığını hissetti. Masasının çekmecesini açıp kulaklıklarını çıkardı ve bilgisayarına taktı. Sonra, *Hayata Dair Hissettiklerim* isimli e-posta ekini açtı. Louis Armstrong'un 'Ne Harika Bir Hayat' isimli şarkısının yaylılardan oluşan girişini duydu; hayatının kısa süre sonra sona ereceğini kabullenen bir adamın neler hissettiğini anlamaya çalıştı ve bomboş dairede hıçkıra hıçkıra ağladı. Sesi tıpkı acı çeken bir hayvan gibi çıkıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Dokuz

Coco'nun Gideon yüzünden ayakları yerden kesilmiş olabilirdi ama bir erkeğin ona akşam yemeği pişirmesi gibi seksi bir teklif karşısında Juliet'in hissettiklerinin yanında solda sıfır kalırdı. Juliet aptallık etmemeye ve gelecekle ilgili hayaller kurmamaya gayret ediyordu; fakat Ralph'la birkaç kez çıktıktan sonra neler olacağını, onun büyük bir ustalıkla elbisesini çıkarıp her yerini öpeceğine dair görüntülerin zihninde canlanmasına da engel olamıyordu.

Uydu seyir sistemi ona az sonra Riffington Yolu'na sapmak üzere olduğunu gösteriyordu. Ev numaralarını görmeye çalıştı – 96, 94, 92... 10 numaraya daha epeyi yolu vardı. Huzur Evi Bölgesi'ni andıran Aşağı Hoppleton mahallesinin dışındaki sessiz sakin bölgedeydi. 38, 36, 34... Neredeyse gelmiş sayılırdı. Juliet heyecandan patlamak üzereydi. 24, 22, 20... Ralph'ın adresini yazdığı kâğıdı tekrar kontrol etti. Evet, kesinlikle 10 numaraydı.

Evi bulunca, Floz'a mesaj atıp vardığını söyledi, sonra Coco'yu aradı.

"Ay, evi nasıl?" diye sordu Coco heyecanla.

"Ufak bir müstakil ev, kapıda da kocaman bir kuş resminin bulunduğu bir mozaik var."

Coco arkadaşının sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordu. "N'olmuş?"

"Hiçbir şey," dedi Juliet. Coco'ya pencerelerde hayal ettiği gibi ahşap kepenkler değil basit perdeler olduğunu ya da bir horoz biçiminde kesilmiş ağaç kütüğünden söz etmemişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bahçedeki çalılıkların ardındaki cüce heykelleri de ayrıydı tabii.

"Neyse, kapat artık, duşa girmem gerek. Bu gece randevusu olan tek kişi sen değilsin kızım. Ama bana ihtiyacın olursa, cep telefonum açık olacak. Unutma: 'Harika' kırmızı alarm kodu."

Juliet şarap şişesini eline alıp kapıya yöneldi. Evet, Coco haklıydı, fazla önyargılı davranıyordu. Yani, bahçenin ortasına park edilmiş eski bir araba olsa, ev bir harabeye benzese, gerçekten şikâyet edecek bir nedeni olabilirdi. Ayakkabılarının ince topuklarının sesini zeminde duyduğunda, yine heyecanlanmaya başladı. Kapı zilinin evin isim plakasının yanında olduğunu gördü. Evin ismi *Holmlea*'ydı. Ama onda bir kalitesizlik hissi uyandıran bu ismi keşke görmemiş olsaydı diye düşündü. Zili çalınca, ucuz tiz bir melodi duydu. *Eastenders* dizisinin açılış müziğinin ilk birkaç notası çaldı. Kapının ardında, yakışıklı Ralph'ın siluetini görünce, midesindeki o heyecan hissi diner gibi oldu. Sonra, siluet kapı açılırken geri çekildi ve profil resminden çok daha yaşlı gözüken Ralph karşısında belirdi. Üstünde koyu kahverengi bir hırka ve aynı renkte ev terlikleri vardı. Profiline koyduğu resimlerin en iyi resimleri olduğu belliydi.

Ralph onu görünce kocaman bir gülümsemeyle ve gırtlağını tamamıyla es geçen ve burnundan çıkan bir sesle "İçeri gel, sevgili Juliet, içeri gel," dedi. "Çay neredeyse hazır!"

Juliet arkasına bakmadan arabasına koşmak istediği halde, Ralph'ın yemek pişirme zahmetine kaba bir davranışta bulunmak istemediğini fark etti. Orada bir saat kalmaya karar verdi. Bir saatten bir şey olmazdı ya? Ralph, içeri girebilmesi için kenara çekildi ve onu yanağından öptü. Eh, en azından güzel kokuyordu. O gece için tıraş olduğu ve losyon sürdüğü belliydi. Ancak bahçesindeki cüce heykellerini, hırkasını, terliklerini ve burnundan çıkan sesi telafi edebilir miydi?

"Gaddarlaşma," dedi Juliet'in mantıklı iç sesi. "Baban da o terliklerden ve hırkadan giyer, ama annen onu öyle görünce kusmaz. Hem senin tavşan terliklerinden hiç söz etmeyelim,

BELONGS TO KANTOS TEAM

Juliet Miller."

Juliet Ralph'in peşinden duvarları çerçeveli siyah beyaz aile fotoğraflarıyla kaplı kısa bir koridorda ilerleyip, kahverengilerden, bejlerden ve soluk yeşil gibi kısıtlı bir renk paletinden oluşan mobilyalarla ve etrafı kiremitlerle çevrili bir şöminenin bulunduğu, tertipli, kare biçimli bir oturma odasına girdi. Köşede kocaman, eski bir radyo duruyordu. Savaş zamanından kalmış gibiydi. Juliet radyonun ardından her an Vera Lynn'in fırlayacağını ve 'Dover'ın Beyaz Yamaçları' şarkısını söyleyeceğini hayal etti.

"Hava biraz serin gibi geldi, o yüzden şömineyi yaktım," dedi Ralph gülümseyerek. Ralph gülümseyince, Juliet alt dişlerine kahverengi bir şeyler yapışmış olduğunu gördü. Ona gülümsemeye çalıştı, buna karşın ağzı ona itaat etmediği için suratını buruşturmuş gibi oldu.

"Sana bunu getirdim," dedi şarap şişesini uzatarak. Ralph şişeyi almak için uzanırken, ellerinin temiz olduğunu düşündü. Çaresizlik içinde Ralph'la ilgili olumlu bir şeyler bulmaya çalışıyordu ki orada bir saat kalabilsin.

"Daha sonra," dedi Ralph. "Koca bir demlik çay demledim. Montunu alabilir miyim?"

"Ha, sorun değil. Burada, arkamda dursun," dedi Juliet montunu çıkarıp. Oda harıl harıl yanan şömine yüzünden, inanılmaz derecede sıcaktı. Oturma odasındaki Nuh'tan kalma eşyalar sayesinde de şömine ateşi içerisinin olması gerektiği kadar rahat ve sıcak gözükmesini sağlamıyordu.

"Sana içecek bir şeyler getireyim," dedi Ralph. Gözlerini beğeniyle Juliet'in o gece için hiç de uygun olmadığını fark ettiği kısa elbisesinin üstünde gezdirdi. Ralph, sanki Juliet kraliçeymiş gibi geri geri yürüdü ve bir an için olsun ona sırtını dönmedi. Juliet mutfak olduğunu tahmin ettiği yan odadan sesler geldiğini duydu ve ona yolladığı gibi e-postalar yazan bir adamın her şeyinin kusursuz olabileceğini düşündüğü için saf davrandığını anladı. Karşısında hayalinde canlandırdığı Robert di Niro vâri yakışıklı adamdan eser yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Juliet etrafına bakındı. Eşyalar eski ve karanlıktı ama yeni cilalanmıştı. İki kocaman koltuğun sırtında ve kollarında, özenle yerleştirilmiş koltuk örtüleri vardı. Üstlerine 'Ralph' ve 'Anne' sözcüklerinin işlendiği ufak minderler bulunuyordu. Duvarlarda yine eski aile fotoğrafları, raflardaysa bir sürü biblo mevcuttu. Bronz bibloların ve eski bir çay takımıyla birlikte bir büfede duran renkli giysileri olan İspanyol bebeklerinin yanı sıra, üstünde gelinle damat bebeğinin bulunduğu, çok eski bir düğün pastasının da en üst kısmı duruyordu. Bir de üstlerinde 'Anne' yazan birkaç parça porselen fincan ve tabak vardı.

"İşte, geldim." Ralph elinde bir tepsiyle kapıda belirdi ve tepsiyi getirip Juliet'in kucağına koyuverdi. Tepside zarif bir çay fincanı, biraz süt, bir şeker kâsesi ve kocaman bir tabak dolusu çörek, patates püresi ve havuç vardı. Bir şişe de kahverengi sos duruyordu. "Çörek benim tarifim," dedi Ralph gururla.

Hayallerinden biri daha yıkılan Juliet, "Harika," dedi. Bir masada servis edilen üç ana yemekli, tokuşturacakları ve ilk randevularını kutlayacakları şampanya dolu kadehlerden oluşan bir akşam yemeği hayal etmişti.

Juliet açlıktan ölmek üzereydi ve tepsideki yemek basit olsa da gayet lezzetli gözüküyordu. Çatalıyla bir parça çörek aldı ve çaktırmadan içinde onu bayıltabilecek ve bir saat sonra 'kontrol etmek' için arayacak olan Floz ve Coco'yla konuşmasını engelleyebilecek kimyasallar var mı diye baktı.

Ralph tam karşısındaki koltuğa oturmuş, ağzı açık bir halde Juliet'in lokmasını çiğneyişini izliyordu. Juliet ağzındaki lokmayı yutmadan beceriksizce gülümsedi, ama Ralph kılını dahi kıpırdatmadan onu izlemeye devam etti.

"Senin yemeğin nerede?" dedi ikinci lokmasını ağzına atarken.

"Ha, ben saat beşte annemle birlikte yedim," dedi Ralph. "Daha geç saatte yiyemiyor, yalnız yemek yemekten de nefret ediyor. Dolayısıyla, saat beş buçuğa kadar yemeğini yemesini, ilacını almasını ve altı buçukta da uyumasını tercih ediyorum. Bütün gece uyuması gerek ama bugünlerde sağı solu belli ol-

muyor." Ralph tatlı tatlı içini çekti.

"Demek annenle birlikte yaşıyorsun?" dedi Juliet. Çörek güzel olmasına güzeldi; fakat dişlerinin arasına et parçaları takılmış, pür dikkat onu izleyen bir adamın karşısında tek başına yemek yemek istemiyordu doğrusu.

"Evet," dedi Ralph. "Arka oda ona ait, ben de öndeki odada kalıyorum ve bahçeye uzanan üçüncü odada çalışıyorum. Tatlını yedikten sonra sana gösteririm. Tatlı olarak kahveli Viennetta var."

Juliet'in beyni 'İmdat!' diye bağırıyordu. Derken, cep telefonunun titrediğini hissetti.

"Telefonunu çıkarıp "Pardon," dedi ve ekrana bakınca Floz'un güzel ismini gördü.

"İyi misin?" diye sordu ev arkadaşı. "Bir saat sonra ararım demiştim, ama biraz daha önceden nasıl olduğunu kontrol edeyim dedim."

"Şaka yapıyorsun!" dedi Juliet. Oradan kaçmak için bu fırsatı kaçıramazdı. "Nasıl becerdin bunu?"

"Neyi?" dedi Floz.

"Bir ambulans çağırdın mı? Sakın kımıldama. Olduğun yerde kal. Hemen geliyorum!"

"Ne?"

Juliet tepsiyi kaldırıp doğruldu. Ralph de ayağa kalkarken, Juliet tepsiyi eline tutuşturdu.

"Aman tanrım, annem merdivenlerden düşmüş. Hemen yanına gitmem gerek. İnanamıyorum, henüz bir ambulans bile çağırmamış. Sen bunca zahmete girdikten sonra, geceyi erken bitirmek zorunda kaldığım için özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Ralph büyük bir hayal kırıklığıyla. "Annene iyi bakmalısın. Onlar çok değerli varlıklar."

"Kendim çıkarım. Çok teşekkür ederim. Seninle tanışmak çok güzeldi." Juliet kapının kilitli olmadığını umarak çıkışa doğru atıldı. Kilitli değildi.

Serin gece havası suratına çarptı, Juliet de minnettar bir hal-

de havayı derin derin içine çekti.

Ralph ona el sallayabilmek için tepsiyi bir yere koymuştu. Juliet onun hırkalı ve terlikli siluetini koridorun turuncu renkli ışığında gördü. Annesi için çok endişelenmiş gibi bir ifade takınıp, derhal arabasına bindi ve gazladı. Köşeyi dönünce, bedenindeki tüm gerilim yok oldu; eve neredeyse bir rüyada gibi gitti. Eve vardığında, Floz Cherrydale'le evlenebileceğini düşündü.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Yirmi

Juliet dairesine dalıp zarif ev arkadaşına sarıldığında ve yanağına kocaman, ıslak bir öpücük kondurduğunda, Floz'un üstünde o saçma sapan Dalmaçya desenli sabahlık vardı.

"Florence Cherrydale, seni seviyorum, sonsuza dek seveceğim," dedi sevinçle.

Floz boğulmaktan kurtulup tekrar nefes almayı başarabildiğinde, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Şarap – olanları anlatacaksam, önce şarap içmem gerek," dedi Juliet mutfağa girerken. Elinde bir şarap şişesiyle ve iki kadehle geri geldi. Şarap kırmızı ve karışık ucuz bir markaydı, buna rağmen o anki ruh haliyle tadı nektar gibi gelmişti.

Floz, Ralph'le, minik eviyle ve tepsisiyle ilgili öyküyü dinledi."Riffington Yolu, on numara mı?" dedi Floz hayretle adresi duyunca. "Kahretsin, kulağa Rillington Yolu, on numara gibi geliyor, hiç hoşuma gitmedi."

Juliet şok içinde eliyle ağzını kapattı. "Aman tanrım, *Rillington Yolu, on numara!* Ben de bu isim neden bu kadar tanıdık geliyor diyordum. Ama Ralph, Christie gibi bir seri katil olamayacak kadar uysaldı."

"Ama olayı hatırladığım kadarıyla, Reginald Christie de pek maço bir erkek sayılmazdı. Zaten kurbanlarına şey yapmadan ve onlara saldırmadan önce gazla bayıltmasının nedeni de buydu. Çok ehlikeyif davrandın," dedi Floz. "Yabancı bir adamın evine gitmek tehlikeli bir şey!"

Bir zamanlar, Nick'in onun evine gelip iki hafta kalmak üze-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

re olduğunu hatırlayınca sustu. Fakat ardından Nick'le arasında aylarca süren bir ilişki olduğunu ve birbirlerini tanıma fırsatı bulduklarını hatırladı. Hiç kimse o kadar uzun süre numara yapamazdı; Nick'in samimi ve güvenli olup olmadığını anlayabilirdi.

"Biliyorum," dedi Juliet. "Ama adam gerçekten zararsızdı. Profilindeki fotoğraftan en az on yaş daha büyüktü. Çok da güzel sos yapıyor," diye güldü.

"Dalga geçmemelisin. Bazı insanlar internette kendilerini gerçek hayatta olduğundan çok daha farklı göstermekte ustadır. Dışarısı çatlak dolu!"

"Evet, biliyorum," dedi Juliet gülmeyi keserek. "Ama hepsi de çatlak olamaz ya? Ben de aynı siteye üyeyim ve çatlak falan değilim."

"Haklısın," dedi Floz. "*Ben de çatlak değilim, Nick de değil.* Ancak temkinli davranmak iyi bir şey; ilk randevuda asla bir erkeğin evine bir kez daha gitmemelisin. Sosun içine uyuşturucu falan koyabilirdi."

Juliet arkadaşının bu kadar endişelenmesine gülümsedi. Oradan kurtulduğu için, her şeye karamsar bir bakış açısıyla bakmayacak kadar rahatlamıştı. "Peki, anne. En azından, Coco güzel bir deneyim yaşadı, ilişkisi gelecek vaat ediyor."

"Ama unutma: Şu ana dek, sadece bir randevuya çıktı; bu yüzden, hemen sonuca varmayalım."

"Ay, Floz, amma da şüphecisin," dedi Juliet içini çekerek. "Karşı cinsle çok tatsız şeyler mi yaşadın?"

"Birçok kadından farklı bir deneyim yaşamadım," dedi Floz. Konuşmanın düşünmek istemediği şeylere yaklaştığını ve Juliet'in ilgisini çekmek üzere olduğunu hissetti. "Peki, randevulaşma işine bir şans daha verecek misin?"

"Bir şans daha verebilirim," dedi Juliet. "En azından, daha geniş bir hırka ve terlik çevresiyle tanışmış olurum."

Floz bunu odasına gitmek için bir bahane olarak kullandı. "Eh, o halde seni bu işle baş başa bırakayım. İyi geceler."

"Bir kadeh daha?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yok, almayayım," dedi Floz esnermiş gibi yaparak. "Çok yorgunum."

"Tamam. Ben de gidip potansiyel adayları araştırayım o zaman. Bana dizüstü bilgisayarımı verir misin?"

Juliet bilgisayarında oturum açıp potansiyel adayların listesini gözden geçirirken, Floz da odasına çekildi ve ışığı kapatıp sessizce bilgisayarının ekranını açtı. Juliet'in klavye sesini duymayacağını umdu.

Selam Koca Adam,

Sanırım, hayatının dizginlerini ele alma vaktin geldi. Balığa çıkmak istiyorsan çıkmalısın. Umarım güneş parıl parıl parıldar ve iri iri balıklar yakalarsın. Evet, seninle gelebilecek olsaydım, solucanları sen takacaktın. Balıkların acı çektiğini düşünüp üzüldüğümde de bana kâğıt mendili sen verecektin, ama Venüs'ün bu yakasında, sana en güzel piknik sepetini hazırlardım.

Seni şapşal, seninle gelmeyi çok isterdim!!! Bana kocaman bir balık yakala.

Kiraz dudak xxx.

Juliet Singlebods'da gezinmeye devam etti ve birkaç yeni aday bulmayı başardı. Sheffield'lı bir pazarlama müdürü olan Ryan; Wakefield'lı bir web tasarımcısı olan Jonathan ve Rotherdam'lı bir satıcı olan Brian. Juliet üçüne de sohbet çağrısı yolladı. Jonathan onu web kamerası görüntülerine bakmaya davet etti, buna karşın Juliet onun kameranın karşısında çırılçıplak oturduğunu görünce, konuşmayı iptal etti. Çok da üzüldü, çünkü Jonathan'ın harika bir vücudu vardı ama onu kimse kendisinden daha fazla beğenemezdi. Ryan ve Brian da aklını başından almasalar bile fena değillerdi. Her ikisi de onunla en kısa zamanda görüşmek istedi. Juliet, Brian'ı ertesi gün, Ryan'ı da perşembe günü için seçti.

Floz sabahın üçünde uyandı ve Nick'ten bir mesaj geldiği-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ni hissetmiş gibi dosdoğru bilgisayarının başına geçti. Birlikte yaşama şansları olsaydı, birbirlerinin cümlelerini tamamlayan, diğerinin başının dertte olduğunu hisseden bir çift olacaklarını düşünmüştü hep. *"Annenle baban gibi mi, Floz?"* Hayır, diye yanıt verdi kendi sorusuna. Onlar gibi değil, çünkü o ve Nick kimseyi hayatlarına sokmayacak kadar birbirlerine düşkün olurlardı. O ve Nick diğerlerine hiç benzemezlerdi.

Haklıydı – Nick'ten bir mesaj daha gelmişti.

Kiraz dudak,

Bir yanım gelmediğine memnun. Çünkü başıma gelenleri reddetme, öfke ve neden ben dediğim bir zamanda gelecektin ki o sıralarda ben bile kendimi sevmiyordum. Diğer yarımsa, keşke gelseydin diyor. Osoyoos'daki evimi sattım, ama bazen hâlâ arabayla oradan geçiyorum ve şartlar farklı olsaydı, her şey nasıl olurdu diye düşünüyorum. Artık Okanagan'daki aile evimizde kalıyorum.

Şimdilik hoşça kal.

Nick.

Floz hemen yanıt olarak bir mesaj yazmaya başladı.

Saat 3.15, uyuyamadığımı mı hissettin?

Sevgili Nick,

Tekrar yazdığına ÇOK sevindim. Sana bu mesajın altında cep telefonumu tekrar yazacağım. Beni aramak istersen, lütfen çekinme.

Benim için kocaman bir balık tut. Sonra onu suya geri atıp yaşamasına izin ver.

Kiraz dudak xxx.

Yirmi Bir

Ertesi sabah, Juliet mutluluktan uçan Coco'yu ofisten arayıp "Demek ikinci randevuna çıktın? Nasıl gitti?" diye sordu.

"Muhteşemdi," dedi Coco heyecanla. Juliet arkadaşının resmen parıldadığını hissedebiliyordu, bu durum sesinden belliydi. "Harika bir adam. Ve hayır, henüz onunla yatmadım. İstiyorum, ama onu tanımak da hoşuma gidiyor. Ay, ne kadar da olgun konuşuyorum, değil mi?"

"Çok," dedi arkadaşının yanıtından etkilenen Juliet. Sonra, ona kendi randevusunu anlatmaya koyuldu, Coco komik kısımlarda güldükçe duraksadı.

"Bu gece saat yedide, Old Mill'de içki içmek için Brian'la buluşacağım; yarında yedi buçukta Denby yakınlarındaki Orchards Oteli'nde hafif bir akşam yemeği için Ryan'la sözleştim," dedi Juliet. "Her iki mekân da halka açık, aydınlık yerler ve önüme bir tepside ev yapımı çörek gelmeyecek."

"Güzel," dedi Coco. "Şanlısın. Şu anda ölü arkadaşım olabilirdin."

"İnan ki bunu bir tek kulağa hoş gelecek biçimde söyleyebilecek tek kişi sensin," diye kıkırdadı Juliet. Tam o sırada, Piers Winstanley-Black kapıdan kafasını uzatıp Juliet'i çağırdı.

"Gitmem gerek, görüşürüz." Juliet telefonu kapatıp not defteriyle kalemini aldı. Keşke şu lanet adam onunla ilgilenmeye başlasa da onu internet randevularının belirsizliğinden kurtarsaydı.

"Telefon konuşmanı böldüğüm için kusura bakma Juliet,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

114

dedi Piers ofisine giden merdivenleri çıkarken.

Juliet nefesinin kesildiğini belli etmemeye çalışarak "Sorun değil," diye karşılık verdi. "Beni çıldırma noktasına getiren bir arkadaşımla konuşuyordum."

İşyeri personelinin arada sırada şahsi telefon görüşmeleri yapmasına bir şey demezdi. Avukatların hepsi sıcakkanlı ve iyi huylu insanlardı; zira çoğu zaman mesai saatlerini aşacak biçimde, onlar için ellerinden geleni yapan harika bir personelleri olduğunun farkındaydılar.

Piers kapıyı onun için açtı, Juliet yanından geçerken tıraş losyonunun kokusunu hissetti. Bu kokuyu, her gün içine çekebilir, bundan bıkmayabilirdi.

Piers'ın büyük meşe masasına karşılıklı oturdular. Piers ona yazılı bir liste uzattı.

"Saat onda adliyede olmam gerek, bu yüzden bunu senin becerikli ellerine teslim ediyorum," dedi. Ağzından adeta bal damlıyordu. Juliet bu adamın kokusunu içine çekerken, sesini de her gün dinlese bıkmayacağını hissetti.

"Tabii, Piers," dedi gülümseyip listeyi iri ve biçimli eliyle alırken. Piers ellerine çok iyi bakardı. Juliet Piers'ın kokusunu içine çekerken ve sesini dinlerken, bütün gün, her gün ona dokunmasından usanmayacağını düşündü. Piers çok yakışıklı bir adamdı; masmavi iri gözleri çırılçıplak yüzebileceği kadar engindi. Piers istese, ona hemen oracıkta, çalışma masasının üstünde sahip olabilirdi.

Ama Piers Winstanley-Black ona baktığında, karşısında kalbini bir kumsalda dörtnala koşan bir at gibi hoplatacak bir Amazon değil, sadece alt ofiste çalışan güler yüzlü ve güvenilir bir kadın görüyordu.

Henüz.

Juliet, Amanda'yla Daphne'nin muzip bakışları altında, uça uça masasına geri döndü.

"Eee, bir teklifte bulundu mu?" dedi Daphne.

"Bunu istedi, hissedebiliyordum," dedi Juliet hülyalı bir sesle. Muhteşem göğüslerini dikleştirip "Ama saat onda adliyede

olması gerekiyormuş. Başka zaman artık."

"Eh, o zaman bana önceden haber ver ki kendime yeni bir şapka alayım," dedi Daphne kıs kıs gülerek.

"Bir sonbahar düğünü hayal ediyorum," dedi Juliet. "Senin izinden gideceğim."

"Bir kahve daha isteyen var mı?" diye sordu Amanda onları gerçek dünyaya geri getirerek. "Yanımda sade çikolata var, ancak düğünün için kilona dikkat ediyorsan ayrı konu tabii."

Juliet en umursamaz ses tonuyla "O halde, sadece dört parça alayım," dedi. "İnsan düğününde mihraba yürürken, sıraların arasında sıkışıp kalmak istemez ne de olsa."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi İki

Kiraz dudak,

Geçen hafta, bana yazdığın ve hiçbirini silmediğim eski e-postalara göz atıyordum. Hayatın büyük bir bölümünde, iyi bir insan oldum ama teşhis ilk koyulduğunda hiç de öyle değildim. Seninle tüm ilişkimi kesip kaçtım. Seninle tekrar iletişime geçmemin sebebi, bunun tamamıyla benim hatam olduğunu bildirmekti. Danışmanıma gece yarısı birilerinin evime gelip beni rahatsız etmemesini söyledim. Bugünlerde düşünecek çok vaktim var.

Başkalarının kanıyla ve şişelenmiş oksijeniyle yaşıyorum. Birisine telefon açan bir sapık gibi nefes alıyorum ve çabucak yoruluyorum. Hayır, seni aramayacağım, fakat telefon numaranı tekrar yazdığın için teşekkür ederim. Teklifin beni mutlu etti.

Çoğu kişinin aksine, beni her şeyinle cezbetmiştin. Boyun bana kıyasla çok kısaydı ama zamanla benim için kusursuz hale geldi. Üstümde bıraktığın etkiyi ve neden seni hayatımdan çıkardığımı anlatmak için yazdım sana. İletişim kurmam ve özür dilemem gereken insanların en başında sen geliyorsun.

Yüreğimde hala ne kadar fazla yer kapladığını unutmuşum, Kiraz dudak.

Dün gece, veda vaktinin geldiğini fark ettim. Veda etmem gereken son kişi sensin. Güzel yaşa bir tanem ve çok iyi birisine iyi bak.

Nick.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mesaj, tam Floz'un kendisine pişirdiği yemeği çöpe atarken geldi. Kalbi sıkışıyor, göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Kocaman bir denizin öte yakasında yaşayan, asla tanışmadığı bir adam için çarpıyordu. Ama birden o mesafenin de idare edilebilir olduğunu düşündü. Tabii, hemen harekete geçerse ve aralarındaki mesafenin aşılmaz hale gelmesini beklemezse.

Hemen Google'da Kelowna'ya uçak biletlerinin ücretini araştırdı. Nick'in tam adresi elinde yoktu ama Kelowna'nın Okanagan'a en yakın yer olduğunu biliyordu. Sonra, durdu. Nick'in hasta, güçsüz ve artık onu görmeye gelecek, yanında götürecek ve sevecek adam olmadığını bile bile onu asla görmeyeceğini biliyordu. Nick'i iyi tanıyordu. Birbirlerine en çok yakınlaştıkları anlar, karşılıklı mesajlarını okudukları anlardı. Mesajları ve sözleri, birbirlerinin yüreğine duygularını ileten araçlardı. Nick'in son yolculuğundan sonra Kanada'ya gitmesi ve izini takip etmesi gerektiğini biliyordu. Oraya gitmedikçe, ona veda ettiğini hissetmeyecekti.

Juliet, Old Mill'e tam vaktinde vardı ve Brian'ın şarap ve yiyecek barının kapısında onu beklediğini görünce çok etkilendi. Üstünde siyah bir takım elbiseyle kırmızı bir kravat vardı ve Coco'nun seveceği türden çam kokulu, hoş bir tıraş losyonu sürmüştü. İşin asıl iyi yanı, çok uzun boylu olmasıydı; kötü yanıysa Juliet'e göre fazla inceydi. Ama Juliet bu kadar seçici olduğu için içinden kendisini azarladı. Güzel bir gülümsemesi vardı, onu etkilemek için giyinmişti, ama adamcağız bir yağ tulumu değil de zayıf diye sızlanıyordu.

"Merhaba, Juliet." Brian onu iki yanağından öptü ve onunla tanıştığına çok memnun olduğunu söyledi. Sonra, kapıyı onun için açıp içeri girdi. İşte, bu güzel bir davranıştı zira Juliet centilmence davranan erkeklerden hoşlanırdı. Hatta insanların sandığından çok daha eski kafalıydı bu konuda. Sırf iri yarı ve atılgan bir kadın diye, onun sert ve sutyen yakan bir kadın hakları savunucusu olduğu düşünülürdü ama gerçekler bundan çok farklıydı. Juliet Miller onunla birlikte olabilecek ve onun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

güçlü oluşundan dolayı gözü korkmayacak, bir tehdit unsuru gibi görmeyecek kadar güçlü bir erkek arayan, güçlü bir kadındı. Tıpkı Roger ve eski arkadaşları gibi.

Brian ona bir içki aldı, kenardaki güzel masalardan birine götürdü ve bir şeyler yemek isteyip istemediğini sordu. Juliet bir şey yemek istemiyordu, fakat Brian'ın bunu sorması güzeldi.

"Uzun zamandır mı bekârsın?" diye sordu Juliet.

"Dört aydır," dedi Brian içini derin derin çekerek.

Buradan bir sonuç çıkarılabilirdi. "Çok da uzun bir süre değilmiş."

"Haklısın, ama evliliğim uzun süredir sallantıdaydı zaten."

"Anladım."

"Beni bir başka erkek için terk etti," dedi Brian yarım kalmış birasından uzun bir yudum alarak. "İlk karım da aynı şeyi yapmıştı. Bu konuda lanetlenmiş olmalıyım."

"Çok yazık," dedi Juliet. "Neyse..."

"Boşanma davası açar açmaz, artık dışa açılıp kendime yeni bir partner bulma vaktinin geldiğine karar verdim."

"Bunu duymak güzel,"

"Tabii, işin maddi yanını düzeltmek biraz zaman alıyor."

"Evet, genellikle..."

"İlk boşanmamın ardından toparlanmam daha uzun süre aldı. Bu sefer daha kolay oldu."

Juliet konuşmaya katılmak için ağzını açtı; konuyu eski eşlerden daha hafif konulara çekmeye çalıştı ama Brian'ın konuşması bitecek gibi değildi. Juliet birasını bitirdi ve Brian ona biten evliliğiyle Tuna Nehri'nin üstündeki Clifton Asma Köprüsü kadar başa çıkabildiğini anlatırken, boş bardağına baka baka oturdu.

Birlikte sadece bir içki içmeye karar verdikleri halde, aradan bir buçuk saat geçmişti ve Brian'ın yarım bira bardağı aynı şekilde duruyordu. Bu yüzden, Juliet bir içki daha almayı teklif bile edemiyordu. Boğazı Sahra Çölü'ne dönmüştü ve Brian kim bilir kaçıncı kez "Janet'ı unutmak ve ileriye bakmak çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

güzel,' derken, aniden konuşmayı böldüğünü fark etti.

"Durrr!"

Daha fazla tahammül edecek sabrı kalmamıştı, kulakları artık kanamak üzereydi. Ayağa fırlayıp arabaları durduran bir trafik polisi gibi elini havaya kaldırdı. Brian şok içinde sus pus kesildi, şaşkınlıkla Juliet'i sinirlendirecek ne söylemiş olabileceğini düşünerek ona baktı.

"Brian, hoş bir adamsın, bununla beraber sanırım karının seni terk edişini henüz atlatamamışsın. Hatta seni aldatan ilk karını bile unutabildiğini sanmıyorum."

"Ben... Ben bunları aştım," diye kafa salladı Brian, ama kendinden emin değil gibiydi.

"Hayır, aşamadın. Bardağıma bak! Bir saat önce içkimi bitirdim ama sen farkında bile değilsin. Bana benimle ilgili tek bir soru dahi sormadın. Komaya girmek üzere olduğumun da farkında değilsin."

Brian dehşet içindeydi.

"*Tam bir buçuk saattir* ilk eşin Sue ve ikinci eşin Janet hakkında konuşup duruyorsun. Sue'nun evinizin çatısını tamir eden Robin'le kaçtığını, Ringo isimli Vizsla köpeğinizi de beraberinde götürdüğünü biliyorum. İkinize ait olan Nissan Micra'yı aldığını da biliyorum. Janet'ın şu anda Morrison'da yaşayan bir kasap olan Neil'la birlikte Dordogne'da bir dağ evinde tatil yaptığını biliyorum. Sue'nun naylona alerjisi olan, iri yapılı bir sarışın olduğunu, Janet'ın da salsa dansıyla ve diyetle epeyi kilo verip 40 bedene indiğini biliyorum. Marzipan'dan nefret ettiğini, George Michael'a hayran olduğunu ve sol ayağında Scarborough büyüklüğünde bir nasırı olduğu da biliyorum. Sen benim hakkımda neler biliyorsun?"

"Şey..."

"Aynen öyle," dedi Juliet omuzlarını silkip.

Brian yutkundu, "Randevulaşmaya henüz hazır değilim, değil mi?" dedi gözlerinde yaşlarla.

"Modern deyişle, hayır; hıyarın tekisin!"

"Özür dilerim," dedi Brian cebinden mendilini çıkarmaya

çalışarak. Juliet onun son sıralarda epeyi ağlamış olabileceğini tahmin etti. Yüksek sesle burnunu sümkürdü ve içine derin bir nefes çekip ayağa kalktı.

"Seni arabana kadar geçireyim," dedi.

Onu mini arabasına kadar geçirip yanağına beceriksizce bir öpücük kondurdu.

"Sence birkaç ay sonra... Tekrar görüşebilir miyiz?" Brian umutla ona baktı ama Juliet'in yanıtı suratından belliydi. "Anladım, görüşemeyeceğiz sanırım."

"İyi şanslar, Brian. Acele etme," dedi Juliet sıkkın bir tavırla. "Dürüst olmak gerekirse, bu halinle çaresiz ve salak bir izlenim çiziyorsun."

"Evet, evet, bunu hak ediyorum," dedi Brian burnunu çekerek. "Teşekkürler." Juliet arabasının kapısını çarpıp kapattı ve birinci vitese alıp, CD çalarındaki AC/DC CD'sinin ses seviyesini sona getirdi. Kendine güvenen, çılgın ve gerçek erkekleri dinlemek istiyordu. Zaten ertesi gün Ryan'la buluşacaktı. Eskiler üçüncüde keramet var demezler miydi? Üçüncü randevusu da işe yaramazsa... Eh, o zaman internet randevulaşma yöntemi ona göre değil demekti.

Floz Nick'e yazdığı mesajın yarısındayken, Juliet hışımla içeri girdi, çantasını yere fırlattı, ayakkabılarını bir kenara attı ve büyük, pofuduk koltuğa çöktü.

"Floz, saçımı başımı yolmak üzereyim," dedi. "Lütfen kurtar beni."

"Geliyorum," diye seslendi Floz. Hissettiği kadar keyifsiz gözükmemek için, aynada suratını kontrol etti. "Biraz çalışıyordum. Canım çalışmak istedi" dedi.

"Ben de son bir buçuk saattir eski eşlerle ilgili öykülerle işkence çekiyorum. Ben, Juliet Miller, adamın lafını kesip tek bir şey söyleyemedim. İnanabiliyor musun?"

"Bak, buna inanmak güç işte," dedi Floz. "Dur, su ısıtayım."

"Onu boş ver, iyisi mi dolaptan Kanada buzlu şarabını getiriver."

Kanada. Her şey Nick'i hatırlatıyordu.

Juliet, Floz'un mutfağa gidişini izleyip gülümsedi. Bu kadını sadece birkaç haftadır tanıyor olduğu halde, sonsuza dek arkadaş olacaklarını hissediyordu. Coco iyi bir arkadaştı; ancak bir kadın değildi ve Juliet regl zamanıyla ilgili bir konu açıldığında kusacak hale gelmeyen yakın bir kadın arkadaşı olmasını özlemişti.

Daire, kartlarıyla, bilgisayarıyla, şapşal desenli sabahlığıyla, tatlı çilek resimleriyle ve meyveli oda deodorantlarıyla Floz taşındığından beri daha sıcak bir yere dönüşmüştü. Juliet her evde bir 'Floz' olması gerektiğini düşündü.

Mutfaktan pıt diye bir ses, ardından da bir çığlık duydu. Topuklu ayakkabılarından kurtulduğuna ve bir kadeh soğuk şarap eşliğinde o gece olanları anlatabileceği iyi bir arkadaşı olduğuna göre, hayat o anda hiç de fena değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Üç

Floz'un o gece Juliet'in Brian'la randevusunda geçenleri dinleyip biraz neşelenmeye çok ihtiyacı vardı. Saat on gibi mideleri kazınınca, ince hamurlu, salamlı ve ananaslı bir pizzayı bölüştüler. Ama gülmekten yoruldular ve saat on birde Juliet'in gözkapakları ağırlaşmaya başladı.

Floz, önce yatağına girdi ama sonra derhal geri çıktı. Uyumadan önce, Nick'e yazdığı mesajı tamamlaması gerekiyordu. Hazır fırsatı varken, o da Nick'e söyleyeceklerini söylemek istiyordu.

Sevgili Nick,

Bir ara, senin hayatta tanıdığım ne büyük sersem olduğunu düşünmüştüm. İzini kaybettirip gittiğine inanamamıştım, ama sonra internette kurulan ilişkilerin zaten hayal ürünü olduğuna inandırdım kendimi. Keşke başına neler geldiğini o zaman biliyor olsaydım.

Beni bir daha aramayacağını biliyorum. Buna rağmen telefon numaram yine de sende olsun istedim – böylece, en azından bir seçeneğin olurdu. Her neyse, daha önce hiçbir sapıktan telefon almamıştım, seninki ilk olabilirdi. Numara sende dursun, belki bir ara aklına eser de aramak istersin.

Çok farklı kişiler olduğumuz halde, senden bu kadar çok etkilenmemi sağlayan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Bana o ilk mesajı yazdığında sana çok korktuğumu hiç söylemiş miydim? Sanki yanıt vermesem, beni bir arbaletle avlayacakmışsın gibi hissetmiştim. Aylar sonraysa, tek düşünebildiğim harika seks

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapacağımızdı.

Gerçekten veda etmen gerekeceği vakte kadar veda etme. Anılarıma tutunup veda etmemeye çalışıyorum. Fakat senden bir daha haber alamazsam veda edeceğim, çünkü bir şeye nokta koyman gerektiğini hissettiğin bir sırada sana yazmama neden olman, benim bu noktayı bir virgüle dönüştürmeye çalışmam haksızlık.

Umarım ileriki günlerin rahat geçer, sevgilim.

Kiraz dudak xxx.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Dört

Guy Pazar günkü yemek için bir alışveriş listesi yapıyordu. Dana eti pişirecekti. Floz'un bir vejetaryen olmadığını biliyordu. Tatlı olarak da çileklerle muhteşem bir şey yapacaktı. Onun çilek sevdiğini biliyordu, çünkü duvarındaki o harika çilek resimlerini görmüş, yatak odasının kapısı aralık kaldığında, dışarı sızan çilek kokusunu fark etmişti.

Her şeyi planlamıştı: Önce onu yemekleriyle etkileyecek, yemek masasında hazır cevap olacaktı, sonra da ertesi gün onu arayıp akşam yemeğine davet edecekti.

"Şef, lütfen bakar mısınız? Bakın, ne buldum!" Antonin ölü bir fareyi kuyruğundan tutmuş, kapının önünde dikiliyordu. Harika, bir bu eksikti işte.

Guy restoranın mutfak zeminindeki panelleri söküp daha fazla fare görmeyi umarken, Juliet de her zamanki gibi randevusuna beş dakika geç kalmış olarak Orchards'ın otoparkına girmek üzereydi. Ryan'ın kullandığını söylediği mavi renkli Audi TT'ye yakın bir yerde bir park yeri bulmayı umuyordu.

İşte, oradaydı: Ryan tıpkı profil fotoğrafları gibi uzun boylu, anlattığı gibi geniş omuzluydu ve kahverengi bir hırka ya da terlikler giymemişti.

"Hah, şöyle," dedi Juliet büyük bir gülümsemeyle arabadan inerken.

"Selam Juliet," dedi onu görüp gülümseyen Ryan. Onu yanağından öperken, hoş tıraş losyonunun kokusu Juliet'in burnuna çalındı.

Juliet içinden, tıpkı Coco gibi kokularla bozmaya başladım

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kafayı, diye düşünüp kıkırdadı. Ama evet, bu randevu o ana dek gayet umut vaat ediciydi.

"Tıpkı profil fotoğrafın gibisin," dedi Ryan. Sesi de derin ve hoştu.

"Sen de öylesin," diye yanıt verdi Juliet.

"Bunun nadir rastlanan bir durum olduğunu bilsen şaşardın," dedi Ryan gülerek. Gülüşü de gayet hoş ve samimiydi. Kolunu ona uzattı. "Gidelim mi?"

Birlikte restorana doğru yürümeye başladılar. Tam isabet, diye düşündü Juliet.

Floz o gece dairede bunaldığını ve yalnız kalmak istemediğini hissetti. Hava almak için markete kadar gitmeye karar verdi. Evden son çıktığından beri aradan birkaç gün geçmişti ve biraz hava alınanın iyi geleceğini biliyordu.

Balık tezgâhının yanından geçerken, aklına Nick'in o hafta sonu ailesiyle birlikte balığa çıkacağı geldi. Alış veriş arabasına canının pek de çekmediği birkaç sebzeyle, uyumasına yardımcı olacağını umduğu kokulu banyo sabunlarından attı. Hiç iştahı yoktu, zaten aldığı birkaç şey de bunu belli ediyordu. Dergilerin bulunduğu koridorda, manşetlerden biri gözüne takıldı: Hayatımın aşkı hiç tanımadığım bir adamdı. Marketin orta yerinde gözyaşlarına boğulup rezil olmamak için hemen oradan uzaklaştı.

Dışarıda, ay ve güneş aynı göğü paylaşıyorlardı. Ay geceye karışmak üzere olan güneşe veda ediyordu. Bunu düşünmek bile Floz'a acı veriyordu.

*

Orchards'da aperatifler seçilmiş ve afiyetle bitirilmiş, ana yemekler yenilmiş, sürahilerde gelen enfes şaraplar içilmiş ve kahveler yarılanmıştı. Juliet harika vakit geçiriyordu. Ryan o ana değin, istediği tüm özelliklere uyuyordu: cömertti, ilgiliydi, çekiciydi, onunla ilgili sorular soruyor ve göz bebeklerinden de belli olduğu gibi, yanıtlarını merakla dinliyordu. Her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şey harikaydı.

"Şunu sormak istiyorum: Çocuk sahibi olmak istiyor musun?" diye sordu Ryan. Juliet onu doğru duyup duymadığına emin olamadı. "Pardon?"

"Çocuk sahibi olmakla ilgili neler düşünüyorsun?"

Vay canına. Ryan gerçekten de lafı dolandırmıyordu. "Şey, itiraf etmem gerekir ki anneliğe pek uygun değilim."

Juliet, Ryan'ın aniden ayağa fırlayacağını ve randevuyu sona erdireceğini sandı. Çocuk meselesini ilk randevuda açtığına göre, bir ilişkinin bozulmasına sebebiyet verecek türden bir şeydi ama Juliet'in bu soruya dürüst bir biçimde yanıt vermesi gerekiyordu. Ryan ayağa fırlamadı; ellerini kavuşturup bir sonraki soruyu sordu.

"Peki, teorik açıdan sormak gerekirse, madem anneliğe uygun olmadığını düşünüyorsun, başına 'ufak bir kaza' gelse, ne yapmayı düşünürdün?"

Juliet bu 'ufak kazanın' altına yapmasından ziyade, hamilelik anlamına geldiğini düşündü.

"Gerçekten de bilmiyorum," dedi şaşkınlıkla gülerek. "Böyle bir şeyin başıma gelebileceğini hiç düşünmedim doğrusu."

"'Bilmiyorum' da ne demek?" dedi Ryan. Dudakları gülümser gibi değil, sanki kafası karışmış gibi büküldü.

"Yani, bilmiyorum demek istiyorum. İnsan başına böyle bir şey gelmeden ne yapacağını bilebilir mi?" diye yanıt verdi Juliet. Ancak beynindeki gri hücrelerde, bir uyarı zilinin çaldığını da hissedebiliyordu.

"Eee, bebeği doğurur muydun?"

"Bilmiyorum."

"Kürtaj mı olurdun? Haydi, teorik olarak konuşuyoruz ve bir yanıt vermek *zorundasın*."

Juliet hafifçe öksürdü. Teorik olarak konuşuyor olabilirlerdi, ama Ryan'ın beden dili vereceği yanıtın çok önemli olduğuna işaret ediyordu.

"Gerçekten, bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Ryan'ın hali tavrı o anda değişiverdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mecazi tartışmaları bir kenara bırakmak üzereydi.

"Kendi kanından, etinden olanı öldürüp öldürmeyeceğini bilmiyor musun yani? Bir fetüs, içinde yaşadığı rahmin içinde de dışında da aynı haklara sahiptir."

Juliet bardağını masaya koydu. Bu 'teorik' tartışma, gitgide daha sinir bozucu bir hâl almaya başlamıştı. Son derece güzel geçen bir gece de mahvolmak üzereydi. Avrupa başkentlerine yaptıkları seyahatlerin muhteşem öykülerini birbirlerine anlatırken, ansızın fetüs katliamından söz etmeye başlamışlardı. Sabrı taşmak üzereydi. Ryan bir ahlak dersi istiyorsa, ona bunu verecekti. Ama ne yapacağını tartışmaktan rahatsız olduğu için, yanıtını daha hukuki bir çerçevede verdi.

"Bir kere, bir takım meseleleri tartmak gerek. Hamilelik süreci, hamile kadının fiziksel ya da zihinsel sağlığını etkileyecek mi? Çocuk dünyaya gelecek olsa, fiziksel ya da zihinsel anormallikler yaşama olasılığı var mı?"

"Doktorların ve kliniklerin bu alanı gayet özgürce yorumladıklarını ve aslında geçerli bir sebep olmadığı halde, hamileliklere son vermek için 'mazeret uydurduklarını' biliyoruz," dedi Ryan lafını keserek. "Kürtajın genel ilkelerinin sana ters gelmediği belli." Suratındaki o tatlı ifadeden eser kalmamıştı ve Juliet'e ayaklarının altında ezdiği bir paçavra parçasıymış gibi bakıyordu.

Gün boyu avukatlarla birlikte çalışan ve insanların bazı şeyleri nasıl kendi lehlerine çevirdiği iyi bilen Juliet "Kürtajı onayladığımı söylemedim," dedi.

"Bence söyledin." Ryan'ın gözlerinde aralarındaki mum ateşinin bile eritemeyeceği, buz gibi bir ifade belirdi.

"Hayır, hiç de öyle demedim. Her neyse, kürtajın yemek masasında konuşulmaya uygun bir konu olduğunu düşünmüyorum." Juliet dilinin ucuna kadar gelen küfürleri yuttu.

"Evet, çünkü bir çocuğun hayatının alınması belli ki lanet olası somonunun ve bezelyesinin eşliğinde konuşulması cinayet sayılmıyor." Ryan sesini o kadar yükseltmişti ki karşı masadakiler kafalarını çevirip onlara baktılar. "Gerzek misin sen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yahu?"

"Pardon?" dedi Juliet. Ryan az önce ona 'gerzek' mi demişti?

"Kürtaj nasıl cinayet sayılmaz?"

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum," dedi Juliet.

"Hayır, efendim, konuyu sen açtın." Ryan'ın gözlerinde donuk, tehlikeli ve alaycı bir ifade belirdi. "Bir fetüsün hayatını alırsan, buna soğukkanlılıkla işlenmiş cinayet denir. Bunun böyle olmadığına dair tek bir örnek ver bana."

"Hayır, vermeyeceğim," dedi Juliet. "Bu daha ilk randevumuz."

"Ve de sonuncusu olacak," diye hırlayan Ryan, dizlerinin gerisiyle sandalyesini arkaya itip ayağa kalktı, hızla ceketini giydi. Daha fazla insan dönüp onlara bakmaya başlamıştı. "Zaten senin gibi sürtükler kürtajı zamane doğum kontrolü olarak görüyorlar. Cani olduğundan bihaber bir şekilde Myra Hindley gibilerinin asılmasına neden olan kâfirlersiniz sizler!"

Juliet o sırada şarap kadehini tutuyordu ve şarabı Ryan'ın suratına fırlatmamak için büyük bir çaba sarf ediyordu. Ama içgüdüleri ona "Hiç uğraşma. Bu adam tehlikeli," diyordu.

Ryan elini cebine soktu ve masaya üç tane on sterlinlik kâğıt para fırlattı.

"Payıma düşen bu kadar, kendi kahrolası yemeğinin parasını kendin öde, seni cani sürtük."

Ryan, Juliet'i hayatında ilk kez yanakları utançtan kızarmış halde restoranda bıraktı. Garson kız yanına gelip iyi olup olmadığını sordu. Juliet hemen hesabı ödedi ve insanların bakışlarını sırtında hissederek restorandan çıktı.

Arabasına girip kendisini güvende hissedince, Ryan'ın evine yemeğe gitmemekle ne kadar isabetli bir karar verdiğini anladı. Aptallık etmişti. Her yanı tir tir titrediği için, anahtarı güçlükle kontağa soktu ve evine dönmek üzere yola çıktı. İnternette randevulaşma dünyasına kesin olarak veda etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Beş

Floz Juliet'in eve o kadar erken geleceğini ummuyordu. En son Juliet'in ana yemeği gelmeden önce kısaca konuştuklarında, her şey gayet yolunda gibiydi. Juliet içeri girince, Floz'un dizlerine kadar kâğıt peçeteye battığını ve gözlerinin kıpkırmızı olduğunu gördü.

Juliet o gece kendi başına gelenleri bir anda bir kenara bırakıp "Floz, neler oluyor?" dedi.

"Boş ver, bir şeyim yok," dedi Floz. Telaşla yerdeki kâğıt peçeteleri toplayıp gülümsemeye çalıştı. "Beni boş ver. Çok acıklı bir film izliyordum."

"Yalancı," dedi Juliet. "Ne oldu?"

Suçüstü yakalanan Floz, arkadaşına gerçekleri anlatmaktan başka çaresinin kalmadığını düşündü. Ancak birazını anlatacaktı.

"Peki. Eski... Eski bir erkek arkadaşımdan beklenmedik bir e-posta aldım. Sonra, biraz duygulandım işte."

"İyi bir haber mi aldın, kötü bir haber mi?" diye sordu Juliet.

"Ondan haber almak çok güzel," dedi Floz. "Ondan ne kadar hoşlandığımı unutmuşum."

"Görüşecek misiniz?"

"Keşke görüşebilseydik," dedi Floz dudağını ısırarak. "Benim için çok özel birisiydi."

"O zaman, ne bekliyorsun. Bence hemen harekete geçmelisin." Juliet saçındaki tokaları çıkarıp televizyona baktı. Haberlerde Afganistan'da bir askerin daha öldüğü söyleniyordu. "İnsan bir gün sonra neler olacağını bile bilemiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Floz yutkundu. Keşke Juliet bunun ne kadar doğru olduğunu bilseydi. "Neyse, randevun nasıldı?"

"Bir şişe şarap ve iki kadeh olmadan anlatmam," diye yanıt verdi Juliet. "Bu adam içlerindeki en iyi adaydı."

Juliet Floz'a Ryan'ın profil fotoğrafını göstermek için Singlebods'a girince, uzun, tacizkar, saldırgan ve küfür dolu bir yazıyla karşılaştı. Bu sözler profilindeki üç fotoğraftaki yakışıklı, dostane bir gülümsemesi olan adama ait olamazdı. Ryan hakkında ne kadar yanıldığını görünce tüyleri ürperdi. Juliet her zaman içgüdülerine çok güvenirdi. Juliet onu Singlebods yöneticilerine rapor etti, sonra posta kutusuna birkaç yeni potansiyel adaydan mesaj gelmiş olduğu halde, sitedeki hesabını sildi.

'*Singlebods'dan ayrılmak istediğinize emin misiniz?*' sorusuna '*Evet*' diye yanıt verirken, "En başa döndük" diye düşündü. Hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı. Nedense o gece yaşadıklarından sonra, bekâr olma düşüncesi o kadar da kötü gelmemeye başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Altı

Cumartesi günü, Coco'yla birlikte şehre indiler.

"Gideon bana arkadaşlarımı ihmal etmememi söyledi," dedi Coco. "Bu yüzden, şu anda onunla vakit geçirmek yerine, yanınızda ben varım."

"Şu Gideon'ı gitgide daha fazla sevmeye başladım," diye sırıttı.

"Yanılıyor olabilirim ama ona güvenmek istediğimi hissediyorum," dedi Coco gülümseyerek. "Bugün annesini yaş günü için dışarı çıkaracak. Daha sonra da onunla buluşacağım."

Juliet Coco'nun ayakkabılarına baktı.

"Ne var?" diye sordu Coco.

"Hiç. Ayakların yere basıyor mu diye merak ettim. Havalarda uçuyor gibisin."

Coco göz kırparak "Öyleyim," dedi ve iki arkadaşının koluna girdi. "Aled Jones'un kardan adamı gibiyim."

Şehir merkezindeki Yorkshire Rose barına öğle yemeğine gittiler. Hem fiyatları uygundu, hem neşeli bir yerdi ve yemekler buzluktan dosdoğru mikrodalgada hazırlanırdı, ama Juliet'e göre orası Orchards'daki dehşet verici yerlerden çok daha iyiydi. Muhtemelen, hala Ryan'ın söylediklerinden dolayı sarsılmış durumdaydı ama bunu diğerlerine söylemedi. Ryan gibi erkekler insanın kapısına kadar gelip, posta kutusuna bomba koyan türdendi. Kahretsin, Ryan'dan korktuysa, kesin yaşlanıyor olmalıydı. Juliet en son ne zaman böyle bir şeyden korktuğunu bile hatırlamıyordu. O bile, birisinin ona sarılarak, kendisini güvende hissettirmesini istemeyecek kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

iri yarı bir kadın değildi.

Juliet'in Ryan'la başına gelenlerle başa çıkma yöntemi, her şeyi gayet matrak bir biçimde anlatmasıydı; öğle yemeğinde gelecek erkek arkadaşlarının nasıl insanlar olabileceğine dair tahminlerde bulunarak arkadaşlarını gülmekten kırıp geçirdi. Bir kütüphaneciymiş gibi davranan bir cani, Greggs pastanesinde çalışan bir intihar bombacısı gibi örnekler verdi. Floz da iki arkadaşı gibi gülüp duruyordu ancak aklı fikri Nick'teydi. Onun ve ailesinin, pırıl pırıl bir gölde balık tutarak harika bir hafta sonu geçirmeleri için onlara sürekli olarak enerji yolluyordu. İnce uzun, biraz kaslı, güler yüzlü, ona yolladığı fotoğraflardaki gibi dişlerinin arasına bir puro sıkıştırmış halde hayal edebiliyordu onu.

Nick sessizce ve acımasızca iletişimi kesince, kartlarını ve fotoğraflarını, onu hayatından atabilmek için yaklaşık bir sene önce yakmıştı.

Bir tatlı sipariş etmek için şimdiki zamana geri dönmeye zorladı kendini.

"Peki, Piers o pörtlek gözlerini sana çevirene dek nerelerde yakışıklılar arayacaksın?" diye sordu Coco.

"Tanrı bilir," dedi Juliet. "Ama yakında seks yapmazsam, Steve Feast'in üstüne atlayabilirim. Durum o kadar vahim."

"Kahretsin," dedi Coco. "Fena olmuşsun be hayatım."

Tam o sırada, Coco'nun telefonuna güzel bir öğle yemeği geçirdiklerini ve daha sonra onunla buluşmayı nasıl dört gözle çektiğini söyleyen Gideon'dan bir mesaj geldi.

Bardan çıkarlarken, Juliet "Neden *benimle* bu kadar ilgilenen birisiyle tanışmıyorum?" diye hırladı. Önlerinden bir sızlanma sesi geldi. Pespaye kılıklı bir ayyaş kaldırımda sallana sallana yürüyor, herkes ona bakıyordu.

"Bahse girerim ki Singlebods'a üyedir," dedi Juliet. "Tiyatroya karşı amatör bir tutkusu olan bir iş adamıdır. Garajda yepyeni bir Jaguar'ı vardır ve kendi işinin patronudur."

Ayyaş adam fotoğrafçının vitrinine doğru tökezlerken, iki polis memuru da ona doğru yürüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ay, düşüyordu neredeyse," diye güldü Juliet.

Eyvah, dedi Floz içinden. Olamaz. O, olamaz. Artık şehir merkezine inmemesinin nedeni buydu.

Arkadaşlarının gerisinde kalarak "Eve dönsek mi?" diye sordu.

Polis memurları ayyaşı aralarına alıp doğrulmasına yardımcı oldular.

"İki dakika daha," dedi Juliet. "Boots'a girip tırnak yapıştırıcısı almam gerek."

"Seninle Thorntons'un önünde buluşuruz. Çikolata alacağım," diye yalan söyleyen Floz, hemen sokağın karşısına geçti.

"Gel bakalım." Ayyaşın dizleri büküldü ve az kalsın memurlardan birini beraberinde yere devirdi.

"O kadınla konuşmak istiyorum," dedi ayyaş peltek bir konuşmayla. Sonra, uzun kızıl saçlı, kıkırdayıp duran genç bir kızı işaret etti.

"Bizimle karakola giderken konuşabilirsin."

Coco Juliet'e baktı. "Floz'un nesi var?"

"Eski bir sevgilisi yeniden ortaya çıkmış. Şu anda biraz duygusal, bence ihtiyacı olan tek şey çikolata, son birkaç gündür çok sessiz."

"Sana kıyasla herkes sessiz hayatım," dedi Coco.

"Bak sen! Beş dakikada bir odasına giriyor, sonra asık bir suratla dışarı çıkıyor. Galiba şu gizemli adamdan mesaj bekliyor."

"Adam aramıyor mu? Ya da telefonuna mesaj atmıyor mu?" diye sordu Coco.

"Nereden bileyim?" diye güldü Juliet. "İlişkilerle ilgili bir şeyler bilseydim, bir haftada iki kez beni öldürmek isteyen insanlarla tanışmazdım."

"Eski bir sevgilisiyse, arar ama öyle değil mi?" Coco ve Juliet polis memurlarının bağırıp çağıran ayyaşı polis arabasına bindirişini izlediler. Adam etrafta alış veriş yapan insanları şarkı söyleyerek eğlendirmeye başlamıştı.

Sesi şaşırtıcı derecede berraktı ve gayet ölçülü bir vibratoy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Onu izleyenlerden birkaçı, içki içerek sesine ne kadar da yazık ediyor, diye düşündü.

"Ben işteyken arıyor olabilir, o yüzden bilmiyorum," dedi Juliet. Coco'nun hafiyelik girişimleri ona komik gelmişti.

"Ama geceleri aramıyorsa..." Coco'nun beyni işlemeye aşlamıştı. "... Adam evli olabilir. Gideon telefon mesajı ve e-posta yazan erkeklerin saklayacak bir şeyleri olduğunu söylüyor."

"Yapma Bayan Marple." Juliet Coco'yu Boots'a soktu. Arkadaşının Parfüm Sarayı'nı satıp polis teşkilâtına katılması konusunda emin değildi.

Bu sırada, sokağın karşısındaki Thornton's mağazasının camından Floz, ayyaşın polis arabasının arkasına bindirilişini izliyordu. Kilo kaybetmişti, dişleri de dökülmüştü. Avurtları çökmüştü ve sarkık derisiyle ve dağınık saçlarıyla olduğundan daha yaşlı gözüküyordu. Floz bir zamanlar onunla aynı yatağı paylaştığına inanamıyordu. Adam artık resmen sokakta yaşayan, insanların alay konusu haline gelen bir ayyaştı. Bir zamanlar bir evleri, işleri ve gelecekleri olan bir çifttiler. Onun bu yolu seçmiş olması Floz'u derinden yaralıyordu. Yaptığı onca şeye ve az önce gördüğünde ondan tiksinmesine rağmen, onun için tekrar ağlayabilirdi.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Yirmi Yedi

"Ailemle ve *Steve*'le yemek yemeğe hazır mısın?" diye sordu Juliet alaycı bir gülümsemeyle.

"Onunla ne derdin var? diye sordu Floz çantasını omzuna atarak.

"Kaba ve beyinsiz," Juliet başının kenarına vurdu. "Bana Steve Feast'in tam zıddını bulursan, onunla yüzde yüz ilgileneceğime emin olabilirsin."

"Bana iyi birisi gibi geldi." Floz buzdolabından beyaz şarabı almak için mutfağa gitti.

"Onunla daha bir kere karşılaştın Floz. Ama ben onu ezelden beridir tanıyorum."

"Belli ki erkek kardeşin seninle aynı hisleri paylaşmıyor."

"Steve Feast çocukken kendi evinde değil, bizim evimizde daha çok vakit geçirirdi. Bayan Feast eskiden çatlağın tekiydi, hâlâ da öyle. Steve'in babası o dünyaya gelmeden ortadan kaybolmuş. Annem onun annesinden daha fazla okul kıyafeti alırdı ona. Ama şey olduğunda, Guy'a çok iyi bir arkadaş oldu tabii..." Juliet sanki ağzından bir şeyler kaçırmış gibi duraksadı.

"Ne olduğunda?" diye sordu Floz.

Juliet montunu kaptı. "Aman, çok önemli bir şey değil. Guy birkaç sene önce kötü bir zaman geçiriyordu, Steve de ona destek oldu. Evet, Grainne ve Perry'nin evine öğle yemeğine gitmeye hazır mıyız?"

Evet, diye düşündü Floz. Harika bir yemek olacak: Guy dik dik bana bakacak, Juliet de Steve'e...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bay ve Bayan Miller Maltstone denen, gotik bir kilisesi olan ve senede bir 1 Mayıs festivalinin düzenlendiği ufak ve güzel bir köyün hemen dışında, geniş mi geniş, müstakil bir evde yaşıyorlardı. Perry Miller ve merhum ikiz kardeşi Stan'in eskiden başarılı bir plastik mühendislik şirketleri vardı ama bunu büyük bir kârla satıp emekli olmuşlardı. Stan şirkette takım elbise giyen havalı yöneticiyken, Perry mühendislik atölyesinde üstünden çıkarmadığı tulumuyla çalışmaktan memnundu. Grainne Miller ise bir ev kadını olarak her zaman halinden memnun olmuştu. Onu Doris Day olmaktan alıkoyan tek şey, son derece kötü bir aşçı olmasıydı.

Juliet Rosehip Bahçeleri'ndeki bir numaralı evin ön kapısını açtı ve peşinde Floz'la birlikte geniş antreye girdi. Harikulade bir Pazar yemeğinin kokusu bir anda suratlarına çarptı. Miller çifti hemen antrede bittiler, kollarını kızlarını ve ona kıyasla çok daha minik olan ev arkadaşına sarılmak için iki yana açtılar. Grainne Floz'un yanağına kocaman bir öpücük kondurdu, sonra Floz sanki bir taşıma kayışında ilerliyormuş gibi onu Perry'ye devretti. Perry de ona sıkı sıkı sarıldı. Floz onları eskiden beri tanıyormuş gibi hissediyordu, Miller ailesi de öyleydi. Bu yüzden, ailesi soğuk ve kayıtsız olan Steve'in neden hep onlarla birlikte olduğunu anlayabiliyordu. Miller'ları düşününce içinden gülümsemek geçiyordu.

"Guy nerede?" diye sordu Juliet montunu çıkarırken.

Floz'un eline tutuşturduğu Sauvignon Blanc marka şaraba beğeniyle bakan Perry, "Mutfakta," dedi. "Steven salonda bir şişe şarap açıyor, gidip 'merhaba' de."

"Hayır, teşekkürler," dedi Juliet dişlerini sıkarak; fakat Steve birkaç saniye sonra elinde bir tepsi dolusu bardakla mutfaktan çıkınca onunla karşılaşmak zorunda kaldı.

Floz onu yine dikkatle inceledi: Uzun ve güçlü bir çenesi, platin sarısı kaşları ve saçları vardı ve buğday renkli teni buz mavisi gözlerini vurguluyordu. Kadınlara karşı köpek gibi davrandığı da kesindi. Gerçi gözleri sevecen, tatlı gülümsemesi de kocaman ve samimiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Steven, o tepsiyi bir yere koy da Floz'umuzla tanış," dedi Perry ona sarılıp öne iterek.

"Biz çoktan tanıştık Pez," dedi Steve tepsiyi fiskos masasının üstüne koyup.

"Pez mi?" Juliet gözlerini devirdi.

Steve onu görmezlikten gelerek, "Seni tekrar gördüğüme sevindim Floz," dedi. Steve Guy'ın neden Floz'dan o kadar çok hoşlandığını anlamıştı. Floz, Chianti Parkin gibi güzel değildi ama parlak yaprakları andıran gözleriyle çok tatlıydı.

"Biraz şarap iç Floz" dedi Steve ona bir kadeh uzatıp. "Kırmızı olur mu?"

"Teşekkür ederim," dedi Floz.

"Eee, bu hafta neler yaptın?" dedi Perry. Floz'u lafa tutarken, Juliet de Guy'ı krallığında görebilmek için mutfağa gitti. Tencereler fokur fokur kaynıyor, üstlerinden dumanlar tütüyordu. Guy rosto eti kesiyordu. Juliet bir dilim almaya kalışınca, Guy eline vurdu.

"Sadece deniyorum," dedi Juliet huşu içinde lokması çiğneyerek. "Şunu bil ki her zamanki standartlarına ulaşmışsın."

Tavalardan biri tıslad ve içindeki sos azıcık taştı.

"Kahretsin!" dedi Guy telaşla bir el bezi bulmaya çalışarak.

"Hey, neyin var senin?" dedi Juliet şaşkınlıkla. "Çok telaşlısın. Yemek pişirirken hiç böyle olmazdın."

"Telaşlı falan değilim," diye homurdandı Guy.

"İyi misin?"

"Tabii ki iyiyim," dedi Guy. "Neden iyi olmayayım ki?"

"Ne bileyim... Son sıralarda pek görüşemedik. Seni gördüğümde de – yani, Floz'a ne kadar eğlenceli birisi olduğunu anlatıyorum ama sen keyfi kaçmış bir boz ayı gibi karşımızda oturuyorsun."

"Bir ev arkadaşın olduğu için, sık uğramamam gerektiğini düşünüyorum. Floz da mahremiyeti olsun ister" dedi Guy bir boz ayı gibi homurdanarak.

"Floz ve Steve gayet iyi anlaştılar galiba," dedi Juliet. Mutfak aynasından yemek odasında sohbet eden Floz'la Steve'e baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanırım, orada bir kıvılcım görüyorum."

Bunu duyan Guy, elindeki karton süt kutusunu yere düşürüp bir küfür savurdu ve Juliet ikiz kardeşinin o gün biraz yalnız kalması gerektiğini düşünerek mutfaktan çıktı.

Juliet içeri girdiğinde, Steve Floz'u bir koltuğa yönlendiriyordu. Evin kedisi Çizgili'yi gösteriyordu: Yaşlı mı yaşlı, tek gözlü, tek dişli ve şekli bozulmuş patili bir kediydi. Uzun ve sivri tek dişiyle oldukça vahşi gözüküyordu ama aslında çok iyi huyluydu.

Kedinin çizgili değil, simsiyah olduğunu gören Floz, "Neden ona Çizgili ismi verilmiş?" diye sordu.

Odadaki herkes Floz'un başının üstünden muzip muzip birbirine baktı.

"Ay, uzun hikâye," dedi Grainne.

"Aslında, siyah kediler yavruyken, birçoğunun üstünde belli belirsiz çizgiler vardır," dedi Perry sırıtarak. "Yaşları ilerledikçe çizgiler kaybolur ama yine de çizgiliymiş gibi gözükürler."

"Ha, anladım," dedi Floz.

"Fakat ona Çizgili ismini koymamızın sebebi bu değil," dedi Perry özellikle ayrıntılara hemen girmeyerek.

"Ay, baba, anlatsana," dedi Juliet sabırsızlıkla. "Dur, ben başlayayım anlatmaya. On dokuzuncu yaş günümde, annemle babam bana siyah bir kürk manto aldılar."

"Birkaç gece sonra, Guy telaşla içeri girdi ve 'Juliet, bana çabuk mantonu ve siyah bir çöp torbası ver,' diye bağırdı," diye öyküyü anlatmaya Grainne devam etti. "Islak bir torbayı elime tutuşturup, Juliet'in mantosuyla ve çöp torbasıyla dışarı koştu."

Floz şaşkınlıkla öykünün devamını bekliyordu.

Perry dudaklarının arasına sıkıştırdığı purosunu birkaç kez yakmaya yeltendi. Nihayet yaktığında, öyküye devam etti.

"Torbanın içinde ıslak, tir tir titreyen ve patileri eğri büğrü bir yavru kedi vardı," dedi. "Sonradan öğrendik ki Donald Green denen bir adam, onu bir torbaya koyup Pogley Top Ormanları'na akan bir dereye atmış. Dereye buralarda "Çizgili

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pogley" denir, çünkü aslında içinden sadece bir çizgi gibi incecik ve sığ bir su akan bir hendeği andırır. Sonra Donald denen adam buralardaki bir barı arayıp ne yaptığını anlatmış. Yaptığı şeyin komik olduğunu sanmış. Böyle bir şey yaptığı için, herkesin azılı bir adam olduğunu düşüneceğini zannetmiş."

"Sersem!" dedi Juliet sevgili kedisinin çenesinin altını gıdıklayarak.

"Bil bakalım, aynı barda o gece kimler varmış? Bizim Guy'la Steve," dedi Grainne.

"Şimdi oldu," dedi parçaları birleştirmeye başlayan Floz.

"Ama dahası da var." Perry yine öyküyü devraldı. "Guy ve Steve bardan çıkıp dosdoğru kediyi bulmaya gitmişler. Zavallıcık. Çizgili Pogley kedinin boğulacağı kadar derin değil, ama bulunmamış olsaydı soğuktan ölürdü. Sonra, çocuklar eve gelip kediyi ısıtmamız için bize verdiler ve bir plan yaptıkları için Juliet'in mantosunu alıp evden yine dışarı fırladılar."

"O herge... Yani, salak Don Green'in her zaman bo... Pardon, fena halde sarhoş olduğunu biliyorduk," dedi Steve Millerların önünde küfretmemeye çalışarak. "Biz de onu beklemeye başladık."

"Hakikaten de adam barda çıkmış," diye fısıldadı Perry öyküye biraz daha heyecan katarak "Zil zurna sarhoşmuş. Pogley Top Ormanı'nın kenarında, Çizgili Pogley'nin orada kahramanlarımız Steve ve Guy onu bekliyorlarmış." Perry küçük bir çocuk gibi kıkırdadı. Gülüşü öylesine sevimliydi ki Floz da gülmeye başladı.

"Steve torbayı..." diye Grainne anlatmaya devam etti.

"Hayır, Gron, bazı şeyleri atladın!" diye atıldı Perry. "Donald Green'in geldiğini görmüşler ve yavru kediyi bulduğu yerde Guy, Juliet'in mantosunu giymiş halde bir aslan gibi kükreyip Donald Green'i arkadan yakalamış. Steve de adamın kafasına çöp torbasını geçirmiş ve onu dereye atmışlar. Dediğim gibi, dere çok sığ, yani birisinin boğulması imkânsız, ama sanırım dereden çıktığında pantolonu sırılsıklammış. Bugün bile, Donald Green Pogley Canavarı tarafından saldırıya uğ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

radığına inanır. Çünkü devasa boyutlarda hayvanın postunu hissetmiş üstünde. Hatta *Chronicle*'a bununla ilgili bir yazı da yazmış. Ama tabii onlara kedi yavrusunu boğmaya çalıştığını anlatmamış."

"En sonunda Hayvanları Koruma Derneği'ne biraz bağış yapmak zorunda kalmış," dedi Grainne. "Söylentilere göre, ışıklar açık uyuyormuş."

"O zamandan beri de o kadar sarhoş olmamış," dedi Perry kıkırdayarak.

"Çok komik bir hikâye," dedi Floz yaşlı kedinin başını okşayarak. Kedi eğri patileri ve tüyleri ağarmış suratıyla gerçekten de çirkindi; o tuhaf hali onu sevimli kılıyordu ve Floz ailenin neden onu bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyordu. Çizgili, Miller'ların evine geldiğinden beri bir kral gibi yaşamıştı. En iyi koltuğa oturur, her Cumartesi çay vaktinde somonlu mama yer, aile fertlerinin kucağına oturup sevgi gösterilerinde bulunur ve bazen de fare avlardı. Evin eşyalarından biri haline gelmişti. Herkes onun sonsuza dek orada olacağına inanıyordu. Floz Çizgili'nin bu dünyadaki birçok kişiden daha fazla sevildiğini düşündü.

"Biraz yardım ister misin evlat?" diye seslendi Grainne mutfağa.

"Hayır, gerek yok," diye yanıt verdi Guy kalın sesiyle, ancak bunun hemen ardından mutfakta büyük bir gümbürtü koptu. Guy'ın savurduğu küfürlerse, salondaki herkesin şaşkınlıkla birbirine bakmasına neden oldu.

"İyi ki taksiyle gelmişiz. Bu Roija şarabı harikaymış. Aferin, baba!" dedi Juliet kadehini doldurarak.

Perry kızına sıkı sıkı sarılıp tatlı tatlı bakınca, Floz ağlamamak için kendisini zor tuttu. Gözlerine akın eden yaşların akmaması için gözlerini kırpıştırmaya başladı.

"Haydi, masaya çocuklar," dedi Grainne.

Perry Miller kolunu konuklarına uzattı, Floz da gülümseyerek koluna girdi. Biraz daha yavaş içki içmeliydi. Bu cana yakın tavır insana acı verecek derecede hoştu ama nasıl olsa Guy

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içeri gelince dengeyi kurardı. Bir tencere dolusu sebzeyle içeri girdiğinde, suratı kıpkırmızıydı. Floz'la göz göze gelmemeye çalışarak, başıyla hafifçe selam verdi. Floz Guy'ın yanına, daha da kötüsü karşısına oturmaması için dua etti. Neyse ki herkes yerini aldığında, Guy'ın masanın diğer ucuna oturduğunu fark etti. Floz, Perry'nin yanında, Steve'in ve neşeli surat ifadesinin tam karşısında oturuyordu.

"Şimdi muhteşem lezzetler seni bekliyor," dedi Juliet masaya uzanarak. "Guy harika bir aşçıdır."

Dakikalar sonra, masada balla kızartılmış yanık yaban havucundan, göz yaşartıcı rokfor peynirli ve pastırma sosuyla pişirilmiş karnı bahardan, fazla sulu olan adaçayı püresinden, tereyağından boğulmuş minik havuçlardan, fazla pişirilmiş kuşkonmazdan, az pişirilmiş Brüksel lahanasından ve çam fıstığından, sulu turp sosundan, neredeyse dilimlenebilecek kadar kalın soğan sosundan ve Yorkshire çöreğinden – bunlar krep de olabilirdi – oluşan bir ziyafetle inledi masa. Yemekler öyle bir durumdaydı ki sanki üç yaşındaki bir çocuk ileri seviye bir yemek kitabını ele geçirmiş, önüne gelen tarifi denemişti.

"Kusura bakmayın millet," diye özür diledi Guy. "Ben... Şey..."

"Kusura bakacak bir şey yok," dedi Perry. "Bana göre hepsi gayet güzel. Yumulun bakalım." Fazla gevrek bir Yorkshire çöreğini almaya çalıştı ama çörek daha tabağına ulaşmadan masanın üstünde parçalandı.

Et fena değil, diye düşündü Guy. Masadaki tek iyi yemek et olsa da moralini bozmamaya çalıştı. Brunei Sultanı için yemek pişiriyor olsaydı, herhalde ancak bu kadar heyecanlanabilirdi. Aslında, daha da heyecanlıydı, zira Brunei Sultanı'ndan hoşlanmıyordu. Brunei Sultanı onun müthiş bir aşçı olarak tanındığını ama o akşam yemeklerinin berbat olduğunu bilmezdi. Guy utançtan yerin dibine girmek üzereydi.

"Hepsi harika." Steve başparmağını havaya kaldırıp arkadaşına her şeyin yolunda olduğunu işaret etti ve bir lokma eti ağzına attı. "Vay canına, Guy, et müthiş olmuş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Guy sandalyesinde Shakin' Stevens gibi kıvranıyor, Steve gülmemeye çalışıyordu. Floz Guy'ın neden bu halde olduğu bilseydi...

"Bir sonraki güreş karşılaşması ne zaman?" diye sordu Juliet. "Bize de bilet alın da Floz'la gelip sizi izleyelim."

"Salı günü Centennial Salonu'nda. Bir kişi eksiğimiz olduğu için, Guy'ı bir kez daha katılmaya ikna edebildim."

"Tamam, geliriz," dedi Juliet Floz'un da gitmek istediğini düşünerek. Yeni arkadaşının biraz kafasını dağıtmaya ve neşelenmeye ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

"Buralı mısın, Floz?" diye sordu Grainne.

Floz havucunu çiğnemeyi bitirip başını salladı. "Aslen Yukarı Hoppleton'lıyım," dedi.

"Aa, orası lüks bir mahalledir," dedi Steve ona göz kırparak.

"Ona kulak asma," dedi Juliet buz gibi bir tavırla. "Bu şapşal neyin ne olduğunu ayırt edemez."

"Juliet Miller, masamda kullandığın dile dikkat et lütfen," dedi Grainne çatalını kızına sallayarak.

"Ailen de aynı bölgeden mi?" diye sordu Perry.

"Babam öyle, annem Yorklu."

"O halde, Penistone Lisesi'ne gitmiş olmalısın," dedi Steve. Bu arada, bir yaban havucunu çiğnemeye çalışırken, neredeyse dişini kırıyordu.

"Hayır, çok taşındık. Babam orduda Tuğgeneraldi."

"Ha, demek o yüzden böyle ipek gibi bir aksanın var," dedi Grainne gülümseyerek.

Demek bu yüzden Floz'un yakın okul arkadaşları yok, diye düşündü Juliet. Bir keresinde, babası ordu görevlisi olan bir kızdan, birkaç senede bir taşınmanın sağlam ve kalıcı arkadaşlıklar kurma becerisini olumsuz yönde etkilediğini duymuştu.

"Barnsley'ye nasıl geri döndün peki?"

"Leeds Üniversitesi'nde okudum ve... Şey, eski eşimle orada tanıştım. O da Barnsley'dendi."

"Sonra, Barnsley'yi o kadar çok sevdin ki kalmaya karar verdin," dedi Perry.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle sayılır," diye yanıt verdi Floz.

"Peki, ailen şu anda nerede yaşıyor?" dedi Perry.

Grainne araya girdi. "Kızı sorgulamayı kessene!"

"Yok, sorun değil," dedi Floz. Gerçekten de sorun değildi. Ailenin onunla ilgilenmesi hoşuna gitmişti. Daha doğrusu, sordukları sorular o kadar da mahrem konularla ilgili değildi. "Fransa'ya taşındılar."

"Onları sık sık görüyor musun?" diye sordu Grainne.

"Hayır, pek sayılmaz," dedi Floz konuşma başladığından beri ilk kez hafif bir rahatsızlık hissederek. Miller'lar gibi birbirine yakın bir ailenin kendi aile ilişkilerini anlayabileceğini sanmıyordu. Juliet'le Guy'ın istenmeyen çocuklar değil, birbirini çok seven bir çiftin çocukları olduğu belliydi.

"Çok yazık," dedi Grainne. Bir soru daha sormak üzere ağzını açtı ama Steve konuşmaya katılınca, Floz derin bir oh çekti.

"Peki, Juliet'imizle hayat nasıl gidiyor?"

Floz, Juliet'in asabi bir biçimde içini çektiğini fark etti. Steve'in ona 'Juliet'imiz' diye nasıl hitap ettiğini düşünüyordu kesin.

"Güzel gidiyor. İyi anlaşıyoruz. Yani, umarım öyledir." Teyit bekler gibi Juliet'e baktı. Juliet ağzındaki Brüksel lahanasını çiğnediği için, hararetle başını sallayarak yanıt verdi.

"O lahanaları yedikten sonra, benimle değil de seninle yaşaması iyi bir şey," diye espri yaptı Steve.

"Steven!" Grainne gri gözleriyle sert bir bakış fırlatarak onu azarladı.

Steve kahkahalarla gülmeye başladı, Perry kıs kıs güldü, Grainne gülmemek için kendisini zor tuttu, Floz da gülümsedi. Bir tek gözleri alevler saçan Juliet'le düşünceli Guy espriyi anlamadılar. Guy o sırada, zamanı geri almak ve yemeğe baştan başlamak istiyordu. Aslında, zamanı geri alabilse, Floz'la ilk tanıştığı güne geri dönmek isterdi. Bu, gerçekten de hayatında pişirdiği en kötü yemeklerden biriydi. İşler bundan daha da kötü bir hal alabilir miydi?

Steve karabiberi almak için elini uzattı. Gömleğinin kolu sıy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rılınca, kolundaki yılan dövmesinin ucu ortaya çıktı.

"Ben de dövme yaptıracağım," dedi bunu gören Juliet.

"Neden dövme yaptırmak istiyorsun?" dedi Guy. "Kadınlarda korkunç gözüküyor."

Floz'un bakışlarını tabağına çevirip yutkunmasından, Guy onun da bir dövmesi olduğunu anladı. *Tanrım!* Guy yine patavatsızlık ettiğini fark etti.

"Siz ikiniz yaş gününüzde ne yapacaksınız?"

"Of anne, yaş günümüze daha iki ay var," diye güldü Juliet.

"Hayır, sadece otuz beşinci yaşınızı kutlamak için bir parti verip vermeyeceğinizi merak ettim. Otuz beş bir dönüm noktası gibi değil midir? Bir yerden yer ayırtmadıysanız, bence şimdiden ayırtın. Guy Fawkes günü olduğunu unutmayın."

"Vay canına anne," dedi Juliet şaşırmış gibi. "Beş kasım'da doğduğumuzu tamamıyla unutmuştum. Bize hatırlattığın için teşekkürler."

"Aaa, yine şu Çin havai fişeklerinden alacak mısın, Steve?" diye sordu Perry neşeyle.

"Tanrım, umarım almaz," diye ofladı Juliet. "Bunların yasaklanması gerek. Eminim ki sesleri ta Rusya'ya kadar gidiyordur. Ruslar kendilerine nükleer bir saldırı düzenlendiğini sanıyordur kesin."

"Alırım, merak etmeyin," diye sırıttı Steve. "Önümüzdeki hafta, Hırsız Johnny'yle ve Kıvılcım Billy'yle buluşacağım, birkaç tane sipariş ederim."

"Tanıdığın herkesin böyle salak salak isimleri mi var?" dedi Juliet cık cık ederek.

Perry heyecana kapılmış küçük bir çocuk gibi ellerini kavuşturdu. "Şu kocaman olanın, hani en son patlattığımızın ismi neydi? Harika bir şeydi. Göğe bir örtü gibi yayılmıştı."

"Koca Haylaz," dedi Steve gururla. "Canavar gibiydi gerçekten de."

"Evet, oydu. 'Koca Haylaz'." Perry sanki en sevdiği torunundan söz ediyormuş gibi içini çekti.

"Sizi gizli kundakçılar sizi!" diye bağırdı Juliet. "Erkeklerle

ateş arasında ilişki neyin nesidir?"

"Bize hediye olarak ne istediğinizi söylemeniz gerek," dedi Grainne. "Bugünlerde ne istediğinize dair en ufak bir fikrim yok."

"Bu sene ne istediğimi bilmiyorum," dedi Juliet düşünceli düşünceli.

Guy yaş günü hediyesi olarak Floz'u istiyordu. Bunu başarabilmek için iki aydan fazla zamanı vardı.

"Ama hepimiz Guy'ın ne istediğini biliyoruz," diye gülümsedi Grainne.

"Ne?" diye yutkundu Guy. Bir an için, zihninde dönen seks sahnesini annesinin gördüğünü sandı.

"Kendi restoranın, oğlum," dedi annesi gülerek. "Şerefe!"

Herkes kadeh kaldırıp, Guy'ı ve yeni işini kutladı.

"Bol şanslar Guy," dedi Perry kadehini oğluna doğru kaldırarak. "Ama keşke..."

"Hayır," dedi Guy hemen sert bir tavırla. Babası restoranı alabilmesi için ona biraz para vermeye çalışıyordu. Ama Guy başına buyruktu ve bu teklifi defalarca reddetmişti. Burgerov'u satın alabilecek kadar para biriktirmişti ve bunun için ailesinden para almasına gerek yoktu. Kenny ona müthiş bir teklif sunmuştu. Belli ki oradan bir an önce gitmek istiyordu.

"Restoranı ne zaman devralacaksın?" diye sordu Juliet.

"En geç Kasım ortasına kadar kâğıt işlerini halletmek istiyorum ama restoran tadilattan geçeceği için en azından birkaç ay kapalı kalacak. Sanırım, Sevgililer Günü'ne kadar restoranı yeniden açmış olurum."

Guy bir yaban havucunu ısırmaya çalıştı, ama az kalsın çenesini kıracaktı. Korkunç bir yemekti. Bir de kalkınış kendi restoranını açmaktan söz ediyordu. O gün, Varto'nun aşçılığı bile onunkine kıyasla daha iyi kalıyordu.

"Restorana bir isim düşündün mü?" diye sordu Floz çekinerek.

"Bilmiyorum," dedi Guy. Ona bakınca, kalbinin pır pır ettiğini hissetti. Gözleri öylesine kocaman ve yeşildi ki, şapşal bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ergen gibi suratı kızarmasın diye, bakışlarını masaya çevirdi. "Fikir verecek olan var mı?"

"Burgerov olmasın da ne olursa olsun!" dedi Steve. "Kenny nereden bulmuş bu ismi yahu?"

"Komik bir isim bulmaya çalışmış. Vergi Dairesi onu rahatsız etmesin diye bir mesaj yollamaya çalışmış da olabilir," dedi Guy çenesini sıvazlayarak.

"Umarım bir komedyen olmak için restoranı satmıyordur," dedi Perry.

"Hayır baba, profesyonel bir güneşlenici olacak."

"Orayı sahiplenmeli ve güzel bir isim vermelisin," dedi Grainne. "'Guy'ın Yeri'ne ne dersin?"

"Çok orijinal Gron," diye başını salladı Perry. "Reklamcılık dünyasına sunduğun harika fikirleri özlemişiz."

Grainne kocasına bakıp mahsusçuktan suratını astı.

"Çok değişiklik yapacak mısın?" diye sordu Juliet. "Bize her şey bedava, değil mi?"

"Ekmekler sana bedava Ju. Tabii, personelin değişeceği kesin," dedi Guy.

"Eminim ki Gina'yı işten atmazsın," dedi Juliet göz kırpıp. "Kız senden çok hoşlanıyor."

"Karşılıklı bir şey değil," dedi Guy hemen Floz yanlış anlamasın diye.

Floz Guy'ın bu yanıtı nasıl verdiğini fark etmiş, kadınların pek ilgi alanına girmediğini düşünmeye başlamıştı.

"Ama ne zaman restorana gelsem, hayran hayran seni süzüyor," dedi Juliet alaycı bir tavırla. Sonra, Gina'yı taklit etti: ' Ay Guy, şu yumurtaları çırpmama yardım eder misin? Ay Guy, şu havucu kesmeme yardım eder misin? Ay Guy, şuramı oksar..."

"Tamam, tamam" diye homurdandı Guy. "Mesaj alındı."

"Öfffff. Amma da alınganSın!"

"Kız iyi bir eleman. O kadar," dedi Guy.

"Yani, onu işten atmayacak mısın?" dedi Juliet ağzına bir parça et atarak.

"Hayır."

"Eh, o zaman başka söze gerek yok," diye mırıldandı haylaz kız kardeşi.

Guy tam ona yanıt verecekti ki Juliet'in her şeyi çarpıtmakta usta olduğunu hatırlayınca, bir şey söylemekten vazgeçti. Kız kardeşi, hazırcevap haliyle ve kötüye kullandığı zekâsıyla harika bir savunma avukatı olabilirdi. Sadece Floz'a Gina'dan hiç hoşlanmadığını belli etmiş olduğunu umuyordu.

"Duyduğuma göre, Juliet'in çatlağını dolduracakmışsın, Steven," dedi Grainne ama neden birden herkesin peçetesiyle ağzını kapattığını anlayamadı.

"İyi bir sıvacı bulamadım," dedi Juliet güldükten sonra.

"Ha, ha," dedi Steve. "Yarın saat tam altıda oradayım. Bana ne pişireceksin?"

"İşkembe, bok ve soğan," dedi Juliet. "Dışarıdan bir şeyler sipariş ederiz. Sen de geleceksin herhalde, değil mi Guy?"

"Gelmem gerekiyorsa, gelirim," dedi Guy lakayt görünmeye çalışarak. Ama yine suratı asık Heathcliff ifadesine büründü.

Floz sabrının taşmaması ve burnundan solumamak için kendisini zor tutuyordu. Hayır, Guy kendisini zorunlu hissetmemeliydi. Ölen Catherine Earnshaw'u arayan, kasvetli Heathcliff gibi olacaksa, ondan uzak durması daha iyiydi.

Guy yemek pişirdiğinde, herkesin tabağındakileri bitirmesine alışıktı. Tabaklarda yemek kaldığını görünce üzüldü, ziramasada tek bir temiz tabak bile yoktu. Genellikle yemek seçmeyen ve kötü yemekleri bile yiyen Steve'in tabağında bile bir şeyler kalmıştı. Grainne yemek pişirdiğinde, tabağındakileri silip süpüren tek kişi Steve olurdu.

Steve herkesin kadehini doldururken, Guy da tatlıyı hazırlamaya gitti. En azından, tatlısıyla biraz göze girebilirdi, çünkü çilek püreli ve şampanyalı çilekli Charlotte Russe'si gerçekten de harika olmuştu.

Yemek masasında kalanları mutfağa getirip, yanlarında başka kimse olmadığı için rahatça geğiren Steve "O kadar da kötü değildi," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eminim öyleydi," diye ofladı Guy.

"Tamam, daha iyi yemekler pişirdiğin oldu."

"Bundan daha kötüsü olmamıştı."

"Peki, kazandın. Gayet kötüydü."

"Steven, aradığın sözcük bok gibi olacaktı. Restoranımda bu yemekleri yemiş olsaydın, bir daha geri gelmezdin."

"Sakin ol biraz, kardeşim." Steve tatlı tabaklarını aldı." Tatlı olarak ne var?"

"Doğru dürüst yapmayı becerebildiğim bir şey var," dedi Guy gururla. "Çilekli Charlotte Russe."

"Bir kızı şey yapmaya çalışıyorsan, her daim işe yarar."

"Ne yapmaya çalışıyorsan?" dedi Juliet ansızın arkalarından. Steve boş bulunup tabakları düşürür gibi oldu, ama mucize eseri hepsini havada yakaladı. Billy Smart'ın Sirk seçmelerine katılmış olsaydı, seçmeleri geçmekle kalmaz, bir yıldız olarak işi alırdı.

"Diyetini mahvetmeye çalışıyorsan," dedi Steve hemen.

"Diyet yapan kim?" dedi Juliet ters ters. Ondan yanıt beklemeden Guy'a döndü ve "Yardım etmeye geldim," dedi. "Krema kâsesini alayım mı?"

"Evet, lütfen," dedi Guy. Floz'u etkileme meselesi üstünde büyük bir baskı oluşturmuştu. Suratı kıpkırmızıydı, her yanı ateş basmış gibiydi.

Steve başka bir şey demedi. Patavatsızlık açısından çoktan Guinness Rekorlar Kitabı'na girmişti. Guy tatlıyı salona götürdü ve herkesin suratındaki o mutlu ifadeyi görünce sevindi.

Ama Floz çileğe alerjisi olduğunu söyleyerek tatlı istemedi.

"Ne?" dedi Guy bağırarak.

"Özür dilerim," dedi Floz yanaklarının kızardığını hissederek. Guy'ın surat ifadesinden, çileğe alerjisi olduğunu söyleyerek onu çok mutsuz ettiği belliydi. "Keşke yiyebilseydim; çileğe bayılıyorum, ama yiyemiyorum." Guy'ın da televizyondaki aşçılar gibi asabi olduğu belliydi. O aşçılar yemeklerini eleştiren insanları restoranlarından kapı dışarı etmiyorlar mıydı?

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," dedi Guy içinden. İşte,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yolun sonuna gelmişti. O gece olabilecek şeylerden en kötüsü buydu.

Floz tuvalete gidince, Perry Juliet'e eğildi.

"Ne kadar tatlı bir kız. Bekâr mı?"

"Şey," dedi Juliet Floz'un hâlâ tuvalette olup olmadığını kontrol ederek. "Öyleydi, ama eski bir sevgilisi aniden ortaya çıkıverdi."

Guy içinden inledi. Bakalım, başka neyle karşılaşacaktı? Hayatının o güne kadarki gidişatına bakılacak olursa, her an tatsız haberler duyabilirdi.

Kahvelerini ve Grainne'in ev yapımı şeri brendisini bitirdiklerinde, Juliet sızmak üzereydi. Aslında, Grainne'in brendisi yemek pişirmedeki kabiliyetsizliğine rağmen çok güzeldi. Juliet öylesine mayışmıştı ki Steve'in yanağına bir iyi geceler öpücüğü kondurmasına bile ses çıkarmadı. Perry ve Grainne Floz'u öpüp, kapılarının ona her zaman açık olduğunu söylediler. Steve de onu öptü ve ertesi gün daireye uğrayacağını söyledi. Tüm olası öpücük kombinasyonlarından gerçekleşmeyeni, Guy'la Floz arasında olandı. Guy mutfak kapısından, sert bir Kızılderili gibi elini uzatıp 'tokalaştı'.

Floz yine de onun bu 'senden nefret ediyorum' oyununu oynamamaya niyetliydi. Bu yüzden, nazik bir tavırla yemeklerden ne kadar keyif aldığını söyledi, ancak her ikisi de bunun doğru olmadığını biliyordu. Ana yemekleri yüzünden Floz aç kalmıştı, tatlıyı yemiş olsaydı da başı ağrıyacak, göğsünden hırıltılar çıkmaya başlayacaktı. Floz keşke Guy'ın onun yanında neden bu denli huzursuz olduğunu bilseydi diye düşündü. Hatta bir ara çilek alerjisini bildiğini ve tatlıyı kasten yapmış olabileceğini bile düşündü.

Floz'la Juliet'in taksisi uzaklaşırken, Steve "Gayet iyi gitti," dedi. Guy yanıt vermedi. Kafasını mutfak duvarına vurmakla meşguldü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Sekiz

Taksi onları evlerine bıraktıktan kısa bir süre sonra, Juliet koltukta uyuya kaldı. Floz da Nick'ten mesaj var mı diye bakmak için bilgisayarını açtı.

Kiraz dudak,

Balıklar bir hayran kulübü açabilselerdi, sanırım senin için açarlardı. Balık yakalayıp suya geri attım ve bunun senin isteğin olduğunu söyledim. Uzun süredir bu kadar iyi vakit geçirmemiştim. Bir de yanımda bir puro olsaydı, cennete gitmiş kadar olurdum.

Kız kardeşim elinde ne kadar fotoğrafım varsa getirdi. Annem Perşembe günü ona gidip, babamla birlikte çektirdiğimiz fotoğrafların hepsini almış. Keşke anneme babamla birlikte onu bekleyeceğimizi, onun üzülmesini istemediğimizi nasıl söyleyeceğimi bilseydim. Kız kardeşim, zamanı gelince, fotoğraflardan bazılarını sana yollaması için annemle konuşacağını söyledi. Orduda çekilmiş birkaç fotoğrafım var, ama bunlar uzaktan çekilmiş grup fotoğrafları. Ben bile kendimi zor buluyorum o fotoğraflarda, bu yüzden de sana onlardan yollamanın bir anlamı yok. Evet, bir ara orduda görev yaptım (Kanada İskoç Alayı). Şu an için elimden gelenin en iyisi bu. Fotoğraflardan birinde, ilk atımı ve üniformamı görebilirsin.

Kimseyi geride bırakmak istemiyorum, fakat kimseyi yanımda da götüremiyorum. Geriye kalan seçeneklerden en iyilerini değerlendirmem gerek. Bana biraz daha fazla vakit kazandırmaktan başka bir işe yaramayacağını bildiğim halde kemote-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rapiye devam edemem. Belki de buna pes etmek denilebilir. Annemin böyle düşündüğünü biliyorum, ancak en azından bu hastalığın beni öldürmesine izin veriyorum ve bunu kendim yapmıyorum. Önümdeki birkaç ay boyunca mutlu olmayacağımı da biliyorum ama başıma gelecekleri kabullenmiş durumdayım.

Keşke her şey daha farklı olabilseydi, keşke hayatıma daha önceden girseydin. Bu beni üzüyor ama olanları değiştiremiyorum. Hayatımda tanıdığım en ilginç kızdan uzaklaştım ve yaptığımla kalakaldım.

Nick.

Mesaja iki tane fotoğraf eklenmişti: Bunlardan biri bir tombalacının giyeceği türden fırfırlı bir gömlek giydiği için son derece mutsuz gözüken bir çocuğa, diğeriyse sallanan bir atın üstünde keyifle gülümseyen bir çocuğa aitti. Floz, bunların Nick'in ona daha önceden yolladığı resimlerden çocukluğuna ait olduğunu görebiliyordu. Keşke o fotoğrafları silmeseydi diye düşündü.

Fotoğraflardaki çocuk, Floz'da ona bir anne gözüyle bakma isteği uyandırıyordu. Oğlunun büyüdüğünü ve yetiştiğini görürken birden sonbaharının geldiğini anlayan bir annenin neler hissediyor olabileceğini düşündü. Bir annenin çocuğunu kaybetmesinden daha kötü ancak bir iki şey daha vardı bu dünyada.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Dokuz

Floz şaşılacak derecede derin uyudu, ama erkenden uyandı... İyi de oldu, çünkü Juliet alarmını duymayabilirdi. Juliet telaşla hazırlanırken, Floz memnuniyetle ikisi içinde salamlı birer sandviç hazırladı.

"Unutma, bu akşam Guy'la Steve geleceği için, dışarıdan yemek sipariş edeceğiz," dedi Juliet. Steve'in ismini yine ters ters söylemişti.

"Tamam, unutmam," dedi Floz. Dışarıdan yemek sipariş edeceklerine memnundu, zira bir daha o adam için yemek pişirmemeye niyetliydi. Önceki akşam onca zahmete girmiş olabilirdi ama başkalarının yemeklerini küçümseme hakkına sahip değildi. Floz'un makarnası, Guy'ın Brüksel lahanalarından bin kat daha iyiydi. Guy'ın lahanaları Mike Tyson'un yumruklarından bile sertti.

Juliet işe gidince, Floz kendisini uyuşmuş ve yalnız hissetti. Boşandığından beri tek başına yaşadığı halde, kendisini pek de yalnız hissetmemişti. Ama Juliet evi öylesine dolduran bir kişilikti ki evde olmadığı zamanlarda yokluğu mutlaka hissediliyordu.

Lee Status saat dokuzda arayınca, Floz da kasvetli ruh halinden biraz olsun sıyrıldı.

"Hastalar için yazdığın şiirler harikaydı," dedi Lee Floz'a iltifat ederek.

"Umarım bu konuda daha fazla şiir yazmamı istemiyorsundur," dedi Floz.

"Hayır, o seriden vazgeçtik," dedi Lee. "Pazar araştırmala-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rından aldığımız geri bildirim, olumlu gözükmüyordu. Ama tabii bu iş için ücretini yine de alacaksın."

Olumlu değil miydi? Ne büyük sürpriz, diye düşündü Floz.

"Bu hafta çok daha iç açıcı bir konu var. Günlük espriler – hoş ve sıradan şeyler. Osurma espriler ağırlıkta olsun, lütfen. Sümük ve balgamla ilgili de güzel kafiyeler bulursan sevinirim."

Floz başını salladı. Ekmeğini neler yaparak kazandığına hayret etmeden alamıyordu kendini.

Juliet biraz akşamdan kalma olduğu için, Coco'nun telefonda Gideon'la geçirdiği harika hafta sonu maceralarını dinleyecek durumda değildi. Birlikte sinemaya gitmişler, paylaştıkları patlamış mısır eşliğinde, *Harry Potter*'ı izlemişlerdi.

"Sonra, benim daireme gittik, Gideon benim için yeni bilgisayarımı kurdu. Bir de televizyonumdaki ses sistemini ayarladı. Cidden Ju, Gideon bu tür teknolojik şeylerde bir uzman. O harika, harika, harika. Onu seviyorum."

Juliet ağzına birkaç ağrı kesici attı. "İşleri yavaştan aldığını sanıyordum."

"Bu, benim için ağır sayılır!"

Juliet sesine heyecan katmaya çalışarak "Onunla tanışmayı iple çekiyorum," dedi, ama şakaklarındaki zonklama bunu engelliyordu.

"A, kesinlikle tanışacaksın. Ama Gideon biraz utangaç."

"Utangaç mı? Pek senin hoşlandığın erkeklere benzemiyor o zaman."

"Evet, kesinlikle benzemiyor," dedi Coco içini çekerek.

Coco'nun eski erkek arkadaşlarının hepsi de kaba, dışa dönük ve gösterişliydi. Coco'nın bir 'bilgisayar ineğiyle' çıktığı görülmemiş bir olaydı. Gideon kitap okumaktan hoşlanıyordu. Juliet, Coco'nun uzaylılar tarafından kaçırılıp beyninin yeniden programlanmış olduğundan şüpheleniyordu. Lakin belki de yaşlanıyorlardı ve zevkleri değişiyordu.

"Bu akşam gelmek ister misin? Guy'la Steve gelecek, yemek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sipariş edeceğiz."

"Oooo. Steve sık sık uğramaya başladı galiba son sıralarda. Sence Floz'dan mı hoşlanıyor?" dedi Coco. "Birlikte nasıllar? Açık açık flört ediyorlar mı?"

Juliet'in ağzı açık kaldı. "Dün annemlerde gayet iyi anlaştıklarını fark ettim. Bu gece beden dillerini gözlemleyip daha sonra kıyaslama yaparız," dedi. İkisinin arasında olanları mutlaka yakından izleyecekti, çünkü Steve Feast tatlı Floz'un kalbini kıracak olursa, hayalarına öyle bir tekme indirirdi ki Steve bunları alıp sakız niyetine çiğnerdi.

"Teşekkürler, ancak bu sefer hayır demek zorundayım," dedi Coco dalgın dalgın. "Evde romantik bir gece geçirmeye karar verdik." Tıpkı heyecanlı bir ergen gibi konuşuyordu. Aynen Roger'ın ona ilk çıkma teklif ettiğinde Juliet'in davrandığı gibiydi. Juliet bir daha öyle hissedip hissedemeyeceğini merak etti. Yaşı ilerliyor, daha titiz bir insana dönüşüyordu ve istediği özelliklere sahip erkekler gitgide azalıyordu.

Floz Nick'e mesaj yazmak için yaş günü esprilerini bir kenara bıraktı, çünkü içinden ona bir şeyler yazmak geçiyordu ve aralarındaki iletişimi mümkün olduğu kadar devam ettirmek istiyordu.

Selam,

Tekrar yazdığına çok sevindim. Elvedalar söylenip aradan çekilince... Bundan sonra gelen her şey bir bonus gibi ve dürüst olmam gerekirse, yazdığın her sözcüğü hasretle okuyorum.

Hafta sonunun harika geçtiğine de çok sevindim. Balıklardan bir Noel kartı bekliyorum, ama ne yazık ki hafızaları o kadar da kuvvetli değil.

'Bizim' için endişelenme. O zaman doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Keşke seninle karşılaşabilseydim, çünkü bana yazmayı kestiğinde, içimde bir uçurum açılmış gibi hissettim. Aradığında duyduğum o kendinden emin sesini, buraya geldiğinde gitmeyi planladığımız yerleri hâlâ hatırlıyorum.

Ordu mu? Tanrım, senin hakkında bilmediğim ne kadar çok şey var. Oraya gelmemi ister misin – bir günlüğüne?

Orada daha iyi bir şeyle karşılaşmazsan, ben de oraya gittiğimde gelip merhaba de. Hâlâ bekâr ve Bay Doğru'yla tanışmayı hayal ediyor olacağım sanırım. Günün birinde, karşılaşacağımıza inanmak istiyorum ama oraya silah sokabileceğinden pek emin değilim. Bu arada, oradaki alabalıkların çok lezzetli olduğunu duydum.

Kiraz dudak xxx

Floz gönder tuşuna bastı ama sanki içi parçalanıyordu. Bu hisse tahammül edemiyordu. Yanındaki kutudan son kâğıt mendili de alıp gözlerini sildi. Sonra, içine derin bir nefes çekip gerçek dünyaya geri döndü. Lee Status için bedensel işlevler hakkında bir sürü espri yazarken, bir yandan da hayat adil olsaydı, her şeyin ne kadar farklı olabileceğini düşünmemeye çalıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Otuz

Juliet sipariş menüsüne baktı ama canının çektiği tek bir şey vardı: Seks. Ne yazık ki bunu sipariş etmesi mümkün değildi. Yaşı ilerledikçe, yumurtlama dönemlerinde daha da azıyordu. Düşüncelerini Piers Winstanley-Black'ten uzaklaştırıp, pizza ile körili et arasında bir tercih yapmaya yöneltti.

Floz o sırada sofrayı kuruyordu. Juliet bakışlarını menüden yeni ev arkadaşına çevirdi. Steve'in ondan gerçekten de hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyor, o gece gözlem yapmak için can atıyordu. Peki, Floz'un şu tekrar ortaya çıkan 'eski aşkı' ne olmuştu? Adam her kimse, aralarındaki aşk alevlendiyse Floz'un mutluluktan havalara uçmasını sağlayamamıştı.

Derken, kapı zili çaldı ve Juliet erkek kardeşiyle, bembeyaz sıvacı giysilerini giymiş Steve'in yukarı çıkabilmesi için kapı düğmesine bastı.

Steve kocaman bir gülümsemeyle "N'aber?" dedi. "Lütfen sıvacı kıyafetim üstümdeyken bana ayılıp bayılmayın kızlar."

"İçeri gir, kes sesini ve işe başla," diye homurdandı Juliet. Steve cidden de salaklıkta bir numaraydı. Onun bu bembeyaz giysiler içinde kendisini son derece çekici bulduğunu biliyordu. Ama Juliet'in aklına, Steve'in içinde insanları memnun etmeye çalışan, yaralı bir çocuk olduğu ihtimali bir kez olsun aklına gelmiyordu.

"Teşekkürler, kahveme tek şeker atın lütfen," dedi Steve.

"Selam Guy," dedi Juliet onu duymazdan gelerek.

Floz mutfağa girip, Guy'ın sert bakışlarından kurtulmak için Steve'e kahve yapmaya koyuldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Floz biraz oyalandı ve Steve sıva işine başladığında onunla sohbet etmek için mutfaktan çıkmadı. Guy onun salona gelmek istemediğini fark etti. Aptal sakarlıklarıyla onu çoktan kendinden uzaklaştırmıştı ve bir şeyleri düzeltme çabaları her seferinde işleri daha da kötü hale getiriyordu.

"Al, ne istersin?" Juliet sipariş broşürünü Guy'ın eline tutuşturdu.

"Hint yemeği isteyelim," dedi Guy. "Karışık bir şeyler isteyip paylaşabiliriz."

"Güzel fikir." Juliet erkek kardeşinin ağzından laf almaya çalıştı. "Baksana, Floz'la Steve ne kadar iyi anlaştılar, değil mi?" Guy'a yaklaştı. "Sence birbirlerinden hoşlanıyorlar mı?"

"Saçmalama," dedi Guy aksi bir tavırla. Steve'le Floz'un oynaştığını düşününce, bunu hemen aklından çıkarmaya çalıştı. "İçeri gidip ne yaptıklarına bir bakayım."

Başka birisi olsa, Guy kız kardeşine onları rahatsız etmemesini söylerdi, fakat onun içeri gidip Steve'le Floz'u ayırmasını istiyordu. Arkadaşının Floz'la yakınlaşmasını istemiyordu. Gerçi Steve asla, onun hoşlandığı birisine yanaşmazdı ama olsun. Steve'in onun için geçmişte yaptığı onca iyilikten sonra, arkadaşının çok sağlam birisi olduğunu biliyordu. Ancak yine de... Kız kardeşinin kocasıyla en yakın arkadaşı arasında olanları da unutmuş değildi.

Juliet mutfak kapısında dikilip "Nasıl gidiyor?" diye sorduğunda, Floz'un bulaşık makinesini boşalttığını, Steve'in de sıva malasını temizlediğini gördü.

"Bitti sayılır. Kuruyunca boyamam gerek," dedi Steve. "Ama şapşal Guy boyayı yanına almayı unutmuş."

"Ben sana bu iş için akşam yemeği sözü vermiştim!" dedi Juliet. "Beş dakikanı ya aldı ya almadı."

"Çünkü ne yaptığımı iyi biliyorum canım," dedi Steve göz kırpıp. "Sıvacılar bu iş için saatine kaç para istiyorlar, biliyor musun? Bu işten ucuz kurtuluyorsun tatlım."

"Bir kere, tatlın da değilim, canın da değilim," dedi Juliet

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

buz gibi bir tavırla. "Elini çabuk tut da şu giysileri çıkar. Açlıktan ölmek üzereyim."

"Ooo Juliet, bir de benden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Ancak rüyanda görürsün," dedi Juliet mutfaktan çıkarken. Steve Feast'le birlikte olma düşüncesi bile henüz yemediği yemeği çıkarmasına neden olabilirdi.

Steve iş giysilerini çıkarmak için tuvalete gidince, Floz da e-postalarını kontrol etmek için odasına sıvıştı. Ancak yeni bir mesaj gelmemişti. Gelen tek şey, komik papağan fotoğrafları serisi için iş teklif eden yeni bir şirkettendi. Juliet bir şişe Rioja şarabı açar, Guy da Tac Mahal isimli restoranı ararken, Floz salona geri döndü.

Sonra, Steve masaya geldi. Üstüne bir blucin ve gözleriyle aynı renk, açık mavi bir kazak geçirmişti. Juliet bile onu görünce bir daha baktı. Muhteşem göründüğünü düşünse bile, bunu ona asla söylemezdi. Steve zaten yeterince kendini beğenmişti.

"Ha, unutmadan." Steve cebinden birkaç bilet çıkardı. "Yarın gece için. Centennial Salonu'ndaki güreş karşılaşmasının biletleri. İkiniz de geliyorsunuz, değil mi?"

"Evet, tabii," dedi Juliet biletleri alıp. Bunları arkasındaki duvarda asılı duran panoya astı. "Teşekkürler. Floz karşılaşmayı izlemek için can atıyor, değil mi Floz?"

"Pardon, ne dedin?" dedi ismini duyan Floz. O sırada Nick'i ve ne yaptığını düşünüyordu. Son balık gezime gittim, diye düşünmek nasıl bir şeydi acaba? Neredeyse ağlamak üzereydi.

"Yarınki güreş karşılaşmasını dört gözle beklediğini söyledim."

"Kesinlikle." Floz zoraki bir biçimde gülümsedi.

"Yarınki iyi adam Guy olacak – Guido iyi adam – ben de Karanlık Melek olacağım," dedi Steve.

"Çok eğlenceli olacak," dedi Juliet gülümseyerek. "Umarım Guy seni fena hırpalar."

"Kazanacağım için öyle bir şey yapamayacak," dedi Steve Juliet'in ne kadar tatlı bir küstah olduğunu düşünerek. Dudaklarına yapışıp onu susturmayı çok isterdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yemekler on beş dakikaya gelecek," dedi Guy telefonu kapatıp.

"Ben de tam kızlara senin iyi adam olacağını, benim de kötü adam olacağımı anlatıyordum."

"Evet," dedi Guy başını sallayarak.

"Kenny nasıl sana bu kadar fazla izin veriyor?" diye sordu Juliet. "İzin alabilmek için, en azından ölü olman gerektiğini sanıyordum."

"Beni hoş tutmaya çalışıyor," dedi Guy. "Ama izin almaya değmez. Yokluğumda restoranın ne hale geldiğini bir görsen! Yemeğimizi yedikten sonra, oraya gidip neler olup bittiğini kontrol etmem gerek. Bu yüzden içki içmiyorum." Kendisine bir bardak tonik koydu. "Ortalığın fena halde karışmış olduğuna eminim."

Sanki Guy bunu dememiş gibi, cebindeki telefonu çalmaya başladı ve Guy telefonunu vaktinde çıkarıp yanıt veremediği için, herkes kulak tırmalayıcı sese katlanmak zorunda kaldı. İkinci el telefonunu e-Bay'den satın almış, çok da memnun kalmıştı ama telefon kafasına göre hafızasından melodiler seçiyor ve bunları son ses ayarında çalıyordu. Guy ne kadar uğraştıysa da bunu düzeltememişti.

Right Said Fred grubu arabasına göre fazlasıyla seksi olduğunu söylerken, Guy da utançtan yerin dibine girebilirdi. Biraz daha maço görünebilmek için, telefona gayet sert bir tavırla "Alo?" diye yanıt verdi.

"Vay canına," dedi Floz. Guy Miller gerçekten de huysuz bir adamdı. Telefonuna çalan melodi de onun hakkında çok şey anlatıyordu. "Bu adam gerçekten de fazla seksi olduğunu mu düşünüyordu? *Uğultulu Tepeler* için mi fazla seksiydi, Emily Brontë için mi?"

"Dalga geçiyor olmalısın." Guy tıpkı adet öncesi ağrı çeken bir kurt gibi kükrüyordu. Konuşurken beti benzi atıverdi. Telefonu kapatıp "Özür dilerim, gitmem gerek," dedi. "Varto kahrolası mutfağı yakmış."

"Tüh, çok yazık," dedi Juliet.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hakikaten çok yazık," dedi Floz içini çekerek. Guy ona bakınca, Floz onun alaycı bir tavır takındığını sandığını fark etti. Guy onu kötü birisi olarak görmeye niyetliydi.

"Eve taksiyle dönerim," dedi Steve. "Yarın görüşürüz o halde, dostum. Beni her zamanki gibi evden alacak mısın?"

"Evet. Juliet, sabah boyayı da bırakırım. Anahtarın bende. Kapıyı açıp boyayı kapının önüne koyarım."

"Tamam Guy."

Guy daireden çıkıp arabasına yöneldi. Restorana varınca, Varto'yu kendi elleriyle öldürecekti. Ama gelecekteki yatırımını mahvettiği için değil, daha ziyade gecesini ve Floz'la arasını düzeltme fırsatını elinden aldığı için yapacaktı bunu. Ölümcül bir ejderha gibi, beyninde biriken alevleri burnundan püskürtmeye hazır olduğunu hissetti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Bir

Eve gelen yemekler beş bin kişiyi doyuracak kadar fazlaydı. Körili et biraz acı olduğu için, herkes bol bol şarap içti. Steve bir şişe daha beyaz şarap almak için mutfağa gidince, Juliet Floz'a eğildi.

"Sizi yalnız bırakmamı ister misin?" diye fısıldadı.

"Bu da nereden çıktı şimdi?" diye güldü Floz.

"Tanrı bilir nesinden hoşlandın ama..."

"Hemen burada lafını keseceğim," dedi Floz. "Steve'den hoşlandığım falan yok. Onun da benden hoşlanmadığına eminim."

"Emin misin?" dedi Juliet. "Tüh."

"Kesinlikle," dedi Floz. "Beni *Jeremy Kyle* tarzı bir yalan makinesine bağlasan, bu soruyu geçerim."

"Eh, rahatlamadığımı söylesem yalan olur," dedi Juliet yanaklarını şişirerek.

Steve'in hâlâ mutfakta olduğundan ve konuşmayı duymayacağımdan emin olan Floz, "Bence Steve çok tatlı birisi," dedi.

"Fena değil, sanırım," dedi Juliet. Sonra, bunu söyleyebildiğine göre, biraz sarhoş olduğunu fark etti. Bir anlık bir boş bulunma halinde, ondan çok uzun süredir hoşlanmadığı için, bunun artık bir alışkanlık haline geldiğini anlamıştı.

Yarım kadeh daha beyaz şaraptan sonra, Floz o geceyi bitirmeye karar verdi. İyi geceler dileyip e-postalarını bile kontrol etmeden uykuya daldı. Steve'le Juliet'i aralarında nadiren gerçekleşen nezaket dolu anlardan birisiyle baş başa bıraktı.

"Bir kadeh daha ister misin?" diye sordu Juliet. "Bunu söy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lediğime inanamıyorum ama çok güzel vakit geçiriyorum Steven."

"Aynen," dedi Steve. "Evet, seninle bir kadeh daha içmek isterim."

"Bakalım televizyonda neler varmış," dedi Juliet. Televizyona doğru ilerleyip koltuğa çöktü. Kanallara bakmaya başladı: Boston Canisi hakkında bir belgesel, birleşen balinalar ve eğitim kampında çocuk suçlular için gözyaşı döken bir grup Amerikalı gençle ilgili bir program vardı. Bunların hiçbiri o anki ortam için uygun bir fon oluşturacak nitelikte değildi. Sonra, ayık olmadığı için ismini hatırlayamadığı ünlü bir kadın oyuncunun başrolde olduğu, ilk renkli filmlerden birinin oynadığı bir kanal buldu. Kızıl renkli yapraklar etrafında uçuşurken, kadın güneşli bir New York sokağında yürüyor, yazın bittiğini anlatan bir şarkı söylüyordu.

"Al bakalım," dedi Steve ona kadehini uzatıp pofuduk koltukta yanına oturarak. Steve ona çok yakın oturduğu halde, Juliet bundan rahatsız olmadı. Steve'in bacağının bacağına değişi de hoştu; ılık, iri ve kaslı bacağını hissetmek hiç de fena değildi.

"Floz iyi birisi, değil mi?" dedi Steve.

"Harika bir kız," dedi Juliet. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Floz mu?" dedi Steve. "Hayır, ondan o şekilde hoşlanmıyorum ama onu sevdim." Steve bunu öylesine düşünceli bir tavırla söylemişti ki Juliet onun samimi bir yanıt verdiğini hemen anladı.

"Bugünlerde biraz moralsiz; yarın gece ihtiyacı olan tek şey olabilir, belki biraz keyfi yerine gelir," dedi Juliet ağzına bir parça Hint ekmeği atarak.

"Kendi keyfimin yakında yerine geleceği kesin," dedi Steve. "Kendime kocaman bir Jaguar ya da Mercedes alacağım."

"Penisini büyüteceksin yani," dedi Juliet. "Muhtemelen buna ihtiyacın vardır."

"Hey, bak bugüne kadar bu konuda hiç şikâyet eden olmadı!"

"Sayısı milyonlara varan fetihlerini mi diyorsun?" dedi Juli-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

et bıkkınlıkla.

"O kadar da değil canım," dedi Steve. Aralarında aniden buz gibi rüzgârlar esmeye başladığını fark etmiş, bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Pekâlâ, en son ne zaman seks yaptın? Birisiyle diyorum tabii."

"Hatırlayamıyorum," dedi Steve. "Çok oldu. Epeyi geçti aradan."

"Yok artık," dedi Juliet gülerek.

"Çok ciddiyim," dedi Steve koltuğa iyice yerleşerek. "Bana hatırlatmazsan sevinirim."

"Kes şunu." Juliet kadehini Steve'inkiyle tokuşturdu. "Kimleydi? Küçük Derek'in kızıyla mı?"

"Chianti Parkin mi? Keşke," dedi Steve cık cık ederek.

"Ben kendimi Piers Winstanley-Black'e saklıyorum," dedi Juliet peltek peltek. "Adam hayallerimi süsleyen her özelliğe sahip."

"O adam sersemin teki," dedi Steve kıskandığını aleni bir biçimde belli ederek. "Birkaç sene sonra, kafasında saçların hepsi dökülecek. Her neyse, hukukla ilgisi olan o tipler kadınlardan değil, yaptıkları anlaşmalardan haz alırlar."

"Tanrım, seks yapmayı özledim," diye içini çeken Juliet kadehini bir dikişte bitirdi.

Steve de içini çekip "Ben de," dedi ve o da Juliet gibi içkisini bitirdi.

Birbirlerine baktılar. İlk kimin harekete geçtiğini ikisi de bilmiyordu ama kendilerini bir anda çılgınlar gibi öpüşürken ve Hint ekmeklerini ezerek koltukta yuvarlanırken buldular. Sonra, Juliet onu yatak odasına doğru çekiştirmeye, üstündeki kazağı yırtarcasına çıkarmaya başladı.

"Bu durum, sadece seksten ibaret, her ikimizin de sıkıntısını hafifletecek tatminkâr bir yol."

"Ha, tabii, kesinlikle," dedi Steve nefes nefese. "Birbirimize yardımcı oluyoruz, o kadar."

Juliet'in yatağına devrildiklerinde, birbirlerinin giysilerini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkarmışlardı. Juliet'in yumuşacık, kadifemsi tenini okşayan Steve inliyordu. Juliet de Steve'in kaslı göğsünü okşarken inliyordu. En büyük düşmanına karşı nasıl cinsel çekim hissettiğini anlamıyordu ama sağduyusunun araya girip onu durdurmasına izin vermeyecekti.

Steve ona susamış gibiydi. O güne dek, asla öyle ereksiyon olmamıştı. Kendisini vahşi bir hayvan gibi hissediyordu.

"Sert davranıyorum, değil mi?" diye sordu.

"Yeterince değil, koca adam," diye yanıt verdi Juliet.

"Bu nasıl?"

Juliet yanıt vermedi; daha doğrusu, anlaşılır bir yanıt vermedi. Steve'i üstüne çekerken, ağzından sadece tiz inlemeler ve genizden gelen sesler çıkıyordu.

Juliet perde aralığından sızan sabahın ilk ışıklarıyla birlikte yana dönüp saate baktı. Kahretsin, sadece iki saat uyumuştu. Steve onun kıpırtısına uyandı. Mahmur bir halde onu göğsüne çekti. Teni tenine değer değmez de yine sertleşti.

"Bu, sadece seks, bunu sakın unutma," dedi Juliet.

"Evet, biliyorum," dedi Steve ve çaba harcamadan içine girip, parmaklarıyla da harika şeyler yapmaya başladı.

Hayatının en hızlı ve güçlü orgazmına yaklaşan Juliet, Aman tanrım, dedi içinden. Bu yaptıkları 'sadece' seksse, muhteşem bir şeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz İki

Floz uzun süredir hiç o kadar güzel uyumamıştı. Nick'i rüyasında gördüğünü, gecenin bir yarısı kalkıp e-postalarını kontrol ettiğini de hatırlamıyordu. Şarap acısını biraz olsun dindirmiş, ona biraz rahatlama fırsatı vermişti.

Bilgisayarını açtığında, yeni mesaj gelmediğini gördü. Kahve yapmak için hemen giyinip dosdoğru mutfağa gitti ve içeri girdiğinde hayretler içinde kaldı. Mutfakta bir adam vardı – platin sarısı saçları, iri bacakları ve üstünde pembe renkli fırfırlı bir sabahlık olan bir adam duruyordu karşısında. Su ısıtıcısının başına geçmiş, suyun ısınmasını bekliyordu. Koltukta mı uyumuştu acaba? Koltukta uyuduysa, neden Juliet'in sabahlığını giymişti? Ya da neden giymeye çalışmıştı? Sağduyusu Floz'a Steve'le Juliet'in *hiçbir* koşulda aynı yatağı paylaşmayacaklarını söylüyordu. O zaman, neler oluyordu?

Steve hızla arkasına dönünce, sabahlığı aralandı ve Floz onun çıplak olduğu gördü. Bakışlarını hemen başka yöne çevirdi. Steve de sabahlığın önünü kapatmaya çalıştı.

"Pardon Floz. Herhalde bundan sonra bir daha sosis yemezsin."

Floz çok utandığı halde, gülmeden edemedi.

"Yakışmış," dedi Steve sabahlığın kemerini sıkıca bağlarken.

"Juliet'in."

"Yok canım!" dedi Floz sırıtarak.

Steve ensesinde biriken ter damlacıklarını sildi.

"Şey… Niye bu sabahlığı giydin?" diye sordu Floz ısrarla.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben... Şey..." dedi Steve. Sırtını daha da ter bastığını hissetti. "Pantolonumu bulamadım."

"Öyle mi?" dedi Floz kıs kıs gülerek.

"Juliet... Şey... Beni çay ve salamlı sandviç yapmam için mutfağa yolladı."

"Yolladı mı?" dedi Floz hayretle. "Yani, siz geceyi birlikte mi geçirdiniz?"

"Pek uyuduğumuz söylenemez." Steve fazla konuştuğunu fark edip, eliyle ağzını kapattı. "Su kaynadı. Bir şey içer misin?"

"Kahve, lütfen," dedi Floz. *Vay, vay, vay.* İşte bu işin ayrıntılarını öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

İkisi sabahlıkları üstlerinde, çay ve kahve içip mutfakta sohbet ederlerken, Steve de tavada sosis kızartırken, dairenin kapısı açıldı ve Guy getirmeye söz verdiği boyayla birlikte içeri girdi. Ama kulağı Floz'un çınlayan sesine, Steve'in de kalın ses tonuna karşı duyarlıydı.

"Merhaba," diye seslenip içeri girdi. "Size boyayı..."

Sonra, onları gördü. En yakın arkadaşı ve hoşlandığı kadın, yarı çıplak bir halde mutfakta güzel güzel sohbet ediyordu. Juliet'in sözlerini hatırladı: *Floz'la Steve ne kadar iyi anlaşıyorlar. Aralarında bir kıvılcım var gibi.*

Steve'in suratında beliren dehşet ifadesi ve Floz'un sabahlığını çekiştirmesi, Guy'a her şeyi anlatıyordu. *Pislik herif.* Gözleriyle görmemiş olsa, en yakın arkadaşının Floz'a karşı hissettiklerini bile bile yanaştığına asla inanamazdı. Ama Steve geceyi Juliet'le geçirdiği için orada değildi; bu, gayet açıktı.

Guy "Boya!" diye bağırıp, öyle bir hışımla daireden çıkıp gitti ki kapıyı çarptığında tüm bina zangırdadı.

"Kahretsin!" dedi Steve. Guy'ın onun ve kız kardeşinin birlikte olmasına böyle bir tepki vereceğini hiç tahmin etmemişti.

"Şunu al, tavadakiler yanmasın, Floz." Steve spatulayı Floz'un eline tutuşturup, hızla mutfaktan çıktı ve bir Hollywood dublörünü aratmayacak adımlarla daireden dışarı fırladı. Guy tam arabasını çalıştırıp oradan uzaklaşmak üzereyken

ona yetişti.

"Seni hain!" dedi Guy. "Bir: Seni öldürebilirdim. İki: Seni öldürmek istiyorum."

"Çık arabadan," dedi Steve. "Bak, ondan çok hoşlanıyorum, her şey aniden oluverdi."

"Sersem. Kaportanın üstünden kalk da yukarı çıkıp işini bitir."

"Sen arabayı durdurana dek, hiçbir yere gitmiyorum."

"Bir dakika sonra arabanın üstünde olsan da yoluma devam edeceğim."

"Devam et o zaman, kalın kafalı herif!"

Araba öne doğru hareket edip, Steve'i dikenli bir bitkinin üstüne fırlattı. Steve üstüne düştüğü güllerin dikenlerinden kurtulana dek, Guy çoktan gazlayıp gitmişti. Hızla ilerleyen arabası, ardında tıpkı Batman'in arabası gibi yoğun bir toz bulutu bırakmıştı. Aşağı katta oturan Tim Onions, üstüne hiç uymayan, rengi solmuş bir takım elbiseyle ve eski püskü bir evrak çantasıyla çıktığında, kaldırımdaki yaprakların arasında hayal gücüne pek fazla fırsat tanımayan, pembe renkli saten sabahlıklı bir travestiyle karşılaştı. Tecavüze uğramadan, derhal eski Austin Maxi arabasına girdi. Şehirde keşlerin olması zaten yeterince kötüydü, şimdi bir de teşhirciler basmıştı ortalığı.

Juliet kollarını sinir içinde göğsünde kavuşturmuş Steve'i bekliyor, seks sonrası kahvaltısının bu şekilde bölünmesine fena halde bozulmuş gözüküyordu. Toz toprak içinde kalan, üstüne bir tane de sümüklü böcek yapışan en iyi sabahlığına baktı.

"Neler oluyor?" Steve'in dizinin kanadığını fark edince, endişeyle "Steve, iyi misin?" diye sordu.

"Merak etme," dedi Steve oflayarak. "İyiyim."

"Guy'ın nesi var?"

Steve cep telefonunu alıp Guy'ı aradı. Telefon doğrudan sesli mesajlara geçti. Steve ona derhal geri araması için bir sesli mesaj bıraktı, ama aramayacağını tahmin ediyordu.

"Senin itibarını korumaya çalışıyordu," dedi Steve. "Seni

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baştan çıkardığım için bana çok öfkelenmiş olmalı."

"Beni baştan mı çıkardın? Tabii, tabii. Neyse, o kendi işine baksın," dedi Juliet sabahlığın saten kemerinden tutup onu kaldırarak. "Ben otuz dört yaşındayım, dört değil. Şimdi, kahvaltıyı boş ver. Nerede kalmıştık?"

Ama Steve'in devam etmesi mümkün değildi. Guy'ın suratı gözlerinin önünden gitmediği müddetçe, bir şey yapması imkânsızdı. Guy'ın, kız kardeşini incittiğini, kullandığını, ya da taciz ettiğini düşünmesini istemiyordu. Ama bütün gün ne kadar denediyse de, bunları söyleyebilmek için arkadaşına ulaşamadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Üç

O gece, Floz'la Juliet bir taksiye atlayıp, ringin hemen yanında bir yer bulacak kadar erken gittiler Centennial Salonu'na. Centennial Salonu eskiden çok güzel olan süslü oymalarla kaplı bir tiyatro salonuydu. Ne yazık ki bakımsız kalmış, dış cephesindeki güvercin pislikleri bile temizlenmeyen bir yere dönüşmüştü. Sadece eski bir fabrikatörün çok yaşlı karısı buraya bakıyor, kapatılması engelliyordu.

Juliet ve Floz, artık miadı dolmuş ama yine de rahat olan ön koltukları kapmak için kimseyle kavga bile etmemişti.

"Ne kadar heyecanlı, değil mi?" dedi Juliet. "O harika kasları görmek için sabırsızlanıyorum."

"Evet," dedi Floz ama o sabah ona birkaç ömür boyu yetecek kadar erkek kası görmüştü.

Hemen arkalarında, birçoğu tekerlekli sandalyede olan bir otobüs dolusu yaşlı içeri girmeye, daha geniş olan Engelli alanında yerlerini almaya başlamıştı. Çok geçmeden bütün yerler dolacak gibiydi. Salon kalabalıkken daha farklı gözüküyordu, yaşamla ve havadaki hafif elektrikle dolduğunda, sıradanlığını kaybediyordu.

"Umarım dondurma satıyorlardır," dedi Juliet. "Bilirsin ya, bazı yerlerde satıyorlar. Wakefield Salonu'nda patlamış mısır da var."

"Dondurma, ter ve apış arası mı? Offf, kulağa harika geliyor," dedi Floz gülümseyerek.

"Aslında, daha da büyük bir kalabalık olduğunda, karşılaş-

ma daha heyecanlı oluyor. Ortam harika. Son senelerde, eski kalabalıklar yok artık ama yine de eğlenceli. Evde oturup pembe dizi izlemekten daha eğlenceli olduğu kesin."

"Demek Steve bu gece kötü adam rolünü oynuyor ha?"

"Evet, Steve bu gece kötü adam rolünde," dedi Juliet. Bunu söyler söylemez, ismini her zamanki gibi bıkkınlıkla söylemediğini, sesinin ağzından yumuşacık çıktığını fark etti. "Guy iyi adam, ama bu sefer her zamanki gibi kazanmayacak."

"Peki, *Steeeeve*'i kostümlü görmeyi dört gözle bekliyor musun?" dedi Floz alaycı bir tavırla. Tam o sırada, Küçük Eric vücutları birer tanrıçayı, suratlarıysa Staffordshire buldoglarını andıran iki dolgun göğüslü kadınla ringe çıktı.

Juliet gerildi. "Floz, *Steeeve*'i birçok kere kostümlü gördüm. Biz bir ilişki yaşamıyoruz. Dedim ya, sadece seks."

Guy, Steve'in de tahmin ettiği gibi onu evinden almak üzere aramayınca, Steve Centennial Salonu'na kendi arabasıyla gelmişti. Her zaman vaktinde gelen Guy soyunma odasında değildi. Küçük Derek içeride volta atıyor, oldukça da keyifsiz gözüküyordu.

"Ne yapacağım şimdi? Hepsi kahrolası bilet parasını geri isteyecek. Nerede şu lanet partnerin?"

Küçük Derek'in keyfi, altıncı rauntta kazanması gereken, ancak ikinci rauntta bileğini burkup Klondyke Kevin'den kaçan ve sedyeyle ring dışına çıkarılan Leopar Jeff yüzünden zaten sıkkındı. 'Barnsley Baltası' lakaplı Jesse isimli yeni salak güreşçi daha birinci raunda başlamadan Azrail'e çelme takarak yere yıkmıştı. Guy'sa bir dakika sonra ringe çıkacağı halde, hâlâ ortalıkta yoktu.

"Alberto'yla karşılaşman gerek." Derek cebinden sigaralarını çıkardı. İçeride sigara içilmemesi umurunda değildi; bir sigara yakmaz da içine nikotin çekmezse, öfkeden çatlayabilirdi.

"Kesinlikle olmaz Derek." Steve geriledi. "O herif manyağın teki."

Derken, soyunma odasının kapısı açıldı ve Guy masmavi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kostümüyle ve beyaz çizmeleriyle güreşmeye hazır bir biçimde içeri girince, Küçük Derek bir orman yangınını söndürebilecek biçimde derin bir oh çekti.

"Nihayet! Neredeydin be adam? Beni kalptan götürmeye mi çalışıyorsun bu gece ha?" Derek sigarasından bir nefes çekip, duman alarmı çalmasın diye çılgınlar gibi dumanı yelpazeledi.

Guy yanıt vermedi. Çantasını sıraya fırlattı ve ikisine de öylesine meşum bir bakış fırlattı ki ancak 'cehennemden' fırlamış diye tarif edilebilirdi.

"Guy, başlamadan..."

"Boş versene," dedi Guy. Suratındaki ifade yarı Heathcliff, yarı Rottweiler köpeği gibiydi.

"Hemen ikiniz de ringe çıkın sizi..." Küçük Derek'in lafı yardı kaldı, çünkü Tarzan ve Maymun Adam'la Pogmoor Kardeşler içeri girip, onu neredeyse yere devirdiler.

"Guy..."

Guy'ın canı konuşmak istemiyordu, ama güreşmeye gayet hazırdı.

Steve ringe çıkarken, Juliet öylesine yüksek sesle bağırıyordu ki sesi kalabalığın yuhalamalarını bastırıyordu. Daha sonra, Guy içeri girdi ve salon tezahüratlarla inlemeye başladı.

"Eee, ne diyorsun?" dedi Juliet.

"Şey... Steve iyi gözüküyor."

Gerçekten de iyi gözüküyor, diye düşündü Juliet. Siyah mayosuyla ve ardında uçuşan uzun platin sarısı saçlarıyla çok çekiciydi. Önceki gece bacaklarını Steve'in kalçasına doladığını ve tir tir titrediğini hatırladı. Tanrım, neler oluyordu böyle? Neden son otuz senedir gördüğü Steve'i değil de başka bir Steve'i görmeye başlamıştı birden?

"Fena gözükmüyor," dedi Juliet en sonunda. Floz'un ona bakıp sırıttığını fark etti. "Ne düşündüğünü biliyorum, fakat bu ilişki seksten ibaret. Piers Winstanley-Black benim olana, Steve de Küçük Derek'in kızı Lambrusco ya da ismi her neyse işte, onunla birlikte olana dek yaptığımız karşılıklı bir anlaşma."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Floz sırf Guy'a bakmak istemediği için Steve'e bakıyordu. Üstündeki mavi renkli mayo dapdaracıktı ve Floz'un gözleri istemeden de olsa sürekli yanlış yerlere kayıyordu. İşin daha da kötüsü, Guy Floz'u ona bakarken yakalamıştı. Suratını buruşturunca, Floz yanlış bir şey yaptığı hissine kapılmıştı. Muhtemelen nefes alması bile bu adamı gıcık etmeye yeterliydi.

"Temiz bir karşılaşma olsun," dedi Küçük Eric. "Dördüncü rauntta işin bitecek evlat," diye fısıldadı Guy'a.

"Hiç şansın yok," dedi Guy, Terminatör gibi monoton bir sesle. Floz'un en ön sırada olduğunu görebiliyordu. Belli ki buraya yeni erkek arkadaşını izlemek için gelmişti. Ama Steve'in o gece pestilinin çıkacak olması çok yazıktı.

Ding dong!

Guy Steve'i gereksiz bir güçle yakalayıp köşeye fırlattı ve sırtını sert bir biçimde çarpmasına neden oldu.

"Kahrolası," dedi Steve gülerek. İplerden öne sekip, Guy'ı başının arkasından yakaladı ve kulağına, "Ne düşündüğünü biliyorum," diye fısıldadı.

"Öyle mi?" dedi Guy. Büyük bir ustalıkla sıyrılıp, iki yüzlü rakibini yere serdi.

Küçük Eric homurdanmaya başladı. Bu karşılaşmanın dördüncü raunttan önce bitmemesi gerekiyordu. Kalabalık zaten Leopar'ın küçük bir kız gibi seke seke ringden çıkmasına öfkelenmişti.

Steve yana kayıp, kaburgalarını, hatta ringi rahatlıkla kırabilecek sert hamleden kaçtı.

"Onu kullanmayacağım, bunu bilesin!" dedi Steve. "Ondan ilk gördüğüm andan beri hoşlanıyorum. Ona çok değer veriyorum."

Guy onu yakalamaya çalıştı ama Steve bir kez daha kaçtı.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye kükredi Guy.

"Kahretsin, Guy. Onu bu kadar da sahiplendiğini bilmiyordum. Neyin var senin?"

Guy kafasını bir koç kafası gibi kullanarak, Steve'in karnına saldırdı. Hızı oldukça kesilen Steve, zili duyduğuna sevindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ding dong!

Steve geri çekilip, kafasına inmek üzere olan çekiç gibi darbeden kurtuldu. Küçük Eric Guy'ı gayet sert bir biçimde köşeye çekti.

"Sakin ol. Dört raunt daha dayanmak zorundasın," dedi. Guy'a iyi adam gibi davranmaya devam etmesini, zira kalabalığın ona tezahürat ettiğini hatırlatmaktan da geri kalmadı. En sonunda, bir çanta için kavga eden iki balerin gibi değil de gerçek bir kavgayı andıran bir karşılaşma izleniyordu.

Ding dong!

Steve ve Guy iki rakip yengeç gibi birbirlerinin etrafında dolanmaya başladılar.

"Seni ezip dümdüz edeceğim," diye hırladı Guy.

"Öyle sanıyorsun ama yanılıyorsun. Onun sahibi falan değilsin. Kahretsin, kimsenin onu sahiplenmeye yelteneceğini de sanmam! Ne yapmamı istiyorsun, senden özür mü dileyeyim?"

"Başlangıç olarak, evet."

"Özür dilememi gerektirecek bir şey olsaydı özür dilerdim!"

"Farkındayım. Bu sabah sizi yarı çıplak vaziyette mutfakta bastığımda, gayet suçlu gözüküyordunuz."

Boğuşmaya başladılar. Guy Steve'i çeneşinin altından sıkıca tutunca, Steve kımıldayamadı. Guy daha da fazla baskı uygulamaya başlayınca, Steve keşke arkadaşı karşılaşmaya gelmeseydi de Alberto Masserati'yle dövüşseydi diye düşünmeye başladı. Sonra, Guy'ın ayağı kaydı ve baskıyı bir anlığına azaltınca, Steve yana kayıp kurtuldu. Guy Steve'in üstüne atıldı ve ıskaladı. Steve arkadaşını kolundan yakalayıp onu büyük bir hızla iplere fırlattı. Sonra da hiç vakit kaybetmeden yandan kafasını kollarının arasına sıkıştırdı. *Yakaladım seni.* Derken, Guy'ın en son ne dediğini fark etti.

"Bir dakika, bu sabah beni onunla yarı çıplak vaziyette mutfakta bastığını mı söyledin sen? Sen şey sanmadın değil mi..." *Ding dong!* Küçük Eric ikisini ayırırken, "Lanet olsun," dedi Steve.

"İki raundunuz daha var. Yavaşlayın biraz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dört raunda kadar dayanacağız, hiç merak etme," dedi Guy. Steve köşesine çekilirken, sırtına bir yumruk attı. Kalabalık çılgına döndü. Birisinin fırlattığı ayakkabı, Guy'ın göğsüne isabet etti.

"Karşılaşmalar her zaman böyle şiddet dolu mu olur?" diye sordu Floz.

Karşılaşmanın her saniyesini zevkle izleyen Juliet "Şey, bu gece biraz daha farklı. Muhtemelen bahisçilerin ilgisini çekmek için bir taktik uyguluyorlar. Ne de olsa ringe çıktıklarında birbirlerine düşman kesiliyorlar," dedi. Eski zamanlarda yaşamış olsaydı, herhalde bir giyotinin yanında sessiz sedasız örgü örüyor olurdu.

"Çok iyi rol yapıyorlar," dedi Floz, Guy'ın öfkesi ona son derece gerçek gelmişti. "Guy'ın iyi adam olması gerektiğini sanıyordum."

"Öyleydi," dedi Juliet bir şey kaçırmamak için gözlerini ringden ayırmadan. "Neden değişiklik yaptıklarını anlayamadım."

İki adam ringin çapraz köşelerinden birbirlerine dik dik baktılar. Steve fena halde öfkelenmişti, çünkü Guy'ın kız kardeşini korumadığını, geceyi Floz'la geçirdiğini düşündüğü için öfkeden kudurduğunu anlamıştı. Eğer Guy sırılsıklam âşık olduğu kadına en yakın arkadaşının el koyabileceğini düşünüyorsa, bu durum arkadaşlıkları hakkında epeyi şey söylüyor demekti. Floz henüz onun olmasa da fark etmezdi.

Ding dong!

"Sen resmen sersemin tekisin, biliyor musun?" dedi Steve ağır ağır ona doğru ilerleyerek. "Az önce geceyi Floz'la geçirdiğimi düşündüğünü fark ettim."

"Ne yani? Juliet'le mi yattın?" dedi Guy tatsız tatsız gülerek.

"Aslında, aynen dediğin gibi oldu," dedi Steve.

"Seni pis yalancı." Guy öfkeyle üstüne atılınca, Steve tökezledi ve Guy'ın onu Çift Nelson Klesi'yle etkisiz hale getirip, kollarını arkasına sıkıştırmasına ve boynunu öne itmesine izin verdi.

"Ahhhhhh!"

"Acıyor, değil mi?" dedi Guy. "Henüz hiçbir şey hissetmedin!" Steve'i öne doğru itti, ardından bedeni iplere dolayıp arasından sarkıttı. İkisi birden ringden düşerken, bacağı alçıda olan bir adamın üstüne düşmekten kıl payı kurtuldular.

Kalabalık "*Uyarı, uyarı...*" diye bir ağızdan bağırmaya başladı. Juliet en fazla bağıranlar arasındaydı.

"Öldün oğlum sen!" dedi Steve. Kaslı bacağını ellemekten büyük zevk duyan yaşlı bir kadının yardım etmeye yeltendiği Steve tekrar ringe çıktı.

"Sen öyle san!" diye bağırdı Guy. Tam o sırada, şişman bir kadın yerinden fırlayıp çantasını sırtına indirmeye başladı. Guy kadından kurtulmak için hızla ringe çıktı.

Küçük Eric abartılı bir tavırla Guy'a bir uyarı verirken, kalabalık zevkten dört köşe oldu. Sanki bir Roma stadyumunda Hristiyanların aslanlarla yaptığı savaşı izliyor gibi yuhalıyorlardı onu. *Ding dong!*

Steve içinden, tamam, bu bir savaş, dedi. Guy doğru dürüst dövüşmek istiyorsa, ona istediğini verecekti. Salak Guy Miller'a öyle bir dördüncü ve son raunt gösterecekti ki, hayatı boyunca unutamayacaktı. *Ding dong!*

İki adam ringin ortasında birbirlerine öfkeli birer boğa gibi saldırdılar. Her ikisi de hissettikleri öfkeden eşit miktarda güç alıyorlardı ve biri diğerini ne yere yıkabiliyor ne de kafasını, kollarından birini ya da boynunu yakalayabiliyordu.

"Seni aptal, kalın kafalı sersem! Yapacağım son şey de olsa, beni dinlemeni sağlayacağım!" diye bağırdı Steve.

"Ne söyleyeceksin bana? Kendinize hâkim olamadığınızı mı?" Guy'ın yüreği paramparçaydı. Sonsuza dek dövüşmeye devam etmek istiyordu, çünkü en azından böylece kendisini kaybetmiyordu. Sanki dövüşü bitirse, parçalanacakmış gibi hissediyordu.

"Kahretsin! Ne yapıyor bu yahu?" dedi Juliet kavganın *gerçek* olduğunu fark edince.

"Bu, bana yaptığını itiraf edecek cesaretin olmadığı için," dedi Guy bacağını Steve'in bacağına geçirip, onu yere yıkar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ken. "Juliet'le yatmışmış. Sanki buna inanacağım var!"

Erkek kardeşinin ringde 'cesaret' dediğini duyan Juliet, "Ne diyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Floz dudağını ısırdı. "Ama galiba tartışıyorlar."

"Guy'ın ne ringde, ne de dışarıda böyle davrandığını görmemiştim," dedi Juliet düşünceli düşünceli. Neyi vardı Guy'ın? Kardeşi son birkaç haftadır, sessiz sedasız bir adamdan huysuz ve kavgacı bir tipe dönüşmüş, aşçılık becerisi neredeyse annelerinin seviyesine inmişti. Onun senelerce önceki gibi bir bunalıma sürüklenmemesini umdu.

"Guy'ın gözlerindeki meşum bakışı gören Floz, "Numara falan yapmıyorlar!" dedi. Laurence Olivier bile öfkeyi bu kadar iyi bir biçimde sergileyemezdi.

"Steve'le geceyi birlikte geçirdim diye olamaz herhalde, değil mi?"

Floz başını salladı. Tanrım. Guy kız kardeşine gerçekten de düşkün olmalıydı. Demek kız kardeşinin en iyi arkadaşı olmasına bu yüzden o kadar sert tepki vermişti. Birkaç şey şimdi açıklığa kavuşmuş oluyordu.

Guy ellerini iplerin diğer tarafına sarkıtıp Steve'in doğrulmasını bekledi. Böylece, onu bir çamaşır gibi ipe asabilecek ve kolları iki yana açıp savurduğu darbeyle onu ringe serecekti. Sonra, ringden çıkıp evine gidebilirdi.

Kalabalık, "*Kalk, kalk, kalk, kalk,*" diye bağırmaya, Küçük Derek de saymaya başladı.

"*Beş, altı, yedi...*"

Steve güçlükle ayağa kalktı. Guy öne atıldı, ancak Steve büyük bir ustalıkla önünden çekilip çelme takmaya çalıştı. Guy tökezledi, ama yere yığılmadı. Doğrulurken, Steve kolunu Guy'ın boynunun etabına doladı, bir Grovit hamlesiyle kafasını göğüs kafesine itti. İşte bu hareket, Guy'ın canını fena acıttı.

"Yakaladım. Şimdi, bu arkadan bir iş çevirdiğimi düşündüğün için." Steve kalçalarını çevirdi, Guy'ın boynu kopacakmış gibi olana ve Guy acıyla bağırana dek bileğini çevirdi. "Bu sa-

bah mutfakta suratına bakamamamın sebebi, kız kardeşinin yatağından çıkmış olmamdı. Gerçekten, çok ciddiyim. Beni dinliyor musun, seni sersem? Floz'un değil, *Juliet*'in yatağındaydım!"

"Saçmalama! Ahhhhh! Ju senden nefret eder!"

"Artık etmiyor. Ona kendin sorabilirsin."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Kahretsin, daha kaç kere söyleyeceğim? Evet."

"Sen ve…"

"Hayır."

"*Ahhhhhhh!*"

"Pes et, kalın kafalı; pes et de gidip bira içelim."

Guy pes etti. Küçük Eric eğildiğinde Guy'ın pes ettiğini duydu ve karşılaşmayı bitirdi. Kalabalık sevinçle ayağa fırladı. Steve ringde bir zafer turu atarken, Guy yerde hareketsiz yatıyordu.

"*Kolay kolay kolay…*" diye bağırdı alkış tutan kalabalık.

Steve ve Guy o geceden önce hiç gerçek anlamda dövüşmemişlerdi. Birkaç sene önce Guy zor zamanlar geçirirken, içindeki acıyı dindirmek için tuğladan örülmüş bir duvarla dövüşebilecek haldeyken bile dövüşmemişlerdi. Steve iri elini uzattı, Guy da elini tutup ayağa kalktı. İki arkadaş ringden inip soyunma odasına giderken, birkaç da program imzaladılar.

"Özür dilerim," dedi Guy soyunurken. "Ben şey sandım…"

"Evet, bana ne sandığını söyledin."

"Sandım ki… Floz'la çok iyi anlaşıyorsun…"

"Juliet'le de anlaşamıyorum, daha doğrusu anlaşamıyordum," dedi Steve Guy'ın cümlesini tamamlayarak." İnan ki olanlara herkesten fazla şaşırmış durumdayım. Ha, pardon, unuttum. Bana inanmıyorsun, değil mi?"

"Yapma," dedi Guy suratını buruşturup, kafasını havlusuna gizleyerek. "Ne bileyim, Floz'la sen birbirinize uygun gibiydiniz," diye homurdandı.

"Sana asla böyle bir şey yapmam dostum. Floz'dan çok hoşlansam bile yapmam. Ki hoşlanmıyorum," diye hemen açıkla-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ma yapma ihtiyacı hissetti Steve. "Floz çok hoş birisi, ama... Sanırım, Juliet'le ben aynı şeyleri istiyoruz."

"Nedir o?"

"Biraz yakınlık, biraz eğlenmek. Sabahları yanında birisiyle uyanmak, söz vermemek, pişmanlık duymamak. Ona saygı duyuyorum Guy," dedi Steve yavaşça. "Ondan çok hoşlanıyorum. Her zaman da hoşlandım."

"Bunu bana hiç söylemedin."

"Kimseye söylemedim," dedi Steve. "Onunla hiç şansım olmadığını düşünüyordum."

Juliet'le Floz onları sahne kapısının orada bekliyorlardı.

"Siz orada ciddi ciddi kavga mı ediyordunuz?" diye sordu Juliet.

"Saçmalama," dedi Steve gülerek.

"Bunların hepsi oyun," dedi Guy arkadaşına destek vererek. "Küçük Derek bize numara yapmamızı söyledi. Bizimle bira içmeye geliyor musunuz?"

Juliet evet derken, Floz bu teklifi geri çevirdi. "Biraz çalışmam gerek.

Guy'ın keyfi kaçıverdi.

"Haydi, sen de gel," dedi Steve. "Guy için. Bir tane içersin. Vakit espri yazmak için çok geç oldu."

"Yok, gerçekten gelemem. Çok işim var, teslim tarihleri de yaklaşıyor."

"Benim arabamı al, ben eve Steve'le dönerim," dedi Juliet arabanın anahtarını Floz'a uzatarak. Floz'un eve gidince çalışmayacağına emindi. Peki, neden acele ediyordu? Onun bu telaşlı halinin şu 'eski' sevgilisiyle ilgili olduğuna bahse girebilirdi.

Floz, Guy'dan uzaklaştığına sevindi. Adam onu huzursuz ediyordu. Ona ringden fırlattığı bakışlar çok korkunçtu. Acaba Guy'ın geçmişinde ne oldu da Steve'in sıkı dostluğuna ihtiyaç duydu diye düşündü. Bunun yanıtını Juliet'le Coco az kalsın ağızlarından kaçırıyorlardı. Guy zihinsel bir rahatsızlık yaşa-

dıysa hiç şaşırmazdı doğrusu.

Hiçbiri salonun arka tarafındaki takım elbiseli adamı fark etmedi. Adam telefonuyla birkaç fotoğraf çekmiş, bunları oğluna yolluyordu. Ne kadar ilginç bir geceydi, diye düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Dört

Floz daireye geri dönünce, dosdoğru bilgisayarının başına geçti ama yeni bir e-posta gelmemişti. İçine bir kasvet çöktüğünü hissetti. Kendisine kahve yapıp, ellerini sıcak fincanda ısıtsa da kemiklerine işleyen soğuğu dindiremedi.

Klavyesinin başına geçip, bir mesaj yazmaya koyuldu.

Sevgili Nick,

Sana iyi dileklerimi yollamak ve sıkıntın olmadığını umduğumu söylemek için yazıyorum bu kısacık mesajı. Seni biraz olsun rahatlatmak için neler vermezdim. Bu mesafeden hiçbir şey yapamadığım için kendimi çaresiz hissediyorum ve sadece dua edebiliyorum.

İçim o kadar acıyor ki – keşke karşılaşmış olsaydık, elini tutsaydım ve bunu hayal etmektense hatırlıyor olsaydım. Hayat bana şu anda buz gibi geliyor.

Sana rahat geçecek gündüzler ve geceler dilerim aşkım.

Kiraz dudak xxx

Floz geceliğini giyip dişlerini fırçalayana kadar bir mesaj gelmişti.

Kiraz dudak,

O halde, bence artık veda etme vakti geldi. Bunu sonlandırmak da çok güç; çok fazla keşke diyip duruyoruz. Bu, son mesajım olacak; ikimizin de yapması gereken şeyler var, artık bunlara odaklanmalıyız. Kendine dikkat et, her şey gönlünce

BELONGS TO KANTOS TEAM

olsun.

Nick.

Floz bilgisayara "Hayır, hayır, lütfen beni bırakma!" diye bağırdı. Gitmesini istemiyordu. Yine bir bilinmezliğe girmek, habersiz kalmak istemiyordu. Ama Nick çabuk yoruluyor olmalıydı ve onu yazması gerekiyormuş gibi hissetmek de adil değildi. Artık onu bırakmalıydı. Floz bunu yapması gerektiğini biliyordu ama hissedemiyordu.

Yatakta bir o yana, bir bu yana dönüp durdu. Steve'le Juliet kıkırdayarak, birbirlerini ısıtmak ve isteniyor hissettirmek için Juliet'in odasına sessizce girmeye çalışırlarken, Floz hâlâ uyanıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eylül

Eylül, meyvelerin olgunlaştığı, ekinlerin toplandığı,
Göğün kızıla, öğleden sonralarının altına büründüğü,
Savrulan yaprakların, yanan ateşlerin,
Kıvrılan pusların ve şarap rengi iri ayların mevsimidir.

'Eylül' Linda Flowers

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Otuz Beş

Steve ertesi sabah uyandı ve yanında mışıl mışıl uyuyan, hafifçe horlayan Juliet'i görünce gülümsedi. Kirpiklerinin ne kadar gür ve koyu renk olduğu, ağzının biçiminin ne kadar hoş olduğunu daha önce fark etmemişti. Yerinden kımıldayıp ona sokuldu, hala uykuda olan Juliet de başını göğsüne yasladı.

Juliet'in yanında uyanmak harika bir histi. Steve bunun keyfini çıkarmaya çalıştı. Zamanında, birçok kadınla birlikte uyumuş, ertesi sabah yanlarında kalmayı, birlikte kahvaltı etmeyi, sohbet etmeyi ve geleceğe dair planlar yapmayı isteyeceği bir bağ kurmayı ummuştu. Ama bunlar asla gerçekleşmemişti. Önceki gece olanları, Guy'ın nasıl Floz'u baştan çıkardığını sandığını düşündü. Guy'ı öz kardeşi gibi seviyor, Floz'u onun iyi bir adam olduğuna ikna etmek istiyordu. Bir araya gelseler, çok mutlu olacaklarına emindi. Miller'lar Floz'un harika bir kız olduğunu düşünüyorlardı. Miller'lar Steve'in her zaman hasretini çektiği, kendi çocukları için istediği bir aile örneğiydi. Serserinin teki olarak tanındığını biliyordu, fakat bir karısının, çocuklarının ve sıcak ve güvenli bir evinin olmasını istediğini kimseye söylemiyordu. Aynı şeyleri Guy için de istiyordu; yüreğine en sonunda huzur getirecek birisiyle birlikte olmalıydı. Arkadaşı o güne dek çok şey kaybetmişti ama belki de yeni restoranını açması, yeni bir hayata başlamasını ve Lacey Robinson'ın intiharından sonra kaybettiklerini telafi etmesi için bir adım olabilirdi.

Guy'ı düşünürken, onu çok mutlu edecek bir haberi vermesi gerektiğini de hatırlattı kendine. Orayı önceki gün annesinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

evinden dönerken görmüştü. Cep telefonuna uzandıysa da yetişemedi; aslında Juliet'i bırakıp telefonuna uzanmak da istemiyordu.

Dikkatli hareket etmesi gerektiğini biliyordu, çünkü aralarındaki ilişki Juliet için seksten ibaretti. Steve ona yalan söylemiş, kendisi için de aynı şeyin geçerli olduğunu belirtmişti. Bir gün kalbi bu yüzden çok kötü kırılacaktı, zira Juliet hem cinsel, hem de duygusal isteklerine yanıt verebilen birisiyle tanıştığı anda, işi bitecekti. Ama o an için, Steve Feast orada olmaktan, bunun sonsuza dek süreceğini hayal etmekten mutluydu.

Juliet'in alarmı yirmi dakika sonra çalana dek Steve yerinden bile kıpırdamadı ve Guy'ı aramayı unuttu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Altı

Floz uyandığında yeni bir mesajla karşılaşmayacağını biliyordu, ama yine de e-postalarını kontrol etmeye karar verdi. Nick'in kız kardeşlerinin ona 'vakit' geldiğinde haber vereceklerini ummaktan başka çaresi yoktu. Ama içinden bir mektup yazmak geldiği için, daha fazla beklemedi.

Sevgili Nick,

Bu mesajı bir yanıt beklemeksizin yazıyorum. İster görmezden gel, ister oku, sana kalmış.

Hayatıma girdiğin için, kendimi son derece ayrıcalıklı hissediyorum. Her zaman çok özledim. Üstelik bunu da çok şüpheci birisinden duyuyorsun, çünkü geçmişimde neler olduğunu sadece sen biliyorsun.

Eskiden annemle babamın birbirlerine nasıl baktıklarını gıpta ederdim. Hep birisinin beni öyle hayran hayran süzmesini istedim. Hayatlarına kazara girdiğimi biliyorum. Hayatlarında o zaman da yer yoktu bana, şimdi de yok. İhtiyaç duydukları, ya da istedikleri tek şey birbirleriydi. Sevgime eşit bir biçimde karşılık verecek tek kişi sendin. Senin gibi birisini asla bulamayacağım. Eşsizdin, lanet adam.

Şu anda, ailenin seni yalnız bırakmadığını tahmin ediyorum. Bana onlarla ilgili olarak anlattıklarından çok iyi insanlar olduklarını düşünüyorum

Sevgilerimle,

Kiraz dudak xxx

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Floz gönder tuşuna bastı ve artık bu işin ucunu bırakması gerektiğini düşündü. Söylemesi gereken her şeyi söylemişti. Gözyaşlarını yutkunarak bastırdı, giyindi ve tebrik kartı şirketleri için espriler yazmaya hazırlandı. Ama kahvaltı etmek için odasından çıkmadan önce, kıkırdayıp duran Steve'le Juliet'in gitmesini bekledi.

Guy kalkıp giyindi ve kahve makinesine taze kahve koydu. Gece iyi uyuyamamıştı. O sabah bankaya gidip, kredi anlaşmasının belgelerini imzalaması gerekiyordu. Birkaç sene sadece var olmakla yetindiği, sadece nefes alıp yemek yediği ve çalıştığı halde, şimdi sanki hayatın talî yolundan ayrılıp otoyola çıkıyormuş gibi hissediyordu. Bu da onu hem heyecanlandıran, hem de dehşete düşüren bir şeydi.

Zaman içerisinde, az para harcamış, para biriktirmiş ve akıllıca yatırım yapmıştı. Dolayısıyla restoranı hemen alabilecek kadar parası vardı. Kenny Guy'a iyi bir teklif sunduğunu sanıyor olabilirdi ama Burgerov o ucuz küçük restoran konumundan çıkıp ciddi bir mutfağın merkezi olacaksa, yapılacak tadilat masraflarını hesaba katmamıştı. Guy bankasının iyi ve düzenli müşterilerindendi ve güvenilir ve tanıdık inşaatçılardan aldığı tahmini tadilat masrafları rakamını bankaya sunduktan sonra ona çekmek istediği krediyi hemen vermeye razı olmuşlardı.

Guy'ın bu arada ciddi ciddi oturacak yeni bir yer araması gerekiyordu. Çok uzun süredir oturduğu ve sevmediği minnacık dairenin aksine, rahat rahat yayılabileceği, büyük bir yer bulmalıydı. İşten döndüğünde onu karşılayan bir kadının ve yaratıcılığını konuşturabileceği mutfağı olan bir evi olsun istiyordu. Hallows Binası'nı satın alıp, orada Gina'yla yaşamayı düşündü, ancak bunu hemen aklından çıkardı. Gina onunla bir ilişki yaşamaya hazır olabilirdi ama istediği o değildi. Floz'un tadilattan geçmiş Hallows Binası'nda kocaman bir koltukta yanına kıvrıldığını, tepede kirişler olduğunu, yanlarında da bir bebek sandalyesinde oturan bir bebek olduğunu hayal edecek kadar ileri gitti. Gözünün önüne gelen tablo öylesine güzeldi ki canını acıtıyordu, çünkü belli ki Floz Cherrydale onunla aynı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hisleri paylaşmıyordu. Bu yüzden, Guy bu hayalinin asla gerçekleşmeyeceğine emindi.

Zaten restoranı satın alınca, o güne dek biriktirdiği paranın tamamını harcamış olacaktı. Bir ev satın almak için beklemesi gerekiyordu. Fakat sorun da buydu ya! Zihninde Floz'la birlikte Hallows Binası'nda yaşadığına dair bir hayal canlanmıştı ve bunun haricindeki her şey ikinci planda kalıyordu. İkinci derecede önem verdiği şeylerden nasibini fazlasıyla almıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Yedi

Steve o gece daireye üç kişilik karışık Çin yemekleriyle geldi.

"Size sürpriz yapmak istedim," dedi, sonra mutfaktan gelen sarımsak kokusunu hissetti. "Yemek yediniz mi yoksa?"

"Tam kıymalı spagetti yapmak üzereydim," dedi Juliet. "Sorun değil, yarın yaparım. Floz, senin için sakıncası var mı? Bizimle Çin yemeği yer misin?"

"Hayır, hiçbir sakıncası yok," dedi Floz defterini kapatıp. Tabak getirmek için mutfağa gitti.

Üçü yemekten sonra Karındeşen Jack'la ilgili bir film izlediler. Daha sonra, Floz odasına çekilip koltukta haşır neşir oturan Steve'le Juliet'i yalnız bıraktı.

"Kalacak mısın?" diye sordu Juliet.

"Evet, kalacağım, ama seks yapamayacak kadar yorgunum. Bir tavanın sıvasını yaptım ve şu anda sırtım fena halde tutulmuş durumda."

"Ben de çok yorgunum," dedi Juliet esneyerek. "O zaman, sadece uyuyalım, olur mu? Seni masajla rahatlatmaya çalışırım."

"Kulağa harika geliyor," dedi Steve. Söylediğinde son derece samimiydi.

Floz yatağa girmeden önce mesajlarını kontrol ederken, Nick'ten bir mesaj görüp şaşırdı.

Kiraz dudak,

Yalnız yaşayan bir kuzenim var. On iki sene önce, eşini bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

trafik kazasında kaybetti, çocuğu da yok. Hâlâ yas tutuyor, bu yüzden de yeni arkadaşlıklar kuramıyor. Yeni bir kitap yazmaya başlayabilir ama eski bir kitabın son bölümüne çakılıp kalmış durumda. Özleneceğimi bilmek, beni hem hüzünlendiriyor, hem de gururlandırıyor; nedense, tuvalete atılıp üstüne sifon çekilen balık konumunda olmayı kolaylaştırıyor.

Demek istediğim şey şu: Senin gibi bir kızla tanışmayı bekleyen birçok eşsiz erkek var ve önlerindeki tek engel sensin.

Sana aşk ve harika maceralarla (ama güvenli) bir hayat ve özellikle de bir gün bir oğlun olduğu takdirde, oltanın ucuna yem takabilme becerisi dilerim.

Nick.

Floz gözyaşlarına boğuldu. Bütün gün kendisini tutmaya çalışmış, hatta bir ara bunu becerdiğini bile hissetmişti; fakat mesajı okuduktan sonra yüreği yine paramparça olmuştu. Bilgisayarının başına geçip, sorması gereken soruyu sordu.

Sevgili Nick,

Özür dilerim, çok şey yazıp seni yoruyorum. Ama şimdi soracağım soruya ayrıntılı bir biçimde yanıt vermen gerekmez. Lütfen bana açık açık, lafı uzatmadan şunu söyle, çünkü vereceğin her yanıtı kaldırabilirim: Geçtiğimiz on sekiz ay boyunca kalbinde bir yerim var mıydı?

Kiraz dudak.

Floz uyumaya çalıştı ama beceremedi. Gecenin bir yarısı, yeni bir mesaj geldiğinden emin bir biçimde uyandı. Doğru tahmin etmişti. Nick'le çok uyumlu olduklarına dair inancı, kaderin onlara oynadığı oyun olmasaydı, birbirleri için doğru kişi oldukları düşüncesini pekiştiriyordu.

Sevgili Kiraz dudak,

Çok şey yazmıyorsun. bugünlerde yazmaktan ziyade okumayı daha iyi beceriyorum. yazım denetimim terapiye gitti ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

normale dönmesi beklenmiyor. büyük harf kullanmaktan vazgeçtim ama hala noktalama işaretleri koyuyorum. orada Boost var mı bilmiyorum ama mecbur kalmadığın müddetçe içme. tadı insana faydası dokunacak bir ilaç gibi. üç rengi var: beyaz, kahverengi ve pembe rengi var. İçine tatlandırıcı katılmış toprak gibi. Dün gece dağlara kar yağdı, sanırım küresel ısınma artık sona erdi.

O esprileri yazmaya ve gülümsemeye devam et. Dünyada yeteri kadar hüzün var. Sorunun yanıtına gelince: Sen gerçek anlamda tanıdığımı düşündüğüm tek kadınsın. Eskiden de her zaman da benim için tek olacaksın.

Nick.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Sekiz

Ertesi Pazartesi sabahı, Floz günün ilk kahvesinin ve bir parça tostun keyfini çıkarmak üzere pencerenin karşısına geçmişti. Okullar uzun yaz tatilinden sonra açılmıştı. Çocuklar pırıl pırıl üniformalarını, parlak ayakkabılarını ve montlarının kollarının altından gözüken bağcıklı eldivenleriyle okula doğru yürüyorlardı. Annelerinin ellerini tutmuş, seke seke yürüyen çocuklardan bazıları hâlâ bebek gibi gözüküyordu. İnsanın yüreğini sızlatacak kadar tatlı bir manzaraydı.

Aşağı katta oturan Tim yaprakları süpürüyordu ama yaprakları bir öbek haline getirdikten sonra, rüzgâr esmeye başladı ve hepsini dört bir yana dağıttı. Tim yaprakları toparlayıp yeşil renkli çöp kutusuna atmaya fırsat bile bulamadı. Sonbahar rüzgârı tam bir sürtük gibi davranıyor, diye düşündü Floz onu hafif bir gülümsemeyle izlerken.

O hafta Noel'le ilgili kart yazıları yazması gerekiyordu ama bunda tuhaf bir şey yoktu. Genellikle, Paskalya yazılarını Aralık'ta yazar, 'Mutlu Cadılar Bayramı' kartlarının yazılarını da Mart'ta yazardı. Birçok kere, gazetelerin manşetleri sıcak havayla ilgiliyken, Noel Baba hakkında yazmıştı. İnsanların birbirine 'Mutlu Sonbaharlar' kartları yollamamaları ne yazıktı. Senenin en güzel dönemlerinden biriydi.

Ama insanlar yine de yaprakların arasından yürürken, doğanın artıklarını gereksiz bir şey olarak görüyor, kızıl, altın, bordo, bronz, kahverengi, koyu kırmızı, kehribar, fes ve bakır renklerinin yarattığı cümbüşü görmezden geliyordu. Bir zamanlar çiftçilerin geceleri ekinlerini toplamasına yardım eden

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kocaman, kızıl renkli Hasat Dolunayı'na kaçamak bakışlar fırlatıyorlardı. Çalılıklarda olgunlaşmış böğürtlenleri ve dutları, ya da tarlalardaki kan kırmızısı gelincikleri görmüyorlardı.

Floz sonbaharın kıpır kıpır olmasını da severdi. Hasat Festivali'nde insanlar 'büyüyen buğdaylar' ve 'tatlı taze yağmur' gibi şeyler hakkında kiliselerde dokunaklı ilahiler söylerler, çocuklar yaşlılara hediye etmek üzere sepetlere yiyecekler yerleştirirlerdi. Cadılar Bayramı'nda, aileler kabakların içini oyup, küçük iskeletlere ve cadılara kapıyı çalıp 'oyun oynamama' şartıyla orada 'şeker' olabileceğini göstermek için kapılarının önüne koyarlardı. Sonra, Kasım ayı gelir, kıvılcımlarla, dumanla, mis gibi mangallarla, çıtırdayan havai fişeklerle ve patlamalarla, gümbürtülerle ve neşeyle kaplanırdı geceler. Ama birçok insan sonbaharın aslında bir 'mevsim olmadığını' düşünür, sevgili yazla ışıltılı kış arasında bir geçiş dönemi olarak görürdü.

Floz'un sonbahardan nefret etmek için belki de herkesten daha fazla nedeni vardı; ancak Tanrı insanlara bir umut kıvılcımı vermiyorsa, neden bu mevsimi böylesine güzel renklerle boyasın diye de düşünürdü. Tanrı'nın vermek istediği mesaj şuydu: dünya ölmüyor, dinlenmeye ve kendini yenilemeye hazırlanıyor ki tekrar tomurcuklanacak kadar güçlensin. Bu yüzden, Floz bir Tanrı ve de bir cennet olduğuna dair inancını da kaybetmemeye çalışıyordu.

Biraz yürüyüşe çıkıp, mağazaları gezdikten sonra kendini Morrisons'da koridorlarda yürürken buldu ama açlığını tatmin edecek bir şeye rastlamadı. O sıralarda, yemekle arası pek iyi değildi; fakat kendisini halsiz ve bitkin hissettiğinde yemek yemeye zorluyordu. Alış veriş arabasına baktı. Arabaya az önce kocaman bir torba patates koyduğuna yemin edebilirdi ama arabada patates falan değil, ihtiyacının olmadığı bir torba soğan vardı. Yorulmuştu: Hem iyi uyuyamadığı için fiziksel bir yorgunluk hem de Nick'i düşünmekten ve ona neler olabileceğine, ailesinin neler yaşadığına, yeğenlerine hatta köpeklerine dair parçaları birleştirmeye çalışmaktan zihinsel bir bitkinlik

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hissediyordu. Nick'in iki tane dünyalar güzeli çoban köpeği vardı: Amak ve Tilitak. Nick'in bunların Eskimo isimleri olduğunu söylediğini hatırladı. Dişi olan Amak 'oyuncu' demekti, erkek olan Tilitak da 'faydalı' anlamına geliyordu. Bu güçlü ve tatlı adamın yokluğunu çok kişinin hissedeceğini düşündü. Hayvanlar da özleyeceklerdi onu.

Ondan neredeyse bir haftadır haber almamıştı ve aklına olabilecek en kötü şey geliyor, bilinmezlik onu yerle bir ediyordu.

Kasadaki kadın iyi olup olmadığını sordu, çünkü aldıklarını torbalara yerleştirmeye çalışırken, yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu.

"Evet, iyiyim," dedi Floz neşelenmeye çalışarak. "Sanırım, bu göz kalemine alerjim var."

Bu, çok berbat bir yalandı ama kasiyer onu bozmadı.

"Bende de ondan vardı," dedi Floz'un yiyecekleri torbalara yerleştirmesine yardım ederek. "Kar yağdığında gözlerimi lağım çukuru gibi gösteriyor. Ucuz da değildi üstelik."

Floz kasiyer kızın esprisine minnettar bir halde kıkırdadı. Bu gezegende hayatı bir iki tatlı sözle daha yaşanabilir kılan çok hoş insanlar da vardı.

Floz otoparkta adamın tekinin arabasının motoruyla uğraştığını fark etti.

"Motoru çalıştır Gron," diye sürücü koltuğundaki kişiye seslendi. Ses oldukça tanıdıktı.

"Bay Miller?" İyi misiniz?"

Perry Miller doğruldu.

"A, merhaba Floz." Uzanıp, Floz'u yanağından öptü. Arabamız bozuldu. Ne derdi olduğunu bir türlü anlayamadık. Daha yeni kahrolası servisten çıktı."

Grainne arabadan çıkıp el salladı. "Merhaba Floz," dedi neşeyle. "Arabamız arızalandı da. Daha yeni servisten..."

"Anlattım Gron," dedi Perry nadiren kullandığı asabi bir ses tonuyla. Floz onun yorgun gözüktüğünü fark etti. Perry hâlâ yirmi yaşındaki bir gencin enerjisine sahip olduğunu sanan yetmiş yaşında bir adamdı. Ailesini zor durumlardan kurtar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maya alışıktı; belli ki 'kurtarıcı' rolü gururunu zedelemişti.

"Bakın, neden sizi eve ben bırakmıyorum?" dedi Floz.

"Hayır, hayır, bir taksiye bineriz," dedi Perry. "Sen meşgul bir kızsın."

"Bunu duymamış olayım," dedi Floz. "Alışveriş torbalarını bagaja koyayım da arabayı buraya getireyim."

"Çok teşekkürler," dedi Gron gülümseyerek. Oldukça rahatlamış gözüküyordu. "Aldığım dondurma neredeyse erimiş olmalı."

Birkaç dakika sonra, Floz arabayla yanlarına doğru geliyordu. Bir an için, Grainne'le Perry'nin kendi annesiyle babası olduğunu, ona ihtiyaç duydukları için onlara yardım ettiğini hayal etti. Ama bu hayali asla gerçekleşmeyecekti. İkisinden birine bir şey olsa, diğeri de fazla dayanamaz, peşinden giderdi. Grainne'le Perry birbirlerinden başka kimseye ihtiyaç duymazlardı; ilişkileri hep böyle olmuştu, böyle de devam edecekti. Duygulandığını hissedince, öksürerek boğazına kadar yükselen hıçkırıkları bastırmaya çalıştı. Annesiyle babası için gereksiz bir yan üründen farksız olduğu hissini asla üstünden atamayacaktı.

"Müşteri hizmetleri masasına arabanızın bozulduğunu söyledim, onlar da bana bunu sileceklerin arasına sıkıştırmanızı söylediler," dedi Floz. Perry'ye üstünde Araç Park Yetkisi yazan bir kart uzattı. "Böylece, iki saat araba burada durdu diye trafik cezası almazsınız."

"Ay, çok naziksin Floz," dedi Grainne sevecen bir tavırla. Miller'ların alış veriş torbalarını bagaja koyduktan sonra, Floz Maltstone'a doğru yola çıktı.

"Sana bu kadar zahmet verdiğimiz için kusura bakma," dedi arabanın arkasında rahat rahat oturan Grainne.

"Gerçekten de hiç sorun değil," dedi Floz samimiyetle.

"Arabanın nesi var, anlamadım gitti." Perry hala arabayı düşünüyordu.

"Perry arabalardan iyi anlar," dedi Grainne.

"Arızanın ne olduğunu anlamadıysa, tuhaf bir şey olmalı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Boş verin. Guy'la Steve arabayla ilgilenirler. Onlar da sorunu çözemezlerse, arabayla ilgilenecek birisini bulurlar. Eminim ki güreşçi arkadaşlarından biri bir araba tamircisidir."

Eve varınca, Perry Floz'a benzin parası vermek için diretti. Floz da kesinlikle almayacağını söyledi.

"Floz, bizim yüzümüzden masrafa girmeni istemiyorum," dedi Perry kararlı bir tavırla.

"Perry, o parayı hayatta almam." Floz alış veriş torbalarını içeri taşımalarına yardım etti. "Bu konuyu kapatalım artık." Sonra, ikisi onu bir köşeye kıstırıp parayı zorla cüzdanına sokmadan önce, Floz arabasına atlayıp gitti.

"Ne tatlı bir kız," dedi Grainne onun ardından el sallayarak.

"Gerçekten de öyle," dedi Perry başını sallayıp.

"Ama canını neyin sıktığını merak ediyorum. Ne kadar da hüzünlü bakıyordu. Gözlerinin kıpkırmızı olduğunu sen de fark ettin mi?"

"Fark ettim," dedi Perry piposunu cebinden çıkarıp. "Tatlı bir kız, ama hüzünlü."

"İnsanın böyle bir kızı olacak da sık sık görmek istemeyecek ha?" dedi Grainne suratını asıp. "Ailesi ya çok aptal, ya da çok bencil olmalı."

"İnsanları kendi standartlarıma göre yargılamaktan seneler önce vazgeçtim, hayatım," dedi Perry. Kolunu karısının omzuna atıp onu içeri soktu. "Bu dünyada sevmeyi bilmeyen çok insan var; onlar gibi olmadığımıza memnunum."

Juliet o gece şimşek hızıyla içeri girdi ve öfkeyle Floz'un başına dikildi.

"Senin, annemle babama yaptığın o lanet iyilik yüzünden, pazar günü yemeğe davetliyiz," diye bağırdı. "İşin en kötü yanı da yemekleri annemin pişirecek olması. Çok teşekkürler Floz. Bir dahaki sefere onları otoparkta bırakıver."

Floz kahkahalarla gülmeye başladı.

"Komik bir şey mi dedim, Floz Cherrydale?" dedi Juliet. "Zehirlendiğin için acil servise gidene dek bekle."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Dokuz

Juliet'in Pazar günü öğle yemeğiyle ilgili abartılı tepkisine rağmen, Floz orada olmayı dört gözle bekliyordu. En azından, aklı Nick'ten ve nasıl olduğundan biraz uzaklaşmış olurdu. Nick'in son mesajının üstünden on bir gün geçmişti. Ama gündüz bile onunla ilgili hayaller kuruyor, kendisini bir anda onu düşünürken buluyordu. Hayallerinde, ikisi bir göl kenarındaki bir kulübede yaşıyorlardı. Kendisi bir dizüstü bilgisayarda bir şeyler yazıyor, Nick balık tutuyordu; kemik beyazı, kocaman bir ayın aydınlattığı gecelerde, verandadaki masada yemek yiyorlardı. Onu yatağa götürüp, sinir uçları dayanamayacak hale gelene dek öptüğünü düşündü. Nick "Seni seviyorum," diyecekti, o da bunu samimiyetle söylediğini bilecekti. *Nick'in daimi 'keşkesi' nasıl Floz'sa, Onunki de Nick'ti.*

Juliet; Rosehip Gardens, 1 numaranın kapısını çalmadan önce, sağ eliyle haç çıkardı.

"Annemin yemekleri yüzünden ölürsem, hayalet olup geri dönerim ve seni rahatsız ederim Floz," dedi.

"Saçmalama," diye güldü Floz arkadaşının peşinden eve girerken. Mutfaktan yayılan mis gibi bir rosto kokusu karşıladı onları.

Perry her ikisini de yanaklarından öpüp "Hoş geldiniz," dedi. "İlk siz geldiniz. Az ön Steve'in arabasını gördüm, Guy'a uğramış olmalı."

Floz'un kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Demek Guy da yemeğe geliyordu! Bu adam neden kalbini hoplatıyordu böyle?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Arabaya ne oldu, baba?" diye sordu Juliet.

"Alternatör," diye yanıt verdi Perry. "Guy'la Steve çalıştırmayı başardılar."

"Annen senle Steve'i biliyor mu?" diye fısıldadı Floz.

"Bir ilişki yaşamadığımızı, ama çılgınlar gibi seks yaptığımızı mı? Şey, hayır, Floz," diye geri fısıldadı Juliet dudaklarını Elvis gibi bükerek.

"Ha, doğru ya" dedi Floz. Ama lafının sonuna "Kimi kandırıyorsunuz?" diye de eklemek istedi. Steve'le Juliet birbirlerinden çok hoşlanıyorlardı. Bir geri zekâlı bile bunu görebilirdi.

"Bu tavuk çok güzel kokuyor," dedi Juliet. "Morrisons'dan hazır aldınız da ısıtıyor musunuz yoksa?"

"Hayır, hazır almadık. Zaten tavuk değil, hindi," dedi Grainne Floz'a dönerek. "Aileme kulak asacak olsan, suyu bile yakacağımı düşünürdün. Gayet güzel Pazar yemekleri yapabiliyorum bir kere."

Ön kapı açıldı ve Guy'la Steve içeri girdi.

Steve gayet soğukkanlı davranmaya çalışıp, Juliet'in erkek arkadaşı değilmiş gibi "Selam kızlar," diye el salladı. Guy da başını sallayarak selam verdi. Floz da ona başını salladı, ama Steve'e gülümsedi.

"Floz, kilo mu verdin?" diye sordu Steve. Floz'un suratının her zamankinden daha ince gözüktüğünü fark etmişti. " Kilo vermiş gibi gözükmüyor mu, Guy?" Arkadaşı için iltifat yapabileceği bir ortam hazırlamaya çalışıyordu. Kadınlar kilo verdikleriyle ilgili iltifatlara bayılırlardı.

Guy, Steve'in iyi niyetle söylediği lafa rağmen, Floz'un herkesin bedenine bakmasından rahatsız olabileceğini düşünüp onu bu durumdan kurtarmak istedi. İçgüdüleri ona bunu yapmanın en iyi yolunun "Fark etmedim," demek olduğunu söylüyordu.

"Çok naziksin," dedi Juliet dilini şaklatarak. "Ağzın hep çok iyi laf yapmıştır zaten Guy.

"Yok, yani kilo vermemiş demek istemedim," dedi Guy savunmaya geçerek. "Sadece ona o şekilde... Bakmadığımı...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yani, hiçbir şekilde bakmadığımı... Yani..."

Steve inledi. Gözlerinin önünden kendisini daha da derin bir çukur kazıp içine atan bir adam imgesi canlandı. Floz'un yanaklarının pembeleşmeye ve giderek kızarmaya başladığını fark edince, araya girip ellerini çırptı ve kızlar için getirdiği köpüklü roze şarabı açmaya çalıştı.

"Raymond'ı da getirirsin diye düşünmüştüm," dedi Grainne.

"Bu hafta sonu, bir parfüm fuarına katılacak," dedi Juliet. "İyi zamanlama doğrusu."

"Bu lanet şeyi açamadım," diye bağırdı Steve. Sonra, şarabın tıpasının kenarındaki tel parmağını kesince cıyakladı.

"Bana ver," dedi Guy. Şişeyi alıp tıpayı çevirdi; tıpa bir mermi gibi Floz'un suratının yanından geçti. Köpükler şişenin üstüne akar, yükselip taşarken ve Floz'un bluzunun üst kısmına akarken, Guy eliyle köpükleri durdurmaya çalıştı.

"Aman tanrım!" dedi Grainne bir havlu getirmek için mutfağa koşarak. "Güzelim beyaz bluzun mahvoldu."

Floz "Sorun değil," diye yanıt verse de o anda pencereden dışarı atlamak, çitleri aşıp Guy Miller'dan mümkün mertebe uzaklaşmak istiyordu.

"Özür dilerim," dedi Guy elini çaresizlik içinde alnına götürerek.

"Önemli değil," diye yanıt verdi Floz. Havlu gelene dek eliyle üstünü sildi ve dehşet içinde ıslanan bluzunun şeffaflaştığını ve içindeki kenarları pembe renkli, dantelli sutyeninin göründüğünü fark etti. Hem bluzunun ıslak yerlerini silecek, hem saçlarını kurulayacak, hem de göğüslerini örtecek kadar çok eli yoktu.

"Muhtemelen soğuk olmadığı ve arabada yuvarlandığı için böyle oldu," dedi Steve. "Özür dilerim, dün gece getirip buzdolabına koymalıydım."

"Bu da büyük lanetin bir parçası," dedi Juliet içini çekerek. "Lanetlendik, hepimiz lanetlendik."

Tam o sırada, fırının düdüğü öttü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ay, haydi herkes masaya otursun!" dedi Grainne heyecanla ellerini çırpıp. Steve hemen Guy'ın yöneldiği sandalyeye oturdu ve onu Floz'un tam karşısında oturmaya zorladı. Guy Floz'un bluzunun altından gözüken sutyeninden başka her yere bakmaya çalışırken, bir ara gözleri oraya kaydı ve Floz da aksi gibi bu bakışı yakaladı. Sert bir ses tonuyla "Gözlerim yukarıda," dedi eliyle suratını işaret ederek.

Guy ilk roze şarap şişesinde kalan şarabı paylaştırmak için "Şarap isteyen var mı?" diye sordu. Ama şişeyi neredeyse elinden düşürecekti, çünkü şişe ıslandığı için parmaklarının arasından kaydı.

"Ben yapayım istersen?" dedi Steve. Şarabı önce üç hanıma paylaştırdı, geri kalanını da kendisine, Perry'ye ve Guy'a koydu.

Grainne hindi rostosu dilimleriyle, Belçika lahanalarıyla, patates püresiyle ve birbirine eşit Yorkshire çörekleriyle, kızarmış yaban havuçlarıyla ve haşlanmış havuç ve şalgamla dolu tabaklarla içeri girdi.

"Anne, bunlar Bessie Teyze'nin çörekleri değil mi? Bizi kandırıyorsun," dedi Juliet ama bir yandan da yemeklerin ne kadar normal gözüktüğüne şaşırmıştı.

"Çörek yapmayı hiç beceremedim," dedi Grainne. "Bessie Teyze sayesinde yapmaktan kurtuluyorum."

"Harika gözüküyor," dedi Perry.

Steve yemeklere yumuldu. Miller ailesiyle birlikte bu masada yemek yemek her zaman çok hoşuna giderdi. Grainne çoğu zaman bir dilim kızarmış ekmeğe bir şey sürmeyi bile beceremezdi ama Steve'e keyif veren şey yemekler değildi zaten. Annesiyle masaya oturup yemek yediğini ve Rosehip Gardens'daki gibi sohbetler edip güldüğünü hiç hatırlamıyordu.

"Güreş işleri nasıl gidiyor Steve?" diye soran Perry patateslerinin üstüne biraz sos koymaya çalıştı, sonra çatalıyla sosun pürüzlerini ezmeye koyuldu. Sos kurbağa yavruları gibi yamru yumruydu.

"Fena değil," dedi Steve. "Çocuklarla bir araya gelmek gü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zel, ama teker teker hepsi işi bırakmaya başladı."

"Çok yazık," dedi, Grainne. "Sanırım, bugünlerde gençler artık Amerikan güreşine merak saldı."

"Öyle sayılır," diye içini çekti Steve. "Asıl aksiyon Amerikan karşılaşmalarında. Hem İngiliz güreş karşılaşmaları artık televizyonda da yayınlanmıyor."

"Orada bir iş bulamaz mısın?" diye sordu Perry çatalının tersiyle sosu ezmeye devam ederek.

"Keşke," dedi Steve. Perry'nin ne yaptığını görünce, o da çatalıyla sosu ezmeye koyuldu.

"Oradan kim sorumlu? Senin için onunla konuşayım," dedi Grainne gülümseyerek.

"İsmi Will Milburn," dedi Steve telaşla şarabını yudumlayarak. Grainne havuçlarla şalgama ne kadar tuz koymuştu böyle?

"O da iri yarı bir güreşçi mi?" dedi Perry.

Guy öksürük krizine tutulan arkadaşının yardımına koştu.

"Hayır, minnacık bir adam. Cüce gibi." Tüh. Guy hemen Floz'a döndü. "Üstüne alınma Floz."

"Emin ol ki alınmadım," dedi Floz bıkkın bir tavırla.

"Boyun kaç?" diye sordu Perry. "Bir elli beş civarı mı?"

"Bir elli yedi," dedi Floz. Bakalım Guy şimdi ne diyecekti.

"Ya kilon?"

"Baba." Sıkıntıyla ellerini havaya ilk kaldıran Juliet oldu.

"Ama çok ufak tefek," dedi Perry. "Seni utandırdıysam, kusura bakma Floz. Sadece senin minnacık bir... Ne deniyordu onlara?"

"Cin mi?" dedi Guy. *Kahretsin.* Nimfa demek istemiştim."

"Evet, minnacık bir nimfa gibisin," dedi Perry.

"Nemfomanyak değil yani?" dedi Steve kahkahalar arasında.

"Ne demek istediğimi şimdi anladın mı?" dedi Juliet Floz'a. "Bir dahaki sefere polisi çağır, sonra en yakın çalılıkların ardına gizlen. Sana iyilik falan borçlu olmasınlar."

Neyse ki masadaki sohbet Perry'nin bahçe planlarına döndü ve fena halde utanmış, cüce ve cin gibi Floz, güvenini yerle bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eden spot ışıklarından uzakta, gölgelerin arasında oturabildi.

Grainne tatlı olarak biraz sünmüş bir vişneli ve çikolatalı kek getirdi.

"Vişnelerin çekirdeklerini çıkarman gerekiyor anne," dedi Juliet. Ağzına attığı lokmadaki çekirdek neredeyse dişini kıracaktı.

"Sanki, ağzıma fıstık tadı geldi," dedi Perry.

"Evet, evde biraz vardı. Keke lezzet katar diye düşündüm."

"Sanırım, bir dahaki sefere parti yemeklerini Guy'a bırakacağız," dedi Perry oğluna göz kırparak.

"Doğruyu söylemek gerekirse, annemin yemekleri burada son pişirdiklerimden daha iyiydi," dedi Guy ağzından bir çekirdek çıkararak. "O gün her şey ters gitti." En sonunda, Floz'un her zaman o kadar kötü yemek pişirdiğini sanmasını engelleyebilecek bir şey söyleme fırsatı geçmişti eline.

"Keke kadar her şey gayet iyiydi Grainne," dedi Perry. Yerinden kalkıp herkesin şarap kadehini doldurdu.

"Kahveyle birlikte yeriz diye naneli şekerlemeler de yaptım," dedi Grainne gururla. Neden kimsenin sevinmediğini ve sus pus oturduğunu anlayamadı.

Kahveden ve naneli kremayla kaplı üzümlü şekerlemelerden sonra gelen veda öpücüğünden kaçış yoktu. Miller'lar sevgilerini gösteren bir aileydi. Floz bir ara Guy yine burnuyla gözünü çıkaracak, ya da üstünü ıslatacak diye endişe etti. Juliet'in ardına gizlenerek ona el sallamakla bu işten sıyrılabileceğini umdu.

"Floz'a iyi geceler dedin mi, Guy?" diyen Perry, oğlunu ona doğru itekledi.

Tanrım, dedi Guy içinden.

Tanrım, diye düşündü Floz.

Floz kafasını kaldırırken, az sonra kafasına küt diye bir şeyin çarpacağından korkuyordu. Guy da aynı şekilde, kafasını aşağı doğru eğerken, Floz'a kesin zarar vereceğini düşünüyordu. Floz yanağını doğru dürüst ona uzatabilmek için elinden gele-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ni yaptı. Guy biraz acele etti, Floz da geç davrandı ve böylece Guy'ın dudakları Floz'unkilerin üstüne konuverdi.

Bu öpücük hem saniyelik bir şeydi, hem de adeta sonsuza dek sürmüştü. Guy, Floz'un dudaklarının yumuşaklığını ve teninden yayılan belli belirsiz çilek kokusunu hissetti. Floz onun dudaklarının ne kadar gergin olduğunu, nefesindeki hoş kahve ve viski kokusunu hissetti; Guy geri çekilirken, sedir ağacı ve mis gibi hava kokan tıraş losyonu da Floz'un burnuna çalındı. Guy sonbaharda yağmurdan sonra ormanda yapılan bir yürüyüş gibi kokuyordu.

Bir an için, odada bir tek ikisi kaldı, birleşen dudaklarından başka bir şey hissetmediler. Nick, Lacey, geçmiş, gelecek yoktu; sadece o an vardı.

Daha sonradan, her ikisi de o öpücüğü tekrar tekrar düşünecekti. Floz Guy'ın ne kadar kaçınılması gereken bir erkek olduğunu düşünse de, o anı düşünmekten alamayacaktı kendini.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk

"Floz için endişeleniyorum," dedi Juliet o gece. Koltukta Steve'in yanına kıvrılmıştı, Floz da erkenden odasına çekilmişti.

"Yorgun olabileceği, bu yüzden erken yattığı geldi mi aklına hiç?" dedi Steve Juliet'in siyah saçlarını parmağına dolayarak.

"Ama o kadar erken yattığı halde, sabahları bok gibi oluyor. Gözlerinden iyi uyumadığını anlıyorum. Hem o konuda haklısın... Floz gerçekten de kilo verdi."

Dahası da vardı. Juliet bunu yüksek sesle söylemedi, çünkü Floz'un günün ilk kadehini içmek için Juliet'in işten geri dönmesini beklemediğini söylemek biraz dedikodu gibi olacaktı. Juliet eve gelene dek, Floz çoktan bir iki kadeh içmiş oluyordu.

"Ona bir derdi olup olmadığını sordun mu?"

"Sordum tabii. Herhangi bir sorun olmadığını söylüyor, ama belli ki var."

"O senden daha içine kapanık birisi," dedi Steve. Bir çikolata alıp, Juliet'in dudaklarının arasına yerleştirdi, zira bunun Juliet'in en sevdiği çikolata olduğunu biliyordu. "Herkes bir sorunu olduğunda bunu anlatmak istemez."

"Ama bir sorunu var. Bunu biliyorum ve ne olduğunu da öğreneceğim," dedi Juliet. "Öyle ya da böyle. Neyse, bu gece seks yapacak mıyız?"

"İstersen," dedi Steve.

"Pek hevesli değil gibisin," dedi Juliet cık cık edip geri çekilerek. Ama Steve kollarını omzuna doladı ve onu kendisine çekti.

"Seninle seks yapmak çok hoşuma gider. Ama burada sana sarılmak da bana aynı derecede keyif veriyor."

"Güzel; bu meseleyi de hallettik o zaman. Biraz burada oturuz, sonra seks yaparız. Böylece, ikimiz de mutlu oluruz, tamam mı?"

O gece seks yapmaları bir bonus gibiydi, çünkü Juliet'in her zaman vaktinde başlayan regl dönemi başlamamıştı. Kafasını buna takmadı; ne de olsa bir gün gecikmişti. Henüz.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Bir

Steve iki kapılı yepyeni spor Mercedes'in etrafında dolandı. Satıcı arabanın tüm özelliklerini anlatırken ve satışı yapacağından eminken, Steve de zevkten boğazına kadar yükselen mırlamayı durduramıyordu. Bu arabayı alırsa, Chianti Parkin onu bir seks mıknatısı olarak görmeye başlayacaktı. Ama nedense, arabanın özelliklerini dinlerken aklında Chianti yoktu. Sürücü koltuğunun yanında Juliet'in oturduğunu, güneşli bir günde kumsala doğru ilerlerken saçlarının nasıl ardında havalandığını hayal ediyordu.

"Kredi almanız gerekiyor mu?" diye sordu satıcı.

"Hayır," dedi Steve. "Nakit ödeyeceğim." Uzun süredir bu an için para biriktiriyordu; galeriden tamamıyla kendisine ait olan havalı bir arabayla çıkmak süslüyordu hayallerini. Ama satıcı kendinden o kadar emindi ki, Steve fütursuzca "Tabii, satın almaya karar verirsem," dedi.

"Nasıl almazsınız?" diye güldü Bilmiş Satıcı.

"Çünkü, geçenlerde test sürüşü yaptığım bir Porsche'la ve Jaguar'la kıyaslıyorum," dedi Steve inandırıcı bir tavır takınmaya çalışarak.

"Onlar bu bebekle kıyas bile edilemez," dedi Bay Bilmiş.

"Sizinle aynı fikirde değilim. Jaguar çok rahat bir araba. İpek gibi. Dahası, dönemeçlerde yol hâkimiyeti süper."

"Evet, ama bu pahalı arabalar hakkında ne kadar..."

"Çok şey biliyorum," dedi Steve adamın lafını kesip. "On bir yaşımdan beri araba tamir ediyorum ve yeniliyorum." Dediği yalan değildi. Eskiden Cumartesi günleri bir araba tamirhane-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

si olan sersem bir adamın yanında çalışırdı. Gecenin bir yarısı tamirhaneye gelen pahalı arabalardan birçoğunun çalıntı olduğunu ve boyanıp satıldığını, ya da soygunlarda kullanıldığını anlatmadı.

Genç satıcı, arabalarla ilgili bilgilerini kıyaslamaya başladıkları takdirde, tongaya düşebileceğini hissedince üst dudağı hafifçe titredi.

"Belki de test sürüşü yapmak istersiniz," dedi. "Ya da buna benzer bir modeli çok uygun fiyata bir hafta deneyebilirsiniz, böylece bu tür bir arabanın hayatınıza katacağı kaliteyi daha iyi anlamış olursunuz."

"Harika bir fikir. Sizi arayacağım," dedi Steve. Tokalaşmak için elini uzatıp, şimdilik Bay Bilmiş'in yanından ayrılacağını gösterdi.

Salına salına arabasına doğru yürürken, yan taraftaki boş binanın üstünde bir Satılık ilanı olduğunu gördü. Guy'a söyleyeceği şey aklına gelince, hemen onu aradı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk İki

Juliet suratında şaşkın bir ifadeyle boşluğa bakıyordu. Aklında pek de hoşuna gitmeyen birkaç şey vardı. Bir kere, o gece Steve'e yemek pişirmeyi planlıyordu. Akşam yemeğiyle birlikte, ilişkilerindeki 'sadece seks' kuralını aşıp tehlikeli bir alana giriyor olabilirlerdi. Steve Feast'le bir ilişki yaşayamazdı; adam hödüğün tekiydi. Otuz senedir de öyle olduğunu düşünmüştü. Ama zihni, sürekli olarak birlikte yatakta geçirdikleri vakte gidiyor, Steve'in ne kadar şefkatli, fedakâr olduğunu düşünüyordu. Steve kadınlara Tanrı'nın bir lutfu olduğunu söylerken haklıydı doğrusu. Juliet hiçbir sevgilisiyle, hatta Roger'la bile bu kadar kısa sürede yakınlaşmamış, etkilenmemişti.

İkincisi, sürekli olarak telefonunu kontrol edip Steve'den mesaj gelmediği halde, mesaj var mı, ya da telefonu çalışıyor mu diye kontrol ederek bir Coco'ya dönüşmek üzereydi. Steve aradığında ya da mesaj yolladığında, Juliet suya bırakılan bir marul gibi canlanıyordu. Steve Feast'in numarasını ilk hızlı arama tuşuna kaydetmişti. Kontrolü biraz kaybetmeye başladığını hissetti. Kalbi onca kişinin arasında, Steve Feast için aralanmaya başlamıştı ve böyle olduğunda, her zaman kalp kırıklığı yaşama tehlikesi gündeme geliyordu.

Üçüncüsü, kahrolası regli neden başlamamıştı? Hamile olamazdı, çünkü prezervatif kullanmışlardı. Tabii, kendilerini kaybettikleri o ilk gece hariç. Korunmadan seks yapmaya başlamışlar, sonra Steve sağduyulu davranarak prezervatif takmıştı. Reglinin hamile olduğu için başlamamasının imkânsız olduğunu biliyordu, fakat 'bu ihtimali eleyebilmek' için de

kayda değer fiziksel bir kanıt da görmek istiyordu.

Öylesine derin düşüncelere dalmıştı ki, Piers Winstanley-Black'in kapıdan içeri kafasını uzattığını ve Juliet'in her zamanki gibi salına salına yürümesini beklediğini bile fark etmedi. Juliet her zamanki gibi yürümeyince, Piers'ın bu tür şeylere alışık olan her erkek gibi canı sıkıldı ve bir anda ona karşı ilgisini yitiren bu dolgun göğüslü yaratığa daha farklı bir gözle bakmaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Üç

Araba acı bir fren sesiyle evin yanında durdu. Guy Steve'in telefonundan saniyeler sonra kalkıp giyinmiş ve Maltstone'la Yukarı Hoppleton arasındaki bölgede kalan Hallow's Binası'na çılgınlar gibi araba sürmemeye çalışmıştı. *Satılık* ilanının önünde durduğunda heyecandan titriyordu. İlandan gördüğü kadarıyla, bina Stanby Emlak Şirketi tarafından satılıyordu. Tam emlak şirketinin numarasını tuşlarken, binanın kapısının açık olduğunu ve kel kafalı, kalın çerçeveli gözlüklü, tıknaz bir adamın dışarı çıktığını gördü.

Guy arabadan fırladığı gibi adamın yanına gitti. "Affedersiniz, burada mı oturuyorsunuz acaba? Bana binayla ilgili bilgi verebilir misiniz? Bir sakıncası yoksa tabii."

Adam irkildi, sonra toparlanıp "Hazır buradayken, size binayı gezdirebilirim," dedi. Ama arabayı garaj yoluna çekseniz iyi olur."

"Teşekkürler, çok sevinirim," dedi aceleyle arabasına geri dönerken. Arabayı park edip adamın yanına gitti.

"Sizi bu şekilde rahatsız ettiğim için kusura bakmayın," dedi. "Binanın satılık olduğunu daha bu sabah öğrendim."

"Uzun süredir satılık değil zaten," dedi adam elini uzatıp kendisini tanıtmaya koyularak. "Grant Taylor. Binanın sahibinin yeğeniyim. Daha doğrusu, 'merhum sahibinin' demem gerek. Teyzemi Temmuzda kaybettik; Norfolk'ta oturduğumuz için de buraya sık sık gelemiyoruz. O yüzden, gördüğünüz gibi bahçe biraz bakımsız kaldı." Bahçedeki yabani otları gösterdi.

"Her neyse, içeri gelin. Size bir fincan çay ikram edemeye-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ceğim için kusura bakmayın. Bina satılana dek elektrik kesik kalacak."

"Hiç sorun değil," dedi Guy adamın peşinden içeri girip. "Sizi yakaladığıma sevindim. Tam evi görmek için emlakçıyı arayacaktım ki sizi gördüm. Bir keresinde, çocukken büyükannemle birlikte buraya gelmiştim. Evin çok güzel olduğunu düşünmüştüm."

İçinden çok hevesli davrandığı için kendisine kızdı, ama elinde değildi.

"Artık o kadar da güzel değil," dedi Grant. "Teyzem otuz senedir evi yeniden dekore etmedi. Kahrolası bir zaman tüneline girmiş gibi oluyor insan. Zaten ekonomik kriz var, bir de ev bu haldeyken satmak zor iş doğrusu. Lütfen dilediğiniz gibi gezin."

"Benimle gelmeyecek misiniz?"

"Hayır, sorun değil. Burada yürütülecek hiçbir şey yok evlat," diye güldü Grant. Guy içinde bulunduğu odadan başladı. Böylesine eski ve kirişli bir eve göre, tavan şaşılacak derecede yüksekti. Geniş, kare biçimli bir odaydı: Guy'ın gözlerinin önüne yepyeni pencereler ve harıl harıl yanan kocaman bir şömine geldi. Sonra, mutfağa girdi ve yine hayalinde pırıl pırıl tezgâhlar ve merkezi bir masa canlandırdı. Floz'un karnı burnundaydı ve ahşap yemek masasının başına geçmiş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Uzanıp, ailesinin evinde onu kazara dudaklarından öptüğü gibi öptüğünü düşündü. Havaya yayılan çilek kokusunu bile hissedebiliyordu. Çocukların botlarıyla ve ince topuklu şık kadın ayakkabılarıyla dolu olduğunu hayal ettiği geniş bir vestiyer gördü. Diğer oda, yani ikinci oturma odası çocuklarıyla birlikte Wii Tenis oyunu oynayabileceği bir oyun odası, ya da bir çalışma odası olabilirdi.

Yukarıda iki pencereli kocaman bir banyo vardı fakat evin o anki korkunç yeşil duvarlarını değil, Floz'la birlikte duşta birbirlerini sabunladıklarını gördü. Üç yatak odasının en büyüğünde, sayvanlı geniş bir yatakta Floz'la seviştiğini gördü. Aşağı kata inmeden önce, pantolonunu çekiştirip düzeltmesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gerekti.

Evin genişletilebilecek epeyi alanı vardı: Tamamıyla yıkılması ve sıfırdan inşa edilmesi gereken eğreti bir garaj ve iki atın sığabileceği büyüklükte bir de ahır olduğunu gördü. Kısacası, Hallow's Binası'nı yaşanabilir hale getirmek için çok fazla tadilat yapılması gerekiyordu. Bu da epeyi pahalıya patlayacak gibiydi, ancak buna kesin değerdi. Guy'ın zihninde türlü türlü görüntüler beliriyordu.

"Ev için ne kadar istiyorsunuz?" diye sordu.

"Emlakçı değerinin 200,000 sterlin olduğunu söylüyor," dedi Grant. Guy'ın aniden keyfi kaçtı. "Ama bu durumdayken ve yapılması gereken onca tadilat göz önüne alınırsa, yaklaşık olarak 160,000 sterline bırakmayı düşünüyorum. Evin çabuk satılmasını istiyorum. İlgileniyor musunuz?"

Guy heyecandan kesik kesik nefes almaya başlamıştı. "Evet, hem de çok ilgileniyorum," dedi. Sağduyusu ona sesini kesmesini söylüyordu. Restoranı satın alacaksa, elinde ne para kalacaktı, ne de tadilatlara ayıracak zaman. Ama Guy Miller'ın kalbi heyecanla çarpıyordu ve o anda mantıklı düşünmesi mümkün değildi. Çok uzun süredir sessiz kalmış, kendisini riske atmamıştı. Korkaklar asla hedeflerine ulaşamazlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Dört

Juliet iş yerindeki tuvalette hamilelik testini yapmış, sonucunu bekliyordu. Hamile olması mümkün değildi. Steve'in prezervatifsiz aleti içinde sadece birkaç saniye kalmıştı. *Peki, ya hamileysen?* Juliet beklerken, ya testin sonucu pozitif çıkarsa diye düşündü. Orchards'daki o kürtaj karşıtı pisliğin yanına geri dönmüş gibi hissetti. *Ne yaparsın? Gerçekten de bilmiyorum! Bilmiyor musun? Kendi kanından, etinden olanı öldürüp öldürmeyeceğini bilmiyor musun yani?* Juliet gerçekten de o durumda olma ihtimaliyle karşı karşıya olduğunda, ASLA kürtaj olmayacağını biliyordu. Ama çılgınca bir durumdu. O, Juliet Miller hamile miydi? O güne dek hiç çocuk sahibi olmayı düşünmemişti. Roger ancak Herold kadar babalık içgüdülerine sahipti ve Juliet çocuk sahibi olup da hayatının kısıtlanmasını istemeyecek kadar özgürlüğüne düşkündü.

Steve'e hamile olduğunu söylese, onun çılgınlar gibi sevineceği hissine kapıldı. Steve zaten kendisi kocaman bir çocuk gibiydi. Onun odada çocuğuyla birlikte koşuşturup Süpermen kılığına girdiğini ve ona güreş hareketleri öğrettiğini gözlerinin önüne getirebiliyordu.

Juliet hayatında ilk kez yeniden evlenmeyi, bir kocasının olmasını ve annesiyle babasının torunlarının üstüne titrediğini düşündü. Kucağında minik bir oğlanı taşıdığını ya da minik bir kızın elinden tuttuğunu hayal etti. Sonra, ergen kızının kalbini kıran sivilceli sersem çocuğa haddini bildirdiğini düşündü.

Juliet'in saatinin alarmı çaldı: Bekleme süresi bitmişti. Test çubuğuna baktı. Sonuç negatifti. Hayatında hiç o kadar derin bir oh çekmemişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kırk Beş

Kiraz dudak,

Bu sabah kendimi daha az uyuşmuş ve peltek hissediyorum. Bana kendini iyi hissettiğini, hayatın güzel olduğunu ve geleceğin umut ve macera vaat ettiğini söyle. Umudun ve hayallerin olduğunu, doğan güneşin sana neşe verdiğini, bir gülücüğün içini ısıttığını söyle. Senden en çok bunları duymayı isterim. Şükrettiğinde, bunun her şeyin önüne geçtiğini, sevdiklerinin hayatını aydınlattığını söyle bana. Hayatı keyifli ve sonsuz kılan şeyler bunlar. Varlığın benim için bir lütuf ve tek dileğim, uzun ve mutlu bir geleceğin olması.

Nick.

Floz bu mesajı Nick'ten tam on üç gün boyunca haber almadıktan sonra almıştı. Neşe seviyesi bir anda tavana fırlamıştı.

Juliet'in yanında, özellikle de Juliet ona Steve'in evde sık sık kalmasından rahatsız olup olmadığını sorduğundan beri neşeli davranmaya çalışıyordu.

"Son zamanlarda canın o kadar sıkkın gözüküyor ki acaba neden bu olabilir mi diye düşündük," demişti Juliet.

"Ay, hayır, sakın öyle düşünme," dedi Floz arkadaşlarının canını sıktığı için üzülerek. İsteyeceği son şey, Juliet'le Steve'in arasındaki romantik ilişkiyi bozmaktı.

"Şu senin eski sevgiline ne oldu?" diye sordu Juliet. "Onunla hala haberleşiyor musunuz?"

"Evet, haberleşiyoruz," dedi Floz yavaşça. Gülümseyerek yanıt verdikten sonra da konuyu kapattı. O *eski* sevgili hakkında sorulan soruları yanıtlamak istemediği belliydi. "Bir çift olduğunuza çok seviniyorum. Steve çok iyi birisi."

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Biz bir çift değiliz," dedi Juliet kararlılıkla. "İlişkimiz seks üstüne kurulu. O kadar."

"Tamam, sana inanıyorum," diyip gülümsedi Floz. "İlişkiniz her ne üstüne dayalıysa da ikiniz de mutlu gözüküyorsunuz, ben de sizin için mutluyum. Tabii ki burada kalması beni rahat etmiyor."

Gerçekten de rahatsız olmuyordu, doğruyu söylemişti. Keşke onun da arkadaşı ve Steve gibi bir ilişkisi olsaydı diye düşündü. Nick'e tekrar yanıt yazmak, kalbinde bir kapıyı aralamış ve bir erkeğin kollarını bedenine dolamasını istemesine neden olmuştu. Tıpkı Steve'in Juliet'i sarıp sarmaladığı gibi. Steve gözlerini öylesine iri iri açarak bakıyordu ki ona, gözbebeklerinin patlama noktasına gelmediğine şaşırıyordu Juliet. Bir de son zamanlarda suratından eksik olmayan şapşal bir gülümseme vardı. Her ikisi de ne kadar itiraz ederlerse etsinler, bu 'ilişki olmayan' ilişkiye 'sadece seks' için devam etmedikleri belliydi.

Floz Nick'ten gelen mesajı tekrar okurken, hissettiği ilk sevinç yerini hayal kırıklığına bıraktı. Değişen bir şey olmamıştı, Nick hala ölüyordu. İçinde kocaman bir yaranın açıldığını ve kanamaya başladığını hissetti. Onun acı çekmesini değil, huzur bulmasını istiyordu ama ölmesini de istemiyordu. Bunu aklı almıyordu. Hayatının en büyük aşkının hiç karşılaşmadığı bir erkek olması da aklının almadığı başka bir şeydi. Her zaman mantıklı ve sağduyulu bir kadın olmuştu, ancak yine de başına böyle bir şey gelmişti. Hastalık Nick'in son nefesini aldığında, gelecekte bir başka erkekle yakınlaşsa acaba kendisini suçlu mu hissedecekti? Nick onu cennetten izleyip, kalbini başkasına verdiğine üzülecek miydi? Floz gerçek birisinin *yanında* olmasını, ona dokunmasını, öpmesini ve sevmesini o kadar çok istiyordu ki. İçi adeta Cadılar Bayramı'nda içi oyulan bal kabakları gibi bomboş kalmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Altı

Ertesi Pazar günü, sabahın erken saatlerinde, Burgerov'da geçen cehennemvari bir vardiya sonrasında, Guy kalem kâğıt ve hesap makinesi alıp dairesindeki ufak masanın başına geçmişti. Ne türlü hesap yaparsa yapsın, Hallow's Binası'nı satın alamıyordu. Ya restoranı alacaktı, ya da evi. Restorana ihtiyacı vardı, eviyse istiyordu. Bir seçim yapması bile gereksizdi ama zihni ayrı, yüreği ayrı şey düşünüyordu.

Floz Cherrydale içinde son senelerde üstünü kaplayan tozları silkeleme, dünyayı fethetme, onu etkileme ve Juliet'in sözünü ettiği 'eski sevgiliden' kurtarma isteği uyandıran bir ejderhayı harekete geçirmişti. İçinde bir ateş yanmış, yaşama isteği belirmişti. Fakat aşması gereken bir takım sorunlar vardı: Birkaç yüz bin sterlin bulmak ve hayallerinin kadınını ondan nefret etmediğine ikna etmek, o gizemli adam her kimse, onunla tekrar birlikte olma planlarını bir kenara bırakması gerektiği gibi.

Floz Nick'in yanında uzandığını gördüğü bir rüyadan gecenin bir vakti uyandı. Öylesine gerçekçi bir rüyaydı ki Nick'in elini kalçasında, yağmurun ardından bir ormanda yapılan yürüyüşü andıran kokusunu hissedebiliyordu. Bu, Guy'ın kokusuydu. Nick'in kokusunu hayal edemedi: tuz ve çam gibi kokuyor olabileceğini düşündü ama onu asla tanımayacak, parmaklarıyla suratını okşayamayacaktı. Yatakta yalnız olduğunu ve yastığındaki kokunun kendi kokusu olduğunu fark edince, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başladı.

Kâğıt mendil almak için kalktı. Çok yorgun olduğu halde, uykusunda bile dinlenemiyordu. Sessizce mutfağa gidip, kendisine kafeinsiz kahve yaptı ve içine bol miktarda brendi koydu. Bunu içtikten sonra, bir tane daha yaptı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Yedi

"Seks işi nasıl gidiyor?" diye sordu Coco ertesi sabah Juliet'i aradığında.

İyi," dedi Juliet kendinden emin bir ses tonuyla. "Eğleniyoruz işte, o kadar." Bazen Steve'in onda kaldığını, ama seks yapmadıklarını, yatağa kıvrılıp koklaşarak sohbet ettiklerini söylemedi. "Gideon nasıl? Seni görmemi engelliyor. Neye benzediğini bile unuttum. Şişko, dudağında bir piercing olan sarışın herif miydi?"

"Aman, bırak bunları. Zaten sen de bugünlerde hep Steve'le birliktesin. O yüzden sana üç şey söyleyeceğim: Bana laf etme. Gideon'a gelecek olursak, o harika." Coco 'Gökkuşağı'nın Üstünde' şarkısını söylemek üzere olan Judy Garland gibi içini çekti. "Ondan çok hoşlanıyorum Ju. Sanırım o da benden hoşlanıyor. En azından, hoşlandığını söyledi. Ama hepimiz sözcüklerin beş para etmediğini biliyoruz."

"Her erkeği aynı balçığa sıvama," dedi Juliet. "Gideon seni yarı yolda bırakmayacak kişi olabilir."

"Umarım," dedi Coco umutlu bir ses tonuyla. "Seks kısmı harika."

"Ay, lütfen ayrıntıları anlatma," dedi Juliet hemen.

"Sen anlatmazsan, ben de anlatmam." Coco bir erkekle kadının seks yaptığını düşününce ürperdiğini hissetti. "Sevgili Floz neler yapıyor?"

"Hımm, sevgili Floz. Biraz gizemli bir hali var."

"Aaa," dedi dedikoduya bayılan Coco. "Ne demek istiyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Son dönemlerde çok sessiz. İyi uyuyamadığını da biliyorum, çünkü bir şeyler içmek için tuhaf tuhaf saatlerde kalktığını duyuyorum. Cidden, Coco, hasta gibi gözüküyor."

"Ona neler olup bittiğini sordun mu?"

Juliet konuşmayı kimsenin dinlemediğinden emin olduktan sonra "O adam hakkında soru sorunca, hemen konuyu değiştirdi."

Pencereden Piers'ın siyah renkli kocaman BMW'suyla binanın önüne yanaştığını gördü. Bu araba Piers'ın minik koleksiyonunun son parçasıydı. "Biliyor musun? O adam bence eski bir sevgili falan değil, Floz'un internette konuştuğu birisi. Geceleri neden erkenden odasına çekildiği de böylelikle açıklığa kavuşmuş oluyor. Her neyse, erkenden odasına gidiyor. Saatlerce bu adama mesaj yazdığı için de sabahları berbat halde uyanıyor." Tek mantıklı açıklama buydu. Juliet tüm parçaları birleştirdiği için kendisiyle çok gurur duyuyordu.

"Ama bu hiç mantıklı değil," dedi Coco. "Sana ilişkilerini sanal dünyadan en kısa zamanda gerçek dünyaya taşıman gerektiğini Floz söylemişti. Nasıl olur da o adamla gerçek hayatta buluşmaz? Hem bu durum neden o kadar moralsiz olduğunu açıklamıyor."

"Hımm," dedi Juliet düşünceli düşünceli. Coco'nun dedikleri teorisini alt üst etmişti. Sonra başka bir bakış açısıyla yaklaştı konuya. "Hah, şuna ne dersin? Haklısın, Floz bizimle Singlebods'a katılmak istemedi ama internet randevulaşması hakkında çok şey biliyor gibiydi. Belki de bu konu hakkında o kadar olumsuz şey söyledikten sonra bir siteye üye olduğunu bize söylemeye utanmıştır. Belki de bize yapmamamızı söylediği şeylerin hepsini yapmıştır. Hepimiz insanın başkalarına verdiği tavsiyeye uymasının ne kadar zor olduğunu biliriz."

"Olabilir," dedi Coco. "Belki de moralsiz olmasının nedeni seninle Steve'in, benim de Gideon'la internette tanıştıktan sonra çok iyi anlaşmasıdır. Belki bunu denemeye karar vermiştir, ama gizli tutuyordur. Tanrım, umarım iyi birisiyle tanışmıştır."

"Ay, umarım kendisini dışlanmış hissetmiyordur. Öyle olup

olmadığını sordum, lâkin bana hayır dedi. Ya beni incitmemek için doğruyu söylemiyorsa? Neler olduğunu öğrenmeliyim, Coco. Ne yapsam?"

"Gitmem gerek Ju. Biraz düşünüp sana geri döneyim. Toptancı temsilcisi geldi de. Çok yakışıklıymış."

"Utanmaz seni! Sen kapıldın artık."

"Biliyorum," dedi Coco kıkırdayarak. "Görüşürüz tatlım."

Juliet telefonu kapatıp, hayatındaki gizemli şeyleri düşündü. Bir numaralı gizem şuydu: Neden hala regl olmamıştı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Sekiz

KD

Bugün eve geri döndüm. Hemşirem sabah korktu. Burnum feci kanamaya başlayınca beni uyandırmaya çalışan hemşire panikledi. Ödül olarak burnum yanıyor ve bir litre kadar kırmızı hücremi kaybettim. Hastanelerden nefret ediyorum. Eve gidecektim, ama hastaneden çıkana kadar beklemek zorunda kaldım

N

Floz mesajı okuduktan sonra, bir kez daha fotoğraflarından tanıdığı o iri yarı avcı adamın aradan geçen her saatle birlikte gururundan ve özgürlüğünden geriye kalan son damlalara nasıl asıldığını, ne acılar çektiğini düşündü. Artık isimlerini bile tam yazacak takati kalmamıştı.

Floz çalışma sandalyesinden kalkıp, pervazda duran kâğıt mendil kutusuna uzandı. Dışarıda tek sıra halinde sepetler taşıyan çocuklar okuldan o yöne doğru yürüyorlardı. Hasat Festivali olmalı, diye düşündü Floz. Çocuklar mahallerindeki dükkânlardan aldıkları yiyecekleri ve meyveleri kiliseye götürüyorlardı. Çocukların her biri ağaçların dallarında kalan yaprakları sallayan ve duvarlara savuran ısırıcı soğuktan korunmak için sımsıkı giyinmişti.

"*At kestanesi, at kestanesi topluyorum. En büyüğünü ve en güzelini bulmaya çalışıyorum.*" diye şarkı söylüyorlardı.

Çocukları görmek, uzun süredir ihtiyaç duyduğu rahatlamaya kavuşmasını sağladı.

Derken sevgili Lee Status arayıp onu düşüncelerinden sıyırdı ve akşama kadar göğüsler hakkında on tane espri yazıp yazamayacağını sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Dokuz

Piers Winstanley-Black, dolapta bir dosya arayan Juliet'i inceledi. Juliet dört seneyi aşkın bir süredir onunla çalıştığı halde, onu *gerçek* anlamda daha yeni yeni görmeye başlamıştı. Juliet, değnek gibi ince, sarışın, büyük göğüslü ve kişiliği zerre kadar önemli olmayan kadınlardan hoşlanan Piers'ın her zamanki tipi değildi. Bu özelliklere sahip kadınlardan sıkılmaya başlamıştı. Onları kovalamak da heyecan vermiyordu, çünkü bu kadınlar Roleks saatine ya da pahalı arabalarına bakar bakmaz, iç çamaşırlarını hemen çıkarmaya başlıyorlardı. Restoranlara götürdüğü güzel kupalarla artık uzun süre gurur duymuyordu. Puccini'nin bir makarna türü olduğunu sanan bir kadınla yemeğe çıkmak da eskisi kadar eğlenceli değildi.

Juliet'i potansiyel bir partner olarak neden düşünmediğine bir anlam veremedi. Juliet her şeye sahipti: Toprak Ana gibi bir vücut, harika göğüsler, uzun ve biçimli bacaklar, gür ve parlak siyah saçlar, dolgun kırmızı dudaklar, parıltılı ve çekik gri renkli gözler. Güzel giyinirdi, her yanından cinsel güven akardı ve ön dişlerinin arasındaki hafif aralık yüzünden en küstah gülümsemeye sahipti. Ayrıca, parlak, zeki ve profesyoneldi. Ancak son sıralarda, ona karşı ilgisiz davranıyordu ve Piers onu bir kez daha kendisine hayran bırakmak ve kendisini yeni patronu olarak ona ilk tanıttığı zamanki gibi hayranlık dolu bakışlarını görmek istiyordu.

Ofiste kimsecikler yoktu. Daphne'yle Amanda'nın yemeğe çıkmasını özellikle beklemiş, yukarıda masasının üstünde olduğunu bildiği bir dosyayı istemek için aşağı inmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şey, Juliet," diye seslendi. Juliet yanıt vermeyince, biraz daha heyecanlandı. "Juliet?"

"Ha, pardon, efendim?" dedi Juliet gülümseyerek. Ama bu bir personel gülümsemesiydi, *her zamanki* Juliet gülümsemesi değildi.

"Düşünüyordum da, perşembe gecesi işin var mı?"

"Perşembe mi?" Tanrım, umarım işten geç çıkmasını istemez, diye düşündü. Steve'e heyecanla söz ettiği yeni aksiyon filmini gidip izlemeyi teklif etmeyi düşünüyordu. "Emin değilim."

Zoru oynuyordu demek. Vay canına. Juliet'i elde etmeliydi.

"Benimle yemeğe çıkar mısın diye soracaktım." Lanet olsun. İşte, Juliet bunu duyacağını hiç tahmin etmemişti. Akşam yemeği. Hem de Piers Winstanley-Black'le. Onu Uyuyan Güzel'in Yakışıklı Prens'i beklediğinden daha fazla beklemişti.

"Harika olur," dedi. Piers bu soruyu sorsa ne yapardı diye hayal ettiği gibi "Evetttt," diye bağırıp odada koşmak yerine gayet kendinden emin, sakin ve aklı başında bir ses tonuyla yanıt verdi.

"Huddersfield yakınlarındaki yeni bir restorana gidebileceğimizi düşündüm. İsmi Dört Ağaç."

"Dört Ağaç!" Juliet sesinin titrememesine gayret ediyordu. Dört ağaç pahalı ve havalı bir yerdi ve orada bir tanıdığınız yoksa, bir masa ayırtmak haftalar, hatta aylar alabiliyordu. Restoranın şefi, Gordon Ramsey'yi sıradan bir hizmetçi gibi gösteren İspanyol süper şef Raul Cruz tarafından yetiştirilmişti.

"Şoförüm seni evden alır, sonra birer kadeh şarap içebiliriz," dedi Piers. "Seninle yemeğe çıkmak hoşuma gidecek Juliet."

"Evet, çok güzel olur," dedi Juliet dikkatini bir kez daha dosyaya vererek. Piers'la ilk tanıştığında kafasında bacak arasında hissettiği patlamanın neden o anda da gerçekleşmediğini, hayallerini süsleyen adamla yemeğe çıkacak olmanın neden eskisi gibi heyecan vermediğini düşündü.

"Şok geçiriyorsun da ondan," dedi Coco telefonda daha son-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

radan. "Bunun asla gerçekleşmeyeceğini sanıyordun ve beynin gerçekleştiğini idrak edemiyor."

"Ben... Piers Winstanley-Black'le yemeğe çıkıyorum! Juliet Winstanley-Black. Bayan Winstanley-Black."

"Bir de benim hemen heyecana kapıldığımı söylersin," dedi Coco. "Neyse, beni dinle. Sana bir şey söylemek için aradım. Bil bakalım bana kim mesaj attı?"

"Papa mı? *Coronation Street*'teki Deidra mı? Ne bileyim, şaşırt beni."

"Darren," dedi Coco keyifle.

"Darren mı? Şu sırra kadem basan Darren mı?"

"Evet!"

"Eee, ne demiş?"

"Selam, nasılsın? Seni özledim."

"Ama lanet telefonu eline alıp arayacak kadar özlememiş herhalde. Umarım gidip kendisini becermesini söylemişsindir."

"Hayır," dedi Coco gülümseyerek. "Ben de ona yanıt vermiyorum ve onu görmezden geliyorum."

"Aferin sana," dedi Juliet hayretle. "Gücü eline al ve o serseme fırsat verme."

"Bunu yapabilmek Gideon hayatımda olduğu için şaşılacak derecede kolay," dedi Coco memnuniyetle içini çekerek. "Dün gece bana çikolatayla şampanya aldı. Bir de baştan sona izlediğimiz *Hatırlanması Gereken Bir İlişki*'nin DVD'sini getirdi. Harika bir geceydi. Neyse, benden bu kadar. Sen ne durumdasın? Büyük randevuya ne giyeceksin? Siyah renkli ve şık bir şey mi? Seninle yarın giysi alış verişine geleyim mi?"

"Evet, lütfen," diye yalvardı Juliet. Sandalyesinde biraz öne kayınca, pantolonun arka cebindeki telefonunun hızlı arama tuşuna basmayı başardı. En sonunda, Coco'yu onu deli eden hızlı arama tuşundan çıkarmış, artık '1' numaralı tuşta Steve'in numarası vardı. Telefonu çalan Steve Juliet'in onu yanlışlıkla aradığını hemen anladı, çünkü konuşmanın yarısını anladığı kadarıyla Juliet sabit bir telefonda konuşuyordu.

"Steve'e söyledin mi?" diye sordu Coco.

"Henüz söylemedim. Zaten anlaşmamız ben Piers'ı ya da o Lambrini'yi elde edene dek sürecekti. Perşembe akşamı Piers'la yemeğe çıkmadan önce ona söylemem gerekecek tabii."

"Evet," dedi Coco. "Patronla çıkacaksan, ilişkinizin bitmesi gerekecek."

"Zaten Steve'le çıkıyor sayılmazdık; her şey seksten ibaretti. O da ben de bunu biliyoruz" dedi Juliet. "Steve Feast gibi birisine ciddi bir gözle bakamam ben yahu. O tam bir dangalak."

"Biraz acımasız olmuyor musun?" dedi Coco. "Steve'in hiç de dediğin kadar kötü birisi olduğunu düşünmemişimdir. Erkek kardeşin bir arkadaşa ihtiyaç duyduğunda, Steve'in yaptıklarını unutma."

Juliet Coco'ya itiraf etmedi ama Steve hakkında söylediklerinin acımasızca olduğunu o da biliyordu. Nedense Steve'in iyi birisi olduğu kabullenemiyordu ve bunun nedenini de anlayamıyordu.

Steve cep telefonunu kapattı. Göğsünden bedeninin her yanına keskin bir acı yayıldı. Az önce duyduklarının onu neden böyle etkilediğini anlamamıştı. Juliet'in onun hakkında öyle düşündüğünü zaten biliyordu ve daha ilk günden, ilişkilerinin 'sadece seks' üstüne kurulacağını ve geçici olacağı kuralını belirlemişlerdi. Juliet'in konuşmasına kulak misafiri olarak yeni bir şey öğrenmemişti.

Belki de Mercedes'i test sürüşüne götürmenin ve ciddi bir hamleyle ve pahalı bir arabayla Chianti Parkin'i etkileme vakti gelmişti. Kahrolası Juliet Miller'ı da unutma vakti gelmiş olabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli

Juliet Steve'den çok işi olduğu için o gece gelemeyeceğini söyleyen kısa mesajı aldığında, hayal kırıklığı hissetmediğine inandırmaya çalıştı kendini. 'Sadece seks' anlaşması yaptıkları üç haftadan beri, onu her gün görmüş ve ilişkilerinin bu şekilde devam edeceğini düşünmüştü. Fakat öyle olmayacağını anlayınca, onu unutmak ve asıl ödüle odaklanmak için bir mazereti olacağını düşündü. Piers Winstanley-Black'in neden aniden onunla ilgilenmeye başladığını, kendisi onunla ilgilenmemeye başladı diye mi öyle yaptığını merak etti. Darren da Coco'nun onu aramadığını anlayınca, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp ona koşmuştu. "Onlara kötü davran, ilgilerini ayakta tut" deyimi boşa değildi. Ama tüm bunlar bir oyundu. Mutlu bir yuva kurmak ve insanı alt üst eden ilişkileri geride bırakmak da buna bağlıydı.

Piers öğleden sonra ona kahve getirerek, arkasından öpücük yollayan Daphne'yle Amanda'yı fena halde şaşırtmıştı. Gün boyunca Juliet'in çalışma alanında dolanmış, ufak iltifatlar etmiş ve senelerce onu görmezden gelmesini telafi etmişti. Her şey muhteşemdi.

Juliet Floz'ı arayıp, yaklaşan randevusunu kutlamak için Coco'yla birlikte evde Çin yemeği yemek isteyip istemeyeceğini sordu. Çin Seddi, sipariş teslimatı dâhil olmak üzere, on sterline dört kişilik yemek getiriyordu. Sonra, az kalsın Steve'i arayıp o geceki önemli işi ne olabilir diye sormayı düşünürken, aramaktan vazgeçti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dört kişilik yemek yedikten sonra, karnımız *tıka basa* dolacak," dedi Coco. İncecik, kıçına kadar inen bir blucin ve çok pahalı bir tişört giymiş bir Siyam kedisi gibi koltuğa uzandı.

"Hayır, tıka basa doymayacağız. Dört kişilik yemek geleceği için Guy'ı da çağırdım," dedi Juliet.

"Guy'ı mı çağırdın?" dedi Floz. *Harika.* Acaba Guy onu öpmeye kalkışır mı, dudakları suratının neresine konar diye düşünmeye başladı. Sonra, neden bunu düşünüyorum diye düşündü ve bunu kafasından atmaya çalıştı.

"Dünya yakışıklısı Piers Winstanley-Black'le randevumun şerefine," diyen Juliet beyaz Zinfandel'le dolu kadehini havaya kaldırdı.

"Steve'e söyledin mi?" diye sordu Floz.

"Hayır." Juliet sesindeki sıkıntıyı gizleyemiyordu. "Bu gece geldiğinde söyleyecektim, ama mesaj atıp işi olduğunu yazmış."

Steve uygun fiyata bir haftalığına denemek için kiraladığı neredeyse yepyeni Mercedes'i Küçük Derek'in spor salonunun dışına park etti. Biraz ağırlık çalışarak, Juliet'i ve Piers Winstanley-Black'i aklından atmayı planlıyorsa da bu fikir pek de işe yaramamış gibiydi, çünkü ikisini şık bir masada oturmuş, birbirlerine gülümserken canlandırıyordu zihninde.

Ama en azından bir konuda şansı yaver gitmek üzereydi, zira arabanın kapısını açtığında Chianti'nin şık ve ufak Spitfire'ı köşeyi döndü ve tam arkasına park etti. Dikiz aynasından Chianti'nin vay canına der gibi dudaklarını oynattığını gördü. Tam isabet. İyi zamanlama diye buna derlerdi.

"Selam Chianti," dedi Steve. Chianti'nin arabadan dışarı sarkıttığı incecik bacaklarına baktı. "Nasılsın?"

"Selam Steve," dedi Chianti. İlk kez ismini onunla ilgileniyormuş gibi söylemişti. "Yeni araban mı?"

"Evet," dedi Steve genellikle aynanın önünde bugüne sakladığı sakin tavrı takınarak. "Yeni aldım."

Chianti onu incelemeye koyuldu. Steve'in her zaman müthiş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir vücudu olduğunu, çok da yakışıklı olduğunu düşünürdü, ama bu tür bir araba satın alabilecek bir erkek olarak hiç değerlendirmemişti onu. Steve Feast bir anda gözünde önem kazandı. Ufukta ilgisini çeken başka bir şey de yoktu.

Uzun, manikürlü tırnaklarıyla arabanın kaportasını okşayarak "Rahat mı?" diye sordu.

"Çok," diye yanıt verdi Steve.

"Peki, Cuma gecesi beni nereye götüreceksin?" dedi Chianti uzun sarı saçlarını baştan çıkarıcı bir tavırla savurup dudağını ısırarak.

"Seni Cuma ge-gecesi... Cuma mı?" Vay canına, dedi Steve içinden. Bu iş düşündüğünden de kolay olmuştu. "Şey, Batan Güneş'te Tayland yemeği yemeye ne dersin? Güzel bir yerdir."

"Tamam, saat yedide burada buluşuruz."

"Tamam, anlaştık," dedi Steve. İçinde kopan fırtınayı hiç çaktırmadı. Tanrım!

"Salona girecek misin?" dedi Chianti.

"Şimdi çıktım. Bugünkü ağırlık çalışmamı az önce bitirdim." Kocaman bir kol kasını ona gösterince, Chianti'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Steve'i hayatında ilk kez görüyor gibiydi. Gözbebekleri irileşmiş, kapkara olmuştu ve gördüğü şeyi beğenmiş gibiydi. "O zaman, cuma görüşürüz."

"Hoşça kal Steve," dedi Chianti yarasa kanatlarını andıran uzun kirpiklerini kırpıştırarak. Salına salına spor salonuna girdi ve kapıyı ardından kapattığında, Steve zafer kazanmış gibi yumruklarını sıktı. Chianti Parkin'in arabasında, yanı başında olması ihtimali Juliet'i düşünmemesini sağlayacaktı. Juliet onu arayıp perşembe gecesi Piers Winstanley-Black'le olan randevusunu anlatmadan önce, 'sadece seks' anlaşmalarının sona erdiğini söylemeliydi. Bunun yaratacağı hazzın göğsünde hissettiği o ağır hissi dindireceğini umdu.

Juliet Çin restoranından gelen menüye bakıyor, midesinin neden hem açlıktan guruldadığını hem de bulandığını merak ediyordu. Her zaman sipariş ettiği 'çıtır çıtır acı dana eti' bile

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ağzını sulandırmamıştı.

"Perşembe gecesi için heyecanlanıyorsun herhalde," dedi Coco.

"Ben asla randevular için heyecanlanmam," dedi Juliet. "Bunu sen de gayet iyi biliyorsun." Şarap kadehine şöyle bir göz attı. Canı şarap içmek de istemiyordu.

"Neden Gideon'ı da getirmedin?" dedi Floz. "Onunla tanışmayı iple çekiyorum. Çok tatlı birisi olduğuna eminim."

"Öyle birisi yok," dedi Juliet gülerek. "Gideon, Coco'nun bastırılmış cinsel hayal gücünün bir ürünü."

"Sen öyle san," dedi Coco hışımla. "Bir ofise bir bilgisayar sistemi kurmak için bütün gece çalışacak, böylece gündüz işinden geri kalmayacak. Çok çalışkan bir adam. Bu da benim için bir ilk. Genellikle tembeller beni bulur."

"Bütün gece çalışacağına inandın mı yani?" dedi Juliet onu kızdırmaya çalışarak.

"Evet, inandım yaramaz!" Coco Juliet'in koluna vurdu. "Geçmişte üzüldüğümü bildiği için, içim rahat olsun diye beni sık sık arıyor. Çok sabırlı ve iyi birisi."

"Sanırım, tanıştığımızda onu çok seveceğim," dedi Juliet göz kırparak.

"Gördün mü? İnternetteki herkes çatlak değil." Coco gözünün ucuyla Floz tepki verecek mi diye ona baktı. Floz istifini bile bozmamıştı. Yoksa bozmuş muydu? Gözlerini menüden ayırmaması, Coco'nun dediklerini duymamış gibi yapması da bir tepki olarak kabul edilebilirdi.

Derken, kapı zili çaldı ve Floz irkildi. Guy gelir gelmez Floz huzursuz olmuştu. Juliet kapı açmak için düğmeye bastı; Guy'ın ne kadar çabuk yukarı çıktığına bakılırsa, basamakları ikişer üçer çıkmış olmalıydı. Benim için uçarak gelmedi ya, diye düşündü Floz.

Guy bir blucin ve omuzlarını kocaman gösteren solgun pembe renkli bir tişört giymişti. Floz, keşke Guy'ın geleceğini daha önceden bilseydi diye düşündü. Üstündeki rahat taytla ve çilek desenli bol tişörtüyle kendisini paçoz gibi hissediyordu ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üstünü değiştirecek olsa, Juliet şüphelenebilirdi. Juliet Hercule Poirot'yu bile beceriksiz bir dedektif gibi gösterecek kadar zekiydi.

"Selam hayatım," diye seslenen Coco ona eliyle öpücükler yolladı.

"Selam, Coco, Floz," diye utangaç bir tavırla el salladı Guy. İyi, dedi Floz içinden. Demek kimseyi öpmeye yeltenmeyecekti. Guy Juliet'e bir şey derken, Floz'un bakışları Guy'ın dudaklarına kaydı. Guy onu kazara öptüğünde, dudakları yumuşacıktı, nefesi de belli belirsiz kahve ve viski kokuyordu. *Tanrım, kendine gel, Floz.* Duyguları gerçekten de karman çormandı. Nick'le Guy'ın bir olduğu o rüyanın suçuydu her şey. Beyni onları birbirinden ayırmalıydı, hem de hemen.

"Sanırım biraz üşüttüm," dedi Juliet suratını buruşturup alnında biriken terleri silerken.

"Bir okula falan gittin mi son sıralarda?" diye sordu Coco. "Bir salgın varsa, etkilenmiş olabilirsin."

"Ben hep okulları ziyaret ederim zaten Coco. Vazgeçmem gereken bir alışkanlık."

Coco biraz düşünüp gülmeye başladı. "Evet, haklısın. Seni bir okulun yanında bile düşünemiyorum."

"Hazır okul konusu açılmışken, güleceksiniz ama bu hafta bir hamilelik testi yaptım," dedi Juliet. Doğal olarak, Coco, Floz ve Guy şaşkınlıktan neredeyse bayılacaklardı. Juliet soru yağmuruna yakalanmadan önce, elini havaya kaldırdı. "Merak etmeyin. Sonuç negatifti, o yüzden kimsenin Steve'e bir şey söylemesine gerek yok. Ama hala regl olamadım."

"Menopoz olabilir mi?" dedi Coco.

"Saçmalama," dedi Juliet. "Endişelenmiyorum. Göğüslerim çok şiştiğine göre, her an regl olabilirim."

Floz suratının kızardığını hissetti. Guy oradayken göğüslerden ve regl döneminde söz etmek ona yanlış gelmişti. Gerçi Guy bunu sorun etmiş gibi de gözükmüyordu; buna alışmış olmalıydı. Feminen tarafıyla iletişimde olan bir Heathcliff miydi? Yok, kesinlikle değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama konuşmadan Coco da hoşlanmamıştı. "Ay, lüüüütfennn," dedi. Elleriyle kulaklarını kapattı. "Menüden bir şeyler seçin de sipariş verelim. Açlıktan ölüyorum ama regl döneminden falan bahsedince iştahım kaçabilir."

"Senin de regl döneminin geciktiği olur mu, Floz?" diye sordu Juliet onu duymazdan gelerek. Floz yutkundu. "Heyecandan ya da stresten olabilir," dedi bakışlarını yine menüye çevirerek. "Belki kafana takmazsan... Başlar."

"Tamam," dedi Juliet. "Denerim. Herkeste menü var mı? Güzel, haydi sipariş verelim."

Yemekler yirmi dakika sonra, Coco tam Darren'ın nasıl birkaç kez onu affetmesi için mesaj yolladığıyla ve ikinci bir şans istediğiyle ilgili ayrıntıları anlatırken geldi. Trajik bir öyküydü ama Coco öylesine abartılı el kol hareketleriyle anlatıyordu ki herkes kahkahalarla gülmeye başladı. Ayrıca, Coco Gideon'la birlikte çok mutluydu ve Darren'ın onu ittiği karanlıktan sıyrılmayı başarmıştı. Guy bir süre arkasına yaslanıp, Coco'nun ilgi odağı olmasına izin verdi. En azından, bu şekilde Floz'un yanında ağzını açıp her şeyi berbat etmekten kurtulabilirdi. Sessiz kalarak sıkıcıymış gibi görünme riskine de girmiş oluyordu ama onu kendisinden daha fazla uzaklaştırmasından iyiydi.

Juliet de onların keyfini kaçırmamak için, zorla da olsa biraz yemek yedi ama midesi hala bir tuhaftı.

"Sizin neyiniz var kızlar?" dedi Coco. "İkinizin tabağındakiler de neredeyse olduğu gibi duruyor. Yanakların içine çökmüş Floz. Kilo vermeye devam ediyorsun, değil mi? Yemin ederim ki sol göğsüm senden daha ağırdır şu anda. Haydi, biraz pilav ye. Bu bir emirdir."

Floz, Guy'ın da dikkatle onu süzdüğünü fark edip "Açıkçası, şu anda patlamak üzereyim," dedi.

"Her şey yolunda mı, tatlım?" diye sordu Coco. Birazcık tatlı dille belki Floz ona derdini anlatır diye umuyordu.

"İyiyim Coco."

"Çok çalışmıyorsun, değil mi? Biraz yorgun gözüküyorsun. Öyle değil mi, Guy?" Dediklerini onaylasın diye Guy'a baktı.

Guy bir şey demeye korkuyordu, çünkü Floz yanındayken ağzından hep yanlış şeyler çıkıyordu. Bir şey demek yerine başını salladı ama bu da yanlış bir laf etmek kadar yanlış bir davranıştı.

"Öyle mi?" dedi Floz yutkunarak. Oysa o gece makyajını iyi yapıp, gözlerinin altındaki halkaları kapattığını sanıyordu. Belli ki becerememişti.

"Senin iyi bir masaja ihtiyacın var. Ne zaman strese kapılsam, masaj yaptırmaya giderim," dedi Coco.

"Guy bir ara bir masaj kursuna gitmişti," dedi Juliet.

"Aslında, hızlandırılmış bir spor fizik tedavi kursuydu," dedi Guy. Konuşmanın aldığı yön onu korkutmaya başlamıştı.

"Evet, ama masaj yapmayı da öğrenmiştin," dedi Juliet. "Neden..."

"İyiyim!" diye bağıran Floz ayağa fırladı. Guy Miller'ın ellerini boynunda hissetmek istemiyordu. Guy ona masaj yapmak yerine boğabilirdi.

"İyi uyuyabiliyor musun?" diye sordu Coco.

Ateşe körükle gidiyor, diye düşündü Juliet ona ters bir bakış fırlatarak. Coco'nun davranışları bazen onu bile solda sıfır bırakıyordu.

"Evet," dedi Floz başını sallayarak. "Gayet iyi uyuyorum." Herkesin dikkatle ona baktığını hissetti.

"Bütün gece mi?" dedi Coco.

"Tanrı aşkına," diye parladı Juliet. "MI5 tarafından işe mi alındın nedir?"

"Sadece arkadaşım için endişelenmiyorum," dedi Coco. "Umarım erkeklerle ilgili bir sorun değildir. Juliet eski bir sevgilinin tekrar ortaya çıktığını söyledi."

Juliet masanın altından Coco'nun ayağına bir tekme savurdu.

"Senin hakkında dedikodu falan yapmıyorduk," dedi Coco hemen. "Ju bunu bana söyledi çünkü... Şey, o bana her şeyi söyler."

Floz'un yanakları pembenin her tonunu yansıtarak koyulaş-

tı ve en sonunda kıpkırmızı oldu. Öyle bir hızla ayağa fırlamıştı ki bir an için başının döndüğünü hissetti. "Kahve isteyen var mı?" diye sordu nefesi kesilmiş bir halde.

"Sana yardım edeyim mi?" dedi Guy.

"Hayır, teşekkürler." Floz'un sesi gayet soğuk ve kendini savunur gibi çıkmıştı. "Suyu tek başıma da ısıtabilirim."

Floz mutfağa girdikten sonra, Juliet "Aferin Coco," diye fısıldadı. Bir fındığı resmen çekiçle kırdın yani."

"Yanlış oldu, değil mi?" diye içini çekti Coco elleriyle suratını yelpazeleyerek. "Şimdi benden nefret eder mi acaba?"

"Nefret edebileceğini sanmam," dedi Guy istemeden yüksek sesle. Floz onu mutfaktan duydu ama Guy'ın tam olarak ne dediğini anlamadı. Guy neyi yapamayacağını düşünüyordu? İyi uyumak mı? Bir kişilik pilavı yemek mi? Onu sevecek birisini bulmak mı? Floz onun sonuncu ihtimalden söz ettiğine emindi. Keşke 'eski sevgilinin' geri döndüğüyle ilgili bir yalan söylememiş olsaydı. Belli ki Juliet ağzından çok fazla şey kaçırmıştı. Demek hepsi arkasından dedikodu yapıyor, aşk hayatının nasıl gittiğini konuşuyor, neden şu 'eski sevgiliyle' hiç buluşmadığını merak ediyorlardı. Bunu tıpkı Gideon'la dalga geçtikleri gibi yapıyor olabilirlerdi.

Neşeyle ve cesur bir biçimde gülümsemeye çalışıp, kahveleri Grainne'in sosundan da ağır bir ortamın bulunduğu salona götürdü. Coco Floz'u incittiğinden endişe ediyor, Guy Floz'un gözüne girme şansını bir kez daha mahvettiğini bildiği için yer yarılsa da içine girse diye düşünüyor, Juliet odasına çekilip uyumak istiyordu.

Juliet sabahın erken saatlerinde, şiddetli bir mide bulantısıyla uyandı. Banyoya giderken, Floz'un kapısının altından cılız bir ışık geldiğini gördü. Parmak uçlarında odaya yürüyüp kulağını kapıya dayadı. Floz kesinlikle uyanıktı ve klavyede bir şeyler yazıyordu.

"Floz, uyanık mısın?" diye seslenip, hafifçe kapıyı tıklattı.

Floz ağladığı belli olmasın diye öksürerek "Biraz çalışıyo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rum," diye seslendi.

"Kahve içer misin?"

"Yok, sağ ol. Ben de tam yorulduğum için bilgisayarımı kapatıyordum. İyi geceler Ju."

Juliet'in eli kapı kolunda kalakaldı. Kapıyı açtığı takdirde, Floz'u ağlarken yakalayacağını biliyordu. Ama Floz özellikle yalnız kalmak istiyorsa, onu bu şekilde zor duruma düşürmek de gaddarlık olurdu. Sorunu her neyse, Floz her an patlamaya hazır hassas bir ruh hali içindeydi ve yorgundu.

"İyi geceler o zaman Floz. İyi uykular."

Floz yazıcısını kapattı. Nick'e yolladığı ve ondan aldığı tüm e-postaları tek bir yerde toplayıp, yazı tarzını değiştiriyordu; böylece, hepsini e-posta olarak saklamak yerine fildişi renkli kuşe kâğıda basıp, gerçek birer mektup gibi saklayabilecekti. Bunların bir hafıza diskinde değil, kurdeleye sarılmış, güzel bir kutuda muhafaza edilmesi gerekiyordu.

Yorgunluktan bitap düşmüştü, fakat doğru dürüst uyuyamayacağını da biliyordu. Şifonyerinin çekmecesinden yarım şişe brendi çıkarıp, şişeyi ağzına dikti ve uzun bir yudum aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli Bir

Juliet sabah kendisini daha iyi hissediyordu, ama Steve'den bir mesaj daha alınca, keyfi yine kaçtı.

Bil bakalım ne oldu? Cuma gecesi Chianti'yle çıkıyorum. Şu sıralar görüşemediğimiz için üzgünüm, geceleri de çalışıyorum.

Juliet fena halde öfkelendiğini, öfkenin her yanını sardığını hissetti. Ona yanıt vermek için mesaj kutucuğunu açtı ve yazmaya koyuldu.

Sorun değil, ben de seninle görüşemeyecek kadar yoğundum. Perşembe gecesi Piers WB'le Dört Ağaç'a yemeğe gidiyorum. Randevunda bol şanslar. Bu sefer, mesajın sonuna öpücükler koymadı.

Mesajı yollarken, gözlerinden yaşlar aktığına inanamadı. Aklının ve duygularının karmakarışık olduğunu hissediyordu.

Juliet sakin bir tavırla "Steve bu hafta benimle görüşemeyecekmiş," dedi Next mağazasında Coco'yla birlikte elbise ararken. "Çalışıyormuş ve Cuma gecesi Chianti'yle çıkacakmış."

"Eh, ne tesadüf ama değil mi?" dedi Coco. Siyah bir elbiseyle parlak kırmızı renkli bir elbiseyi Juliet'in üstüne tutarak beğenmiş gibi oooo dedi.

"Her ikiniz de hayallerinizi süsleyen kişilerle görüşeceksiniz."

Juliet kırmızı renkli elbiseyi Coco'nun elinden hışımla alıp soyunma odasına yöneldi. "Chianti Parkin'de ne buluyor, anlamadım gitti," dedi. "O kız sığ, plastik bir Barbi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kıskanmadın, değil mi?" dedi Coco sırıtarak.

"Chianti'yi mi?"

"Steve'in Chianti'yle çıkacak olmasını."

"Bana bir iyilik yap," dedi Juliet gösterişli kırmızı elbiseyle soyunma kabinine girerken. "Steve Feast bir hödük. Eskiden beri öyle demez miydim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli İki

Guy, Igor'u ya da Stanislav'ı gırtlaklamadan ofisine daldı ve mutfağın kapısını kapattı. Her iki adam da akşamdan kalma olduğu için, çalışacak durumda değildi. Bu da yetmezmiş gibi, suratlarındaki yara berelere bakılacak olursa ya birbirleriyle ya da başka birileriyle kavga etmişlerdi. Restoranda yirmi beş kişilik bir iş yemeği varken, garsonlar tam da kavga edecek günü bulmuşlardı.

Masasının başına çöküp, başını ellerinin arasına aldı. Tam olarak neyi devralmıştı böyle? Geri zekâlı personeli olan harap bir restoranı mı? Bu çöplüğü özel bir yere dönüştürmeye yetecek enerjisi olup olmadığını bilmiyordu. Elde edemeyeceği diğer iki hayalin yanına, şimdi bir de bu eklenmişti: Hallow's Binası ve Floz.

Kapı hafifçe çalındı.

"Girin," diye seslendi Guy. Gözü morarmış birisi gelmemiştir diye umuyordu, çünkü diğer gözünü de morartabilirdi.

"Selam," dedi neşeli bir ses. Gina kapıyı incecik kalçalarıyla açtı, çünkü bir elinde bir fincan, diğerinde de bir sürü mektup vardı.

"Kahveye ihtiyacın olabilir diye düşündüm," dedi masmavi gözlerini iri iri açarak. Üstünden dumanlar tüten kahveyi önüne koydu.

"Teşekkürler Gina," dedi Guy. Nihayet, restoranda güvenebileceği birisi çıkmıştı karşısına.

"Ajansı aradım; buraya birkaç garson kız yollayacaklar. Igor bizimle birlikte arka tarafta çalışabilir. Stanislav'ı eve yollamak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zorunda kaldım. Arka basamaklara kustu."

"Teşekkürler Gina," dedi Guy bıkkın bir halde. Bundan daha yaratıcı bir laf söyleyecek enerjisi bile yoktu.

"O kahveyi iç de bir mola ver." Gina ona mektupları uzattı. "Hiç belli olmaz, belki de piyangoyu falan kazanmışsındır," dedi gülerek.

"Keşke." Gina'nın becerikliliğine minnet duyarak gülümsedi. "Sen olmasan ne yapardım?"

Gina yanıt vermedi. Karmakarışık mutfağa girip içini çekti. Guy Miller'a kendisini beğendirmeyi başardığı ilk fırsatta, bir daha onsuz yapamamasını sağlamak istiyordu. Gina'nın sessiz sedasız görüntüsünün altında, Guy'ı dibe çekmeye hazır bir girdap vardı. Guy'ı elde etmeli ve yapacağı son şey de olsa, onu elinde tutmalıydı.

Guy mektuplardan ilkini açtı. Avukat restoran satışının ilk planlanan tarihten daha önce gerçekleşeceğini söylüyordu. Harika, dedi Guy içinden. Bir bu eksikti. Kenny'nin yaptığı planı kısa süre sonra kendi boynuna takacaktı. İkinci mektup, Burgerov'u bir çöplükten bir saraya dönüştürmek için teklif veren iç tasarım şirketinden gelmişti. Belli ki işlerini iyi yapmışlar, restoranın iç kısımlarının gizlice fotoğraflarını çekip ne yapabileceklerini değerlendirmişlerdi.

Guy'ın ağzı açık kaldı. Sanki şirket beyninin içine girmiş, idealindeki o güzel Floransa restoranını görmüştü. Pencerelerde kalın perdeler, krem rengi ve soluk yeşiller, stükko duvarlar, masaların ortasında uzun saplı çiçekler... Burası birçok kez hayalini kurduğu Burgerov'du. Şirketin yolladığı resimler muhteşemdi. Resimlerdeki garsonlar bile tıraşlı, yarasız beresiz ve gülümseyen kişilerdi.

Kahve ve çizimler sayesinde, Guy kendisini güçlenmiş hissetti. Burgerov deneyimi, çok yakında beyninde en kötü anılarını barındırdığı yeri kaplayacaktı. En azından, hayallerinden birine daha yaklaşmıştı. Guy Miller oyuna geri dönmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli Üç

Steve, gece pek uyuyamadığı için o perşembe günü erkenden kalktı. Bir barın duvarına sıva çekerken, Juliet'le Piers'ın büyük gününü düşünecek yeteri kadar vakti olmuştu. İşini erken bitirdiği de iyi olmuştu, çünkü o gece güreş karşılaşması vardı. Eve dönerken, Burgerov'a uğradı. O randevunun sonucunda neler olabileceğini düşünerek kafayı sıyırmadan önce, içinde biriken öfkeden kurtulması gerekiyordu.

Guy büyük bir ustalıkla muhteşem mayonezlerinden birini yaparken, "O adamda ne buluyor, anlamıyorum," dedi bir taburede oturan Steve. "Büyük arabası, büyük evi, harika işi, Coutts çek defteri ve marka giysileri haricinde tabii. Sanırım, buna yakışıklı oluşunu da eklemek gerek. Ha, bir de onu Dört Ağaç'a götürecek. Yani, adamın onu bu ülkedeki en şık restorana götürmesi gerekiyordu illa ki, değil mi?"

"... Dört Ağaç'ın papucunun dama atılmasına az kaldı," dedi Guy. "Çok yakında, ülkenin en şık restoranı burada olacak." Başını çevirirken içini çekti ve tam o sırada Varto'nun bir karides kokteylini berbat etmek üzere olduğunu gördü.

"Ben de onu demek istiyordum," dedi Steve. Uzun bacaklı sarışınların en güzelini, yani Chianti Parkin'i kapan Steve buna rağmen çok keyifsiz görünüyordu.

"Juliet seninle ve Chianti'yle ilgili haberi nasıl karşıladı?" diye sordu Guy.

"Bana şans diledi. İnanabiliyor musun? Bana ciddi ciddi şans diledi!" Steve hayretle iki elini yana açarak.

"Şey, bu iyi bir şey değil mi? Her ikiniz de aynı zamanda başkalarıyla görüşmeye başlayacaksınız. Düşünsene, ne kadar

zamandır Chianti'nin seni fark etmesini bekliyordun? En nihayetinde fark etti. Neden Juliet'le patronuna taktın kafayı?"

"Takmadım!" dedi Steve. "Ondan nasıl hoşlandığını anlamıyorum, o kadar. Juliet onu seviyor, benim de pisliğin teki olduğumu düşünüyor."

"Steve, Juliet'i aklından çıkar da Chianti Parkin'le işlerin nasıl gideceğine bak. O kızın arkasında kaç litre salya akıttın yahu? Kız şimdi seninle ilgilenmeye başladı."

"Evet." Steve bunu lotoyu kazanmış gibi değil, ölüm fermanını imzalamış gibi söyledi. "Haklısın."

"Keşke benim de kadınlarla şansım o kadar iyi olsaydı," dedi Guy sıkıntıyla.

"Bence tek bir kadından söz ediyorsun," dedi Steve neden söz ettiğini biliyormuş gibi.

"Tek bir Floz, her ikimizin de bugüne kadarki aşk kataloguna eşit."

"Affedersiniz." Kapıda duran Gina öksürüp orada olduğunu belli etti. Guy ona dönüp, balık siparişinin gelip gelmediğini sordu.

Gina kilere girdiğinde "Senden hoşlanıyor," diye fısıldadı Steve. "Bu da senin için berbat bir durum herhalde."

Guy buna yanıt vermek yerine, konuyu değiştirdi. "Bugün binayı görmeye gittim."

Gina'nın kilerden çıkışını ve Guy'a fırlattığı bakışı dikkatle izleyen Steve "Sonra ne oldu?" dedi. Gina gerçekten de Guy'a vurulmuştu. Gerçi beden dilinde uzman sayılmazdı, ama kıt kafalı birisi bile bu kızın Guy'a beslediği hayranlığı fark edebilirdi.

"Ev berbat durumda; sanırım, bu işi unutmam gerekecek. Param yetmez."

"Bankadan kredi almayı denedin mi?"

"Faydası yok," dedi Guy.

"Kredi alabileceğin bir banka tanıyorum," dedi Steve.

"Hangisi? Oyuncak Kasaba Bankası mı?"

"Anne Baba Bankası."

Guy mayonezi karıştırmayı kesti. "Onlardan isteyemem."

"Fakat restoran için sana para vermeyi kendileri teklif etmişlerdi. Oğlum benden para istese, ben de verebilecek durumda olsam..."

"O eve *ihtiyacım* yok, sadece istiyorum."

"Hayır, ihtiyacın var," dedi Steve. "Hayata yeniden başlayabilmek için ihtiyacın var. Kadınları görmezden gelmekten vazgeçmen, randevulaşmaya başlaman ve sabahları onlarla birlikte kalkman gerek yine," dedi çantasını omuzuna atarak. "Floz'un eski sevgilisi geri döndüyse, Gina'ya çıkma teklif etmek hiç de fena olmaz. Artık ileriye bakmalısın Guy. İleriye ve yukarıya."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli Dört

"Nasılım?" dedi Juliet. Dolgun bedenini ve ince belini ortaya seren, kırmızı renkli seksi elbisesiyle kendi etrafında döndü.

"Çok hoş gözüküyorsun," dedi Floz gülümseyerek. "Nasıl hissediyorsun?"

Juliet çok heyecanlıymış gibi numara yapıp "Harika," dedi. İşin aslı, olması gerektiği kadar heyecanlı değildi. Bütün gün yemek yemediği halde, zerre kadar da acıkmamıştı karnı.

Aklı Piers Winstanley-Black'le ve onunla oynaşmakla dolu olmalıydı, ama değildi. Ertesi gece Chianti'yle çıkacak olan Steve'i kıskanıyordu ve bu olumsuz düşüncelerin heyecanını gölgelemesinden nefret ediyordu. Böyle hissetmenin mantıklı olmadığını da biliyordu. Sağduyulu olmadığını da biliyordu. Muhtemelen bir virüs kapmıştı, zira kendisini iyi hissetmiyordu.

Dışarıda bir araba evin önünde yanaştı; bir Bentley gelmişti. Floz pencereden dışarı bakıp, Juliet'e başparmağını kaldırdı.

"Geldi," dedi. "Umarım çok iyi vakit geçirirsin."

"Tabii ki geçireceğim," dedi Juliet. Göğüslerini ve çenesini öne çıkardı. "Nasıl iyi vakit geçirmem?"

Juliet arabanın arka koltuğuna geçip yanına oturduğunda, Piers Winstanley-Black'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Ama muhteşem kesimli takım elbisesine, el yapımı ayakkabılarına, müthiş gülümsemesine rağmen, Juliet'in gözbebekleri büyümeyi reddediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli Beş

Steve o geceki güreş karşılaşmasından sonra, yaşlı adamın resepsiyonda telefonuyla uğraştığını fark etti. İri yarı bir gencin kazara ona çarptığını ve onu sandalyelerin üstüne devirdiğini gördü. Yere çarpmaması için hemen yanına koştu.

"İyi misin ihtiyar genç?" dedi adama kolunu uzatarak.

Tuhaf bir aksanı olan adam, "İyiyim," dedi. Aksanı Arthur Scargill'le John Wayne karışımıydı.

"Size bir şey getirebilir miyim? Bir bardak su falan ister misiniz?"

"İsmin nedir evlat?" dedi adam sözcükleri ağzında geveleyerek.

"Steve. Steve Feast."

Adam Steve'in kolunu tutup ayağa kalktı.

"Bu gece seni izlemekten büyük keyif aldım. Üç hafta önce, dört rauntluk karşılaşmada kötü adam olduğunda da buradaydım. Çok etkilendim."

"Ha, o gece," dedi Steve hafifçe gülerek. Guy'ın Floz'la yattığını düşündüğü geceden söz ediyordu adam.

"İyi bir güreşçisin."

"Öyleyimdir," diye yanıt verdi Steve. Ellilerde, güreşin güreş olduğu zamanda burada olmalıydım."

"Ya da güreşin hâlâ güreş olduğu Amerika'da olmalısın."

"Keşke," dedi Steve. Adamın iyi olduğunu görünce, el sallayıp yanından uzaklaştı. "Ne kadar isterdim hem de."

O gece Burgerov sakin sayılırdı, ancak saat on gibi tu-

haf bir zamanda gelecek olan on bir kişilik bir grup vardı. Southhampton'dan Glasgow'a gidiyorlardı ve o saatte restoranda yemek yiyebilmek için Kenny Moulding'e fazla ücret ödemişlerdi. Kenny ise fazla mesai yapan personele her zamanki gibi bu beklenmedik paradan bir pay vermemişti.

Steve gittiğinden beri, söyledikleri Guy'ın zihninde dönüp duruyordu. Steve haklıydı: Hem insanların arasına karışmaya ihtiyacı vardı hem de bunu istiyordu. Yine bir kadınla yakınlaşmak istiyordu. Ama herhangi bir kadını değil, Floz Cherrydale'i istiyordu. Onunla arasını düzeltmek, konuşmak, Floz'un onu gerçekten tanımasını sağlamak ve onun gerçek halini tanımak, hayatına devam etmeden önce aralarında kurulabilecek bir ilişkiye şans vermek istiyordu. Doğru dürüst sohbet bile edemediği ve onu görmeye bile tahammül edemeyen birisine bu kadar derinden ve hızlı bir biçimde bağlanmış olmasını kendisi de anlayamıyordu. Tek bildiği, bunun gelip geçici bir his olmadığıydı: Bu, aşktı. Hiç şüphesiz ve kati bir biçimde aşk olduğunu hissediyordu. Onu öylesine etkilemek istiyordu ki, Floz o gizemli eski sevgiliyi unutsun.

Guy saatine baktı. Juliet randevusuna gitmiş, Floz da dairede tek başına kalmış olmalıydı. Southhampton grubunun gelmesine daha bir buçuk saat vardı. Hissettiği heyecan her yanına yayıldı. *Evet, yap şunu.* Ya şimdi, ya da hiç diye düşündü.

Önlüğünü çekip çıkardı ve Gina'ya seslendi: "Bir saate dönerim. İşleri sana devrediyorum."

Arabasının anahtarlarını kapıp ılık sonbahar gecesine fırladı. Ay irileşmiş, alçalmış ve pembe renkli şampanya rengine bürünmüştü. *Şarap Ayı* ya da *Hasat Ayı* deniyordu bu haline.

Bunun o gece Floz Cherrydale'in sevgisini kazanmasına yardımcı olacağını umdu. Floz'un önceden edindiği izlenimi silecek, yerle bir edecekti. O gece, her şeye yeniden başlayacaklardı.

Elli Altı

Guy kız kardeşinin binasının ziline bastı. Bedenindeki doğal kimyasallar öylesine zirveye ulaşmıştı ki ya kusacaktı ya da enerjisini harcamak için arabaları talan edecekti.

"Buyurun?" dedi Floz tatlı bir sesle.

"Ben Guy. Yukarı gelebilir miyim?"

"Evet, tabii," dedi Floz sesi birden son derece sertleşerek. Neler olacağını düşündü: Guy içeri gelecekti, Juliet'i soracaktı, orada olmadığını öğrenecekti, sonra da kız kardeşinin orada olmaması Floz'un suçuymuş gibi kasvetli Heathcliff ifadesine bürünüp gitmek için bir bahane uyduracaktı.

Guy paldır küldür merdivenlerden çıkıp aralık olan kapıyı açtı.

"Selam Floz... Şey, Juliet nerede?"

Evet, doğru düşünmüşüm, dedi Floz içinden.

"Dışarıda. Piers'la birlikte. Bilmiyor muydun?" dedi Floz Guy'ın surat ifadesinin değişmesini bekleyerek.

"Ha, doğru ya, söylemişti." Guy eliyle alnına vurdu, ama numara yaptığı belliydi.

Floz onun ne işler çevirdiğini merak ederek "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. Floz öylesine minnacık gözüküyordu ki Guy onu kollarına almak, kucaklamak ve solgun yanakları *Şarap Ayı* kadar pembeleşene dek yumuşacık dudaklarından öpmek istiyordu.

"Guy? Sana yardımcı olabilir miyim?" dedi Floz yine.

Guy hayal dünyasından sıyrıldı. "Pardon, ben... Şey... Düşünüyordum da..." Telefonu çaldı. "*Ben bir Barbi kızıyım*" şar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kısı en yüksek ses seviyesinde çalmaya başladı. "Tanrım!" Guy yine telefonunu susturamıyordu. Cebinden çıkarınca, arayanın Kenny Moulding olduğunu gördü. Eh, cehenneme kadar yolu vardı; bir kez olsun Kenny'nin beklemesi gerekecekti. Guy telefonu kapatmaya çalışsa da doğru tuşa basamadı. Şarkı hâlâ devam ediyordu: *Haydi, Barbi.* Eli o kadar ayağına dolanmıştı ki telefon yere düştü ve koltuğun altına girdi. Guy yere eğilip telefonunu aramaya başladı. Telefonunun üstüne bassa ve pencereden bir göle bile fırlatsa, lanet şey çalmaya devam eder diye düşündü. Bataryayı çıkarmak için arkadaki kapağı da açamadı. Telefonu öldürmek için fiskos masasına vurdu. Tüm bunları yaparken, Floz'un donmuş bir halde orada dikildiğini, her zamankinden de fazla saçmaladığını izlediğinin farkındaydı.

"Pardon," dedi Guy. "Telefonu e-Bay'den aldım. Önceki sahibinin hafızaya aldığı melodilerden bir türlü kurtulamıyorum; telefonun sesini değiştirmeye de çalıştım, ama... Neyse, sıkıcı şeyler işte, kusura bakma. Şey, Floz, ben buraya şey demek için..."

Tam o sırada, kapı zili birisi onu bıçaklıyormuş gibi acı acı çalmaya başladı.

"Floz kapı telefonuna yönelirken "Pardon," dedi. Guy aşağıdaki kişinin ağladığını duyabiliyordu.

"Yukarı gel Coco," dedi Floz telefona. "Ben hemen su ısıtayım."

"Kahretsin." Guy bunu kendi kendine söylemek istemişti, ama farkında olmadan sesini yükseltmişti: *"Çabuk, bunu hala düzeltecek vakit var!"*

"Floz, demek istediğim..."

Derken, Coco kapıdan içeri daldı ve kendisini Floz'un kollarına attı.

"Gideon'la ayrıldık!" dedi. "Gizli gizli çiçekçiyle görüşüyormuş. Cep telefonuna baktım, ona bin kere telefon açmış. Of, erkekler neden bu kadar salak? Neden, neden?" Sonra, Guy'ın da orada olduğunu gördü ve abartılı sızlanmasını anında kesti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"A, selam Guy. Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler Coco," dedi Guy aksi bir tavırla. "Hatta şimdiye kadar hiç daha iyi olmamıştım."

Floz kafasını yine omzuna yaslayan Coco'yu tutarken "Ne için gelmiştin, Guy?" dedi.

"Neden? Neden ben?" diye bağırdı Coco.

"Hiç. Önemli değil," dedi Guy keyifsizce. Floz'la arasını düzeltmeye o kadar yaklaşmıştı ki aniden Coco'nun oraya gelişi onu fena halde öfkelendirmişti. Kader, bir parfüm mağazası sahibi isterik ve homoseksüel bir adam kılığında Floz'a çıkma teklif etmesini engelleyince, bu kadar vakit kaybettiği için öfkeliydi. Hayallerini süsleyen Hallow's Binası'nı satın alacak parası olmadığı ve kahrolası telefonu başına iş açtığı için de öfkeliydi.

Tam o sırada, Juliet içeri girdi ve Piers Winstanley-Black'in muhteşem takım elbisesinin üstüne kustuğunu söyledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli Yedi

Juliet mor renkli penye pijamalarını giymiş, koltukta limonatasını yudumluyordu. Ortalık sakinleşmişti. Floz çay demlerken, Coco Gideon'ın cep telefonuna yolladığı yirmi sesli mesajı dinliyordu. Söylediğine göre, Coco'nun onu suçladığı gibi bir 'çiçekçiyle işi pişirmiyordu'. Coco hemen o anda evine gitmiş olsaydı, Gideon'ın çiçekçiyle işbirliği yaparak yatak odasını sürpriz olsun diye çiçeklerle donattığını görebilirdi.

"Ona güvenmezsen, onu kaybedersin," dedi Juliet. "Ortalıkta kanıt aramaya başlarsan, bulduğun her şeyi kafana göre değerlendirebilirsin. Artık saçmalamayı kes."

"Tamam," diyen Coco, biraz neşelenip evinin yolunu tuttu.

Kız kardeşinin midesini üşüttüğüne ikna olan Guy da Floz'la konuşamadan sessiz sedasız çekip gitti. Suratında öylesine kasvetli bir ifade vardı ki Heathcliff bile yanında daha neşeli kalırdı.

Blackberry Sitesi bir kez daha huzura kavuşunca, Juliet birden canının çok çektiği bir kek paketini açtı. Bütün gün ağzına tek lokma girmemişti. Yediği, ama midesinde durmayan tek şey, Dört Ağaç'taki peynirli turtaydı.

"Bunca sene Piers Winstanley-Black'le çıkmayı bekle, sonra git adamın üstüne kus," dedi Juliet cık cık ederek. "İnanabiliyor musun? İnsan yaşı ilerlediğinde, randevulaşmanın kolaylaşacağını düşünür. Belli ki öyle olmuyormuş."

"Hayır, daha da kötü bir hal alıyor," dedi Floz istemeden imalı bir biçimde içini çekerek. Juliet bunu fark etti ve Floz'un hayatında gizemli bir erkek olduğuna dair şüpheleri güçlendi.

Ev telefonu çaldı: Coco dairesinin Kew Bahçeleri'nin andırdığını, yatağının gül yapraklarıyla kaplı olduğunu anlattı heyecanla.

"Guy'ın ne işi vardı burada?" dedi Juliet telefonu kapattıktan sonra.

"Söylemeye fırsat bulamadı," dedi Floz. Juliet'e söylemek istediği şeyi söyleyene dek aradan birkaç saniye geçti. "Guy benden pek hoşlanmıyor."

Juliet başını salladı. "Saçmalama. Ben sadece..."

Konuşmayı kesti.

"Sadece ne?"

"Sadece, ona eski bir kız arkadaşını hatırlatıp hatırlatmadığını merak ediyorum," dedi Juliet temkinli bir tavırla. "Çılgınca bir tahmin yürütüyorum ama boyu ve kilosu seninkiyle aynıydı. Suratsız kadın."

"Çok teşekkürler." Floz yanaklarını şişirdi. Juliet de patavatsızlıkta Guy'ı aratmıyordu.

"Pardon, suratsız diye sana demedim," dedi Juliet. "Suratınız kesinlikle birbirine benzemiyor. Ama Guy'ın senin yanında biraz çekingen davrandığını ben de fark ettim. Lacey yüzünden olabilir mi diye de düşündüm."

"O halde, iyi bir biçimde ayrılmadığı bir kız arkadaşıydı herhalde."

"Aslında, gayet dostane bir biçimde ayrıldılar ve arkadaş kaldılar," dedi Juliet. "Sorun da buydu zaten. Açıkçası, Guy ona fazlasıyla iyi arkadaşlık etti. Lacey onu kullandı. Çatlağın tekiydi. Ondan nefret ederdim. Hepimiz nefret ederdik."

"Anladım!" dedi Floz. Demek Guy onu eski, çatlak bir kız arkadaşına benzetiyordu. Hem de bu kadından herkes nefret ediyordu. Bu iş giderek daha da iyi oluyordu.

"Neyse, ondan kötü söz etmemeliyim." Juliet arkadaşını merak içinde bırakarak konuyu değiştirdi ve asıl meseleye geri döndü. "Piers'a gelince... Üstüne kustum derken biraz abarttım. Sadece yakasına biraz sıçradı. Geriye kalan yeri boyladı. Yerler fayans olduğu için hemen temizlemiş olmalılar. Ne ka-

dar utanç verici."

"Yapacak bir şey yokmuş." Floz Juliet'e biraz daha limonata koydu.

"Kusacağımı fark etseydim, hemen tuvalete koşardım. Beni asıl korkutan da bu oldu."

"Piers ne dedi?"

"Önce bir şey demedi," dedi Juliet suratını ekşiterek. "Sanırım, şok geçirdi. Öylesine şık bir yerde ya da başka bir yerde kimsenin üstüne kustuğunu sanmıyorum. Fakat hakkını yememek gerek; beni dosdoğru eve getirip kapıya kadar geçirdi. Tüm gece boyunca bir beyefendi gibi davrandı. Tıpkı hayal ettiğim gibi nazik, yakışıklı, ilgili..." Juliet aniden sustu.

"Ama?" dedi Floz.

"Bak, şimdi buna güleceksin. Kafam bu kadar karışık olmasaydı, ben de gülerdim."

"Olsun, sen anlat," dedi arkadaşını hafifçe dürterek.

"Kahrolası domuz Steve Feast, mesele o."

"Ne demek istiyorsun?"

Juliet başını ellerinin arasına aldı. "Çılgınca bir durum; Piers Winstanley-Black'in, yani senelerdir hoşlandığım adamın karşısında oturuyorum. Bana kadehi on beş sterlin olan şaraptan dolduruyor, ödül kazanmış bir şefin menüsünden yemek seçiyorum ve aklımdan şunlar geçiyor:" 'Steve bu gece güreş karşılaşmasına çıkıyor. Acaba hangi kostümü giyecek? Chianti onu izlemeye gidecek mi? O plastik salakla işi pişirdiğinden beri beni hiç düşündü mü?'

Juliet aniden gözyaşlarına boğuldu. "Ah, Floz, bunu diyeceğim hiç aklıma gelmezdi, ama ona âşık olmayı başardım sanırım. Nasıl oldu bu şimdi?"

"Ay, canım benim." Floz omzu hala Coco'nun gözyaşlarıyla ıslak olduğu halde, arkadaşına sarıldı. "Bu tür şeylerin nasıl olduğunu ben de bilmiyorum. Oluyor işte, kalbimize söz geçiremiyoruz ki. Steve'e neler hissettiğini söylemelisin, çünkü bence bunları duyduğuna çok sevinecek."

"Nasıl sevinsin?" dedi Juliet gözyaşlarını durdurmayı iste-

yerek. Yufka yürekli kızlar gibi ağlamazdı. Hele bir erkek için asla ağlamazdı. "Yarın hayallerinin kadınıyla çıkacak. Bizimse 'sadece seks' anlaşmamız vardı ve bunun böyle olduğunu her fırsatta suratına vurdum. Baksana ne haldeyim. Regl olmuyorum, ağlıyorum, kusuyorum, tadı tuhaf her şeyi yiyorum. Neyim var benim yahu?"

Floz Juliet'i yavaşça geri itti ve dikkatle suratına baktı.

"Ju, söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek," dedi.

"Ne? Ne?" diye bağırdı Juliet.

"Juliet, bence bir hamilelik testi daha yapmalısın."

Asda adlı dükkân sabaha kadar açıktı. Floz arabayla hemen bir hamilelik testi almaya gittiğinde, Juliet her an tuvalete gitmesi gerekebilir diye evde kaldı. Juliet testi yaptıktan sonra, koltuğa oturup sonucu beklemeye başladılar. Kutucuklarda iki tane mavi çizgi belirdi ve gitgide belirginleşti.

"Ama *ilk* yaptığım test negatifti!" dedi Juliet. Gözyaşı dökemeyecek kadar şoka girmişti.

"Belki kesin bir sonuç vermeyecek kadar erken bir tarihte yapmışsındır," dedi arkadaşı gibi şok içinde olan Floz.

"Ne yapacağım?" dedi Juliet. Bunu aklı almıyordu. Hamilelik mi? Hem de öğrencilik yıllarından beri nefret ettiği, ama artık aklından atamadığı Steve Feast'ten mi hamile kalmıştı? Steve'e âşık olduğunu hayatından çıktığında anlamıştı.

"Şimdi uyuyacaksın, yapacağın şey bu," dedi Floz. "Çünkü artık bir şey yapamayız, bunun için biraz geç kaldık. Beynini ve bedenini dinlendirmelisin."

"Uyumayacağım," dedi Juliet.

Bridget Jones filmini koydular ve koltukta filmi izlemeye başladılar. Bir süre sonra, kafaları önlerine düştü ve uyuyakaldılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli Sekiz

Ertesi sabah ilk uyanan Juliet oldu; uyanır uyanmaz, kollarını iki yana açıp gerindi. Kendisini akşamdan kalma, sersemlemiş ve başı boş hissediyor, acı çekiyordu; zira her şeyin, hamileliğinin bile önüne geçen o düşünceyi aklından çıkaramıyordu: Steve o gece Chianti'yle çıkacaktı. Güzel, uzun bacaklı, incecik (değnek gibi olsa da), marka giysiler giyen, hamile olmayan ve Steve'in ezelden beridir vurgun olduğu Chianti.

Gecenin bir yarısı üstüne çektiği yünlü battaniyeye suratını gömüp ağlamaya başladı. Ama Floz'u uyandırmamak için ses çıkarmamaya çalıştı. Durup dururken ne işler açmıştı başına.

Floz tavada kızaran sucuk kokusuyla uyandı. Mutfağa gittiğinde, tavanın altının en düşük ayarda yandığını, çünkü Juliet'in kusmak için tuvalette olduğunu gördü. Juliet tuvaletten çıktığında, beti benzi atmıştı ve elinin tersiyle ağzını siliyordu. Floz arkadaşı kadar güçlü bir kadının o kadar hüzünlü ve şaşkın görünebileceğini asla tahmin edemezdi.

"İş yerini arayıp hasta olduğumu söyledim."

"Çok iyi yaptın," dedi Floz. "Sucukları ben kızartayım mı?"

"Neden sucuk kızartmaya başladığımı bilmiyorum. Canım istemiyordu. Sanırım, sadece oyalanmak istedim."

"Sana çayla tost yapayım," dedi Floz onu koltuğa iterek. "Bugün ben de çalışmam, oturup sabah haberlerini dinleriz, sonra *Jeremy Kyle*'ı..."

"*Jeremy Kyle*'dan fırlamış bir karakter gibi hissediyorum kendimi," dedi Juliet oflayarak. Duvar aynasındaki aksine baktı.

Anemik bir kardan adamı andırıyordu.

Bir 'babalık testinin' DNA sonuçlarını izlerken, Juliet uyuyakaldı. Floz sessizce odasına girip e-postalarını kontrol etti. Tebrik kartı şirketlerinden birkaç mesaj vardı, ama Nick'ten yeni bir mesaj gelmemişti. Koltukta uyuyan Juliet'in yanına oturdu ve zihnini biraz boşaltmak istediği için birkaç neşeli yaş günü esprisi yazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli Dokuz

Çok güzeldi. İnsanın aklını başından alan bir bedeni var, diye düşündü Steve ellerini her yanına gezdirirken. Ona hemen oracıkta sahip olmak istiyordu, ama o bir arabaydı ve böyle bir şey yapamazdı. Anahtarı kontağa soktu ve arabayı çalıştırdı. Yola çıktığında, araba mırlayıp ilerlemeye başladı. O salak satıcıdan bir Mercedes alacaktı. Üstelik aklındaki model, o anda kullandığının iki üstüydü. Arabanın içine girip, kokusunu ciğerlerine çekmek için sabırsızlanıyordu. Yepyeni bir araba kokusundan daha güzel bir şey olamazdı.

Steve otoyolda krallar gibi ilerlerken, arabası solundaki her şeyi hızla geçerken, CD çalarda sürekli olarak 'Gümüş Hayal Makinesi' isimli şarkı çalıyordu. Bunun gibi arabalar varken, kim kadınlara ihtiyaç duyardı? Bu düşünceyi aklından atmamaya gayret etti, çünkü aklı her an başka bir şeye kayacak gibiydi.

Juliet hayatının en kötü gününü geçiriyordu. O gün başına gelen en güzel şey azıcık uykuya dalmak ve huzur bulmaktı. Uyandığında, televizyonda Alan Titchmarsh'ın suratını gördü ve adamın görüntüsünü beş dakika izledikten sonra kendisini yine tuvalette kusarken buldu. Ama içinde gerilen mide kaslarından daha fazla sızlayan şeyler vardı. Düzgün bir biçimde düşünemiyordu. Hayatta istemediği tek şey, bekâr bir anne olmaktı.

Tatlı Floz kızıl tüylü bir tavuk gibi etrafında dolanıyor, üstündeki battaniyeyi düzeltiyor, ona limonata içiriyor ve tarçın

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mide bulantısına iyi geldiği için köşedeki marketten aldığı tarçınlı kurabiyeleri yedirmeye çalışıyordu.

Juliet saatin kollarının zaman ve fizik kurallarına aykırı bir biçimde son derece yavaş hareket ettiğine emindi. Vakit ilerlemiş, *Eastenders* başlamıştı. Juliet diziye odaklanmaya çalıştı, ancak Steve'in takım elbiseli, Chianti'nin sıfır beden, askısız, sırtı açık ve göğüs dekolteli elbiseli ve gökdelen topuklu ayakkabılı görüntüsü zihninden çıkmıyordu. Chianti muhtemelen o sırada Steve'in kollarında olmalıydı; Steve ise o anın ve tabii Chianti'nin bedeninin keyfini çıkarmaktan başka bir şey düşünmüyordu.

Bina zili çalınca, ona işkence eden düşüncelerden sıyrıldı.

"Ben bakarım," dedi Floz. "Sen kalkma, dinlen biraz."

"Lütfen bana Coco'nun sızlanmak için geldiğini söyleme. Eğer gelen Coco'ysa, bu gece onu hiç çekemeyeceğim."

"Şey hayır," diye öksürdü Floz kapı ziline basıp gelen kişiyi içeri aldıktan sonra.

"Kim geldi? Guy mı? Annemle babam gelmiş olmasın. Lütfen Floz, onları içeri alma," diye seslendi Juliet. Floz bu arada kapıyı açtı ve içeri Steve girdi.

"N'aber?" dedi Steve her zamanki lakayt haliyle. Siyah bir pantolonla beyaz bir gömlek giymiş, mavi renkli İsveç gözleriyle aynı renk gevşek bir kravat takmıştı.

"İyilik," dedi Juliet. Steve'in kılık kıyafetiyle kendisininkinin ne kadar farklı olduğu gözünden kaçmadı. Steve şık şıkırdımdı, kendisiyse neredeyse yirmi dört saattir üstünden çıkarmadığı bol pijamasıyla oturuyordu. Dahası, suratında hiç makyaj olmadığı için, kendisini daha da paçoz hissetti.

Steve yanına geçip koltuğa oturdu. Floz sessizce odadan çıkıp onları yalnız bıraktı. İçinden dua ediyor, Juliet'e şans diliyordu.

Juliet pijamasının yakasını göğüslerini saklamak ister gibi yukarı çekip "Ne işin var burada?" diye sordu.

"Şey, gelip seni görmek istedim. İyi misin?"

"Biraz midem..." Juliet yalan söylemek zorundaydı. Hafifçe

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öksürdü. "... Bozulmuş."

"Anladım." Sessizlik oldu.

"Randevun nasıldı?" diye fısıldadı Juliet en sonunda.

"Pek iyi değildi," dedi Steve. "O yüzden buradayım."

"Neden?"

Steve ona döndü, parlak gözlerini suratına dikti.

"Çünkü onunla birlikte vakit geçirmek istemedim. Burada, seninle birlikte olmak istedim."

"Öyle mi?" diye cıyakladı Juliet.

"Evet."

"Daha saat sekizi birkaç dakika geçiyor. Chianti'ye ne dedin?"

Steve öksürüp boğazını temizledi. "Bir hata yaptığımı, randevuyu iptal etmemiz gerektiğini söyledim."

"Tanrım, Steve, gerçekten de güzel laflar söyleme ustasısın."

"Chianti de beni azarlamaya başlamadan önce aynı şeyi söyledi." Steve çenesini ovuşturdu.

"O kadar mı dedi?"

"Evet, öyle sayılır." Steve ona Chianti'nin bir martı gibi çığlıklar attığını ve çatlak bir 'hergele' tarafından eve götürülmek yerine, bir taksiye atlamak için ısrar ettiği kısmını anlatmadı.

"Ha, peki, o zaman," dedi Juliet, ama olanların bundan ibaret olduğuna da inanmadı. Steve şaka yapıyordu. Her an, "Yok yahu, Chianti beni ekti," diyecekti. Ama demedi. İkisi de donmuş birer heykel gibi koltukta oturuyor, neler olacağını bilemiyordu.

"Juliet, benim bir ahmak olduğumu düşündüğünü biliyorum," dedi Steve en sonunda.

"Bak, Steve, öyle dediğimi..." diye söze başladı Juliet, fakat Steve onu susturdu.

"...Ama seni seviyorum. Dün patronunla muhtemelen harika bir gece geçirmişsindir ve az sonra bana onunla evleneceğin için defolup gitmemi söyleyeceksin. Ama seni sevdiğimi bilmeni istedim. Tamam mı?"

Juliet yanıt vermeyince, Steve onun da böyle düşündüğünü,

ama bunları ona söylemeye cesaret edemediğini, Piers denen o geri zekâlıyla gerçekten de iyi vakit geçirdiğini sandı. Derin bir iç çekip ayağa kalktı.

"Gidiyorum. Kendimi yine rezil ettim. Ahmaklar böyle yaparlar işte. Ben hep böyle yaparım."

"Ben de seni seviyorum," dedi Juliet titrek bir sesle. "Bunun nasıl ya da ne zaman olduğunu bilmiyorum ama bana Chianti'yle çıkacağını söylediğinden beri berbat durumdayım."

"Ha siktir. Dalga geçiyor olmalısın," dedi Steve saçlarını geriye iterek. "Küfrettiğim için özür dilerim. Şoktayım. İnanamıyorum." Steve düşmeden önce koltuğa çöktü, zira dizleri en az Juliet'in sesi kadar titremeye başlamıştı.

"Hayır, dalga geçmiyorum. Hayatımda tanıdığım en hödük olmayan insansın," dedi Juliet. Steve'in uzanıp elini şefkatle tutması ve dudaklarına götürüp öpmesi çok hoşuna gitti. Steve ona kendisini narin bir yaratık gibi hissettiriyordu. Daha önce kimse böyle hissetmesini sağlayamamıştı.

"Hala inanamıyorum," dedi Steve. Gözleri dolu dolu oldu. "Ne berbat bir haftaydı. Bakalım daha neler olacak?"

"Steve." Juliet içine derin bir nefes çekti. *Battı balık yan gider*... "Steve, hamileyim. Senden."

Steve bunu duyunca, bir uçurumdan düşmemeye çalışıyormuş gibi elini sıktı.

"Minik bir bebeğimiz olacak," dedi ve masmavi gözlerinden sevinçle akan yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü.

Odasında olan Floz da sessizce ağlıyordu. Nihayet, bitmişti. Tanımadığı bir adamdan bir mesaj almıştı. Adamın ismi Chas Hanson'dı. İsmi bir yerden tanıdık geliyordu, ama nereden tanıdığını hatırlayamıyordu. Mesajı açıp okumaya başladı:

Sevgili Floz,

Nick'in 22 Eylül günü vefat ettiğini sana üzüntüyle bildiriyorum. Senden sık sık sevgiyle bahsederdi. Arkadaşlarının ve ai-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lesinin yanında hayata veda etti; onu hepimiz çok özleyeceğiz. Külleri Robson Dağı'na saçıldı.

Sevgiler,

Chas Hanson.

Floz Chas'in Nick'in en yakın arkadaşı olduğunu hatırladı. Onu bir erkek kardeş gibi severdi. İsim bu yüzden tanıdıktı.

Altmış

Steve ertesi gün kiralık Mercedes'i annesinin evinin önüne park ederken, geri döndüğünde arabanın tekerleklerinin yerinde olup olmayacağını düşündü. Steve kocaman bir taş ev misali sağlam yapılı olduğu halde, keşin teki arabada çalınıp beş sterlinlik uyuşturucu almasına yetecek bir şey olup olmadığına bakmaya cesaret edebilirdi. Steve orada büyürken, mahallesi zaten yeterince tehlikeli bir yerdi, ama birçok iyi ve yoksul aile de orada yaşardı. Mahalle artık bir mahalleden ziyade çöp alanını andırıyordu. Oraya her gittiğinde, kötü anıları gözünün önünde canlanıyor, boğulacak gibi oluyordu.

Buna rağmen o gün hiçbir şey keyfini kaçıramazdı. Juliet Miller onu seviyordu ve onun sayesinde baba olacaktı. Öylesine büyük bir mutluluk hissetti ki kollarını kaldırsa uçabileceğini düşündü. Çocuğu asla boş mideyle ve kirli giysilerle okula gitmeyecek, sevildiğini ve korunduğunu hissedecekti.

Juliet de onunla birlikte o sabah annesini ziyaret etmek ve bir bebekleri olacağını birlikte söylemek istemişti. Neyle karşılaşacağını bildiğini sanıyordu, ama aslında bilmiyordu. Steve onca senedir Guy'ı tanıyor olmasına rağmen, onu evine hiç davet etmemişti. Annesini seviyordu, ancak ondan ve evlerinin halinden utanıyordu. Okuldaki çocukların ona pespayeliğiyle ilgili taktığı isimler hala kulaklarında çınlıyordu.

Son sıralarda Juliet'le birlikte epeyi vakit geçirdiği halde, annesiyle ilgili sorumluluklarını bir kez dahi es geçmemişti. Ama annesi iyiden iyiye bırakmıştı kendini. Steve orada olmadığı zamanlarda, onun tuvalete ya da yemek yemeye bile yeltenme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diğinden, ama her daim içki bulabildiğinden şüpheleniyordu.

"Selam Steve," diye seslendi Sarah pırıl pırıl kapısının ardından.

"Selam canım," dedi Steve. "Sen ve Denny iyi misiniz?"

"Evet, iyiyiz," dedi Sarah kocaman bir gülümsemeyle. Bununla beraber gülümsemesi Steve'i ikna etmeyecek kadar zorlamaydı. "Dün gece anneni ziyaret ettim, biraz da çorba götürdüm, ama pek bir şey yemedi. Zorla içirmek zorunda kaldım Steve. Yine de boğazından fazla bir şey geçmedi. Biraz da üstünü temizlemeye çalıştım..."

"Ah, Sarah. Ona bakıcılık etmen gerektiğini hissetmemelisin. Bir süreliğine burada kalmak zorunda kalabilirim."

Bir süre orada yaşamak düşüncesi Steve'i dehşete düşürse de zaman içerisinde bunu arada sırada da olsa yapmak zorunda kalmıştı. Bu sefer, annesinin genellikle yaptığı gibi itiraz edeceğini de sanmıyordu. Bu durumu Juliet'in anlayışla karşılayacağına emindi.

"Artie Paget'in ona içki getirdiğini gördüm," dedi Sarah. "Dedikodu yapmayı sevmem, ama..."

Paget, Paget, Paget. Yine o lanet isim karşısına çıkmıştı. Hayatlarını mahvetmek isteyen bir başka Paget.

"Söylediğin için teşekkürler canım. Denny'ye sevgilerimi ilet... Teşekkürler, Sarah. Bizleri umursadığın için."

Sarah'nın mutfağında tiz bir fırın alarmı çınladı. Muhtemelen, Denny'ye öğle yemeği olarak pişirdiği kıvamlı, fokur fokur bir yahni hazır, diye düşündü Steve. Sevgiyle yaptığı yemekle oğlunun karnını doyuracaktı. Sarah'nın kapısı kapanır kapanmaz, Steve'in gözleri doldu.

Annesi yine koltukta baygın yatıyordu.

"Selam anne," dedi Steve yavaşça. Elini tutunca, annesi elini hemen geri çekti.

"Ne istiyorsun?" diye homurdandı. "Sana verecek bir şeyim yok."

"Anne, benim... Steve. Sana harika haberlerim var."

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Ha, sen miydin?" Christine Feast'in kafası kalın boynuna doğru sarktı. Steve annesinin uzandığı turuncu renkli, harap koltuğa baktı ve ağlamaya başladı. Her Noel'de şahit olduğu manzara aynıydı: Annesi altına işemiş, yerinden dahi kıpırdayamayacak halde olur, yanında da ondan hiçbir farkı olmayan geçici üvey babalarından biri bulunurdu. Kendi başına kızartmayı öğrendiği balık dilimleriyle yaşar, ama ekseriyetle Miller'ların masasında yemek yerdi. Günün birinde çocuk sahibi olmaya ve asla yaşayamadığı çocukluğunu onlara yaşatacağına yemin etmişti. Juliet'le çocuk sahibi olduklarını o kadar çok hayal etmişti ki o güne dek... Şimdi, en büyük hayali gerçekleşmek üzereydi. Sevincini annesinin paylaşmasını çok istiyordu. Annesi o kadar da yaşlı değildi. Hâlâ iyileşebilmesi için vakit vardı.

"Anne, yakında büyükanne olacaksın," dedi. "Kız arkadaşım hamile."

Bayan Feast gözlerini açtı, fakat Steve'in dediklerine dair herhangi bir ifade uyanmadı suratında. Bitkin bedenini sarsan fena bir öksürük krizine tutuldu. Steve leş gibi mutfağa gidip ona bir bardak su getirdi. Mutfağın ne kadar çabuk o hale geldiğine inanamadı. Son geldiğinde her yeri ovalamış, hatta fayansları tel süngerle temizlemişti. Ama ne kadar çamaşır suyu kullansa da o berbat kokudan kurtulamamıştı.

Bayan Feast öne eğilip öğürmeye başladı.

"Anne, biraz su iç."

Steve bardağı annesinin dudaklarına uzattı. Annesinin parmakları bardağı sıkıca kavradı; oda fırın gibi sıcak olduğu halde, elleri buz kesmişti. Sonra, soluklanmak için durdu, Steve'in gömleğini tuttu ve çaresizlik içinde nefes almaya çalıştı. Steve hiç düşünmeden bir ambulans çağırdı. Onun beceremediği şeyi belki de yetkililer yapabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altmış Bir

Steve'in Cuma gecesi ziyaretinden önceki Juliet'le, Cumartesi gecesi yanından ayrılan Juliet arasında müthiş bir fark vardı. Mide bulantıları arasında, Juliet adeta mutluluktan havada uçuyor, her yanından *aşk* kokusu yayılıyordu. Yatak odasından bir Rock Hudson ve Doris Day filminden fırlamış bir karakter gibi gerinerek ve süzülerek çıktı.

"Günaydın, Floz. Cennetin yedinci katında olduğum için artık benim için endişelenmene gerek yok." Ev arkadaşının bulaşık makinesini boşalttığını gördü.

"Günaydın," diye yanıt verdi Floz. Ne kadar yorgun olduğunu Juliet fark etmesin diye kahve yapmaya ve ekmekleri ekmek kızartıcısına yerleştirmeye koyuldu. Başı çatlayacak gibiydi. Brendi uyumasına yardım etmiş olabilirdi, ama bunun da bir bedeli vardı elbet. "İkiniz de iyi misiniz?"

"Steve annesine bakmak için oraya gitti. Beni yanında götürmedi. Annesinin bir alkolik olduğunu biliyorum, ne durumda olduğunu da tahmin edebiliyorum, ancak yine de... Bebeğimin büyük annesi olacak. Bunca sene sonra onunla tanışmalıydım."

"Onunla hiç karşılaşmadın mı?" dedi Floz.

"Hiç."

"Zavallı Steve," dedi Floz. "Annesi neden bu duruma gelmiş acaba?"

"Steve bu konudan hiç söz etmiyor." Juliet Steve'in 'ah, zavallı ben' oyunu oynamamasına memnundu; ilgi çekmek istiyor olsaydı öyle yapardı. "Guy bana bir keresinde ailede başka

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

alkolikler de olduğunu söylemişti. Dolayısıyla, annesi bildiği tek şeyi yapmış. Bazı insanlar yeterince çaba sarf etmiyorlar, değil mi? En az direnecekleri yolu tercih ediyorlar."

Floz evet der gibi başını salladı. Eski kocası Chris geldi aklına. Evlendiklerinde üstlerinde çok baskı oluşmuştu. Acaba midesi sert içkiyle doluyken bir polis hücresinde, ayıkken ve bir sürü sorumluluk üstlendiğinden daha mı iyi uyuyordu? Alkol gerçekten de kötü yürekli bir kurtarıcı mıydı?

"Steve geri dönünce, haberi annemle babama vereceğiz. Ne diyeceklerini tahmin bile edemiyorum. Tüm bunları idrak etmeleri biraz süre alabilir." Juliet mide yanmasına iyi gelen ilaç şişesini alıp, dosdoğru şişeden içti. Daha önce hiç mide yanması yaşamamıştı. Hamileliğin en kötü yan etkilerinden biri bu olmalıydı.

"Bence çok heyecanlanacaklar ve sevinecekler," dedi Floz buzdolabına dönerek. Gözlerinin etrafındaki halkaları Juliet'e göstermemeye çalışıyordu.

Juliet kıkır kıkır gülmeye başladı. "Ben ve Steve Feast! Bebeğimiz olacak! Tanrım, bunu asla düşünemezdim. Öğlen Coco'yla buluşup, güzel haberi ona da vereceğim. Gelmek ister misin?"

"Teşekkürler, gelmeyeyim. Bugün Babalar Günü kartları yazmam gerek," dedi Floz.

"Çok yerinde olmuş," dedi Juliet gülerek ve tekrar tuvalete gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altmış İki

Steve annesinin yatağının başında oturuyordu. Annesi üstündeki hastane geceliğiyle, her zamankinden de temiz gözüküyordu. Baygın olduğu ve elini geri çekemeyeceği için, Steve annesinin elini tutmuştu.

Steve annesinin onu asla sevmediğine inanıyordu. Annesinin onu sevdiğini söylediğini ya da öptüğünü de hatırlamıyordu. Elini de tutmamıştı. Oysa Steve çocuklarının ellerini tutan diğer anneler gibi elini tutmasını ve onu okula götürmesini çok isterdi.

Annesinin sert parmak eklemlerini okşayıp, parmaklarını parmaklarının arasına geçirdi, annesinin onun elini tuttuğunu hayal etti. Annesinden sevgi dolu bir davranış beklemenin acınası bir şey olduğunu biliyordu, çünkü içinde hiç sevgi olmadığını biliyordu.

"Anne, baba olacağım," dedi Steve yine sesini duyurmayı umarak. Sen de büyükanne olacaksın. Eminim ki bu hoşuna giderdi, değil mi? Eminim ki seni ayağa kaldırır, yeni bir yaşama gayesi verir."

Bebek doğduğunda, onu öpüp koklayacağını, okula götüreceğini ve ileride hatırlaması için ellerini sımsıkı tutacağını biliyordu. Bir çocuğun büyüdüğünde bunları hatırlaması önemli bir şeydi. İnsanın sahip olmadığı bir şeyi hatırlamadığı söylenirdi, ama Steve hep bunun aksini düşünmüştü, çünkü çocukluğunda ailesi tarafından gösterilmeyen sevgiye aç olduğunu hissederdi. Kısa bir süre için bile olsa, o sevgiyi bulabilmek için bir sürü kadınla yatıp kalkmıştı. Zaman zaman bulduğu da ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

muştu, fakat bir gün annesiyle el ele tutuşup okula gitmenin yerini dolduramazdı hiçbir şey.

Juliet Miller farklıydı. Onunla birlikteyken geçmişin hatırlattığı o soğuk hissi neredeyse unutuyordu. Juliet'in ona karşı hisleri samimiydi ve uykuda bile onu sahiplenici bir tavırla sarıp sarmalaması hoşuna gidiyordu. Hayatının geri kalanını onunla birlikte geçirmek, onu karısı yapmak, bebeğine bir isim ve yuva vermek istiyordu.

Steve annesinin gevşek elini tutarken, annesi bir an için kendisine gelip elini hemen geri çekti. Sonra, göğsü inip kalkmaya başladı, odadaki makineler öttü ve dört bir yandan içeri hemşireler üşüştü. Steve bir kez daha annesinden uzaklaşmak zorunda kaldı.

Steve dörtte Guy'ı aradı. Juliet'i aramadı, zira o halde hastanede, ölümle iç içe olmasını istemiyordu. Juliet'in ona bakmasını değil, o Juliet'e bakmak istiyordu.

Guy hastaneye gelene kadar, Bayan Feast'i kaybetmişlerdi. Asla torunlarını göremeyecek, asla iyileşemeyecekti. Guy nasıl geçmişte bir kere onun omzunda ağladıysa, Steve de arkadaşının omzunda ağladı; zamanı geri almak, birilerinin acısını dindirmek, onları iyileştirmek ve mutluluğu bulmaya çalışmıyor olsalar da, onlara yardım etmek istedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altmış Üç

Sevgili Chas,

Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Nick'le mesajlaştığımızda, kız kardeşinden bana bir fotoğrafını yollamasını isteyeceğini söylemişti. Elimde bir iki tane çocukluk fotoğrafı var ama uzun lafın kısası, yetişkinlik fotoğraflarını saklamadım. Uygun bir zamanda, kız kardeşinden benim için fotoğraf isteyebilir misin? Onu o kadar çok düşünüyorum ki belki yas tutmama yardımcı olur. Yas tutma ihtiyacı duyuyorum.

Sevgilerimle...

Floz Cherrydale.

Floz,

Elimden geleni yapacağım. Calgary'de yaşıyorum, ama Yılbaşı'nda Okanagan'a gittiğimde, bu konuyu gündeme getireceğim. Sana fotoğraf ulaştırmak için elimden geleni yapacağım. Beni rahatsız ettiğini düşünme sakın.

Ekim'in ilk haftası teknemle açılıp balık tutacağım ve Nick'i anacağım. Birkaç sene önce, bana nasıl somon balığı avlanacağını öğretmişti. Gidip onun için balık tutacağım.

Chas.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altmış Dört

Perry ve Grainne bebek haberini duyunca, sevinçten çılgına döndüler, ama Steve'in bebeğin babası olduğunu ve kızlarıyla 'gizli bir aşk' yaşadığını duyunca şok geçirdiler. Juliet Steve'le ilişkisini 'sadece seks' diye anlatmamayı tercih etmişti tabii. Ancak Steve'in büyük üzüntüsünün tam ortasında bu kadar güzel bir haberi duymak, herkes için çok da kafa karıştırıcıydı.

Pazartesi gecesi, Juliet bir ara uyanmış ve Steve'in yatağın kenarına oturmuş, annesinin bir gençlik fotoğrafına baktığını görmüştü. Steve elini tutması için annesine uzatmıştı, Bayan Feast'se ellerini önünde kavuşturmuştu.

"Hey," dedi Juliet ona arkasından sarılıp. "Haydi, biraz uyu."

"Ona daha fazla yardım etmeliydim," dedi Steve burnunu çekerek. "Onu bir rehabilitasyon merkezine yatmaya zorlamalıydım."

"Zorlasaydın da gitmezdi ki aşkım. Zaten bunu sen yapamadıysan, kimse yapamazdı."

"Lütfen yarın benimle cenazeye gelme," diye fısıldadı Steve. "Guy'a ona tek başıma veda etmek istediğimi söyledim."

"Hayatta olmaz, ben de geliyorum," dedi Juliet. "Bunu tek başına atlatmana izin vereceğimi mi sandın?"

"Ama çok üzücü olacak."

"Bu, bir cenaze; orada palyaçolar görmeyi beklemiyorum."

Steve aniden gülmeye başladı ve pes etti. "Teşekkür ederim," dedi.

"Bana teşekkür etmene gerek yok," dedi Juliet Steve'in hafif

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir sakalla kaplanmış yanağını öperek.

"Bana umut verdin," dedi Steve şefkatle. "Hayatta istediğim her şeyi verdin. Keşke Guy da benim kadar şanslı olabilseydi."

Juliet Steve'in omzuna yaslanıp başını salladı. Keşke kardeşi ve sevgili Floz da onlar gibi birilerini bulsalardı. Bunu gördüğünde, dünyanın en mutlu kadını olacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altmış Beş

Cenazeden sonra, Steve annesinin evine gitti. İçeri girmek gibi bir niyeti yoktu, sadece dışarıdan son bir kez bakmak istiyordu. Nedenini bilemiyordu, ama Juliet'e nereden geldiğini, neden kaçtığını ve onun ve bebeğinin asla nerede olmayacaklarını göstermesi gerekiyormuş gibi hissediyordu. Arabasını park ederken, Sarah'nın çitlerinin kırıldığını, bahçesinde bisiklet tekerlekleri olduğunu görünce şaşırdı. Astığı sepetler ters yüz edilmişti ve Sarah gözyaşlarını elinin tersiyle sile sile bahçedeki toprakları temizliyordu.

"Neler oluyor?" dedi Steve arabadan fırlayıp.

"A, selam Steve. Nasıl gitti canım? Gelemediğim için özür dilerim. Geri *gelebilirler* diye evden çıkamadım."

Steve soruya yanıt vermedi, tam aksine ona soru sordu. "Kim geri gelir diye Sarah? Neler oldu burada?" Derken, küçük Denny patlak bir alt dudakla ve şişip kapanmış mosmor bir gözle kapıda belirdi.

"Bunu yine Artie Paget'in oğlu mu yaptı?"

Güçlü ve sessiz Sarah omuzlarını sarkıtırken, oldukça yıpranmış gözüküyordu.

"Anlaşıldı," dedi Steve içini çekerek. Juliet arabadan çıkmaya yeltendi.

Steve dişlerini sıkıp "Arabadan inme hayatım." dedi arabaya yönelerek.

"Aklından ne geçtiğini bilmiyorum, ama sakın bir şey yapma," diye yalvardı Sarah.

"Bu işi halledeceğim. Merak etme. Artık bu iş, bugün bite-

BELONGS TO KANTOS TEAM

cek," dedi Steve. Geçen geldiğinde Sarah'nın verdiği adresi hatırlıyordu. Zaten Artie Paget'in nerede yaşadığını bulmak zor değildi. Evinin duvarında kocaman bir uydu çanağı, dışında da koleksiyon parçası bir Jaguar vardı. Evin ön penceresinden, Steve salonda hayatında gördüğü en büyük televizyonun durduğunu görebiliyordu.

"Juliet, sakın arabadan inme hayatım. Bana yerinden kıpırdamayacağına söz ver. Unutma ki bebek taşıyorsun." Juliet Miller ilk defa söyleneni yaptı.

Steve iri yumruğunu Artie Paget'in kapısına indirmeye başladı. Yanıt alamayınca, tekrar kapıyı yumrukladı; evde birisinin olduğunu biliyordu.

Uzunca saçlı, küstah tavırlı ve Steve'in annesinin evinden bile pahalı bir eşofman takım giymiş bir çocuk kapıyı açtı. On yaşlarında gözüküyordu, ama bakışları yetişkin bir sokak serserisi gibiydi.

"Tamam, tamam," dedi. "Kimsiniz?"

"Sen Tommy olmalısın," dedi Steve öfkesini o an için dizginlemeye çalışarak.

"Kim soruyor?"

"Babanla konuşmak istiyorum."

"Ne konuda?"

"Seni ilgilendirmez, ona lütfen kapıya gelmesini söyle."

Birkaç komşu kapılarda belirmişti ve Steve, Tommy Paget'in yavaşça içeri girişini ve sakin bir tavırla kapıyı kapatışını izlerken, civardaki evlerin perdelerinin kımıldadığını fark etti. Artie Paget hemen kapıya gelmeyince, Steve'in sabrı taştı; öncekinden daha sert bir biçimde bir kez daha yumrukladı kapıyı.

Steve tam tekrar yumruğunu kapıya indirecekti ki, kapı açıldı ve muz sarısı rengine boyanmış saçları, yanık teni ve altın ön dişleriyle iri ve sevimsiz Artie Paget kapıda belirdi. Steve adamın azılı birisi olarak nam saldığını biliyordu, çünkü o da spor salonuna ağırlık çalışmaya gelir, iri bir puro içer, marka giysiler giyerdi. Steve onun özendiği gangsterlere kıyasla gayet zavallı birisi olduğunu da biliyordu. Artie Paget: Christine

Feast'e gizli gizli içki getiren küçük serserinin babası. Artie Paget: Okulda ona 'Paçoz Steve' lakabını takan çetenin şefi.

"Sen de kimsin?" diye hırladı Artie.

Steve kendini tanıtmadan "Oğlun Tommy'yle ilgili olarak görüşmeye geldim," dedi. " 'Çocukça davranışlarıyla' arkadaşlarımı rahatsız ediyor."

"Şu işe bak! Paçoz Steve." Artie dudaklarını yine bükmeden önce, tatsız tatsız gülümsedi. "Siktir git," dedi ve kapının tekmelenerek açılacağını düşünemeden kapıyı kapatmaya çalıştı.

"Dediğim gibi, Tommy hakkında konuşmaya geldim."

Tommy kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesini yukarı kaldırmış, tatlı çocuk suratında kendinden emin ama tatsız bir gülümsemeyle babasının arkasında dikiliyordu.

"Lanet olası Paçoz Steve bana ne yapacağımı mı söylüyor? Komik misin be adam? O ayyaş annen nasıl bugünlerde? Küvetin musluğunu açmayı öğrendi mi?" Artie gülmeye başlayınca, çocukluğunda yaşadığı tüm o aptalca olaylar Steve'in gözlerinde canlandı.

"Oğluna okuldaki çocuklara kabadayılık yapmamasını ve kendisine ait olmayan mülklere zarar vermemesini söylesen iyi olacak," dedi Steve. Artie'nin annesinden o şekilde söz ettiğini duyunca iyice gerilmişti. Ama Sarah'nın hatırı için, öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Yoksa n'olur? Oğlumu dövecek misin, *Paçoz*?" dedi Artie alaycı bir tavırla.

"Hayır, seni döveceğim," dedi Steve sakin sakin tırnaklarını inceleyerek.

Komşuların da onları izlediğini fark eden Artie Paget küstahça cık cık etti, elini cebine sokup içeri girmeye kalkıştı. Sonra, bir anda geri dönüp yumruğunu Steve'in burnuna salladı. Adamın çelik gibi yumruğu Steve'in suratına inmiş olsaydı, Steve'in burnu dümdüz olurdu. Ama Steve güreşin yanı sıra boksla da uğramıştı ve en iyi boksörlerin karşısında bile 'bir kelebek' gibi dövüşebilirdi.

Artie Paget öne atılırken, Steve harika bir aparkatla yanıt

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

verdi. Bu yumruk senelerce çektiği acıların, hasretin, öfkenin, üzüntünün ve gözyaşlarının bedene gelmiş haliydi. Artie'nin çene kemiğinin kırılırken çıkardığı ses ta Wakefield'dan bile duyulabilirdi.

Artie Paget yere yığıldı ve küçük bir çocuk gibi inlemeye başladı. Böylesine güçlü bir yumruktan sonra kendisine gelmesi hem mümkün değildi hem de ayağa kalktığı anda, bunun gibi birkaç yumruk daha yiyeceğini bildiği için bunu yapmak istemiyordu. Steve o yumruğu indirirken tereddüt bile etmemişti.

"Seni... Hergele!" dedi Artie sadece. Hırlama sesleri çıkararak durumu kurtarmaya çalıştı, ama bir yandan da Steve'e ikinci yumruk için bir neden vermek istemiyordu. Parmaklarının arasından kanlar akıyordu.

"Biliyor musun, Artie? Senin Tommy Denny'ye ya da annesinin evine her baktığında, geri gelip seni mahvedeceğim. Anladın mı? O küçük beynin idrak etti mi ne demek istediğimi? Çünkü sana söylediğim şey son derece basit. Oğluna bir çeki düzen ver, yoksa ben *sana* çeki düzen veririm. Oğlun düzelene dek de buna devam ederim."

Artie ses çıkarmadan kafasını salladı.

"Bu evet mi demek?" diye üsteledi Steve.

"Tamam dedim ya?" diye böğürdü Artie kan tükürerek.

"Güzel." Steve siyah takım elbisesini düzeltti. "Teşekkür ederim."

Komşu evlerden gelen alkış seslerinden, Artie Paget'ın oralarda pek sevilmediğini anladı. Steve arabasının kapısını açıp kendisini içeri attı ve emniyet kemerini taktı; tüm bunları yaparken, Juliet'in dikkatle onu süzdüğünün de farkındaydı.

"Ne oldu?" dedi.

"Boş keseden atmamışsın bakıyorum," dedi Juliet şaşkınlıkla. "Başının çaresine gerçekten de bakabiliyorsun."

"Tabii ki başımın çaresine bakabilirim be hatun. Ben kahrolası bir güreşçiyim."

"Ama karşılaşmalarda mahsusçuktan dövüştüğünüzü sanı-

yordum. Hepinizin kof olduğunu sanıyordum."

"O halde, yanılmışsın," dedi Steve aksi aksi. Steve çok şık siyah bir takım elbise giymiş, kocaman bir testosteron topuna dönüşmüştü. Konut Ofisi kuruluna gidip, Sarah'yla Denny'nin sonbahar bitmeden Ketherwood'dan başka bir yere nakledilmesini isteyecekti. Noel Baba onları bu sene erken ziyaret edecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altmış Altı

Sevgili Chas,
Seni yine rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama bu son olacak. Onu hatırlayabilmem için, bana Nick'in yaş gününü yazar mısın? Umarım sen iyisindir. Onunla konuşmayı çok özlüyorum.
Floz.

Floz,
Nick'in yaş günü 14 Nisan. Chas.

Floz Chas'in yanıtını okuyunca kafası karıştı. Nick'le daha önceden yaptığı konuşmalarda, yaş gününün 'sonbaharda' olduğunu söylediğine emindi. Hatta bir yaş gününü çok güzel bir parkta kutladığını bile anlatmıştı. İsmi geçen yeri yer imlerine eklemişti: Victoria'daki Butchart Bahçeleri. Burası, Nick'in çocukken yaşadığı yere iki saatlik bir feribot yolculuğu ve 450 kilometre uzaklıktaydı. Sincapları kovalamasına, çiçek koparmasına ya da yerde oynamasına izin verilmediğini söylemişti. "Bir kekle parti bekleyen altı yaşındaki bir çocuk için tam olarak bir cennet sayılmazdı," demişti. Bunu söylediğini gayet iyi hatırlıyordu. Dahası, yaş gününün Ekim ayının başlarında olduğundan da emindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Acaba Chas bir hata yapmış olabilir miydi? Ama ikisi çocukluk arkadaşıysa, hata yapmış olması da pek olası değildi. Nick Vermeer'i, ölüm tarihini, doğum tarihini ve Robson Dağı'nı Google'da aratsa da hiçbir yerde Nick'in izine rastlamadı. Nick adına açılmış bir çevrimiçi anma sayfası olacağını düşünmüştü ama ne böyle bir sayfa vardı ne Facebook'ta onun için arkadaşlarının ve ailesinin açtığı bir anma sayfası vardı ne de eski asker arkadaşlarının açtığı bir sayfa... Nick'in sondaj kulelerinde çalışan saygıdeğer bir mühendis olduğunu biliyordu ve belki bu yüzden bir yerlerde bir anma sayfası düzenlenmiştir diye araştırma yaptı. Ama hiçbir şey bulamadı. Tüm dünya çapındaki ağda Nick Vermeer isimli bir adam hakkında bir haber yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altmış Yedi

Teklif, Juliet'in hayal ettiği gibi Eiffel Kulesi'nin tepesinde değil, Bayan Feast'in cenazesinden bir gün sonra gittikleri, sokağın aşağısındaki balık restoranında geldi.

Juliet şehir merkezine inip, sinemaya gitmeyi önermişti. Steve'in sinemaya gitmeye bayıldığını bilirdi; hem belki biraz keyiflenir diye düşünmüştü. Filmden sonra, birer kadeh içki içmek için yakınlardaki bir bara gittiler. Juliet limonata, Steve'se birkaç kadeh duble votka sipariş etti. Hava çok güzel, gökyüzü yıldızlarla kaplı olduğu için, eve dönerken yürümeye karar verdiler. Kahverengi kuru yapraklar yola savruluyor, yeşil yaya ışığının yanmasını beklemeden, sabırsızlıkla sokağın karşısına geçiyorlardı. Balık restoranının karşısında bir oyun alanı vardı ve o saatte hala dışarıda olan çocuklar kestane ağaçlarına değnekler fırlatıyor, kozalakları düşürmeye çalışıyorlardı. Steve kolunu Juliet'in omzuna atınca, Juliet bu hisin çok hoşlandığın fark etti. Blackberry Sitesi'nin köşesindeki Yüce Morina'ya gitmeye karar verdiler.

"İki kişilik kızarmış balıkla patates, iki kutu bezelye, iki tane de çay çöreği," dedi karnı uzun süredir ilk defa acıkan Juliet.

Steve içine nefes çekince, midesi ne kadar aç olduğunu söylermiş gibi guruldadı. O da günlerdir doğru dürüst bir şey yememişti, bu yüzden barda içtiği votkalar onu biraz çarpmış, zihnini bulandırmıştı. Bunu hissettiği anda, o kadar içkinin yeterli olduğunu anlamıştı.

Juliet'e baktı, birlikte olduklarına inanmakta güçlük çekti.

Juliet okuldayken bile güçlü bir kişilikti. Onu düşündüğün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de, içini tuhaf bir his kaplardı. Tanrım, ondan çok etkileniyorum, diye düşündü. Onunla birlikteyken, yirmili yaşlarında olduğundan bile daha güçlü hissediyordu kendisini. Seks yaptıktan sonra, birbirlerine sarılıp yatmaları ve uyuya kalmaları da harikaydı. Uyandığında, Juliet'in ona bir fincan çay getirdiğinde gülümsediğini görmek de öyleydi. Bacaklarını Juliet'in bedenine sarıp, boynunu öperek duşta geçirdikleri zamanlar da öyleydi. Onunla konuşmak, gülmek, söz düelloları ve fiziksel düellolar yapmak da muhteşemdi. Sırıttı ve soruyu sorma vaktinin geldiğini düşündü.

"Juliet Miller, benimle evlenir misin?"

Tam o sırada, garson kız "Bunların yanında tuz ve sirke de ister misiniz?" diye sordu.

Juliet donakaldı; etrafındaki her şey de aynı durumdaydı sanki. Steve'in votkalar yüzünden hafifçe yalpalaması haricinde, balık restoranı bir natürmort resim gibiydi. Arka planda eksik olan tek şey, bir üzüm salkımıyla bir vazoydu. Juliet öylesine şoktaydı ki garson kıza vereceği yanıtı Steve'e verdi.

"Şey... Hayır, teşekkürler."

"Peki," dedi Steve.

"Tuzla sirkeyi kast etmiştim. Sen az önce ne demiştin, Steve?" Steve gerçekten de ona evlenme mi teklif etmişti? Juliet başının döndüğünü hissetti.

"'Benimle evlenir misin?' demiştim."

"Ha, tamam. Doğru duymuşum."

"Yanıtın nedir?" dedi Steve kasaya doğru yalpalayarak.

"Bu soruyu bana sabahleyin, ayık olduğunda sorsan nasıl olur?" dedi Juliet şaşkınlıkla. Bu sorunun çakır keyifken sorulmaması gerektiğini biliyordu.

"Tamam."

Steve paketlenen yemeklerin ücretini ödedi ve hiç konuşmadan eve yürüdüler. Gecenin geri kalanıysa, tuhaf bir bulanıklık içinde geçti. İkisi de tekliften bir daha söz etmediler, ama Steve'in sorusu Juliet'in zihninde dönüp duruyordu. İkisi de yemeklerini bitiremediler. Doğru dürüst sohbet de edemediler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sanki ilk kez randevuya çıkmış iki yabancı gibiydiler. Steve bir ara hava durumundan bile söz etti. Yatağa yattıklarında, birbirlerini öpüp iyi geceler dilediler ve gözlerini karanlığa diktiler. Birbirlerinin aynı şeyi düşündüğünden habersiz, sabah neler olacağını düşünmeye başladılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altmış Sekiz

Juliet uyandığında, Steve bir saattir uyanıktı. Kolunu Juliet'in başının altına koymuş, öylece yatakta uzanıyordu.

"Günaydın," dedi Juliet esneyip. Steve'e bakamadı. Sinirleri hala bozuktu.

"Günaydın," dedi Steve.

Sonraki sessizliğin biraz tuhaf olduğunu söylemek, güneşin sıcak olduğunu söylemek gibi bir şeydi. Her ikisi de sırt üstü uzanmış, tavandaki ampule bakıyor, kalpleri gümbür gümbür atıyordu.

"Dün gece sana ne dediğimi hatırlıyor musun?" dedi Steve nihayet.

"Evet," dedi Juliet adeta fısıldayarak.

"Off, keşke hatırlamasaydın," diye inledi Steve.

Floz salondan gelen gümbürtü sesleriyle uyandı. Dünyanın en sakar hırsızıyla karşılaşacağını sanarak odasından dışarı fırladı, ama Steve'in koltuğun arkasına sığındığını, Juliet'in de ona ayakkabı fırlattığını gördü.

"Seni sersem!" diye bağırıyordu Juliet.

"Juliet, beni dinler misin?" Steve açıklama yapabilmek için kafasını koltuğun ardından çıkarıyor, sonra Juliet ona ayakkabı fırlatınca, kafasını korumak için yine aşağı indiriyordu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Floz.

"Floz, seni uyandırdığımız için özür dilerim, ama bu... Bu domuz bana evlenme teklif etti, sonra da teklifini geri aldı."

Kafasına kırmızı renkli, kocaman bir krokodil derili ayak-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kabı isabet eden Steve "Ah," diye bağırdı. "Floz, durdur onu. Bırak da konuşayım Ju. Teklifimi geri falan *almadım*. Juliet, on saniyeliğine ateşkes ilan edelim!"

Ama Juliet onu dinleyecek durumda değildi; ona el bombası niyetine bir çizme fırlattı. "Senden koca olmaz zaten. Bu dünyadaki son erkek bile olsan, seninle asla..."

Juliet eline gayet uzun ve ince topuklu bir ayakkabı alınca, Floz hemen öne atıldı. "Dur bakalım!" diye bağırdı. "Öldüreceksin adamı!"

"Güzel," diye bağırdı Juliet.

"Bebeğe zarar vermeden önce dur artık," dedi Floz Juliet'in kollarını sıkı sıkı tutarak. Juliet nefes nefese kalmıştı, ama birden Floz'un söylediği şey kafasına dank etti. Evet, bebeği olanları duyabiliyordu, artık sakinleşmesi gerekiyordu.

"On saniyen var sersem," dedi Juliet. Ama son sözcüğü bebek duymasın diye sadece dudaklarını oynatıp söylemişti.

"Steve kafasıyla omuzlarını koltuğun ardından çıkardı.

"Sana evlenme teklif ettiğimi hatırlamanı istemedim, çünkü..." Juliet'in alaycı bir tavırla dudaklarını büktüğünü görünce, telaşla lafını tamamladı. "...Çünkü bu teklifi bir balık restoranında yapmamalıydım. Teklifi unutmanı istememin tek nedeni, seni bugün güzel bir yere götürüp, bunu doğru dürüst yapmak istemem. Ne bileyim, bir nehir kenarına gidip bir kadeh şampanya eşliğinde, diz çöküp, sana bir yüzük uzatıp yapmak istedim. Balığımızın yanına tuzla sirke ister miyiz diye soran bir kadının karşısında uygun olmadığını düşündüm!"

Juliet yutkundu. "Anladım," diyebildi bir tek.

"Demek istediğim tek şey buydu," dedi Steve. Ayağa kalkarken, Juliet de ayakkabı tuttuğu elini gevşetti ve ayakkabı yere düştü.

"Güzel," dedi Floz kollarını göğsünde kavuşturup. "Şimdi ondan özür dile bakalım, Juliet."

"Özür dilerim," dedi Juliet. İçi yine bir tuhaf olmuştu.

Romanlarda böyle şefkatli erkekler olduğunu okumuştu, ama gerçek hayatta o erkeklerden biriyle karşılaşacağı aklına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hayaline gelmemişti. Steve'in saygı dolu ve sevecen yanları onu bir kez daha sakinleştirmiş, mütevazı bir ruh haline bürünmesini sağlamıştı.

"Juliet, daha yeni çıkmaya başladığımızı biliyorum, ancak birbirimizi çocukluktan beri tanıyoruz. Bebeğimizin Bay ve Bayan Feast'in çocuğu olarak dünyaya gelmesini istiyorum..."

"Ah, Steve."

"İlişkimiz iyi gitmezse, bugünlerde boşanmak da..."

Floz elini havaya kaldırdı. "Şşş! Saçmalamaya başlamadan kapa çeneni, Steven."

Steve Floz'un tavsiyesini dinledi ve cümlesini tamamlamadı, ama başka bir şey söyledi. "Seninle evlenmek istiyorum Ju. Hem de kısa süre içinde."

"Şampanyaya ya da şık yerlere ihtiyacım yok, Steve. Burası gayet uygun, teşekkür ederim," dedi Juliet. Bir şişe şampanyanın, ya da pencereden göreceği kocaman bir ayın bile onu o anki kadar pelte gibi hissettirebileceğini düşünmüyordu.

Steve kollarını uzatınca, Juliet ona doğru ilerledi.

"İşten sonra yüzük seçmeye gideriz, tamam mı?"

Floz montunu ve şemsiyesini kaptığı gibi, onları yalnız bırakmak için daireden çıktı. Beyni tıka basa dolmuş, patlamak üzereydi. Hava gri bulutlarla kaplıydı, ama rüzgâr şemsiyesini açamayacağı kadar sert esiyordu. Önemli de değildi gerçi. Rüzgârın suratına çarpmasını ve düşüncelerini uzaklara taşımasını istiyordu. Hem de hepsini. Yağmurda kısa bir sonbahar yürüyüşü yapmayı istiyordu bir tek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ekim

Gençlik ilkbahar gibidir, ılıman bir esintiden çok daha sert rüzgârlarla bezeli, haddinden fazla övülmüş bir mevsimdir. Sonbaharsa daha tatlı mevsimdir; çiçekleri kaybederiz, ama meyvelerle bu yokluğu fazlasıyla telafi ederiz.

Samuel Butler

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Altmış Dokuz

Guy bu sefer işi doğru yapmaya niyetliydi. Balık restoranındaki teklif değil de, resmi nişanlanma olayından sonraki kutlama ziyafetinde, herkesin özellikle de Floz'un dudağı uçuklayacaktı. Annesiyle babasının mutfak zemininin o gece pişireceği yemekleri taşıması için sağlamlaştırılması gerekecekti. Kraliçe'nin Noel yemeği, McDonalds'ın çocuk menüsü gibi kalacaktı.

Perry ve Grainne hem torunları olacak diye, *hem de* kızlarının 5 Kasım olan yaş gününde Steve'le evleneceğini duydukları için sevinçten ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Her şeyin hızlı geliştiğinden biraz endişe etseler de, kendilerinin de tanıştıktan dört ay sonra evlendiğini hatırlatıyorlardı birbirlerine. Maltstone'un ağzında bakla ıslanmadığı için Rahip Dedikodu olarak da bilinen mahalle papazı Rahip Glossop o gün bir işi iptal olduğu için müsait olacaktı. Dolayısıyla ya o gün ya da 4 Mart'ta evleneceklerdi; fakat 4 Mart Juliet'in ilk evlilik tarihi olduğu için diğer tarihi seçmişlerdi. Herkes 5 Kasım'ı bir düğün ve yaş günü olarak kabul etmiş, Juliet'e de Şenlik Ateşi Gecesi olarak da bilinen Guy Fawkes gecesi uygun gelmişti.

Guy kız kardeşini arayıp, Floz'un çilekten başka bir şeye daha alerjisi olup olmadığını sormuştu, zira bu sefer işi şansa bırakmak istemiyordu. Neyse ki Floz'un başka bir yiyeceğe alerjisi yoktu. Guy başlangıç olarak özel yemeği olan levrek pişirecekti, ana yemek olarak farklı etlerden oluşan bir ziyafet hazırlayacaktı ve üç tane de çikolatalı tatlı yapacaktı. Floz'un

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bütün duyularını bu menüyle harekete geçirmeyi istiyordu. Onu yemekleriyle baştan çıkaracaktı: Floz da hop diye eline düşecekti.

Floz dairede tek başına otururken, o gün yazacaklarına odaklanmakta zorlanıyordu: 'Hamileliğini Tebrik Ederim' kartları yazması gerekiyordu. Lee Status'un fikir versin diye yolladığı çizimlere baktı. Grafik tasarımcı şişkin karınlı, dünyalar güzeli kadın resimleri çizmişti. Floz, Juliet'in her geçen gün irileşeceğini, karnının nasıl gururla giysilerini zorlayacağını, hızının biraz kesileceğini, elini karnına dayayıp bebeğinin hareketlerini hissedeceğini düşündü. Juliet'le Steve'in yatağa uzanıp, bebeğin rahat bir pozisyon bulmak için kımıldayışını izleyeceklerini hayal etti. Juliet'in sallanan sandalyede uyuyakaldığını, sakin ve yumuşak bir biçimde nefes alıp vererek bebeği nasıl rahatlatacağını getirdi gözlerinin önüne. Juliet çok güzel olacaktı.

Ama Floz, Lee Status'a bir mesaj yollayıp, midesini üşüttüğünü ve bu yazıları yazamayacağını söyledi. Sonra, yatağına kıvrılıp biraz uyuyabilmek için kafasını boşaltmaya çalıştı. Bir saat nafile yere denedikten sonra vazgeçti.

Bilgisayarından bir e-posta geldiğine dair bir uyarı sesi gelince kalktı. Chas Hanson ona bir mesaj yollamıştı. Bu mesaj bir zarfın içinde olsaydı, Floz zarfı yırtarak açabilirdi.

Floz,
İyi misin diye merak ettim. Unutma ki bir süre sonra ızdırap yavaş yavaş diner ve geriye harikulade bir anılar koleksiyonu kalır. Bunun sana faydası olabileceğini düşündüm.
Chas.

Floz mesajı defalarca okudu. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu: İnsanın yüreğine çöken ıstırap asla dinmiyordu; sadece bununla birlikte yaşamayı öğrenmiyordunuz. Yine de Chas'in bu satırları yazıp onu rahatlatmaya çalışması hoş bir

davranıştı. Nick'in yapacağı türden bir şeydi.

Miller'ların evine ilk gelen Steve oldu. Yeni arabasını az önce almıştı. O şartlar altında, Volvo'sunu yedi kişilik, kocaman bir bagajı, rahat koltukları ve milyon tane güvenlik önlemi olan bir arabayla, yani mükemmel aile arabasıyla takas etmişti. Arabayı ön avluya sürerken, arkada bebek koltuğu olduğunu, Juliet'in parmağındaki yüzükle yanında oturduğunu ve muhtemelen ona nasıl araba sürmesi gerektiğine dair talimatlar verirken hayal etti. Dört litrelik yakıt enjeksiyonlu bir motorun vereceği heyecanın kat kat fazlasını bunların gerçekleşmesiyle yaşayacaktı.

Daha sonra taksiyle Coco geldi, abartılı bir biçimde içeri girip herkesi öptü ve Juliet'in tek taş yüzüğüne ayılıp bayıldı. Yalnızdı, çünkü belli ki Gideon bu büyük aile toplantısına katılmaktan ve herkesle aynı gün tanışmaktan çekinmişti.

"Gideon'ın var olduğuna emin misin?" diye dalga geçti Steve. "Onu henüz gören olmadı."

"Bak." Coco cep telefonundan birkaç düğmeye basıp, Steve'in burnunun dibine tuttu. "İkimizin birlikte çekilmiş bir fotoğrafı." Fotoğraf bulanık ve karanlıktı. Steve'in gördüğü tek şey, yan yana duran iki erkek kafasıydı.

"Ama bu herhangi birisi olabilir," dedi.

"Herhangi birisi değil. Gideon'la benim fotoğrafım," dedi Coco aksi bir tavırla.

"Şampanya ister misin, Raymond?" dedi Grainne pembe renkli şampanyayla dolu bir kadeh uzatarak.

"Israr ediyorsanız, alırım," dedi Coco içini abartılı bir tavırla çekerek. Ona hala Raymond diye hitap etmesine izin verdiği sadece üç kişi vardı: Miller'lar ve büyük annesi. Gerçi büyük annesi biraz bunamıştı ve bazen ona Brenda diyordu.

"KAHRETSİN!" Mutfaktan gelen bu sesin ardından, tencereler ve tavalar yere düştü ve büyük bir gümbürtü koptu.

Şampanya boğazında tatlı bir serinlik bırakan Perry "Mutfakta her şey yolunda mı?" diye seslendi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Her şey yolunda baba," dedi Guy. Ama kimseyi inandıramadı.

"Yardım etmemi ister misin canım?" diye sordu Grainne.

Herkes bir ağızdan "Hayır, hayır, hayır," diye bağrıştı.

Tam o sırada, kapı çalındı ve Guy'ın ağzı yüreğine geldi. Floz'la Juliet gelmiş olmalıydı. Guy mutfağın duvarında asılı olan ufak aynada nasıl göründüğüne baktı. Sonra dışarı çıkıp "Selam," dedi. Ama Floz yoktu, sadece kız kardeşi gelmişti.

"Floz gelmiyor mu?" diye sordu asabi bir sesle.

"Arabayı park ediyor," dedi Juliet. "Arabayı burada bırakıp yarın alacağız. Selam Juliet, seni gördüğüme sevindim!" dedi iğneleyici bir tavırla.

"Seni gördüğüme sevindim Juliet," dedi Guy. Derin bir oh çekip tekrar mutfağa girdi.

Kardeşini işaret edip "Nesi var bunun?" diye sordu Juliet Steve'e.

"Yemek yaparken nasıl olduğunu bilirsin. Her şey mükemmel olsun ister."

"Neden Floz'un ismini öyle hışımla söyledi? Gelmesini istemiyor mu?"

"Saçmalama." Steve biraz telaşlı bir biçimde güldü, zira Guy'ın sırrını ortaya çıkarmak istemiyordu. Özellikle de bunu hemen Floz'a söyleyecek olan Juliet'e bir şey çaktırmaması gerekiyordu.

Lâkin Juliet o minnacık gülüşten Steve'in söylediğinden fazlasını bildiğini anladı. Belki de Floz haklıydı ve kardeşi ondan gerçekten de hoşlanmıyordu. Ne tuhaf, diye düşündü.

Floz bir hayal âlemine dalmış bir halde arabayı park etti. Chas'in son mesajı beynini didikliyordu. *Unutma ki bir süre sonra ızdırap yavaş yavaş diner...* Aklının neden bu sözlere bu denli takıldığını anlamamıştı. Beyninin bu sorunu çözeceğini ve ona bir yanıt vereceğini umdu.

Üstündeki zümrüt yeşili ve beli kemerli elbiseyi düzeltti. Elbise gözlerinin yeşilini ortaya çıkarıyor, saçlarını şömine ateşi rengine boyuyordu. Chas'in mesajındaki sözcükler zihninde

dönüp dururken zili çaldı.

Guy Floz'un geldiğini duydu. Kafasını mutfak kapısından dışarı uzatınca, yeşil elbisesini, omuzlarına düşen dalgalı saçlarını gördü. Kocaman kolunu kaldırıp "Selam," dedi ve Floz bir şey demeye fırsat bulamadan mutfağa girdi.

Juliet Floz'un ne demek istediğini daha iyi anlamıştı. Guy Floz'a bundan daha kısa bir biçimde merhaba diyemezdi herhalde. Ama olmazdı ki. Ölse de bu işi düzeltmeliydi. Arkadaşıyla erkek kardeşinin arasının buz gibi olmasına dayanamazdı.

Coco Guy'ın soğuk tavrını bir güzel telafi etti. Yerinden zıplayıp Floz'a sıkı sıkı sarıldı ve yanaklarından öptükten sonra, onu Miller'larla Steve'e devretti.

"Acaba Piers şartların bu kadar hızlı değişmesine ne diyecek?" dedi Steve ince şampanya kadehini Juliet'in alkolsüz şarap kadehiyle tokuşturarak.

"Bilmem," dedi Juliet. O sırada Londra'da olan Piers'ın ona birbiri ardına mesajlar yollayıp onunla ikinci kez çıkması için yalvardığından söz etmedi. Juliet ona ayaklarının yerden kesildiğini, 'eski bir erkek arkadaşından' beklenmedik bir evlilik teklifi aldığını yazmıştı. Ona hayran olduğu her halinden belli olan bir adama hamilelikten söz etmesi çok gaddarca olacağı için, bunu Piers'a söylememeyi daha doğru bulmuştu. Bunu hamilelik izni isteyeceği zaman söyleyecekti tabii.

Piers Winstanley-Black'i Steve için geri çevirdiğini düşününce kendi kendine kıkırdadı. Steve, babasıyla ve Coco'yla sohbet edip gülerken, ona kaçamak bir bakış fırlattı. *Onun bir sersem olduğunu nasıl düşünebildim?* Steve öylesine uzun boylu, sağlam yapılı, çelik gibi ve yakışıklı bir adamdı ki. Juliet'e sürekli olarak dokunmaktan hoşlanıyormuş gibi, eliyle sürekli olarak kolunu okşuyordu. İnsanın ayaklarını yerden kesecek kadar romantikti her şey. Juliet hiçbir erkek için içinin yağlarının eridiğini hissetmemişti. Asla. Filmlerden çaldığı laflarla ilişkilerinin ilk başında sürekli olarak ona iç çektiren Roger bile. Gerçi o zaman o laflar Juliet'in kulağına maço ve harika gelmişti.

"Eee, şey, senin ilişkin nasıl gidiyor Raymond?" diye sordu Perry. Yirmi birinci yüzyılın bir parçası olmaya çalışıyor ama bir başka erkekle romantik bir ilişki yaşayan bir erkeğe bu soruyu sormanın tuhaf olduğunu düşünüyordu.

"Ay, Perry, sanırım ruh ikizimi buldum. Biz de bir gün sen ve Grainne gibi olacağız."

"Ya sen, Floz?" dedi Grainne. "Evlenip bir yuva kurabileceğin genç bir adam buldun mu?"

Herkes Floz'a döndü. Hatta o sırada hala mutfakta olan Guy bile kulak kabarttı.

Buldum, onu kaybettim, geri döndü ama öldü.

Floz yutkundu, gözleri birden dolu dolu oldu. Herkes bu durumdan ne kadar rahatsız olduğunu fark etti. Juliet araya girerek, arkadaşının imdadına yetişti.

"Tanrım, ebeveynler ne kadar da utandırıyorlar insanı. Masaya geçelim de yemekleri bekleyelim," dedi Juliet annesine ters bir bakış fırlatıp.

Steve, Coco ve Juliet imalı imalı birbirlerine baktılar. Juliet artık Floz'un bir erkekle kimsenin bilmediği bir sorun yaşadığına yüzde yüz emindi. Floz'un hayatında neler olup bittiğini, onu neyin bu kadar üzdüğünü öğrenmeye niyetliydi. Guy levrekleri tabaklara yerleştirirken, Floz'un soruya neden yanıt vermediğini, herkesin neden apar topar masaya geçtiğini merak etti. "Hayır, henüz değil," gibi basit bir yanıt verebilirdi. Neden bir şey dememişti?

İlk beş tabağı kollarına yerleştirip "Yemek hazır," dedi içeri girerken. İlk önce hanımlara servis yaptı. Kenny'nin salak garsonları Guy onları ne kadar uyarsa da bunu yapmayı akıl edemezlerdi. Sonra, masanın en ucuna, Floz'un yanına geçti, çünkü Juliet arkadaşını oraya oturtmuştu. Juliet ikisini arkadaş yapmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Balık harika pişmişti. Guy bu sefer başarılı olmuştu. Balığı tadan herkes beğenisini dile getirdi.

"Ne kadar güzeldi, değil mi?" dedi ağzını peçetesiyle silen Juliet. "Şanslı kadının teki seni ödül olarak kapacak be karde-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şim."

Steve içinden gözlerini devirdi. Juliet'in çöpçatanlık yapmaya kalkışmayacağını umdu.

"Öyle değil mi, Floz? Guy gerçekten de bir ödül değil mi?" dedi Juliet Floz'u dürtükleyerek. Steve masanın altında hafifçe Juliet'in bacağını dürtünce, Juliet ona döndü ve Steve onu uyarır gibi bir bakış fırlattı.

"Evet, öyle tabii," dedi Floz utanç içinde boş tabağına bakarak.

"Dur, tabakları mutfağa götürmene yardım edeyim," dedi Steve. Hemen ayağa fırladı, tabakları toparlayıp Guy'ın peşinden mutfağa girdi. Guy hemen ona döndü.

"Bana Juliet'e bir şey söylemediğini söyle lütfen."

"Hayır, hiçbir şey söylemedim," dedi Steve sıkıntıyla fısıldayarak. "Floz'a âşık olduğunu söyler miyim sanıyorsun?"

"Ne yapmaya çalışıyor o zaman?" dedi Guy.

"Kim bilir. Ana yemekleri tabaklara koy da Juliet artık konuşmasın."

Salondaki sohbet düğünlere dönmüştü. Guy hindi etini kesiyor, Steve de kuzu budunu dilimliyordu.

"Büyük bir parça istemem," dedi Juliet.

"Önünde bir ziyafet duruyor!" diye tiksintiyle bağırdı Coco. "Minnacık bir parça yiyemezsin. Nedime işi n'olacak?"

"Nedimem Floz olacak tabii," dedi Juliet. "Sen de erkek nedimem olacaksın. Mihraba yürürken arkamda olmanı istiyorum, ama elbise falan giymen gerekmiyor."

"Şükürler olsun," dedi Coco derin bir oh çekerek. "Bir travesti değilim ne de olsa!"

"Ay, ne kadar güzel," dedi Floz. "Daha önce hiç nedime olmamıştım."

"Ben de," dedi Coco heyecanla. "Ne renk giyeceğiz?"

"Sonbahar renklerini düşünüyorum," dedi Juliet. Aklında Daphne'nin anlattığı sonbahar düğünü vardı.

"Ooo, süper," dedi Coco yerinde duramaz bir halde.

"Düğün hazırlıklarına bir an önce başlamalısın Juliet," dedi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Grainne. Şarabını yudumladı. "5 Kasım'a otuz beş gün kaldı."

"İnanamıyorum," dedi Juliet.

"Bak bu işi bu sürede sen yapamazsan, kimse yapamaz," diye gülümsedi Floz. "Sen gerçek bir güç gösterisisin."

Steve ve Guy mutfaktan kâselerce sebze ve mükemmel bir biçimde kabarmış Yorkshire çörekleri getirmeye koyuldular.

"Ha, bu arada, bu sabah nikâh resepsiyonu için Oak Leaf'ten yer ayırttık," dedi Juliet. Bunu söylediğinde, herkesin şaşkınlıkla ona bakacağını da tahmin etmişti. "Ne diyeceğini biliyorum, ama en özel günümde yemek pişirmeni istemiyorum, Guy. Hem Burgerov da beş para etmez."

"Haklısın," dedi Guy. "Çok yazık, ama restoranın tadilatı o tarihe kadar hayatta bitmez. Yoksa kesinlikle kabul etmezdim bunu. Ama istersen, başka bir yerde yemekleri yapıp..."

"O gün bizimle birlikte kutlama yapmandan ve sağdıç olmadan başka bir şey istemiyorum. Bu kadar. Bana bu konuda ıstırap çektirmeyin."

Unutma ki bir süre sonra ızdırap yavaş yavaş diner...

Kocaman bir parça, çıtır çıtır patatesi kesen Perry "Peki, daireyi ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Nasıl yani?" dedi Juliet ağzına karamelize edilmiş bir havuç atıp.

"Sanırım, evlendikten sonra Steve'in yanına taşınırsın. Blackberry Sitesi'nin merdivenlerini inip çıkamazsın. Orada asansör yoktu, değil mi?"

Juliet çatalını masaya düşürdü. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki bu tür ayrıntıları düşünecek vakti olmamıştı. Babası haklıydı, ama Steve'in evi de tek yatak odalı olduğu için uzun vadeli planlar açısından çok ufaktı. *Daireyi satarsa, Floz nereye giderdi?* Floz'a baktı ve onun da aynı şeyleri düşündüğünü fark etti. Kafasını biraz çevirse, Guy'ın da çarpılmış gibi aklından aynı şeylerin geçtiğini görebilirdi.

"Floz, daireyi ne yapacağımı hiç düşünmedim," dedi Juliet.

Floz içinde kopan fırtınaları ele vermeyen sakin bir ses tonuyla "Eh, bence bu da kesinlikle düşünmen *gereken* şeylerden

biri," dedi. Juliet'le oturmaya başlayalı daha iki aydan az bir süre olmuştu, ama o daire onun için bir yuva gibiydi. Başka bir daire ve Juliet gibi bir ev arkadaşı bulabilecek miydi? Tatlı Juliet'le birlikte Blackberry Sitesi'nde oturması ve harika ailesiyle kaynaşması büyük bir şanstı. Bu insanların sıcak dünyasından ayrılacağını düşündükçe her yanı buz kesiyordu.

Juliet ağlamaya başladı.

Grainne ayağa fırlayıp kızma sarılırken "Hormonlar!" dedi.

"Ah, Floz, çok üzgünüm," dedi Juliet hıçkırıklar arasında. "Dairemden ayrılacağım hiç aklıma gelmemişti."

"Saçmalama," dedi Floz cesur bir gülümsemeyle.

"Ama orayı çok seviyorum. Steve'in evinden de nefret ediyorum."

"Oradan ben de nefret ediyorum," dedi Steve. "Her ikisinden de kurtulup kendimize başka bir yer satın almamız gerek. Dairem bana bile küçük geliyor, sana ve bebeğe asla yetmez."

"Ya da bebekler," diye araya girdi Grainne.

"Aman Tanrım, ikizlere hamile olabilirim!" Juliet daha fazlasına dayanamayacaktı. Ailesi resmen bir ikiz fabrikası gibiydi. O ve Guy beşinci nesil ikizlerdi. "Daireleri satıp taşınmamız ne kadar sürer?" Her iki dairenin satılması, hamile olması ve bir düğün planlayacak olması Juliet'in omuzlarına bir tonluk bir yük bindirmişti gibiydi. Daha da fazla ağlamaya başladı.

"Tanrım, ne yaptım ben?" dedi Perry. Kızının en son ne zaman ağlarken gördüğünü hatırlamıyordu. "Ben ve şu koca ağzım."

"En azından, Floz Guy'm dairesine taşınabilir," diye bir öneride bulundu Steve. Bu güzel aile yemeği mahvolmasın diye bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

"*Ne?*" dedi Guy.

"Sen dairenden çıkıp Hallow's Binası'na taşınınca demek istedim," dedi Steve. Guy'm gizliden gizliye ne istediğini ortaya çıkarmak ve ailesinin reddettiği teklifi ona geri kazandırmak için, o anı bir fırsat bilmişti.

"Hallow's Binası mı?" dedi Perry. "Bugüne dek hiç satılma-

mıştı, değil mi? Demek bunca sene sonra satıyorlar ha?"

"O işi unutabilirsiniz," dedi Guy keyifsiz bir tavırla.

"Biliyorum, biliyorum, paran yetişmiyor, söyledin ya?" dedi Steve. Madem ailecek toplanmışlardı, Guy'ın istediği şeyi ailesine söylemek için bundan daha güzel fırsat mı olurdu?

Juliet gözyaşlarını silmiş, Grainne yerine oturmuştu. Masadaki hava, tıpkı güneşin önünden geçen bir fırtına bulutu gibi değişiverdi. Juliet'in de Grainne'in de iştahı kaçmıştı. Juliet Floz için endişe ediyordu. Grainne'se Juliet'in Floz için endişelenmesine endişe ediyordu. Steve de keşke Hallow's Binası konusunu hiç açmasaydı diye düşünüyordu. Perry kızına daireyi ne yapacağını sorarak, keyfini kaçırdığına üzülmüştü. Guy Steve'in asla satın alamayacağı ve Floz gibi bir kadınla paylaşamayacağı Hallow's Binası'ndan söz etmesine gıcık olmuştu. Floz'un daireden ayrılması gerekiyorsa, kız kardeşini ziyaret edip onu görme şansını da kaybedecek demekti. Ya Floz uzağa bir yere taşınırsa ne olacaktı? Olanları kafasına bir tek masanın altında Guy'dan yemek bekleyen Çizgili takmamış gibiydi.

Neredeyse kimse tatlıları ellemedi. Guy tabakları toplayıp, arta kalanları çöp bidonuna boşalttı. Güzelim yemekleri Floz'u hiç etkilememişti; yemekler ev değiştirme gibi önemli bir konunun arka planı olarak kalmıştı. Juliet yorgundu ve biraz da başı ağrıyordu. Bu yüzden, Steve onu ve Floz'u yeni aile arabasıyla evlerine götürdü. Guy da tabakları bulaşık makinesine hışımla yerleştirmeye başladı.

"Biraz konulabilir miyiz oğlum? Perry piposu tüttürerek mutfak kapısında belirdi.

Guy doğruldu. "Tabii baba. Konu nedir?"

"Steve Hallow's Binası'nı satın almaya paranın yetmediğini söyledi."

"Steve patavatsız herifin teki," dedi Guy.

"Az önce, internetteki satılık ilanına baktım."

"O halde, neden satın alamayacağımı anlamışsındır. Orası berbat durumda." Guy bulaşık makinesinin kapağını kapatıp, kollarında hissettiği gücü kullanmamaya gayret etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Annenle biraz konuştuk."

Guy babasını susturmak için elini havaya kaldırdı. "Hayır. Ne diyeceğini biliyorum ve yanıtım hayır."

"Yanıtın evet olacak," dedi Perry sakin bir tavırla. "Juliet'e de düğünü ve bebek için bir miktar para vereceğiz, aynı miktarı sana da vereceğiz tabii. Bunu yapmanın en doğru vakti bu oğlum. Para her ikinizin kullanması için orada duruyor. Kullanmak için ölmemizi beklemenizin hiçbir anlamı yok. Annenle ben parayı keyifle ve ihtiyaç duyduğunuz bir zamanda kullandığınızı görmek istiyoruz."

Perry elindeki çeki ona uzattı.

Guy çeke baktı. Kendi ismine kesilmiş, 180,000 sterlin değerinde bir çekti.

"Baba, bu çok fazla para!" dedi Guy çeki almadan.

"Stan Amca'nla fabrikayı sattığımızda, fabrikanın yanındaki araziden büyük bir kar elde ettik, çünkü araziye inşaat yapma izni almıştık. Annenle ben hiç para sıkıntısı çekmiyoruz, durumumuz gayet iyi. Stan'le oğlunun yaptığı gibi, biz öldükten sonra miras yoluyla bir yere sahip olmanı değil, sevdiğin bir yeri satın almanı istiyoruz. Tanrı biliyor ya, uzun süredir sizlere bir şeyler verebilmek için çabalıyoruz. Artık mantıklı düşünme vakti geldi. Parayı kabul et, sonra evi satın al oğlum. O binayı küçüklüğünden beri seversin."

Guy çeki almayınca, Perry çeki ona doğru salladı. Guy yine almayınca da zorla eline tutuşturdu.

"İşte, o kadar da zor değildi, değil mi?"

"Baba, ne diyeceğimi bilemiyorum."

"'Teşekkür ederim babacığım' diyebilirsin. O kadarı yeter."

"Teşekkürler baba."

Guy iri kollarını babasının boynuna sardı ve onu kendisine doğru çekti. Bu adamı o kadar çok seviyordu ki. Babasının onu hayatının her günü sevdiğini hissetmişti.

Birbirlerine sarıldıktan sonra, Perry piposunu yine dudaklarının arasına sıkıştırdı ve içine çekti. Sonra, mutfaktan çıkmak ve Guy'ın parayı kabul ettiği müjdesini Grainne'i vermek için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

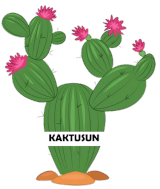
arkasını döndü. Çıkarken "Gidip o evi al oğlum," dedi.

Floz internette Osoyoos'un fotoğraflarını buldu. Nick'in önceki mesajlarında bahsettiği kadar güzeldi. Orayı en kısa zamanda, Nick'in en sevdiği mevsimde görmek istiyordu. Ancak o zaman ona gerçekten veda edebilecekti. Gerçi ıstırap çekmek, akıntıya kapılmaktan ve belirsiz bir yöne gitmekten çok daha kolay geliyordu.

Unutma ki bir süre sonra ızdırap yavaş yavaş diner...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yetmiş

Juliet'in hiç ama hiç keyfi yoktu. Hafta sonunu internette bir aileye uygun olabilecek evler arayarak geçirmişti. Annesiyle babası ona ve Steve'e düğün masraflarını karşılasınlar ve yeni bir ev satın alsınlar diye yüklü bir miktar para vereceklerdi, ama hala Floz konusunda kendisini suçlu hissediyordu.

Pazartesi günü, öğlen gözyaşları içinde Steve'i aradı.

"Bak, en kötüsü, yeterince büyük bir yer kiralarız, böylece Floz da uygun bir yer bulana dek bizimle oturur," dedi Steve anlayışlı bir tavırla. Nasıl?"

Juliet sabahtan beri ilk kez gülümsedi. "Senin için bir sakıncası yok mu?"

"Hayır, tabii ki yok," dedi Steve. "Her ikimizin dairesini de uygun fiyatlarla satılığa çıkarmalıyız ki bir an önce satabilelim. Sonra, gönlümüze göre bir ev buluruz. Biraz zor bir iş, ama eminim ki eninde sonunda her şey yoluna girecek."

"Seni seviyorum Steve Feast."

Steve şapşal şapşal gülümsedi. Yaşadıkları bu masalı keşke Floz'la Guy da yaşayabilseler diye düşündü.

Guy o sabah asıl ismi Bob Sedgewick olan Leopar Jeff'le birlikte Hallow's Binası'nın etrafında yürüyordu. Bob muhteşem bir inşaatçıydı.

"Eh, buldozer," dedi Jeff, "Bence burada sandığın kadar da fazla iş yok." Bütün güreşçiler birbirlerine ring dışında da içinde de lâkaplarıyla hitap ederlerdi.

"Senin için kolay olabilir. İşi istiyorsan tabii."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yapabilir miyiz? Evet, yapabiliriz," diye güldü Jeff. "Bu kış sakin geçiyor. Bu yüzden, satış işlemleri biter bitmez bir ekip ayarlarım. Ama bana bu tarihten biraz önce haber verirsen sevinirim."

"Tamam, hemen işe koyulayım," dedi Guy.

"Çatı oldukça sağlam," dedi Jeff. "Bu konuda hiç endişe etmene gerek yok. Fakat duvarların nem geçirmeyen malzemeyle kaplanması gerekiyor tabii, bir de baştan aşağı sıvanacak, ancak sanırım bu işi Angel'a yaptırabilirsin. Zeminlerin sistirelenmesi gerek, ama iş bitince çok güzel görünecek. Şu meşe parkelerin kalitesine bak. Gerçekten de birinci sınıf."

Jeff de Guy gibi ekibi evdeki tadilatları bitirdikten sonra her şeyin nasıl gözükeceğini hayal ediyordu. Ama tabii onun hayaline iç çamaşırlı ve topuklu ayakkabılı Floz'un bir Aga ocağında sucuk kızartması dâhil değildi.

Juliet o gece eve döndüğünde, Floz'un Meadowhall'a alış verişe gittiğini söylediği notu buldu. Telesekreterin ışığı da yanıp sönüyordu.

"Bayan Cherrydale'e mesaj. Kanada'ya uçuş ve konaklama masraflarıyla ilgili bilgileri size e-posta olarak yolladım. Mesajımı alıp almadığınızı merak ettim; çünkü kısa sürede gitmek istediğinizi söylemiştiniz."

Kanada mı? Floz neden Kanada'ya gitmek istiyordu? Neden bir an önce gitmek istediğini söylemişti? Acaba, bu yolculuğun şu gizemli 'eski sevgiliyle' bir ilgisi olabilir miydi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yetmiş Bir

Aşağıdan kapı çalındığında, telesekreter mesajı yeni sona ermişti.

"Benim. Kapıyı aç. Sana bir sürprizim var," dedi Coco heyecanla. Juliet kapı düğmesine basıp onu içeri aldı ve Coco yukarı çıktı. Ama yalnız değildi.

Yanındaki adam uzun boylu, iri yapılı, kıvırcık kahverengi saçlı, son moda siyah kemik çerçeveli bir gözlük takmış ve Coco'nun eski erkek arkadaşlarına hiç benzemeyen bir adamdı. Ne piercingi vardı, ne de dövmeleri, pembe röfleleri ve tuhaf bir pantolonu. Gideon *şık* bir takım elbise giymişti. Juliet onun çok yakışıklı olduğunu düşündü. Gideon seksi bir işadamını andırıyordu.

"Bu, Gideon," dedi Coco ağzı kulaklarına vararak ."Buradan geçiyorduk, Gideon 'Haydi, gidip kız arkadaşlarını görelim,' dedi. Sevgili Floz nerede?"

"Alış verişe Meadowhall'a gitmiş," dedi Juliet. Gideon'ın yanağına tatlı bir öpücük kondurdu. Gideon harika kokuyordu.

"Kahve içer misiniz?" diye sordu ki bina zili yine çalındı. Böyle zamanlarda Juliet dairesinin işlek bir metro istasyonu gibi olduğunu düşünürdü. İyi olup olmadığını kontrol etmek için Steve gelmişti. Guy da yanındaydı. Floz'un evde olmadığını öğrendiği için hemen suratı asılmıştı.

Coco yine de Gideon'ı arkadaşlarıyla tanıştırabildiğine sevinmişti. Dahası, Steve'e onun gerçekten de var olduğunu ispat etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Juliet diğerlerine kahve, kendisine de maden suyu koyarken "Floz için endişeleniyorum," dedi. "Kanada'ya gidiyor."

"Kanada mı? Ziyarete mi? Yaşamaya mı?" diye bağırdı Guy. "Neden gidiyor?"

"Keşke biliyor olsaydım."

Coco elini kalbinin üstüne koyup "Her ikimiz de Floz'un büyük bir sıkıntısı olduğunu düşünüyoruz," dedi. "Burnuma iyi kokular gelmiyor."

"O halde, gidip bilgisayarını karıştırsanıza," dedi Steve. Bunu söylerken, Juliet'in ciddiye alacağını düşünmemişti tabii.

"Tabii ya, karıştırabilirim, değil mi?" dedi Juliet. Maden suyunu masaya koyup Floz'un odasına yöneldi.

"Hey, dur, bunu yapamazsın!" diye seslendi Guy.

"Yapabilirim, yapacağım da," dedi Juliet.

"Ama ben sadece şaka yapıyordum," dedi Steve arkasından.

Guy da "İnsanların özel hayatına bu şekilde müdahale edemezsin," diye seslendi.

Juliet gayet imalı bir ses tonuyla "Ama bazen insanların işine karışmanın faydaları da olabilir," dedi. Guy onun ne demek istediğini anlamıştı. Juliet o anda bir göreve başlamıştı ve durdurulması mümkün değildi.

"Sen nöbet tut!" dedi kardeşini kapıya iterek. "Gideon, Coco bize bir bilgisayar dâhisi olduğunu söylemişti. Bana yardım et."

"Ben..." Zavallı Gideon yabancı birisinin bilgisayarına göz atmaktan rahatsızlık duyuyordu, ama Juliet ağzını açıp gözünü yumduğu için, ona karşı gelmemesi gerektiğini hissetmişti. Juliet'in peşinden kuzu kuzu Floz'un çilek kokulu odasına girdi.

"Pekâlâ, şifresini nasıl bulacağım?" dedi Juliet ekranı açtıktan sonra.

"Ne kadar çok kişinin şifre olarak 'şifre' sözcüğünü seçtiğini duysaydınız, şaşırırdınız," dedi Gideon. 'Şifre' sözcüğünü denedi ve Floz'un ekranı dediğinin doğru olduğunu ispatlarcasına masaüstünü gösterdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dahi," dedi Coco, erkek arkadaşından çok etkilenmiş bir tavırla.

"Gelenler kutusuna bakalım," diye talimat verdi Juliet.

Gideon Floz'un gelen posta kutusunu tıklayınca, Juliet solda birkaç klasör gördü: Lee Status, Finans, Kanada, İskambil Evi... "Kanada'ya tıkla," dedi. Bunu bir kasanın şifresini çözmüş gibi heyecanla söylemişti.

Salondan gelen bir ses hepsinin irkilmesine neden oldu:

"Pardon, lambana çarptım," diye seslendi Guy.

"Aman tanrım, şunu okusanıza," dedi Juliet kalbine vurarak.

"Aslında, okumasak..." dedi Gideon.

Coco, "Her öykünün..." diye okumaya başladı ve ilk e-postanın sonuna kadar okudu. "Tanrım, bu ölmek üzere olan bir adamdan gelmiş!"

Steve kapıya geldi. Floz'un e-postalarını gizli gizli okumanın yanlış olduğu o da biliyordu, ama Coco'nun omzunun üstünden eğilip okumadan edemedi. Sonra, 'aaa', 'ooo' seslerini duyup neler olduğunu merak eden Guy da odaya girdi.

Guy Floz'un kalbini dökerek Nick'e yazdıklarını okudu. Bunları yazarken ağladığını tahmin edebiliyordu. Kıskançlığa kapıldığını hissetti. Floz'u bu denli etkileyen ve ölümcül bir hastalığa yakalanmış bir adamı kıskandı.

Kanada klasörünün içindeki e-postaları teker teker okudular, sonra da Chas'in Nick'in vefat ettiğiyle ve cenazesiyle ilgili olanı açtılar. Juliet'le Coco'nun yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu.

"Ay, çok hüzünlü bir öykü," diye burnunu çekti Coco. "Zavallı Floz. Hiç aklıma..."

"Çok komik," dedi Gideon yavaşça.

"Komik mi? Ne demek istiyorsun Gid? Bunda komik bir şey göremiyorum," dedi Coco ters ters.

"Hayır, aşkım, bildiğimiz türde bir komiklik değil," dedi Gideon. Parmaklarıyla bir şey hesaplamaya koyuldu. "Bu e-postaya ve yollandığı tarihe göre, Kanada zamanıyla Nick'in iki gündür ölü olması, yakılması ve bunun Floz' a haber veril-

miş olması gerekiyor. Biraz hızlı olmuş yani."

Gideon'ın analitik beyni 'meşgule' geçmişti. Mesajları baştan gözden geçirmeye başladı. Tıpkı bir tazı gibi iz sürüyordu. "Bu işte bir terslik var," diye mırıldandı. "Acaba... Bana bir kalem verir misin, Coco?" Coco hemen dediğini yaptı.

Derken, dairenin kilit sesini duydular.

"Guy, çabuk kapıya!" diye seslendi Juliet.

Guy Floz'un odasından dışarı fırlayıp dairenin kapısını itti ve Floz'un içeri girmesini engelledi.

"Acele et!" diye fısıldadı Juliet. Gideon o sırada eline bir şey yazıyordu. "Ay, bakın, seyahat acentesinden bir mesaj gelmiş, Çabuk sil onu."

Steve "Onu..." derken, mesaj silindi. "Herhalde telesekreterdeki mesajı da sildin, değil mi? Ah, Juliet." Steve onun mesajı sildiğini biliyordu; dolayısıyla Juliet'ten yanıt da beklemiyordu.

"Kahretsin, ekran dondu," dedi Gideon ekrandaki kum saatine bakarak. "Floz'un bu bilgisayarı servise götürmesi gerek. Çok yavaş çalışıyor."

"Fişi falan çek," dedi Juliet panik içinde.

Bu arada, Floz Guy'ın içeride olduğunu kapıyı bir anlığına açtığında gördüğü için, kapı koluna asılmış içeri girmeye çalışıyordu.

"Guy, benim!" dedi Floz. Guy'ın her zamanki tuhaflıkları gibi, o anda yaptığı şeye de bir anlam verememişti. Ne yapmaya çalışıyordu?

Guy ne diyeceğini düşündü, ama ağzından sadece "Evet," lafı çıktı. Bunun Floz'un hiç hoşuna gitmeyeceğini biliyordu. Dahası, ona kapıyı iterek ne yapmaya çalıştığını nasıl açıklayacaktı? Ellerini çaresizlik içinde açmış olan Juliet'e dudaklarını oynatarak 'Çabuk' dedi.

"Kapıyı bırak," dedi Floz. "Neler oluyor?" Ev arkadaşının erkek kardeşinin içeri girmesini engellemek için neden kapıyı tuttuğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Coco beş parmağını havaya kaldırıp Guy'a baktı; beş saniye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra kapıyı bırakabilirdi. Bu arada, Juliet kendini koltuğa attı, Steve onun yanına oturdu, Gideon'la Coco da masumane bir tavırla onlarla sohbet ediyormuş gibi yaptılar. Guy beşe kadar saydıktan sonra kapıyı bıraktı.

Floz tereddütle kapıyı açıp, Guy belki ona başka sürprizler yapar diye aynı şekilde içeri girdi.

"Pardon," dedi Guy. İstese bile sesi daha acınası çıkamazdı herhalde. "Küçük bir şaka yaptım."

"Guy Miller, hiç komik değilsin," dedi Juliet. Durumu kurtarmaya çalışmıştı, ama işe yaramamıştı. "Guy seni içeri almamanın komik olacağını düşündü," dedi Floz'a.

"Evet, o kadarını ben de anladım," dedi Floz. Guy'ın yanından hızla geçip, Coco'yla Gideon'ın yanına gitti.

"Bil bakalım, bu kim?" dedi Coco erkek arkadaşını göstererek.

Gideon "Sen Floz olmalısın," dedi, eğilip yanağından öptü. Floz evet manasında başını salladı ve sessizce "Selam," dedi. Aklı hala neden otuz dört yaşındaki bir adamın beş yaşında bir çocuk gibi oyun oynadığını almıyordu.

"Öylesine uğradık. Gitmemiz gerek," dedi Coco biraz gergin bir tavırla. "Yemek yemem gerek. Üstelik yemeği ben yapacağım."

"Benim de gitmem gerek," dedi Guy. "Bir saate kadar iş başı yapmam gerek." Ancak Floz'un bununla pek ilgilenmeyeceğini tahmin etti. Steve de ayağa kalktı. Hepsinin aynı anda gidecek olması, son derece tuhaf bir manzara oluşturmuştu.

"Gideon ne şirin, değil mi?" dedi Juliet Steve'i öpüp onu kapıya kadar geçirdikten sonra. "İyi ki onları gitmeden yakaladın."

Floz başını salladı. Ama Gideon'ın elinde neden kırmızı kalemle yazılmış yazılar olduğunu merak etti. Bir de içeri girdiğinde, neden herkesin o kadar tuhaf davrandığını düşündü.

Gecenin tuhaflığı o kadarla da sona ermedi. Juliet'in cep telefonu sürekli olarak çaldı ve her seferinde yanıt vermek için mutfağa gitti. Gece boyunca telefonu en az beş kere çaldı, bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sürü de mesaj geldi.

"İyi misin?" dedi Floz.

Juliet "İyiyim," diye yanıt vermesine rağmen, iyi gözükmüyordu. "Ben biraz dışarı çıkacağım."

"Bu saatte mi?" Saat on buçuktu.

"Evet. Canım istedi. Biraz temiz hava alayım. Geç kalmam."

"Juliet, sen gerçekten de iyi misin? Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır!" diye bağıran Juliet, aynı şeyi daha sakin bir ses tonuyla bir daha söyledi. "Pardon, gerek yok. Geç kalmam. Azıcık hava alacağım. Merak etme. Cidden," diye yalan söyledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yetmiş İki

Juliet'le Coco, Coco'nun pembe renkli dizüstü bilgisayarının başında bir şeyler yazan Gideon'ın arkasında duruyorlardı.

"'Istırap' sözcüğünü nasıl yazdığını görüyor musunuz?" dedi Gideon. Ekranda Floz'un bilgisayarından kendisine e-posta olarak yolladığı Nick'in mesajı duruyordu.

"Evet, yanlış yazmış," dedi Juliet.

"Aynen öyle. Peki, burada nasıl yazıldığına bakar mısınız?" Bir diğer mesajı açtı. Bu, Chas Hanson'ın mesajıydı.

"Bu da yanlış yazılmış," dedi Juliet.

"Nick Vermeer ve Chas Hanson aynı yazım hatalarını yapmışlar. Her ikisi de özellikle bir sözcüğü yanlış yazmışlar."

"Evet, ama ikisi birlikte okumuşlar. Hem Kanadalı'lar bir sürü imlâ ve yazım hatası yaparlar," dedi Juliet omuzlarını silkip. Coco ona derhal oraya gelmesini, ona bir şey göstereceklerini söylemesine rağmen, Juliet okudukları mesajlarda bir tuhaflık fark etmemişti.

"Her ikisi de noktadan sonra aynı şeyi yapıyorlar. Genellikle boşluk bırakmıyorlar," diye anlatmaya devam etti Gideon.

Juliet alaycı bir tavırla "Vay canına," dememeye gayret etti.

"İfadelerinde ve söz dizimlerinde de epeyi benzerlik var, ama bunları geçeceğim, çünkü demek istediğim şey şu," dedi Gideon. Bir adres yazıp Giriş'e bastı. Karmakarışık yazıların bulunduğu bir sayfa açıldı. "Bu programı herkes bilmez, ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neyse ki benim erişimim var,

"Bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu Juliet.

"Şu anlama geliyor: Nick ve Chas Hanson bu mesajları Floz'a aynı bilgisayardan yazmışlar. Şu ana kadar gördüğüm kanıtlara bakılacak olursa, ikisi aynı adam olabilirler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yetmiş Üç

Ertesi gün, Juliet'le Steve Guy'ın dairesinde kahve içiyorlardı. Juliet öğleyin de çalışıp, işten biraz erken çıkmıştı. Steve onu iş yerinden almış, Guy restorandaki vardiyasına başlamadan önce bir acil durum konuşması yapmak için dosdoğru oraya getirmişti.

"Bu konuda ne yapacağımı bilemiyorum," dedi Juliet. "Ama ona bir şey söylemem gerek; Floz Kanada'ya gitmeyi planlıyor."

"İyi de neden?" dedi Guy. "Nick'in küllerinin saçıldığı yeri görmek için mi gidecek yani. Bu işte bir bit yeniği varsa bile neler olduğunu anlayamıyorum.""Olanlara gerçekten de bir anlam verememişti; Juliet önceki gece onu arayıp da Gideon'ın keşfinden söz ettiğinden beri bu konuya kafa patlatıyordu.

"Gideon, Nick'le Chas'in aynı kişi olduğundan kesinlikle emin mi?" diye sordu Steve. Diğerleri gibi, o da tam olarak neler olduğunu anlayamamıştı.

Juliet'in telefonu çaldı. Coco arıyordu. Juliet konferans modunu açtı.

"Neredesin?" dedi Coco.

"Guy'ın dairesinde. Floz'la ilgili olarak ne yapacağımızı konuşuyorduk. Gideon, Nick'le Chas'in aynı kişi olduğundan ne kadar emin?"

"Çok emin. Guy'ın bilgisayarı açık mı? Posta adresi ne? Size şimdi bir mesaj yollayacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Guy e-posta adresini verdikten sonra, masasında duran dizüstü bilgisayarını açtı. Birkaç saniye içinde yeni bir mesaj geldi. Guy mesajı açınca, ekte bir gazete makalesi gördü.

> Hanson, *Cody Campbell d. 14 Nisan 1979, ö. 22 Eylül, 2009. Victoria, BC doğumlu. Eşi Lysa Hanson, annesi, Mary Hanson, babası Chas Hanson, kız kardeşi Serena May Vermeer, kayınbiraderi Rocco Vermeer, yeğenleri Veronica ve Vincente Vermeer ve kuzenleri May Campbell Hanson ve Constance Campbell Hanson. Anma töreni tarihi duyurulacak. Çiçek yollamak yerine, 379 Lafleur Sokak, Ottawa, ON adresindeki Kanada Ordusu Mensupları Aile Derneğine bağış yapılabilir.Başsağlığı dilekleri www.cpfh@funeralhome.vic adresinden ailesine iletilebilir.*
> 27 Eylül 2009 tarihinde *Victoria Post* gazetesinde yayınlanmıştır.

"Hâlâ hatta mısın?" dedi Coco. "Gideon konuşacak."

Juliet büyük bir şaşkınlık içinde "Selam Gideon," dedi. "Cody Campbell Hanson kim yahu?"

"Geçen sene intihar eden birisi," dedi Gideon. "İnternetin altını üstüne getirdim ve Kanada gazetesindeki bu ölüm ilanını buldum. Babasının ismine bak."

Juliet okudu: "Eşi Lysa Hanson, annesi Mary Hanson, babası Chas Hanson"... *Chas Hanson mı?*

"Okumaya devam et."

"Tamam: babası Chas Hanson, kız kardeşi vs. vs. ve kayın biraderi Rocco Vermeer, yeğenleri Veronica ve Vincente, vs vs. Anlamıyorum."

"Floz, Chas'e Nick'in yaş gününün ne zaman olduğunu sormuş, Chas de ona 14 Nisan demiş. Bu tarih aynı zamanda

Cody'nin de yaş günü. Nick de Cody de 22 Eylül'de ölmüşler, ama Cody geçen sene, Nick de sözde 2010'da ölmüş. Nick'in soy ismi Chas'ın oğlunun kayın biraderiyle aynı: Vermeer."

"İyi de Cody denen bu adam kim?"

"Sana hemen bir e-posta daha yolluyorum. Bunu *BC Times* arşivinde buldum; bu da bir başka Kanada gazetesi."

Guy eki açtı.

BİNADAN ATLAYIP İNTİHAR ETTİ

Polis Fallen Meydanı, Victoria'daki alanı, otuz yaşındaki bir erkek yaşadığı binanın on ikinci katından atlayarak intihar edince kapattı. Bay Cody Campbell Hanson Victoria Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı, ancak hastaneye getirildiğinde hayatını kaybettiği açıklandı. Bay Hanson'ın iki sene önce evlendiği eşinin o sabah ilişkisi olduğu söylenen isimsiz bir erkeğin yanına taşınmak üzere evini terk ettiğine inanılıyor.

"Şu işe bak," dedi Guy. "Ama hâlâ parçaların ne şekilde birleştiğini anlayamadım."

"Evet, ama Chas Hanson denen it herif biliyor," dedi Juliet öfkeyle. "Ne yapacağız çocuklar?"

"Floz'a şu ana kadar öğrendiklerimizi anlatabiliriz, ya da..." Gideon durup içini çekti.

"Ya da ne? Haydi, Gideon. Bize yardım et," diye yalvardı Juliet.

"Fakat çok ahlaksızca ve yanlış bir şey olabilir."

"Haydi, söyle bize lütfen."

Gideon söyleyeceği şeyden nefret ediyormuş gibi ağır ağır konuşmaya başladı: "Sahte bir e-posta adresi açarım ve birisi Floz'muş gibi Chas denen adama bir mesaj yazar. Ama lütfen bunu bana yaptırmayın."

"Juliet, en iyi seçenek sensin," dedi Coco.

"Hayır, olmaz," dedi Juliet aksi bir tavırla. "Lâkin o adama

"'Bana neler olduğunu derhal anlat seni sapık' diye bir mektup yazabilirim. Hem ikimiz aynı evde yaşıyoruz, biraz tehlikeli olmaz mı? Her an yakalanabilirim."

"Juliet'in baskı altında olmasını istemiyorum," dedi Steve. "Guy, sen yap."

"Ne?" Guy dehşet içinde ona baktı.

"Bak, bunu yaparsan puan kazanırsın," diye fısıldadı Steve. "Onu bu işten kurtarırsan, kahramanı olabilirsin bebeğim."

"Evet, Guy, sen yap," dedi Juliet hiç düşünmeden.

"Gideon, Guy'a o sahte e-posta adresini gönderiver. Guy o sapığa Floz'un e-posta adresini değiştirdiğini söyleyebilirsin. Adamın yanlışlıkla gerçek Floz'a yanıt vermesini istemeyiz, değil mi?"

"Ama bu da göze almamız gereken risklerden biri," diye içini çekti Gideon.

"Tamam, yaparım," dedi Guy. Floz'u içine düştüğü bu garip durumdan kurtarmaları gerekiyordu. Henüz kimse olayı baştan sona çözememişti. Ancak, olayın son derece garip olduğunda hepsi hemfikirdi.

"Ne yazacaksın?" diye sordu Juliet.

"Bilmiyorum," dedi Guy. "Biraz düşüneyim. İşe gitmeden önce ona bir mesaj yazarım. Bir şeyler uydurmak için bir buçuk saatim var."

"Aman tanrım," dedi Juliet montuna uzanarak. "Floz adına bunun aptalca bir aldatmaca olmamasını dilerim. Ölmek üzere olan bir adam gibi davranmak ne kadar sapıkça bir şey!"

"Çok," dedi Steve. Bununla beraber büyürken öğrendiği gibi, herkes başkalarının iyiliğini düşünmezdi. Artık hayatının iyilik dolu insanlarla dolu olduğuna şükretti.

Juliet'le Steve gittikten sonra, Guy dizüstü bilgisayarının ekranına bakakaldı. Chas Hanson denen herife ne yazacaktı da bir sahtekâr olduğunu itiraf ettirecekti? Floz'un mesajlarındaki o tatlı sözleri anımsadı. Belli ki Floz birisini çok fazla sevebilecek kapasitedeydi, ama acaba kendisini o kadar sevmiş miydi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ailesiyle ilgili olarak yazdıkları, yüreğini sızlattı. Ona sıkı sıkı sarılmak istedi. İnsanın kendisini istenmeyen bir yan ürün olarak görmesi ne kadar korkunç bir şeydi.

Floz gibi iyi yürekli birisinin Chas Hanson'a ne denli sapıkça bir oyun oynadığını itiraf ettirmek için neler yazabileceğini düşündü. Onun birisini tehdit edebilecek kadar öfkelenebileceğini sanmıyordu; hatta Hanson denen o sapığa bile. Yazmaya başladı.

Chas,

Sana bir kez daha yazdığım için özür dilerim. İnternette dolanırken, ekte göreceğin ölüm ilanına rastladım. Bence göz ardı edilemeyecek kadar çok tesadüf söz konusu. Lütfen bana neler olduğunu söyle. Nick'in asla var olmadığını düşünmeye başladım, ama acı çektiğim için bunu kesin olarak öğrenmem gerek. Lütfen bu e-posta adresine yazar mısın? Diğerine virüs bulaştığını için iptal etmek zorunda kaldım.

Sevgiler,

Floz Cherrydale.

Chas Hanson'a yanıt vermesi için yirmi dört saat tanıyacaktı, sonra bahsi yükseltecekti. Bay Chas Hanson ya da her kimse, oyuna dâhil olmazsa, oraya kadar gidip neler olduğunu kendisi öğrenmeye hazırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yetmiş Dört

"Selam, bebek!" dedi Lee Status gayet sahte bir ses tonuyla. "Şu yazıyı bir an önce yazmanı istiyorum. Şu anda Berlin'e gitmek üzere uçağa binmek üzereyim. Konu yine 'Anneler Günü' hayatım. Eskiden yazdığın şeyler gibi olacak: Anne her şeyi yapar, endişe eder, aileyi bir arada tutar, birçok işi aynı anda yapar, vs. Ne yazacağını sen daha iyi bilirsin."

"Tamam, anladım Lee. Sorun yok."

"Ha bir de bir sürü "Yeni Anne" kartı için yazı lazım. Bir babanın hamile karısına alacağı türden şeyler. Bir hafta sonra onları da yollar mısın?"

"Tamam."

"Sağ ol şekerim."

Lee'nin zamanlaması gerçekten de iyi, diye düşündü Floz. Derken, Juliet içeri daldı ve bebek eşyaları almak için Meadowhall'a gidip akşam alışverişi yapmak ister mi, diye sordu. Juliet aklı ölen Kanadalı'dan uzaklaşsın diye, yeni bir hayat için bir şeyler almanın iyi geleceğini düşünmüştü.

Her zamanki gibi, Juliet hayır yanıtını kabul etmiyordu. İyi duygu sömürülerini birbiri ardına sıralamaya koyuldu.

"Floz, hamilelikle ilgili şeyleri nereden almaya başlayacağımı bile bilmiyorum. Lütfen bana yardım et. Steve bu işleri bilmiyor. Çocuk arabalarına ve kocaman oyuncaklara bakıp duruyor. Bebeğin doğduğunu ve bizim sadece bir çift boks eldivenimiz olduğunu görmeye başladım rüyalarımda. Hem Steve'in yarınki yaş günü için özel bir şey de almak istiyorum. Benim koca şapşalım Bush mağazasında satılan şu banyo kö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

püklerini seviyor."

Yumuşak başlı ve itaatkâr Floz arabasının anahtarlarını kapıp "Tamam, alış veriş yapıp stres atalım o zaman," dedi. "Arabayı ben kullanırım."

Debenhams'de, Juliet mavi ve pembe renkli minnacık iki tulumu gösterdi.

"Renkli bir şey alsam mı acaba? Yoksa ikisini de alıp faturayı saklasam mı?" diye içini çekti.

"Neden şunu almıyorsun?" dedi Floz. Bembeyaz, minnacık bir bebek tulumu gösterdi.

"Aman tanrım!" diye bağırdı Juliet. "Ne kadar güzel bir şey!"

"Bütün bebeklerin beyaz giymesini isterdim."

"Çok haklısın Floz." Juliet o ana dek alış veriş arabasına koyduğu yeşil ve limon sarısı tulumların hepsini geri koyup beyaz olanlarla değiştirmek istedi.

Floz beyaz tulumlardan birini daha alıp, kollarının altından tuttu ve havaya kaldırdı. İçinde bir bebek olduğunu hayal etti. Tulumu omzuna koyup, bebeğin ılık nefesini ensesinde hissetti. Bebeğin bir şeyler yemek için ağzını açtığını, minnacık parmaklarını sıktığını hayal etti, bebek pudrasının kokusunun burun deliklerine dolduğunu düşündü.

Gözlerini açtı. Böyle şeyler düşünmenin bir anlamı yoktu. Daha doğrusu, artık yoktu. Bebekler başkalarına göreydi. Âşıklar da başkalarıydı. Tek başına yaşlanan bir kadın olacağından endişe ediyor, umutları hızla tükeniyordu. Sonbaharın muhteşem renkleri bile onu büyülemiyordu. Juliet penye bebek eldivenlerine bakması için onu yanına çağırınca, düşüncelerinden sıyrıldı.

Floz o gece yatağına uzanınca, Juliet'le Steve'i ebeveyn olarak hayal etti. Çocukları çok şanslı olacaktı. Sırf sevgiyle büyümeyecekti, aynı zamanda annesiyle ve babasıyla kaliteli vakit geçirecekti. Juliet ve Steve çocuğu olmayan bir çift hayatı sürerken dadılarla ve bakıcılarla büyümeyecekti. Steve'in kıkırdayan bebeğini sırtına koyup at taklidi yaptığını, Juliet'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çikolata lekeli bir önlükle krepler pişirdiğini gözlerinin önüne getirebiliyordu. Çizgili'nin mutlu mutlu bebeğin yanında oturduğunu, Grainne'le Perry'nin bebeğe bakmak için can attıklarını görebiliyordu. 'Guy Amca' onu bir uçak gibi havada uçururken, gözlerinin heyecanla nasıl parıldadığını da hayal edebiliyordu. Evet, Guy çocuklarla kesin çok iyi anlaşırdı. Kadınlarla arası o kadar iyi olamayabilirdi, ama çocuklarla ve yaşlılarla iyi anlaştığına emindi.

Nick de iyi bir baba olabilirdi. Oğluna yem takmayı, ya da ormanda ayı izi sürmeyi asla gösterecek fırsatı olmamıştı. Artık Nick yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yetmiş Beş

Guy sabahın bir köründe işten eve döndü. Restorandan nefret ediyordu. Varto biber soslu iki parça bifteği saç teliyle birlikte yollamıştı masalardan birine. Guy bir ara mutfağın zemininde bir hamamböceği de görmüştü.

Kenny güvenli bir biçimde restoranı satana dek Varto'yu işten atmasını istemiyordu, çünkü karısını Varto'nun annesiyle aldattığını öğrenmişti Guy o gece. Böylece, Varto'nun neden dokunulmaz olduğu da anlaşılmıştı. Guy o küstah, tembel, pis ve eli uzun piç kurusundan kurtulacağı günü iple çekiyordu.

Eve girince, dosdoğru dizüstü bilgisayarını açtı, ama henüz Chas Hanson'dan bir mesaj gelmemişti. Zaten o geceki rezil vardiyadan sonra, Guy'ın adama yanıt vermesi için yirmi dört saat vermeye niyeti yoktu. Ona bir mesaj daha yazdı, bu sefer mola vaktinde internette Chas Hanson'ın ismini aratarak bulduğu ekstra bilgileri de ekledi.

Sevgili Chas,

Lütfen bana yardım et. Neler olup bittiğini öğrenmem gerek. Senden yanıt alamazsam, Victoria Post gazetesiyle temasa geçip gerçeği öğreneceğim. Eminim ki bu gizemli durumu çözmeme yardımcı olacaklardır. Bugünlerde, internetin de yardımıyla, iz sürmek zor bir iş değil. Neler olduğunu gerçekten de bilmem gerekiyor. Mesajıma yanıt vererek hem boşa zaman harcamamı ve kalbimin kırılmasını engelleyebilirsin hem de rezil olmazsın. Facebook'ta Rocco Vermeer ve May ve Constance Campbell Hanson'la arkadaş olan Lysa Hanson isimli bi-

risini buldum. Bunlar ölüm ilanında ismi geçen kişiler. Gerek kalırsa, onları da bu araştırmaya dâhil edeceğim. Gerçekleri öğrenene dek de bu işin ucunu bırakmayacağım.

Floz.

Guy daha sonra yattı. Ertesi sabah saat dokuzda uyandığında, Chas Hanson'ın tehdidine yanıt verdiğini ve bir mesaj yazdığını gördü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yetmiş Altı

Guy hemen Steve'i arayıp, Chas Hanson'ın mesajını okudu.

"Kahretsin," dedi Steve.

"Ona bunu anlatamam,"

"Bak dostum, Floz'a anlatmalısın." Steve o sırada Juliet'in dairesinde olduğu için alçak sesle konuşuyordu. Floz'un mutfakta olduğunu ve kahvaltı hazırladığını duyabiliyordu. "Üstelik ne kadar çabuk anlatırsan o kadar iyi olur. Bence hiç vakit kaybetme, bugün anlat."

"Juliet anlatsa daha doğru olur."

"Evet, haklı olabilirsin. Uyandığında ona sorarım o zaman."

"Ne soracaksın bana yaş günü çocuğu?" Juliet ismini duyunca uyanıp esnedi.

Steve telefonu ona uzattı, Guy da böylece yapbozun son parçasını kız kardeşine kendisi anlattı.

Steve, Juliet'le Floz'un yalnız kalabilmesi için, daireden sessizce çıktı. Guy'ın her şeyi doğru anladığını ve Juliet'in gerçekten de olanları Floz'a anlatacak *en* doğru kişi olduğunu umuyordu. Juliet bazen bir şey anlatırken, abarttıkça abartırdı.

"Steve nerede?" diye sordu Floz Juliet'in odasından çıktığını görünce. "Ona bir yaş günü kartı verecektim. Bir şişe de şarap."

"Evde biraz işi varmış," dedi Juliet omuzlarını silkerek.

"İyi misin, Juliet? Yine bulantın mı var?" dedi Floz arkadaşının endişeli ifadesini süzerek. "Bugün hasta olamazsın. Steve'le birlikte o şık otele gidecekseniz, hasta olmamaya gayret et."

"Hayır, kendimi kötü hissetmiyorum," dedi Juliet. Otele

gitmeyi iple çekiyordu ama Steve'le romantik bir gece geçirecekler diye Floz'u kalbi kırık bir vaziyette evde bırakmak da istemiyordu.

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?" diye sordu Floz. "Bir parça tost? Mısır gevreği? Yoğurt?"

"Yok, Floz, bir şey yemek istemiyorum." Juliet biraz meyve suyu alıp, konuya nasıl gireceğini düşündü. Asla ne diyeceğini bilmediği bir durumda bulmazdı kendini. Peki, neden o anda boğazına çimento dökülmüş gibi hissediyordu?

Juliet tam öğrendiklerini anlatacakken telefon çaldı. Telefona Floz yanıt verdi.

"Evet, ben Bayan Cherrydale... Hayır, sizden bir e-posta aldığımı hatırlamıyorum... Çok tuhaf, telesekreterimizde de mesaj yoktu. Bana ayrıntıları tekrar yollarsanız, sizi hemen geri arar ve rezervasyon yaptırırım".

"Ne rezervasyonu?" dedi Juliet.

"Birkaç günlüğüne şehir dışına çıkacağım," dedi Floz ahizeyi eliyle örterek.

"Nereye?"

"Kanada."

"Kanada mı? Neden oraya gidiyorsun, Floz?"

"Çünkü... Ben... Tatil zamanı."

"Floz, onları geri arayacağını söyle. Seninle konuşmam gerek. Çok önemli. Lütfen otur."

Juliet oldukça ciddi gözüktüğü için, Floz telefonu kapatıp oturdu.

"Neyin var? Steve'le ve senle mi ilgili?" diye sordu Floz endişeyle.

"Bunu anlatmanın kolay bir yolu yok," dedi Juliet. Cesaret almak ister gibi, içine derin bir nefes çekti. "Gizlice bilgisayarını karıştırdık ve Nick'in mesajlarını okuduk."

Floz şok içinde irkildi.

"Bunun tek sorumlusu benim, başka kimse değil. Senin için endişeleniyordum, sen de neler olup bittiğini anlatmıyordun. Ama bir sorun olduğu da belliydi, o yüzden biz..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

" 'Biz' derken, kimden söz ediyorsun?" dedi Floz yavaşça.

"Sadece ben. Bir de Steve. Ve... Guy!"

"Steve ve Guy mı?"

"Ve Coco... Ve... Gideon."

Floz ayağa fırlamak istese de hareket edemeyecek kadar utanmış ve dehşet içinde kalmıştı.

"Neden yaptınız bunu?"

"Çünkü senin için endişeleniyoruz."

Floz kendisini korumak istermiş gibi, kollarını sıkı sıkı göğsünde kavuşturdu. "Çok yanlış bir şey yapmışsın, Juliet..."

"Lütfen, Floz, daha anlatacaklarım bitmedi."

"Ne gibi?" dedi Floz. Sesi hiç olmadığı kadar hırçındı.

"Guy senmişsin gibi Chas Hanson'a bir mesaj yolladı."

"Ne... Neden?" Guy artık Floz'un gözünde tuhaf bir yaratık olmaktan da öte bir konuma ulaşmıştı. O da bu işin içindeydi.

"Çünkü ondan bunu yapmasını ben istedim. Gideon, Chas'le Nick'in aynı bilgisayardan mesaj yolladıklarını ortaya çıkardı."

"Saçmalama. İkisi birbirine yüzlerce kilometre mesafede oturuyor. *Oturuyordu*".

Juliet bir çekmeceye gizlediği kâğıtları çıkardı. Gideon suç unsuru olan e-postaları basmış, kanıtları daire içine almıştı.

"Aynı yazım hatalarını yapmışlar. Bak... *Izdırap*."

Unutma ki bir süre sonra ızdırap yavaş yavaş diner. Floz da bu cümlede bir terslik olduğunu fark etmişti. Ama fark ettiği sorun ifadede değil, sözcüğün yazılışındaydı."

"Bazı imla hataları da aynı. Mesajlara tekrar göz atarsan göreceksin. Başka benzerlikler de var... Gördün mü? Hepsini işaretleyip vurguladık."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Floz.

"Demek istediğim şu: Nick Vermeer diye birisi yok, sadece Chas Hanson var. Bunu Guy'a itiraf etti."

"Hayır, hayır. Yanılıyorsunuz," dedi Floz titrek bir sesle.

"Biraz araştırma yapıp, Chas Hanson'ın geçen sene intihar eden bir oğlu olduğunu öğrendik." Juliet gazetedeki haberin ve ölüm ilanının kopyasını bulup Floz'a uzattı.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Floz bunlara göz atınca, isimleri ve tarihleri fark etti. Fakat parçalar kafasında bir araya oturmadı. İsimler yanlış kişilere, tarihlerse yanlış olaylara aitti. Vincente Nick'in göbek adıydı. Rocco da ilk Malamut köpeğinin ismiydi. Bir keresinde, kız kardeşlerinden birinin isminin Veronica olduğunu söylemişti...

"Sonra, sahte e-posta hesabına, bu sabah bu mesaj geldi." Juliet yapbozun son parçasını da ona uzattı, Floz mesajı okumaya koyuldu.

Sevgili Floz,

Nick benim hayal ürünüm. Ne yazık ki sana çok bağlandım ve bu işi nasıl sona erdireceğimi bilemedim. Dolayısıyla, bir süre sonra sana yazmayı kestim. Oğlum öldüğünde, tamamıyla kaybolmuş durumdaydım. O sıralarda, sana tekrar yazmam ve bir şekilde hayal ürünümü yok etmem gerektiğini anladım ama bunu öyle bir yapmalıydım ki birisinin hayatında bir iz bıraktığını hissetmeliydin. Yarattığım kişilik seni terk etmiş ve kalbini kırmıştı. Nedense mesajlarımın hayata devam etmeni kolaylaştıracağını sandım. Bana doğum tarihimi sorduğunda, oğlumu düşünüyordum ve onun doğum tarihini söyledim. Ben de kendi dünyamda, bir hayal olarak bile olsa, onu geri getirmeye çalışıyordum. Depresyonum ve sonuçları insanların hayatını mahvetti, artık bunu telafi etmek gerek. Kendi gerçekliğimden kaçayım derken, başkalarını incittim. Nick'in oğluma bu denli benzemesinin nedeni, onun ölümüyle başa çıkamamış olmam. Senden beni affetmeni istemiyorum, çünkü bunu hak etmiyorum. Hayal dünyasında değil, gerçek dünyada çektiğim ızdırapla başa çıkmayı öğrenmem gerek.

Gerçek dünyaya dönmemi sana borçluyum. Bunun kulağa yapmacık geleceğini biliyorum, ama depresyonumun kendime ve başkalarına ölümcül olduğunu da biliyorum.

CH

Floz'un eli titriyor, elindeki kâğıt sallanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nick gerçek birisi değil mi yani?" diye fısıldadı.

"Hayır, canım."

"Var olmayan bir adama âşık oldum."

"Hasta bir zihnin hayal ürününe âşık oldun."

"Ama onunla konuştum. Bana fotoğraflarını yolladı."

"Konuştuğun kişi Chas Hanson'dı. Adamın neye benzediğini bilemiyorum, hiçbir yerde fotoğrafını bulamıyoruz, ama bu Chas Hanson'ın intihar eden oğlu Cody'nin fotoğrafı. Guy bunu Facebook'ta buldu. Onun adına bir anma sayfası açılmış." Juliet ona kırmızı bir arabanın yanında gülümseyen bir adamın fotoğrafını uzattı.

"Olamaz." Floz'un kalp atışları hızlanmaya, şoktan başı dönmeye başlamıştı. "Nick'in bana yolladığı fotoğraflardaki adam buna benziyor, ancak daha yaşlı gözüküyordu. Bana kırk yaşında olduğunu söylemişti."

"Kırktan çok daha yaşlı olmalı,Floz. Oğlu geçen sene intihar ettiğinde otuz yaşındaymış. Anma sitesinde bu fotoğrafları da bulduk."

Juliet ona Cody'nin çocukluğuna ait iki fotoğraf uzattı. Birisinde oyuncak bir ata biniyordu, diğerindeyse üstünde fırfırlı bir gömlekle ceket vardı.

Floz afalladı. "Nick bu fotoğrafların *kendi* çocukluğunda çekildiğini söylemişti!"

"Yalan söylemiş. Bunlar Chas'in oğluna ait. Sana bunu söylemek zorunda olduğum için çok üzgünüm, Floz. Bu adam bir sahtekâr."

"İyi de neden yalan söylesin? Benden asla para istemedi, hep bir beyefendi gibi davrandı..."

"Olabilir, Floz. Ama duygularınla oynadı. Hem de çok. Piç herif."

Floz yumruklarını sıktı ve bacaklarına vurmaya başladı. Gözyaşları bir anda boşaldı.

"Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum," dedi ağlarken. "Ona güvendim. Ona kendimle ilgili her şeyi, hatta eski kocama anlatmadıklarımı anlattım. Onu sevdim. Var olmayan bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adamı sevdim". Sonra güldü. Boş ve kalp kırıklığını yansıtan bu sesi duymak Juliet'i çok üzdü.

"Ah, Floz, bunlar senin aptal olmandan değil, bu insanların zeki olmasından kaynaklanıyor. Çok ama çok zekiler ve insanlarla oynuyorlar."

"Ama bir insan nasıl..."

"Bilmiyorum. Tek bildiğim, bu işten bir an önce sıyrılman gerektiği. Bu adamın sapıkça oyunlarına ve acısına kaptırma kendini."

"Asla var olmamış bir adamın izini sürmek için Kanada'ya gitmek üzereydim. Yasını tuttuğum bir adam. Küllerinin serpildiği yere gidecektim."

"Biliyorum, canım."

Steve, Coco, Gideon ve Guy da bir aptal olduğumu biliyorlar. Neden beni en çok bunu Guy Miller'ın biliyor olması utandırıyor?

Floz aniden ayağa fırladı ve gözlerini sildi. "Biliyor musun, haklısın. Bu işten uzaklaşmam ve unutmam gerekiyor."

"Bunu mutlaka yapmalısın Floz," dedi endişeli bir ses tonuyla.

"Haydi, *Jeremy Kyle*'ı izleyelim, çokça çay içip tost yiyelim," dedi Floz ellerini çırparak. "Bu sefer, bir başkasına söylenen yalanları izleyeyim. Sen otur, ben suyu ısıtayım."

Floz mutfağa girdi. Juliet de Floz'un suratına yapıştırdığı o neşeli ve sakin maskeye kandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yetmiş Yedi

Juliet o gece için hazırladığı çantasını alırken "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu. Steve çantayı almak için merdivenlerden yukarı çıkıyordu.

Floz gayet sakin bir gülümsemeyle "Evet," dedi. "Tabii ki iyiyim. Bu konu artık kapandı, bitti. Bugün bana bakıcılık yaptığın için çok teşekkür ederim, ama artık nişanlınla dışarı çık ve keyfine bak."

"Seni merak edeceğim."

"Hiç gerek yok." Floz bütün gün Juliet'i iyi olduğuna ikna etmeye çalışmıştı. Suratındaki maskeyi çıkarabilmek için, Juliet'in gitmesini bekliyordu, çünkü rol yapmaktan yorulmuştu. Yatağına kıvrılıp, her şeyi unutmak istiyordu. Kendini bir boşluğa itmek istiyordu. İçini kemiren o acı dinene kadar da uyanmak istemiyordu. Fotoğraflardaki minik bebekler ve çocuklar gözlerinin önünden gitmiyordu. Asla var olmamış insanların mezarları ve cenazeleri de öyle.

El sallayıp, Juliet'le Steve'i geçirdi, sonra yemek masasının arkasında duran içki dolabından viski şişesini aldı. Viskinin tadı rezaletti; boğazını yakıp midesine indi. Ama kendisine zarar vermek acısını bir şeylerden çıkarmak istiyordu ve zarar verebileceği tek kişi kendisiydi.

Floz saat dokuz olduğunda öylesine kendisinden geçmişti ki telefonun çaldığını ve Guy'a gayet iyi olduğunu söylediğini hayal meyal hatırlıyordu. Tabii ki iyiydi.

Guy telefonu kapattıktan sonra, dördüncü kez yeni restora-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nının açılış gecesi için menü hazırlamaya teşebbüs edip başarısız oldu. Yaptığı işe odaklanamıyordu. Aklı kız kardeşinin dairesinde kalmıştı. Üstünden atamadığı bir hisle boğuşuyordu. Floz 'iyiyim' demişti ama bu lafı nedense Guy'ı huzursuz etmişti. Floz telefonda gülüyordu ve 'iyiyim' derken fazlasıyla neşeliydi.

Juliet onu daha önceden gizlice aramış ve Floz'un her şeyi öğrendiğini, korktukları kadar da kötü tepki vermediğini anlatmıştı. Ama sadece Floz'un iyi olup olmadığını kontrol etmesi için, ondan bir ara evi aramasını söylemişti.

İyiyim. Gerçekten de iyiyim. Neden iyi olmayayım ki? Floz'un sesinde yapmacık bir şey vardı. Tıpkı on sene önce Lacey'yi arayıp, iyi olup olmadığını sorduğundaki gibiydi. Guy Lacey'ye de inanmıştı.

Yerinden fırlayıp hiç düşünmeden arabasının anahtarlarını kaptı, alelacele montunu giydi ve dairesinin kapısını kilitledi. Oraya giderken, arabayı çok hızlı kullandığının farkındaydı.

Dairenin zilini çaldı, ama yanıt veren olmayınca, içeri kendi anahtarını kullanarak girdi.

İçeride ışıklar ve televizyon açıktı. Floz koltuğa uzanmış, minderlerin arasında yatıyordu. Fiskos masasının üstünde bir viski şişesi ve boş bir Şiraz şişesi duruyordu. Masada iki kadeh vardı. Kadehlerden biri devrilmişti ve masaya kırmızı şarap dökülmüştü; diğerindeyse Juliet'in içki dolabında muhafaza ettiği ve annesi geldiğinde ikram ettiği Harveys Bristol Cream içkisinden vardı.

Guy Floz'un ertesi sabah ne durumda olacağını düşünürken bile başına ağrılar saplandığını hissetti. Boş ilaç kutusu var mı diye etrafı ve çöp bidonunu gözden geçirdi, ancak neyse ki bir şey bulamadı. Son sürat oraya gelmesine neden olan şey, Floz'un ilaç yutmuş olabileceği düşüncesiydi.

Onu kaldırıp oturttu ve hafifçe suratına vurdu.

"Floz, beni duyuyor musun? Floz, uyan."

İçeride birisinin olduğunu fark eden ve gözlerini kısarak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ona bakmaya çalışan Floz "Guy," dedi. Sonra ona sırıttı. "Aa, kimler gelmiş? Benden nefret eden Guy değil mi bu?" Koltukta kaymaya başlayınca, Guy "Yavaş ol," diyerek onu tuttu. *Floz böyle mi düşünüyordu? Ondan nefret ettiğini mi sanıyordu?*

Floz gülüyordu ama gözleri kıpkırmızıydı, yanaklarında da kapkara rimel lekeleri vardı. Çok ağlamış olmalıydı.

"Her şey yolunda, iyiyim," dedi sert bir tavırla. Guy'ı geriye itmeye çalıştı.

Ama saniyeler sonra, tüm bedeni kontrolsüz bir biçimde sarsılmaya başladı. Tıpkı bir tüy yumağı kusmaya çalışan Çizgili gibiydi o anda.

"Kahretsin," dedi Guy. Onu kollarının altından tutup tuvalete doğru götürmeye çalıştı ama biraz geç kaldığı için Floz'un kusmuğu gömleğinin ön tarafına aktı. İkinci kez kustuğunda, neyse ki tuvalete varmışlardı. Bedenine soktuğu zehirlerden kurtulmaya çalışan ve inleyen Floz'un bedeni şiddetle sarsıldı. Guy bir eliyle Floz'un uzun saçlarını tutup geriye attı, diğeriyle de "Haydi, ayağa kalk," gibi şeyler mırıldanırken sırtını ovaladı. Floz parlak renkli bir sıvı kustu, ama midesinden yiyecek çıkmadı. Ağzından çıkan hafif bir inleme, daha fazla kusamayacağını gösteriyordu. Şaşılacak bir zarafetle ağzını banyo paspasına sildi.

Guy banyodan bir bez alıp, tek eliyle musluğu açtı ve bezi ıslattı. Diğer koluyla Floz'u tutarken, tek eliyle bezi sıktı. Floz'un suratını silip, rimel lekelerini temizledi. Floz bezin suratına yaydığı serinliğe, gayet seksi bir "Ahhh," sesiyle yanıt verdi. Guy bir an için, Floz'un bu sesi başka durumlarda çıkardığını düşünmeden edemedi. Bu durumlardan biri, Floz'un bacaklarını omuzlarına dayamasıyla ilgiliydi. Floz'un kirpikleri uzun ve siyahtı. Guy daha önce ona bu kadar yakından bakmadığı için, her iki dudağının üstündeki belli belirsiz izi, elmacık kemiğinin üstündeki minnacık güzel beni de ilk kez fark ediyordu.

Guy etrafına bakındı. Floz'un gömleği ıslanmış, üstüne kusmuk bulaşmıştı ve kötü kokuyordu. Bunu çıkarmalıydı. Onu

ayağa kaldırdı, Floz'un dizleri tutmayınca tekrar doğrulttu ve küçük bir çocukmuş gibi yatak odasına götürdü. Yavaşça yatağına yatırdıktan sonra da dolabını açıp giyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Ona baktığında, uykuya daldığını ve hafifçe horladığını gördü.

"Hayır, sakın uyuma, küçük hanım," dedi. "Şimdi uyursan, yarın sabah korkunç bir baş ağrısıyla uyanacaksın."

Yatakta onu oturur pozisyona getirdi; Floz bir bez bebek gibiydi. Bitkin ve harap gözüküyordu. Guy keşke o sapık Kanadalı orada olsaydı diye düşündü. Ona Floz'u ne hale getirdiğini göstermeyi çok isterdi. *Ona ne yaptığını gördün mü? Verdiğin zararı görüyor musun? Kendi kusmuğunda boğulabilir ve senin yüzünden ölebilirdi, seni hergele.*

Parmakları Floz'un gömleğinin üst düğmesine uzandı, ama sanki Floz onu tokatlamış gibi elini aniden geri çekti. Ah, Tanrım, bunu yapmam, diye düşündü. Kendisini bir sapık gibi hissediyordu. *Ya Floz uyanır da onun...*

İşin gerçeği, Floz'un aniden uyanması ve Guy'ı onu soyarken bulması mümkün değildi. Guy etrafına bakındı; sanki bir mucize eseri Juliet orada belirecekmiş gibi birisini aradı, fakat Juliet orada değildi, ertesi sabaha kadar da gelmeyeceği için her şeyi kendisinin yapması gerekiyordu. Floz'u üstü başı kusmuk içinde öylece bırakamazdı. Ellerini ısıtmak için ovuşturdu, sonra gömleğin en üst düğmesini açtı. Düğme delikten fırlayıverdi. Tamam, iyi gidiyordu. İkinci düğmeyi de sorunsuz açtı. Üçüncü düğme Floz'un göğüslerinin arasındaydı. Guy düğmeyi açarken, bakışlarını başka yöne çevirdi ve diğer üç düğmeyi ona bakmadan açtı. Daha önce de birkaç kadını soyduğu olmuştu ama hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştı. Bir kere, o kadınların hiçbiri baygın değildi ve onlar da Guy'ın düğmelerini açmakla meşguldü. Karşısındaki bu kadının düğmelerini açmayı defalarca hayal etmişti. Daha doğrusu, düğmelerini gömleğini yırtarcasına koparmayı, onun şehvet dolu sesler çıkardığını ve kulak memesini ısırdığını hayal etmişti. Ama o anda bunları düşünemezdi. Parlak zırhlı güvenilir şö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

valye rolünü üstlenmişti; beyefendiliğe yakışmayan bu tür şeyleri düşünmenin hiç sırası değildi.

Floz'un bluzunu omuzlarından geriye çekerek çıkardı, iki hoş göğsünü saran o şirin, krem renkli dantelli sutyene bakmamaya çalıştı. Bir göğsünün hemen üstünde, ikisi pembe, biri mavi renkli minnacık üç kalp dövmesi vardı. Tanrım, ne kadar da güzel diye düşündü Guy. Üstü başı kusmuk olduğu halde, gözleri kan çanağına döndüğü ve saçları Don King ve Borneo yerlileri gibi karmakarışık olduğu halde çok güzeldi. Sonra, karnındaki haç biçimli, uzun ve tırtıklı eski bir yara izi gördü. Ciddi bir ameliyat geçirmiş olmalıydı. İşine devam etti ve Floz'un direnen kollarını çabucak bir başka gömleğin kollarından geçirip, düğmeleri telaşla yanlış deliklere geçirerek ilikledi. İşi bitince de derin bir oh çekti.

"Haydi bakalım, biraz su içmen gerek." Floz ona bir hayli dirense de onu doğrulttu, kollarının altından tutup mutfak lavabosuna doğru götürdü. Bir eliyle yere yığılmasını engellemeye çalışırken, diğer eliyle bir bardağa su doldurdu. Salona geçip koltuğa oturdu, Floz'u dizinin üstüne yatırdı ve Floz ona bir kez daha aksi bir biçimde direnmeye çalışırken, susuz kalmış bir bebeğe su içiren bir hemşire hassasiyetiyle ona su içirmeye çalıştı. Yine tek eliyle Floz'un iki elini tuttu; Floz kucağında kıvranıyordu. Guy yutkundu. Hayal gücü yine son sürat devreye girmişti. Bir anda patlama tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Dikkatini topla, dikkatini topla be adam!

Tekrar kusmaması için, ona yavaş yavaş su içirmeye çalıştı. Floz susuz kalmamalıydı. Yeterince su içtiğine kanaat getirdikten sonra, Floz'un baygın halde uyumak istediğini duydu ve itiraz etmedi. Floz minnetle göğsüne kaydı, Guy da Floz'un çilek kokusunu içine çeke çeke birkaç dakika onunla birlikte koltukta oturmanın keyfini çıkardı. Floz öylesine minnacık ve korunmasızdı ki Guy'ın içi titredi. Sonra, onu kucaklayıp yatak odasına götürdü ve yatağa yatırıp üstünü örttü. Giysilerini çıkarmadı. Bir daha gömleğini çıkarmaya dayanamayacağını hissetti. Zaten o sırada çoktan fena halde beta bloklayıcı alması

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gerektiğini hissediyordu. Nabzını ölçecek olsalar, kim bilir ne çıkardı. Örtüyü özenle üstüne örtmeden önce, Floz'un ayakkabılarını çıkardı ve ne kadar narin ayakları olduğu gördü.

"Kendini toparla artık, yoksa siktir git Guy," dedi omzundaki küfürbaz melek. Kendisini çimdiklediğini hayal edip, odadaki tabureye oturdu. Salondaki koltuğa geçmeden önce, bir süre daha bekleyip Floz'un yine kusmayacağından emin olmak istedi. Biraz daha odasında kalacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yetmiş Sekiz

Floz'un gözleri aniden açıldı ve beyni neler olup bittiğini anlamak için çaresizlik içinde çalışmaya başladı. Viski şişesini açtığını hatırlayınca, öğürecek gibi oldu. Şarap da içmişti. Guy'la bir ara telefonda konuştuğunu hatırladı. Tuvalette kusarken, birisi saçlarını tutmuştu. *Hayır, ne olur o Guy olmasın.* Sonra, donakaldı. Odada birisinin daha olduğunu fark etti; birisinin nefes alıp verdiğini duyabiliyordu. Yavaşça örtüyü geri itti ve kafası nefes sesinin geldiği yöne çevirdi. Gözlerini kırpıştırıp köşedeki taburenin üstündeki adamın Guy olmamasını umdu, ama hayal falan görmüyordu. Guy Miller kollarını göğsünde kavuşturmuş, boynu kötü bir biçimde yana düşmüş halde, gerçekten de odasında uyuyordu.

Lanet olsun...

Elinde olmadan ağzından çıkan ses Guy'ı uyandırdı. Her ikisi de yattıkları yerde aniden doğruldular.

"Selam," dedi Guy mahmur mahmur. "Nasılsın?" Boynu fena halde tutulmuştu.

Floz birden giysilerinin üstünde olduğunu fark etti. Eyvah, onu yatağına Guy yatırmış olmalıydı. Floz üstüne baktı. Bu gömleği hiç giymezdi. Ne zaman giymişti? Kendisi mi giymişti? Yoksa Guy mı giydirmişti? *Hayır, lütfen, hayır.*

"Aman Tanrım," dedi dehşetle. Beyninde şipşak görüntüler belirmeye başladı. Hayatında gördüğü en rezil fotoğraf albümü gibiydi: *Floz kusuyordu, Floz ayık davranmaya çalışıyordu* ve en sevdiği de, *Floz'un halıya işemesi ve Guy'ın üstünü başını temizlemesiydi.* Acaba bu görüntülerden hangisi gerçekti, hangi-

si değildi? *Hayırrrr!* Ama bir el bezi olduğuna emindi. Yutkundu. Bir dakika, Guy suratını temizlemişti, bunu hatırlıyordu. Gözlerini yumup ovuşturarak hatırladıklarını yok edemiyordu. Hatta böyle yapınca, görüntülerin renkleri karanlıkta daha da parlaklaşıyordu. Neden başı ağrımıyordu? Başı ağrısın istiyordu. Başka şeyleri düşünmenin büyük bir acı verdiği Baş ağrısı Diyarı'na gitmek istiyordu. Bazı şeyleri aklından atmak istiyordu. Hatta bütün hayatını unutmak istiyordu. Ama es kaza aynı şeyleri hisseder de sonsuza dek öyle kalır diye ölmek de istemiyordu. Var olmak istemiyordu.

"Floz, sarhoş oldun. Hepimiz yaşadık bunu."

"Kustum, değil mi?" dedi Floz suratını buruşturarak. Zihnindeki gıcık bir ses, *Evet, kustun,* dedi. *Sen banyoda yerlere kusarken, Guy saçlarını tuttu. HATIRLADIN MI?*

"Biraz." Guy 'Aman, n'olmuş yani?" der gibi ellerini iki yana açtı.

Dizine oturduğunu hatırlıyor musun? dedi gıcık ses alayla. *Eminim ki ona ne dediğini hatırlamıyorsundur, seni rezil sürtük.*

"Bir şey dedim mi?" diye sordu ellerini hala gözlerine bastıran Floz.

"Sadece 'Böğğğğ,' dedin."

Tanrım, bu daha mı iyiydi, daha mı kötüydü?

"Floz, sarhoş oldun, ağladın, kustun," dedi Guy Jül Sezar gibi. "Başın sabah çok ağrımasın diye sana biraz su içirdim ve yatağına yatırdım. Bu kadar. Yanlış bir şey yapmadın. Üstünü çıkarıp dans etmen hariç tabii."

Floz'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Guy ellerini öne uzattı. "Yok, pardon, yanlış bir şey söyledim. Seni azıcık neşelendirmeye çalışıyorum. Hiç dans etmedin. Özür dilerim."

"Seni ben mi aradım?" Aramadığına emindi. *Guy*'ı neden arayacaktı ki?

"Hayır, *seni ben* aradım, iyi misin diye kontrol etmek istedim. Olanlardan sonra... Yani Nick meselesinden sonra endi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şelendik."

Ona neden bu gömleğin üstünde olduğunu sorsana, dedi meşum ses. Üstünde eski sutyeni mi vardı? Renklilerle birlikte yıkadığı o eski şey mi vardı? Guy bunu görmüş müydü?

"Bak, ben gidip çay yapacağım." Guy ayağa kalkıp, bütün geceyi taburede geçirdiği için tutulan bedenini esnetmeye çalıştı.

"Yok, sorun değil. Çok şey yaptın zaten."

"Israr ediyorum."

"Hayır, lütfen."

"Floz, farz et ki ben hayır yanıtını kabul etmeyen Juliet'im,".

Floz içini çekti, sonra pes etmiş gibi yavaşça başını salladı. Guy sendeleye sendeleye odadan çıkar çıkmaz yataktan indi. Bir dönme dolaptan inmiş gibiydi. Berbat gözüktüğünü görmesi için aynaya bakması gerekmiyordu. Ama her daim nasıl gözüktüğünü merak eden bir kadın olduğu için, gözünün ucuyla aynadaki aksine baktı. Sürpriz! Gözlerinin altında koyu renkli halkalar olmaması hayret vericiydi! Suratında zerre kadar makyaj da yoktu. Gerçi perçemleri tuhaf bir biçimde kıvrılmış, siklamen pembesi bir renge bürünmüş gözlerinin altında da torbalar belirmişti. Bunlara sürekli olarak hayır kurumuna yollamayı unuttuğu o tuhaf gömlek de gayet güzel bir biçimde eşlik ediyordu. Ama gömleğinin düğmelerinin yanlış deliklerden geçirildiğini görünce, içi çok rahatladı. Gömlek bu halde olduğuna göre, kendisi giymiş olmalıydı.

Dolabından yeni giysiler alıp, parmaklarının ucunda banyoya girip duş aldı. Biraz sersemlemiş ve halsiz hissediyordu, ama midesi bomboştu. Suratına soğuk su çarpıp azıcık makyaj yaptıktan sonra, kendisini neredeyse insan gibi hissetmeye başladı.

Birisi içeride domuz pastırması kızartıyordu. Hassas ve boş midesi, kokuya ilkel bir guruldamayla karşılık verdi.

"Yanaklarına biraz renk gelmiş." Guy ona gülümseyip, sandalyelerden birini çekti ve önüne bir fincan çay koydu. Gözleri gri ve parlaktı; suratıysa ona öfkeyle bakmadığı için çok yakı-

şıklı görünüyordu.

"Otur," dedi emir verir gibi. "Bir şeyler ye."

Üstünden dumanlar tüten domuz pastırmalı tostu önüne koydu. Floz bir erkeğin ona kahvaltı hazırladığını hatırlamıyordu, Nick yanına geldiğinde bunu yapacağına söz vermiş, ona gerçek bir Kanada avcı kahvaltısı hazırlayacağını söylemişti. *Var olmayan Nick.*

Guy'ın domuz pastırmasının kenarlarındaki yağlı kısmı çıkardığını fark etti. Floz yağdan nefret ederdi. Guy da her nasılsa bunu anlamış, pastırmayı onun seveceği biçimde pişirmişti. Onu daireye sokmamak için direnen Guy gibi değildi. Sonra, Floz neler olduğunu anladı. *Guy onu içeri almamaya çalışırken, arkadaşları gizlice bilgisayarını kurcalıyorlardı.*

İnternette araştırma yapan ve Nick/Chas meselesinin ardındaki gerçekleri ortaya çıkaran da Guy'dı. Dahası, dün gece başından ayrılmamıştı. Ondan hoşlanmasa, bunları yapmazdı değil mi? Nasıl olur da onu bu denli yanlış tanırdı? Floz birdenbire ağlamaya başladı. Öyle ki gözyaşlarını silecek fırsatı bile bulamadı.

Floz açlığını gidermekten ziyade, ağlamamak için tostu yemeye koyuldu. Guy onun burnunu çektiğini duymuştu, ama arkasını dönmüş kendi tostu için ekmek kesmeye ve bir şarkı mırıldanmaya başlamıştı. Floz utanmaması için ağladığını duymamış gibi rol yaptığının farkındaydı.

"Şey için teşekkür ederim... O konuyu açıklığa kavuşturduğun için," dedi alçak bir sesle. "Bir yandan da keşke ortaya çıkarmasaydın diye düşünüyorum. Gerçeği bilmektense, onun var olduğunu düşünmek daha iyi olabilirdi."

Guy sandviçini masaya koyup karşısına oturdu.

"Floz, bir sürü hastalıklı insan var. Var olmayan, kusursuz bir erkek imgesine saplanıp kalman hayatını çok derinden etkilerdi. Gelecekte tanışacağın kimse, bu hayalle başa çıkamazdı."

Floz Nick'i düşündü: Uzun boylu, tam kararında kasları olan, beyefendi tavırlı, zeki ve belli belirsiz Kanada aksanı olan bir adamdı Nick. Kendisini Floz'un zihnindeki ideale göre şe-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

killendirmişti. Guy çok haklıydı. Yaptıkları telefon görüşmelerini düşünecek olursa, Chas Hanson'ın hoş bir sesi vardı, ama söylediğinden çok daha yaşlıydı ve Tanrı bilir neye benziyordu. Yolladığı fotoğrafların ona ait eski fotoğraflar olup olmadığını, hatta ona ait olup olmadığını bile bilmiyordu. Chas'in ilişkilerini tam gerçek hayatta buluşmadan önce sonlandırmış olması da şaşılacak bir şey değildi bu durumda.

"Hem Kanada'ya gidip gelmek sana ne kadara mal olacaktı? Sırf para olarak demiyorum, harcanan hislerin de söz konusu."

"Kendimi koca bir salak gibi hissediyorum," dedi Floz bitkin bir halde. Sinirleri çok uzun ve çılgın bir hız treni yolculuğundan çıkmış gibi gerilmişti.

"Sen salak falan değilsin," dedi Guy. Masaya yasladığı eli Floz'unkine çok yakın duruyordu. Eli çok iriydi. Floz Nick'in öyle iri elleri olduğunu hayal etti; onu okşayan ve tutan uzun parmakları olduğunu düşündü. Nick, Nick, Nick... "Floz, en zeki insanlar bile bu sapıklardan etkileniyorlar. Şunu söyleyeyim, o mesajları okuduktan sonra bu adamın sana karşı bir şeyler hissettiğine eminim. Senin gerçekten iyi yürekli birisi olduğunu anlamıştı ve gerçekleşmesini istediği bir fantezi dünyasına kapılmıştı. Oğlunun ölümüyle fena halde sarsılmıştı ve geçmişe tutunmaya çalışıyordu. Ben..."

"Lütfen, artık konuşma," dedi Floz. Yüreğindekileri birisinin anlaması, onu çok utandırıyordu. Özellikle de bu kişi ondan zerre kadar hoşlanmayan Guy olduğu için utanıyordu. O mesajlarda yüreğini sere serpe ortalığa dökmüş, bunları sadece Nick'in göreceğini düşünmüştü ama şimdi bir sürü insan görmüştü. Herkes annesiyle babasının onu sevmediğini de biliyordu.

"Bir arkadaşım vardı," dedi Guy. Kendi öyküsünü anlatmaya başladığına inanamıyordu ama bunun Floz'a faydası olacağını düşündüğü için içi bunalsa da anlatmaya razıydı. "Onunla ayrılmadan önce birkaç kez çıktık. Genellikle hoşlandığım türde bir kız değildi; çok ufak tefek ve narin bir yapısı vardı, ben de onu korumam gerektiğini hissediyordum. Ama çok da zor

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir kızdı. Bir takım geri zekâlı erkeklerin ona kötü davrandığı düşüncesine saplanıp kalmıştı ve ona saygı duyduğum gerçeğini bir türlü kabullenemedi. Biz de ayrıldık. Ama sonradan arkadaş kalmayı başardık. İsmi Lacey'ydi. Lacey Robinson. Aynı aşçılık okulunda eğitim görmüştük."

Guy duraksadı, acaba Floz bu trajik öyküyü dinlemek ister mi diye ona baktı. Floz devam etmesini işaret etti.

"Lacey âşık olduğunda çok sahiplenici oluyordu: Âşık olduğu kişi varlığının odak noktası haline geliyordu. Sağlıklı bir durum değildi. Adam ilişkiyi bitirince ya da ortadan kaybolunca, Lacey tek arkadaşı olduğum için beni arıyor, omzumda ağlıyordu. Bir gün, internette Jamie denen bir adamla tanıştı. Adam "kusursuzdu." Lacey'nin isteyebileceği her özelliğe sahipti. Yani, *Bay Doğru*'ydu. Durham'da oturduğu için, birbirlerini sık sık göremiyorlardı; belki de bu yüzden ilişkileri uzun sürmüş, birbirlerine karşı olan ilgilerini kaybetmemişlerdi. Hep romantik restoranlarda buluşuyorlardı, asla adamın evine gitmiyorlardı ve Lacey asla sabaha kadar onunla kalmıyordu. Lacey buradaki hayatını geride bırakıp, onun yanına taşınmayı düşünüyordu."

"Derken, Jamie onu aramayı kesti. Telefonlara, e-postalara ve mesajlara yanıt vermemeye başladı... Lacey neredeyse çıldırmak üzereydi; Jamie'nin bunu yapmasına sebep verecek ne yaptığını anlamak için yırtınıyordu. Böylece, oraya gitmeye karar verdi. Yolda nasıl kaza yapmadı, bilmiyorum. Jamie evden dışarı çıkmadığı için, saatlerce dışarıda bekledi. Sonra, Jamie'nin kız arkadaşı geldi. Anlaşılan, Bay Kazanova aslında kızları kendisine âşık edip terk etmekten zevk alan, insanların kalbini kırdığına aldırış etmeyen bir Bay Pislik'ti. Lacey'nin mahvolduğunu söylememe gerek yok herhalde. Eve dönünce, beni arayıp olanları anlattı ama sanki bu durumu sakin bir biçimde karışlamış gibiydi sesi. Bu gerçeği ortaya çıkarmanın onu Jamie'den uzaklaştırdığını ve iyi olduğunu söyledi. Çok iyi olduğunu söyledi. Ona inanmamam gerekirdi, çünkü Lacey asla çok iyi olmazdı. Lâkin hem çok çalışıyordum hem de çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorgundum; öğle molamda evine gidip ne durumda olduğunu kontrol etmedim. O gece bir sürü ağrı kesici ve içki içip bileklerini kesti ve intihar etti."

"Ama Guy, bunun için kendini suçluyor olamazsın, değil mi?"

"Evine gitmiş olsaydım, onu kurtarabilirdim." Guy ağlamamak için hafifçe öksürdü. "Hâlâ çekmiş olabileceği acı, onu bileklerini kesmeye kadar götüren o büyük acıyı düşündükçe, kötü oluyorum. Hâlâ rüyalarıma giriyor. Açıkçası, bu olaydan sonra ben de dengemi kaybettim. Steve bana resmen bakıcılık etti, kim bilir kaç kere votka şişelerini elimden alıp beni yatağıma yatırdı. İnan bana Floz, insan Altın Madalyalı Olimpik bir yüzücü olsa bile üzüntülerini bir kaşık suda boğamıyor. Bunu benden daha iyi kimse bilemez. İşimi kaybettim, kavga ettiğim için tutuklandım, yönümü kaybettim. Kenny Moulding senelerdir beni sömürüyor olabilir ama iş bulamadığım bir zamanda bana iş veren bir tek o oldu."

"Lacey'nin ölümünden kendini sorumlu tutamazsın," dedi Floz bir kez daha nazikçe. "Bazı insanlar bir imha düğmesiyle doğarlar; bu düğmeye bir kere basılırsa, geri dönüşü yoktur. Kimse bir şey yapamaz."

"Keşke buna inanabilseydim."

Floz tekrar konuşmadan önce biraz düşündü.

"Doğru olduğunu biliyorum Guy. Bir zamanlar, öyle birisini tanıyordum." Duraksadı. "Bir karısı, kendi işi ve güzel bir evi vardı. Sonra..." *Ah, o karanlık dönem. İşlerin art arda ters gittiği günler. Hüzün dolu günler.* "İşleri kötü gitmeye başladı. İşini kurtarmak için kredi çekmeye çalıştı ama başaramadı. Bankalar onu reddetmeye başlayınca da hayatını kurtaracak büyük bir miktar kazanabilmek için kumara sarıldı." *Kumardan çok hoşlanırdı. Hissettiği heyecan, üzüntüsünü hafifletirdi.*

"O parayı asla kazanmadığını tahmin ediyorum," dedi Guy.

"Aslında, ilk başlarda oldukça şanslıydı. Şansı daha ilk baştan yaver gitmeseydi, durum farklı olabilirdi. Sonra, şansı ters döndü, ama eskisi gibi kazanacağına, beklediği o büyük parayı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kazanmanın an meselesi olduğuna emindi. Guy, sahip olduğu her şeyi kumarda kaybetti. Karısı artık onunla iletişim kuramıyordu. O adam şu anda bu kasabanın ayyaşlarından biri. Ucuz elma şırasıyla ve sert birayla halka açık tuvaletlerin önünde oturan gerzeklerden biri." *Zaten onu görmemek için kasabaya fazla inmiyorum ya. Eski kocamla karşılaşmamak için gitmiyorum oraya.*

"Eskiden o ayyaşlara bakar, nasıl o hale geldiklerini, nereden geldiklerini, bir zamanlar kim olduklarını düşünürdüm. Hepsi de öyle doğmuş olamazlardı ya?"

"Ama intihar etmemiş Floz. Arada bir fark var."

"Etmedi, fakat kendi içine çekildi, kendisinden başka kimseyi düşünmemeye başladı. Aslında, o da kendisini öldürüyor, ancak izlediği yöntem çok daha yavaş. Onu kimse durduramadı, düğmesine basıldı ve geriye dönüş şansı kalmadı. Karısı da her şeyini kaybetti ama hayatına devam etmeyi ve hayatta kalmayı tercih etti. Kendisine zarar vermeye niyetli birisini korumaya çalışmak çok zor bir iş. Bu insanlar tek kişilik bir dünyaya kapanıyorlar, anahtarı da atıyorlar." *Yakın zamana kadar, o uçurumdan düşmenin bu kadar kolay olduğunu ben de bilmiyordum.*

Guy elini tutup sıktı. Floz Guy'ın elinin kocaman ve güvenli olduğunu düşündü. Guy da onun elinin minik ve buz gibi olduğunu düşündü. Bir anda mutfağa tatlı bir sessizlik ve huzur çöktü.

Floz çekinerek "Lütfen Juliet'le Steve'e olanları anlatma," dedi. Guy hala elini tutuyordu, Floz da bundan keyif alıyordu. Guy baş parmağıyla bileğini okşadı.

"Bunu asla yapmam," dedi. " İkimizin sırrı olsun, ne dersin?"

Bakışları bir gri kurdun postu gibi sıcacık ve sevecendi. Floz o anda Lacey'nin kalp kırıklıklarını telafi edebileceğini, Guy'ın kollarında huzur bulabileceğini fark etti. Guy'ın kollarında olmak istiyordu. Guy'ın ona sarılmasını istiyordu. Guy Miller'ın koruyucu kollarının arasında olmak istiyordu.

Tam o sırada, Juliet'le Steve geri döndüler ve elleri birbirinden ayrıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Selammm, biz geldik. Aa?" Juliet Guy'ı gördü. "Senin bu saatte *ne* işin var burada?" kaşlarını havaya kaldırdı.

"Düşündüğün gibi değil," dedi Guy. "Şey için gelmiştim..." Ne yazık ki Floz'la sabahın o saatinde neden orada olduğuna dair uyduracak bir mazeret gelmedi aklına.

"... Seni görmeye geldi," dedi Floz araya girip. "Çünkü Steve'le şeyi konuşmak istiyordu... Şey... Nikâh töreninde giyeceği kıyafeti soracaktı."

"Evet, aynen öyle," dedi Guy. Juliet dönüp Steve'e bakınca, dudaklarını sessizce oynatıp "Teşekkür ederim," dedi Floz'a.

"Umarım bana sormadan kendi kafanıza göre bir şey almazsınız," dedi Juliet ellerini beline dayayıp.

"Hayır," dedi Guy. "Ama bizim bedenimize göre hazır bir şeyler bulmak çok zor olduğu için, şimdiden araştırma yapalım dedik."

"Lamb Sokağı'nda iyi bir terzi var."

"Terzi mi?" dedi Steve'le Guy bir ağızdan.

"Bırakın da lafımı bitireyim," diye kükredi Juliet. "Kadının kocası da erkek terzisi; aldıkları her işi kısa sürede bitiriyorlar. Kadın eski bir kadın hakları savunucu, sonradan Tayvanlı kocasıyla evlenmiş."

"İyi fikir," dedi Steve. "Hazır sen de buradayken gidip bakalım mı, Guy?"

"Neden olmasın?"

Steve Juliet'in çantasını yere bıraktı ve Guy'ı apar topar dışarı çıkardı.

"Pekâlâ, dostum," dedi. "İkinizin arasında neler oluyor bakalım?"

Erkekler bazen kadınlardan daha dedikoducu olabiliyordu.

Juliet boğuk ses tonunun elverdiği en tatlı haliyle "İyi misin?" diye sordu. "Seni merak ediyordum."

"Evet, iyiyim," dedi Floz. Juliet'e de bir fincan çay koydu. "Guy bana Lacey'den söz etti."

"Ona fazla değer verdi," dedi Juliet. "O kadın bencil bir sür-

tüktü. Guy'a çektirdikleri yüzünden onu diriltip kendi ellerimle öldürebilirdim. İntihar etmeden önce duvarlarına *Kimse beni sevmiyor ve Senden nefret ediyorum* gibi hoş şeyler yazdığını da anlattı mı? Yaşamak değil, kalbini kıran adamı incitmekti derdi. Ama hiçbir işe yaramadı, çünkü adamın umurunda değildi. Lacey o adam yerine Guy'ı çarmıha germiş oldu, çünkü evine gidip onu bulan Guy'dı."

Floz elleriyle ağzını kapattı. "Hayır, bunu bana söylemedi." Eskiden, Steve'in Guy'ın çöktüğü zaman onun için yaptıklarını takdir etmezdim. Onu kavgalardan çekip çıkarabilecek ve içtiği zaman yatağına yatırabilecek güce sahip tek kişi oydu. Steve'i görmek istediğim gibi görmeye çalışıyordum; o tatlı ve sevecen adamı görmüyordum. Zamanla onu sevmemeye alıştım. Şükürler olsun ki aklım başıma geldi, çünkü artık benim erkeğim olduğu için çok şanslıyım."

"Gerçekten de şanslısın," dedi Floz kocaman bir gülümsemeyle.

"Keşke sen de Steve gibi birisini bulsan, Floz," dedi Juliet. Gözleri gitgide doluyordu.

"Ben de isterdim," diye yanıt verdi Floz.

"Tanrım, bu kahrolası hormonlar beni mahvediyor." Juliet yarı ağlamaklı, yarı güler vaziyette kâğıt mendillere uzandı.

Floz o gece yatağında bir o yana, bir bu yana döndü. Hâlâ Nick Vermeer hikâyesini aklından çıkaramıyordu. Bu işi kendi başına sonlandırması gerektiğini biliyordu. Ona mesaj yazacak, aklından geçen her şeyi söyleyecekti.

O yalan doğum günü tarihini yazdığında, senden hemen şüphelenmeliydim, çünkü bana bir keresine yaş gününün Ekim'de olduğunu söylediğini hatırladım. Ne kadar da inandırıcı bir yalancısın. Ne kadar hastalıklı hergelenin tekisin. Senden nefret ediyorum...

Kalbi gümbür gümbür atıyor, beyninden yığınla küfür fışkırıyordu. Derken, aklına Lacey'nin Jamie'si geldi. O da tıpkı Lacey gibi Chas Hanson'ı incitmek istiyordu. Ama bunun olacağının bir garantisi var mıydı? Ne faydası olacaktı? Chas'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Floz söylemeden de hastalıklı bir adam olduğunu anlaması gerekiyordu. Chas'in oğlunun kendisini nasıl feci bir biçimde öldürdüğünü düşündü. Bir çocuğu büyütmenin, onu sevmenin, sonra da kendi hayatını öylesine korkunç, şiddet dolu bir biçimde ve boş yere aldığını görüp onu toprağa vermenin ne büyük bir acı olduğunu düşündü.

Floz, Chas Hanson karşısındaymış gibi, içinden geçen her şeyi mesaja döktü ve içini temizledi. Mesaja son noktayı da koyduktan sonra, sil tuşuna bastı. Yazdığı sözcükler havada bir yerlerde asılı kaldı ama asla Chas'e daha da acı vermek için ona ulaşmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yetmiş Dokuz

"Eee?"

Juliet kabinden kocaman bir tuvalet kâğıdı rulosu gibi çıktı. Bir Çingene gelin yanında sönük kalırdı. Floz gülmemeye çalıştı ama Coco kendisini tutamayınca, ikisi birden kıkırdamaya başladılar.

"Size berbat gözükeceğimi söylemiştim!" dedi Juliet adeta hırlayarak. "Hem beyaz renk giymek istemiyorum. Biraz daha farklı, biraz daha *beni* yansıtan bir şey giymek istiyorum."

"Ay, uzun süredir bu kadar eğlenmemiştim," dedi Coco gözlerini silerek. "Tıpkı bir karikatür gibi!"

Mağaza işletmesi olan hoş kadın "Bir şey önermeme müsaade ederseniz," dedi. İsim etiketinde *Freya* yazıyordu; uzun boylu, zarif gelinler üstünde Prozac gibi sakinleştirici etkisi olan bir kadındı.

Freya dışa doğru kabaran, uzun, sade ve kolsuz bir elbise gösterdi. Çok soluk altın rengiydi. Juliet ve arkadaşları elbiseyi görünce, ağızları açık kaldı.

"İşte, bu muhteşem," dedi Juliet elbisenin rengine bakıp içini çekerek.

"Tam sonbahara göre, değil mi?" dedi Freya gülümseyerek. "Ayakkabıları ve duvağı da bu renge boyayabiliriz."

Juliet Freya'ya yardıma ihtiyacı olmadığını söyledikten sonra, soyunma kabininin kapısını kapattı. Birkaç dakika sonra, o yapıda bir gelinin görünebileceği en kusursuz bir halde dışarı çıktı. Suratındaki gülümseme, bir dolunaydan da büyüktü.

"Ne kadar harika gözüküyorum bu elbisenin içinde, söyler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

misiniz?"

Coco'nun gözleri doldu ve elini aklını oynatmış bir fok balığı gibi sallamaya başladı. "İşte, bu! Ju, büyüleyici görünüyorsun."

Juliet aynadaki görüntüsüne baktı. Karnı evleneceği tarihe kadar, yani yirmi yedi güne kadar, daha da büyüyecekti, ama elbisenin modeli karnını her halükarda gizleyebilirdi. Bu elbisenin içinde, kendisini harika hissediyordu ve Steve için o gün çok güzel olmak istiyordu. Steve kocası ve bebeklerinin babasıydı. Çoğul düşünüyordu, çünkü ikiz bebekler taşıdığını biliyordu. Gerçi, bu mesele henüz resmiyet kazanmamıştı ama Juliet biliyordu. Nasıl test yapmadan önce içgüdüsel bir biçimde hamile olduğunu hissettiyse, bunu da hissedebiliyordu.

"Tamam, şimdi nedimelerle ilgilenelim," dedi Juliet Freya fermuarı açarken. "Önce kadın nedimeden başlayalım."

Freya, Floz için kahverengi bir elbise önerince, Juliet'le Coco burunlarını kırıştırdılar, ancak bu kadına güvenmeleri gerekiyordu. Freya koyu kahverengi üç tane farklı elbise getirdi. Bunlardan ilki çok süslüydü ve Floz'u biraz bodur göstermişti ama ikinci elbise, yani bir bolero ceketi de olan omzu açık elbise, biçimli bedenine çok yakışmıştı.

"Ay, Floz, şu anda seni yalamak istiyorum," dedi Coco. "Cinsel açıdan değil tabii. Dönmüyorum, merak etme, ama bir çikolatayı andırıyorsun."

Floz'un kızıl saçları, koyu kahverengi elbiseyle alev almış gibi gözüküyordu. Freya saçlarına süslü bir başlıktansa, minik minik yapraklar yerleştirdiklerini hayal etti. Bir kez daha haklıydı. Floz'un saçını gevşek bir biçimde toplayıp, yaprak biçimli minik tokalarla süsledi. Bu yapraklardan Juliet'in duvağına da iliştirebileceğini söyledi ama Juliet altın renkli muhteşem bir saç tacı görünce, karar vermiş oldular.

Juliet her şey umduğundan daha hızlı geliştiği için mutluluktan uçuyordu. Coco kızların elbiselerinin rengine uygun, çikolata renkli kocaman ve gösterişli bir kravat seçti. Kendisini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu kravatla ve yeşil renkli bir takım elbiseyle hayal edince, bir sonraki durakları şehir merkezindeki terziler oldu. Burada hazır bir takım bulmayı ve Bay Darcy'nin üstünde tuhaf gözükmeyecek bir gömlek bulmayı başardı.

Juliet erkek ceketlerine ve pantolonlarına bakarak içini çekti. Steve'i bir takım elbiseyle getirdi gözlerinin önüne. Sonra, düğün gecesi giysilerini çıkardığını ve Juliet'e derhal soyunmasını emrettiğini düşündü. Steve yalnız kaldıklarında oldukça baskın bir kişilikti. Juliet bir süre bu hayalin keyfini çıkarttıktan sonra, Steve'i arayıp hemen Guy'la birlikte Maltstone'daki Beyaz Düğün mağazasına gelmelerini ve koyu kahverengi kravatlara bakmalarını söyledi. Steve'le Guy'ın o gün takım elbiseleri için ölçüleri alınacaktı.

Erkek giyim mağazasından çıktıktan sonra, Juliet Floz'un şehir merkezinde ne kadar tedirgin olduğunu, birisi her an üstüne atlayabilirmiş gibi etrafına bakındığını fark etti. Floz'un Barnsley merkezine nadiren indiği geldi aklına. Alışveriş yapması gerektiğinde, hep Meadowhall'a giderdi.

"Neyin var, Floz?" diye güldü Juliet. "Birisinden mi kaçıyorsun yoksa?"

"Evet," dedi Floz. Artık arkadaşlarına güvenmenin vakti gelmişti. İçine derin bir nefes çekti. "Eski kocamdan kaçıyorum. Ona rastlamak istemiyorum."

"Haksız sayılmazsın," dedi Juliet. "Birkaç kere, Roger'la Hattie'ye rastladım da hiç hoşuma gitmedi. Bir zamanlar çok yakın olduğun insanların artık birer yabancı olması ne tuhaf, değil mi?"

Floz evet anlamında başını sallayıp o kocaman güven denizine dalmadan önce yine içine derin bir nefes çekti. "Hani bir gün şarkılar söyleyen bir ayyaş görmüştük. Polis onu götürmüştü. Hatırlıyor musunuz?" diye sordu. "İşte, eski kocam o adam."

"Vay be," dedi Coco. "Çikolata alma bahanesiyle sıvışmakta haklıymışsın."

"Eminim ki sen de tıpkı benim Roger için düşündüğüm gibi,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir zamanlar o adamla yattığına tiksinmişsindir," dedi Juliet suratını ekşiterek. Bunu duyan Floz gülmeden edemedi.

İşte, o kadar da zor değildi, değil mi? İnsanlara kalbini açıyorsun en nihayet.

"Haydi, Yorkshire Rose'a gidip öğle yemeği yiyelim," dedi Coco.

"Hobi Dünyası'nın yanındaki ufak bistroya gitsek nasıl olur?" dedi Floz.

"Ama açlıktan ölüyorum!" Coco alt dudağını sarkıttı.

"Oraya gitmemiz on beş dakika sürer, üstelik çok da güzel bir yer," dedi Floz ısrarla.

"Haklısın," dedi Juliet. "Haydi, oraya gidelim. Floz eski kocasıyla karşılaşmak istemiyor, onu şehir merkezinde kalmaya zorlamayalım."

"Özür dilerim Floz," dedi Coco. "Senin kendini rahat hissetmen benim midemden daha önemli. Sheffield'e gidelim."

Öğle yemeğinden sonra, masa süsleri bulmak için Hobi Dünyası'na girdiler. Floz altın renkli, kalp biçiminde çok şirin minik kutular ve ufacık havai fişek süsleri buldu. Masa isim kartları, masa konfetisi ve yaprak desenli peçeteler de buldular. Oak Leaf'in işletmecisi, beyaz peçete yerine diledikleri peçetelerden kullanabileceklerini ama bunu onların getirmesi gerektiğini söylemişti. Juliet hayatının en güzel alışveriş gününü geçirdiğini hissetti.

O gece karşılaşmalardan sonra, Steve'in güreşçi arkadaşlarıyla dışarı çıkacaklardı. Steve o gece iyi adam rolünde olacak, melek kanatları takacaktı. Juliet bir melekle sevişmenin nasıl olacağını düşündü. Eve dönerken, Steve'e melek kanatlarını da getirmesini hatırlatacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Seksen

Centennial Salonları o gece yarı yarıya doluydu. Steve mesaj çekip, *South Yorkshire Herald'a* reklam vermeyi unuttuğu için, doğru dürüst bir kalabalığın toplanmadığını söylemişti. Belli ki gazete güreşi gerçek bir spor olarak görmüyordu ve bu nedenle de destek vermiyordu. Juliet salondan içeri girip de çok sayıda boş koltuk görünce çılgına döndü. "Küstah, beş para etmez gazete," dedi Floz'a. "Bu tür bir karşılaşmaya yer vermiyorlar da Wombwell'deki en büyük domatesi yetiştirirsen, kahrolası manşetlere koyarlar seni."

Juliet Steve'in ringe çıktığını gördü ve içi gitti. Steve güreşi çok seviyordu. Güreşin İngiltere'de şaşaalı günlerini yaşadığı dönemde dünyaya gelmiş olsaydı, hayatının işini yapma fırsatı bulurdu. Ama bunu yapamıyor, sadece güreşe gönül vermiş ve yaşlı bir avuç insanın önünde karşılaşmalara çıkabiliyordu.

"Göster kendini, Steve!" diye bağırdı Floz. Sonra, elleriyle ağzını kapattı. Kendisini kaybetmişti. Yanında oturan yaşlı adam ona baktığı için, özür dilemesi gerektiğini hissetti.

"Bağırdığım için kusura bakmayın. Umarım kulaklarınıza zarar vermemişimdir."

"Hayır, sorun değil," dedi adam. Floz adamın aksanının Yorkshire mı yoksa Amerikan mı olduğunu anlayamadı. Çok tuhaf bir aksandı.

"Onu tanıyorum da... Angel'ı diyorum," dedi Floz. "Önümüzdeki ay en yakın arkadaşımla evlenecek. Çok tatlı bir insandır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok da iyi bir güreşçi," dedi adam.

"Steve güreşle yatar, güreşle kalkar." Bu sırada, Leopar Jeff Steve'i boyunduruğa getirince Juliet ayağa kalkıp birkaç küfür savurdu. Floz "Galiba ringde karısıyla değil, Steve'le karşılaşmayı tercih ederdim," diye fısıldadı.

Yaşlı adam güldü. "Gündüzleri ne iş yapıyor?"

"Steve bir sıvacı ustası," dedi Floz. "Çok da iyidir. Çok çalışkandır."

"Eşşekoğlueşşek!" diye bağırdı Juliet Jeff'e.

"Aslında, hepsi arkadaş," diye açıklama yaptı Floz. "Leopar Jeff de karşılaşmadan sonra Steve'le Juliet'in nişanlanmasını kutlamak için, diğer güreşçilerle birlikte içki içmeye gidecek. Dilerseniz bize katılabilirsiniz. Özel bir parti değil."

"Aa, çok teşekkür ederim." Yaşlı adam kollarını kavuşturdu. "Nereye gideceksiniz?"

"Sokağın karşısındaki bara. İsmi Lamp," dedi Floz. "Duyduğum kadarıyla, sandviç ve atıştırmalıklar da olacakmış."

Floz daha sonradan, bu konuşmanın ne tür sonuçları olacağını öğrenecekti.

Steve'in güreşçi arkadaşları, onun ufacık bir nişan partisi vermesine asla izin vermezlerdi. Steve'le Juliet'ten gizli gizli bir şeyler planlamışlar, bu ufak partinin muhteşem bir ziyafete dönüşmesi için ellerinden geleni yapmışlardı. Barda bir Roma orjisinden fazla yiyecek ve erkekler biralarından vazgeçmeseler de harumlar için birkaç şişe şampanya vardı. O gece ne yazık ki Burgerov'da çalışması gereken Guy, üstünde Steve'in melek halinin, Juliet'inse seksi bir şeytan olarak şekerlemelerden yapılmış minik bebeklerinin bulunduğu, bir güreş ringi biçiminde kocaman bir pasta yollamıştı.

"Şekerlemelere şekil vererek, kız kardeşinin göğüslerini yapan Guy kim bilir neler hissetmiştir düşünsene," diye güldü Juliet. Barda toplanan onca kişinin sıcak karşılaması karşısında çok duygulanmıştı. Steve'in güreşçi dostlarını ve güreşi övdüğü konuşması sırasında, Floz yanında oturan yaşlı adamın

bara geldiğini ve kutlamayı izlediğini fark etti. Chianti Parkin babasıyla ve amcasıyla hışımla içeri girdiğinde, yaşlı adam neredeyse bir anda açılan kapının arkasında ezilecekti.

Floz, Chianti denen efsaneyi ilk kez görüyordu. Uzun boyluydu ve eliyle omuzlarının gerisine atıp durduğu uzun saçları hışır hışır sesler çıkarıyordu. Bedeninde bir gram yağ yoktu, beli incecikti ve kalçalarına kadar uzanan ince topuklu çizmelerle bacakları sütun gibi gözüküyordu. Ama Floz en çok suratından etkilendi. Aslında, güzel sayılmalıydı; çünkü güzel diye tanımlanabilmesi için gerekli olan tüm özelliklere sahipti: Badem biçimli gözler, minnacık bir burun ve metali bile kesebilecek kadar çıkık elmacık kemikleri vardı, fakat dudakları inceydi ve ipli bir torba gibi sımsıkı kapalıydı. Dolayısıyla, güzel değil, sert ve kişiliksiz gözüküyordu; bu kızın gerçek ruhu ağzından belli oluyordu. Floz Chianti'nin güzelliğinin çok ince bir maske olduğunu fark etti. Özellikle de barın karşı tarafında dolgun kalçalarıyla, gri gözlerindeki parıltılarla hoplayıp zıplayan, Alberto Masserati'yle ve Juliet'in ona anlattığına göre, Kerry ve Hilary gibi kız isimleri olan ve erken yaşta dövüşmeyi öğrenmek zorunda kalan Pogmoor Kardeşlerle konuşurken etrafa neşe ve mutluluk saçan Juliet'e bakarken belli ediyordu bunu.

Chianti bir kadeh şarap aldı ve adeta boğazını cezalandırırmış gibi bir dikişte içti. Sonra, ikinci kadehe uzandı. Babası ve amcası kalabalığın arasına karışırken, Chianti pis pis Steve'e bakıyor, incecik topuklu çizmelerin üstünde hafifçe sallanıyordu. Steve başını arkaya atıp gülmeye başlayınca, Chianti gaza geldi. Kararlı adımlara Steve'e doğru ilerledi ve Steve daha neler olduğunu anlamaya fırsat bulamadan, kadehindeki şarabı suratına fırlatıverdi.

"Bunun ne için olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi küstahça. "Birisi diğerine terk edecekse, o sen değil, ben olabilirim ancak."

Steve suratını iri eliyle silmekten başka tepki vermeyince, Chianti daha da öfkelendi. Randevularını bir başkası için iptal

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eden bu aptal, kalın kafalı herifin ona tepkisiz kalmasını değil, kavga etmesini istiyordu. *Dönüp uğruna randevuyu iptal ettiği kadına bir bakmalıydı!*

"Şişko, iri yarı, çirkin nişanlın nerede?" dedi suratını ekşiterek.

"Benden söz ediyorsan, buradayım," dedi Juliet arkasından. Sonra, Chianti'nin saman gibi saçlarını tutup çekti ve kocaman bir bardak birayı suratına döktü.

"Saç eklerim!" diye bağırdı Chianti.

Kafasına pek de iyi yapıştırılmamış olan eklerden bazıları Juliet'in elinde kaldı.

Steve "Juliet!" diye bağırdı. Ama zorlu nişanlısının kimse tarafından susturulmaya niyeti yoktu. Alberto Masserati bile cesaretini toplayıp araya giremedi.

"Sen ve takma saçların ne cüretle buraya gelip partimizi mahvedersiniz?" diye bağırdı Juliet. Bir yandan da Chianti'yi kapıya doğru sürüklüyordu. "Bir daha sakın erkeğime saldırma, yoksa takma tırnakları söker, sahte memelerine saplarım!"

Chianti sert bir biçimde kaldırıma popo üstü düşünce ciyakladı, bunu gören Juliet işinin bittiğini ima etmek ister gibi ellerini birbirine sürtüp temizledi.

Bara girdiğinde, Küçük Derek'in parmağını Steve'e doğrulttuğu gördü.

Küçük Derek henüz dolu olan bira bardağını masaya küt diye indirip "Sakın benden iş isteme, evlat," dedi. Sonra, kardeşiyle birlikte öfkeyle bardan çıktı.

"İşte, bu harika," dedi Steve derin derin içini çekip. "Neden araya girdin, Ju?" Steve yalnız olsaydı, hüngür hüngür ağlayabilirdi. Küçük Derek ona güreş işi verebilecek tek tanıdığıydı. Küçük Derek ona iş vermediği takdirde, bir daha güreş karşılaşmalarına çıkamazdı.

"Bir süre sonra unutur evlat," dedi Fred Zeppelin ama ses tonu bunun aksini söylüyordu. Küçük Derek'in zaman zaman çok pis bir adam olabildiğini ve kızını inciten kimsenin cezasız kalmayacağını herkes bilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Of, Tanrım" dedi Steve bakışlarını yere indirip.

Başını kaldırdığında, tuhaf aksanlı yaşlı adam karşısında durmuş gülümsüyordu. Adam tokalaşmak için elini uzattı.

"Kendimi tanıtmak isterim," dedi. "İsmim Patrick Milburn. Oğlum William Milburn'ü ismen tanıyor olabilirsiniz."

Steve sırf nezaketten yaşlı adamın elini sıktı.

"Kusura bakmayın, oğlunuzu..."

Patrick Milburn elini cebine sokup, ona bir kartvizit uzattı. Steve kartı okudu. Sonra, tekrar okudu ve beynindeki ufak hücrelerin patlamaya başladığını hissetti. Kartın üstünde beyaz ve kırmızı renklerle yazılmış üç harfin altında Patrick'in ismi vardı: GGK. *Global Güreş kuruluşu. William Will Milburn. GGK'nun milyoner başkanı. Karşısındaki de babasıydı.*

"Yetenek avındayım," dedi Patrick Milburn. "Evlat, birkaç hafta sonra Amerika'ya gelip anlaşma yapmaya ne dersin?"

BELONGS TO KARTUS TEAM

Seksen Bir

Steve ertesi sabah fena halde akşamdan kalma bir halde uyandı. Leopar Jeff, Fred Zeppelin, Tarzan ve iri yarı, kıllı Maymun Adam, Klondyke Kevin ve İri Kötü Davy de ondan farksızdı. Pogmoor Kardeşlerin hepsini teker teker evine bırakması gerekmişti. Patrick Milburn'ün açıklaması, Chianti Parkin'in bara girişini sönük bırakmıştı.

Ama Steve yatağında yatarken, baş ağrısı Juliet'in ona verdiği ilaçlarla ve suyla dinerken, gerçekler en büyük hayaline müdahale ediyordu.

"Böyle bir teklif almak güzel," dedi Juliet'e sarılarak. "Ama gidemem. Gerçekten de gidemem."

Juliet Steve'in kolunu itti. "Gidemem de ne demek?"

"Sensiz gidemem. Senden aileni burada bırakıp benimle gelmeni isteyemem."

"Gidiyorsun, Steven Feast. Ben de seninle geliyorum."

"Bebek ne olacak? Annenle baban bebeğin gözlerinin önünde büyümeyeceğini öğrenirlerse mahvolurlar."

Juliet tekrar ona yaslandı. "Steve, bunu nasıl yapacağımızı bilemiyorum. Tek bildiğim, bu şansı hayatın boyunca beklediğin. Bunu kabul etmelisin. Sık sık seyahate gidebilirsin; o dönemlerde ben de buraya gelir, annemle ve babamla vakit geçiririm. Onların ve senin yanında olmadığım zamanlarda da Skype'la idare ederiz. Bir şekilde bir çözüm bulacağız. Dur bakalım. Bunca insan nasıl yapıyor bu işi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu yapmayı çok isterim Ju. Sadece birkaç seneliğine."

"Yapacaksın. Sakın bana itiraz falan etme. Hep Guy'a fırsatları değerlendirmesini söylerdin, şimdi parlama sırası, tatlım."

"Çok otoritersin ama çok da tatlısın Juliet Miller. Seni güreşten daha çok sevdiğimi biliyor musun? Şimdi ne yanıt vereceksin bakalım?" Steve Juliet'in dediği dedik dudaklarını yavaşça öptü.

Steve onu güreşten daha fazla seviyorsa, çok seviyordur, diye düşünen Juliet Miller da ilk kez sessiz kalmayı ve bir şey dememeyi tercih etti.

Floz Pazar gazetelerini almak için büfeye gitti ama sonra hemen eve dönmedi. Yolu epeyi uzatıp, Maltstone'dan şehir dışına, Yukarı Hoppleton Yolu'na çıktı. Bu bölge çiftliklerle doluydu ve tarlalardan bazılarında hala öbek öbek biçilmiş samanlar duruyordu. Her yer kıpkırmızı, upuzun, dimdik dikilmiş, sessiz gelinciklerle kaplıydı. Üç yaşlı kadının çalılıklardan iri iri böğürtlenler topladığını gördü. Kadınlar bunları muhtemelen leziz elmalı ve böğürtlenli turtalar yapmak için topluyorlardı. Floz evin nerede olduğundan emin olmadığı için, yavaş yavaş gidiyordu, ama sonra üstüne yanlamasına *Satıldı* yazısının yapıştırıldığı *Satılık* ilanını gördü. İlana yaklaşıp, Hallow's Binası'nın Guy'ı neden bu denli etkilediğine dair merakını gidermeye çalıştı.

Binayı tam olarak görebilene dek, bahçe kapısını açıp biraz yürümesi gerekti, çünkü bahçedeki yabani otlar hem çok sıktı, hem de inanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Fakat eve yaklaşır yaklaşmaz, Guy Miller'ın neden çocukluğundan beri bu eve hayran olduğunu daha iyi anladı.

Floz da tıpkı Guy gibi pencerelerin dökülmüş boyalarını görmedi. Pencerelerden birinden içeri baktığında, sıvası aşınmış duvarları ve berbat halıları da görmedi. Kocaman şöminenin harıl harıl yandığını, kendisinin geniş bir koltukta kitap okuduğunu ve Çizgili gibi sevimli bir kedinin dizinde mırladığını gördü. Guy Miller bembeyaz şef giysilerini giymiş, birlikte

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yemeleri için bir tepsi dolusu peynir, ekmek ve ezme getiriyordu. Floz afalladı. Bunlar nereden gelmişti aklına? Neden onca insan arasından, Guy Miller'la bir ev paylaştığını hayal ediyordu?

Floz başının döndüğünü hissedip arabaya geri döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Seksen İki

Pazartesi sabahı erkenden Guy'a avukatından bir telefon geldi ve restoranın el değiştirme işlemlerinin tamamlandığı söylendi. Burgerov artık resmen kapanacak, boşaltılacak, dezenfekte edilecek ve Anka Kuşu gibi yeniden küllerinin arasından dirilecekti. Guy o sabah işe yeni bir enerjiyle, savaşmaya hazır bir ruh haliyle gitti. Restorana erken gittiği için de Varto'yu bardan bir şişe votkayı aşırıp dolabına koyarken yakaladı.

"Günaydın Varto," dedi gülümseyerek. "Hazır dolabının oradayken, montunu al, öteberini toparla ve restoranımdan çık git. Kovuldun."

Varto pis bir sırıtışla ona döndü. "Beni işten atamayacağını sen de biliyorsun. Burası senin restoranın değil. Bay Moulding'in restoranı. Beni kovmaya kalkışırsan, sana söyleyecek bir çift lafı olabilir. Anlarsın ya, annemle arası iyidir."

Guy donup kalmıştı. Varto restoranın el değiştirdiğinden habersizdi. Bu süre içinde, insanların bir şeyler duymuş olabileceğini düşünüyordu ama Varto hiçbir şey bilmiyordu. Guy zihninden ellerini çırptı ve eğlenmeye hazırlandı.

"Yeni patronun olduğumu bilmiyorsun demek?" dedi. Kenny 'annene' Burgerov'u bana sattığını söylememiş herhalde. Yeni patronun olarak, seni votka çaldığın için kovuyorum."

"Yalan," dedi Varto. "Buranın sahibi sen değilsin." Guy bu arada Varto'nun votka çaldığını reddetmediğini fark etti.

"O halde, gidip Kenny'ye sor. Ha, pardon, soramazsın ki. Kenny şu anda uçağa binmiş, İspanya'ya gidiyor olmalı. Bayan Moulding'le birlikte. Hoşçakal, Varto. Maaş çekini sana yollatırım."

BELONGS TO KANTOS TEAM

Varto, Antonin'e Doğu Avrupa dillerinden birinde heyecanla bir şeyler söyledi; Antonin de ona aynı şekilde karşılık verdi ve gayet küstah bir ifadeyle Guy'a yanıt verdi.

"Varto giderse, ben de gider."

"Burgerov'dan defolun," dedi Guy sakin sakin, ama içinden katıla katıla gülüyordu.

"Igor'la Stanislav da gelirler. Leş restoranını ayakta tutacak kimse kalmaz."

Eh, bu bir şantaj tekniğiyse, işe yaramayacaktı. Guy kollarını göğsünde kavuşturup gülümseyerek onlara baktı.

"Bunu resmi bir istifa kabul ediyorum, o zaman," dedi. "Gina, bana şahitlik eder misin?"

"Ederim." Gina, Guy'ın restoranı aldığını duyunca çok sevinmişti ve bu yeni rejimi gönülden kucaklamaya hazırdı.

Dolapların kapaklarını çarpıp, küfürler arasında restorandan çıkan Igor, Stanislav, Varto ve Antonin, bahçe kapısında durup Guy'ın sakinleştikten sonra onları geri çağırmasını, maaş artışı teklif etmesini ve dizlerinin üstüne çöküp özür dilemesini beklediler. Lâkin Gina'nın Burgerov'un bir süre kapalı olacağına dair kapıya yapıştırdığı el yazısı notu görmeyi hiç beklemiyorlardı.

O sabahı birkaç rezervasyonu iptal ederek ve inşaatçıları arayarak, daha erken bir tarihte işe başlayıp başlayamayacaklarını sorarak geçirdi Guy. Tüm personeli işten ayrıldığına göre, o ay sona ermeden tadilatlara başlayabilirdi. Ama Gina'yı, muhasebeci Sandra'yı ve temizlikçi Gladys'i yanında tutması ve restoranın tadilatta olduğu süre boyunca maaşlarını ödemesi gerekecekti. Bundan daha iyisi olamazdı. Kenny onu arayıp da para transferinin beklenenden önce gerçekleştiğini söylemek için aramamıştı, fakat adam zaten restoran için endişelenmeyi Guy'ın satın alacağını duyduğu sabah bırakmıştı. Artık Burgerov diye bir yer yoktu. Birkaç ay içinde, restoranın ismi değişecek, temiz ve özenli bir personeli olacak ve insanları bir siren gibi oraya çekecek bir menüsü olacaktı.

Kral ölmüştü. Yaşasın Kral.

Seksen Üç

Guy Floz'u düşünüyordu. Aptal değildi tabii; öyküsünü anlattığı kendi kendini yok etme düğmesi olan adam eski kocasıydı. Sonra aklına aslında bir hayal ürünü olan Nick'e yazdığı güzel mesajlar geldi ve Floz'un içinde birisine verecek ne kadar çok sevgi olduğunu fark etti. Çok özel birisi için içinde sakladığı inanılmaz büyüklükte bir sevgi deposu vardı. Keşke bu sevgiyi alacak kişi kendisi olsaydı diye düşündü. Ona bu sevginin on mislini geri verirdi.

Floz'un tatlı suratı sürekli olarak aklındaydı, adeta beyninin frontal lobuna kazınmıştı. Gayet açık bir biçimde, lafı dolandırmadan onu akşam yemeğine davet etmesi gerektiğini biliyordu. Kadere her şeyi berbat edecek bir fırsat daha vermek istemiyordu. O gece aklında çok basit bir planla uykuya daldı.

Ertesi sabah, Guy Blackberry Sitesi'nin kapısında dikiliyordu. Ne diyeceğini milyon kere prova etmiş, milyon kere kekelemiş ve her seferinde bir öncekinin daha saçma bir versiyonunda karar kılmıştı. O gün açık ve serin olan hava muhteşemdi; ağaçlara inatla tutunan bronz renkli yaprakları sallayan belli belirsiz bir esinti vardı.

"Haydi Guy," dedi kendi kendine. Elini öne uzatıp zile bastı. Ona sonsuzluk gibi gelen süre boyunca, yukarıdan yanıt gelmedi. Ne komik, diye düşündü. Bu işi yapacak cesareti en sonunda toplamıştı, ama Floz evde değildi. Sonra, Floz'un tatlı sesini duydu. "Merhaba."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ha, selam, ben Guy. Floz, senden bir şey isteyecektim".

Floz "Yukarı gel," dedi ve kapıyı açtı.

İlk aşamayı tamamlamıştı. Merdivenleri üçer üçer çıktı. Floz tam kapıyı açmak üzereydi. Üstünde bir blucinle kırmızı renkli bir bluz vardı ve açık saçları omuzlarına dökülmüştü.

Floz titrediğini hissetti. "İçeri gel Guy," dedi. Guy en üst düğmesini iliklemediği mavi renkli bir gömlek giymişti ve boğazının dibinden başlayan göğüs kılları gözüküyordu.

"Selam Floz," dedi. "Bak, şey..." *Haydi, Guy.* "Bana bir saat ayırabilir misin? Hallow's gitmem gerek ve..." Kahretsin, onu oraya çağıracak bahaneyi unutmuştu. "Şey hakkında birisinin önerisine ihtiyacım var..." *Düşün, düşün, seni sersem.* "İnşaatçılar tadilata başlamadan önce, evin planıyla ilgili önerilere ihtiyacım var." *Neyse, en sonunda söylemişti.*

"Tabii," dedi Floz gülümseyerek. "Hem içerisini görmeyi de çok isterim. Sana bir faydam dokunur mu bilemiyorum, ama görmek isterim. Montumu alayım."

İkinci aşama da tamamdı.

Guy heyecandan debriyaj pedalının üstündeki bacağını sallayıp duruyordu. Belinden aşağısı gayet başarılı bir Elvis taklidi yapıyordu. Köşeyi dönüp, Floz'dan özür diledi.

"Kusura bakma, sadece yirmi üç senedir araba kullanıyorum."

"Sanırım, arabadaki fazla yük seni etkilemiş olmalı," dedi Floz. "Kaportanın altındaki teknik bir şeyi etkiliyor olmalı, ancak hangi parça olduğuna dair en ufak bir fikrim yok."

Bir süre konuşmadan ilerlediler. Guy zekice ve onu güldürecek bir şey söylemesi gerektiğini düşündü.

"Bugün hava ne güzel," dedi. *Hay ağzına sıçayım, Guy!*

Kırmızı gelinciklerle kaplı bir tarlanın yanından geçerken, Floz "Sonbahara bayılırım," dedi. "Çok güzel bir mevsim."

"Eskiden, en güzel atkestanesi ağaçları buradaydı," dedi Guy gülümseyerek. Bir gün gelecek, çocuklarına dikenli kestaneleri nasıl toplayacaklarını gösterecekti. Sonra, kestanelerin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kabuklarını açıp parlak kahverengi kabuklarını soyacak, eve götürüp tıpkı Perry'nin yaptığı gibi okuldaki yarışmalar için sertleşsinler diye sirkeye yatıracaklardı.

Guy Hallow's Binası'na yanaştı. Bina sahibi ölçü alabilsin ve inşaatçı arkadaşlarını içeri sokabilsin diye Guy'a anahtarları hiç tereddütsüz vermişti. Guy gıcırdayan kapıyı açtı ve biraz havasız kalmış, küf kokan eve girdiler.

"Vay canına," dedi Floz kendi etrafında dönerek. Kirli pencerelerden içeriye bakmaktansa, içeride olmak çok daha güzeldi. Kocaman bir salon vardı. Hele o şömine... Zihninde çıtır çıtır yanan odunlarla turuncu renkli alevler canlandırdı.

"Sence çok mu büyük?" dedi Guy mahsustan. "Sence iki odaya mı ayrılmalı?"

"Hayır, hiç de değil," dedi Floz. "Böyle çok güzel. Kocaman bir deri..."

"... Koltuk olduğunu hayal edebiliyorum," dedi Guy onunla aynı anda. Gülmeye başladılar.

"Kocaman bir de Çin kilimi," dedi Floz.

"Kırmızı renkli," dedi Guy Floz'la gözünde aynı manzarayı canlandırarak. "Şöminede kocaman odunlar..."

"*Şurası* da Noel ağacı için ideal," dedi Floz. Merdivenlerin üstünde bir balkon oluşturduğu sahanlığı gösterdi. Oraya dört metrelik bir ağaç rahat rahat sığardı.

Guy da aynı şeyi hayalinden canlandırdı; ağacın altına serpiştirilmiş hediyeleri, sallanan atları, oyuncak ayıları, baston şekerleri, kemik hediyesini koklayan yavru bir köpeği düşündü.

Gülerek birbirlerine dönüp göz göze geldikleri an inanılmazdı.

"Gel, mutfağı göstereyim," diye mutfağa giren Guy, Floz'a mutfağı da gezdirdi. Mutfağın yıkılıp baştan inşa edilmesi gerekiyordu ama yine de kare biçimli, hoş bir alandı.

Mutfağın karşısındaki geniş pencereli daha ufak oda, ileride çiçekli bir bahçe olabilecek bir alana ve daha ötedeki çiftliklerin tarlalarına bakıyordu. Floz pencerenin önündeki bir masanın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ardında oturduğunu, aşkla dolup taştığı için içine hanımeli kokusunu çeke çeke, keyifle şirin Sevgililer Günü kartı yazıları yazdığını hayal etti.

Guy onu yukarı kata çağırdı. Tıpkı yaramaz bir kedi yavrusu gibiydi. Her şey planladığı gibi gidiyordu. Beyni vızır vızır çalışıyordu. Floz'a çıkına teklif etme aşamasını bile aşmıştı. O anda, hayalinde gelinlikli Floz'u yukarı kata taşıdığını ve Floz'un o sırada gömleğinin düğmelerini çözdüğünü canlandırıyordu.

İki duvarda pencereleri olan ve tavanı pürtüklü kirişlerle kaplı en büyük yatak odasının kapısını açtı. Odanın güzelliği karşısında, Floz'un nefesi kesildi. Guy'ın onu muzip bir tavırla sayvanlı bir yatağa attığını düşündü. Üstünde bembeyaz bir gelinlik vardı, ayakkabılarını fırlatıp çıkarırken gülüyordu.

Yanaklarının kızardığını hissedince, başını diğer tarafa çevirdi. Floz'un odadan çıkmak istediğini düşünen Guy, kocaman meşe gömme dolaplı, L biçiminde biraz daha ufak bir odaya götürdü onu. Bu odaya bakan Guy, içeride iki çocuk, raflarda kitaplar ve oyuncaklar, üstünde Steve'in suratının bulunduğu GGK yatak örtüleri ve perdeler gördü.

Bu odanın hemen yanında, avokado renkli berbat bir küveti bulunan, ancak yine de çok hoş gözüken bir çiftlik banyosu, bunun iki basamak altında da yeşillik alana bakan bir diğer yatak odası vardı.

Floz neredeyse on dakikadır içini çektiğini fark etti. Haline gülmeden edemedi.

Gülümseyerek "Böylece Hallow's Binası turu bitmiş bulunuyor," diyen Guy, eğilip selam verdi.

"Çok güzel." Floz onu alkışlayıp, peşinden aşağı kattaki salona indi. Dorset'te şirin bir köyde değil de kuzeydeki bir sanayi kasabasında olduğuna inanamıyordu. "Burayı satın alacağına çok sevindim. Harika bir ev olacak."

"Çay ikram edemediğim için özür dilerim," dedi Guy. "Keşke yanımda bir termos getirseydim, değil mi? Tüh, niye düşünemedim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sorun değil."

"Elektrik bağlanınca, tekrar gelmen gerek." Hoppala. Guy öyle demeyi planlamamıştı ama söylediği iyi de olmuştu.

"Teşekkür ederim, geleceğim," diye başını salladı Floz. Kalbi neredeyse durmak üzereydi. *Evetttt!*

"Tadilatın bitmesini ve buraya taşınmayı iple çekiyorum," dedi Guy. "O mutfakta yemek pişirmeyi ve yukarıdaki yatak odasında uyumayı da öyle. Şöminenin önünde uyumayı ve..."

"Avokado renkli küvette yıkanmayı," diye kıkırdadı Floz.

"Tabii, sanki o küvet kalacak da," diye güldü Guy. Gözleri ne kadar da sevecen ve parlak, diye düşündü Floz. Parmaklarını gür, dalgalı saçlarının arasında gezdirmek ve dudaklarını dudaklarına çekmek istiyordu.

"Off, hele o Noel ağacını nasıl dört gözle bekliyorum, bir bilsen," dedi Guy. Yine göz göze geldiler. Gözleri ne kadar da yeşil, diye düşündü Guy. Günün birinde, köşeye koyacakları Noel ağacı gibi yemyeşil.

"Bu evi Noel'de hayal edebiliyor musun?" dedi Floz.

"Hangi çocuk Noel Baba'nın bacadan içeri girip şömineden çıkmayacağına inanır? Şuraya sıra sıra Noel çoraplarının asılı olduğunu düşünebiliyor musun?"

Floz dönüp şömineye baktı. "Çocuklar bu eve bayılırlar," dedi yüzünü ona dönmeden. "Büyüdüklerinde kim bilir bu evle ilgili ne güzel hatıraları olur."

Guy, Floz'un da onunla aynı şeyleri düşündüğüne çok sevindi.

"Aslında ben hiç çocuk sahibi olmayı düşünmedim," dedi ona dönmeden. "Juliet için çok mutluyum tabii ama annelik bana göre değil."

Guy kaşlarını havaya kaldırdı. Bunu duymayı beklemiyordu. Floz konuşmaya devam ettiği için, onun ne dediğini tam olarak idrak edemedi.

"Aslında, Juliet'in yanından ayrıldıktan sonra, tek başıma oturmayı düşünüyorum. Juliet'le Steve'in yanında olmak, bana gelecekte ne kadar çok tek başıma olmak istediğimi fark ettirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ev arkadaşları da istemiyorum, ilişki de istemiyorum."

"Sahi mi?" dedi Guy. Sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

"Evet. Kışı ılık ve yabancı bir ülkede geçirebileceğimi düşünüyorum. İşimin en iyi yanı, dünyanın neresinde olursam olayım yapabilecek durumda olmam. Yeter ki yazdıklarımı yollayabileceğim internet erişimim olsun. Ben kariyerine odaklanmış bir kadınım ve birkaç sene boyunca, yazılarıma odaklanacağım. Hazır işten konu açılmışken, yetiştirmem gereken şeyler var. Eve dönsem iyi olacak."

Floz ona dönüp gülümsedi, ama gözleri gülmüyordu.

"Tamam, tabii," dedi Guy. "Şey, geldiğin için teşekkür ederim. Salon konusunda bir kadının görüşüne ihtiyacım vardı; bölüp bölmeme konusunda yani."

"Bölme." Floz kapıya doğru yürüdü. Onunla birlikte dakikalar önce yatak odasında duran kadından çok farklı gözüküyordu. Karşısındaki kadın çok daha soğuktu ve dokunulmaz olduğuna dair sinyaller yolluyordu. Guy'ın ona çıkma teklif edeceğini hissedip, rezil olmasına fırsat vermeden onu engellemeye çalışmış olmalıydı. Ama Floz'un bunu yüksek sesle dile getirmemiş olması bile Guy'a reddedilmişlik hissettiriyordu.

Cesur bir tavır takınmaya çalışarak onu eve geri götürdü. Arkadaşça davranmaya çalışsa da Floz'un bu şekilde içine kapanmasına yol açacak ne söylediğini düşünmeden de edemedi.

Onu sitenin önünde bırakıp el salladı. Aralarında herhangi bir gerilim olmamıştı ama onları daha önceden bağlayan köprü niyeyse çökmüştü. Guy evle ilgili tüm tatlı hayallerin yanıp kül olduğunu hissetti.

Floz dairenin kapısını kapatıp önünde dikildi. İstemeden de olsa, gerçekleri söylemiş olabilirdi. Belki gerçekten de başka bir yere taşınmalı, kariyerini ilerletmeye öncelik vermeli, daha fazla çalışmalı, daha fazla yazı yazmalıydı. Zihninde dans eden Guy Miller'ı, Noel ağaçlarını ve şömine ateşlerini yok edebilmek için zaten daha fazla çalışması gerekecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Seksen Dört

"Nasıl gitti?"

"Olmayacak gibi," dedi Guy.

"Hey, dalga geçiyorsun herhalde!" Steve telefonu duvara fırlatabilirdi. "Nasıl yani?"

"Gerçekten bilmiyorum." Guy konuşmalarını didik didik etmiş, parçalara ayırmıştı ama Floz'un neden aniden tavır değiştirdiğini bir türlü anlayamamıştı. En sonunda, bunu asla anlayamayacağını hissetmişti. Sorunun ne olduğunu anlamaya çalışırken neredeyse çıldırma noktasına gelmişti. Belki de çoktan çıldırmıştı.

"Belki de onunla flört ettiğini anlamamıştır," dedi Steve, ama buna kendisi bile pek inanmadı.

"İnan bana, ne hissettiğimi söyleyeceğimi anladı ve duymak istemedi. Bundan başka bir açıklama olamaz."

"En azından, dağılmamışsın," dedi Steve. Ah, bir de insanları *nasıl* teselli edeceğini bilseydi.

Guy "Evet," demekle yetindi. Bununla birlikte dışarıda bir yerde, Floz'un seveceği bir erkek olduğunu bilmek ama bu kişinin kendisi olmadığını anlamak onu teselli etmiyordu. Zaten Floz dediklerini yapacaksa ve başka bir yere taşınacaksa, hayatına girmesi de söz konusu olamayacaktı. "Neyse, beni boş ver. Yarınki iznine hazır mısın?"

"Hem de nasıl," diye sırıttı Steve. Guy aradığında, valizini hazırlıyordu, çünkü ertesi gün Will Milburn'le bizzat tanışmak üzere, Global Güreş Kurulu merkezinin bulunduğu Connecticut'a uçacaktı. Orada geçireceği dört günü sabırsızlık-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

la bekliyordu. Disneyland'e gidecek bir çocuktan daha heyecanlıydı.

"İyi eğlenceler, dostum," dedi Guy. Steve'in çok istediği bir fırsatın ayağına gelmesinden dolayı çok mutluydu.

"Sağ ol," dedi Steve başını sallayarak. "Bak, Floz konusuna gelince, şişman kadın şarkı söyleyene dek pes etme sakın."

Tam o sırada, Juliet "Bir jet uçağıyla gidiyorum," şarkısını söyleyerek banyodan çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Seksen Beş

Juliet suratını asmış, dairede dolanıp duruyordu. Steve gideli daha iki gece olmuştu ama bu süreye bile dayanamıyordu.

Floz ona bir gelinlik dergisi fırlattı.

"Al, bak burada Steve'i aklından uzaklaştıracak güzel resimler var,

"Steve orada çok eğleniyor iyi ki," dedi Juliet gülümseyerek. "Will Milburn'ün ondan çok hoşlandığını ve anlaşma imzalamak istediğini söyledi. Sanırım, tüm Noel dilekleri birleşti. Ama onu çok özlüyorum. Yatağım geceleri kocaman ve bomboş geliyor. İnsanlar bu tür şeyler söylediklerinde, abarttıklarını düşünürdüm. Roger iş seyahatlerine gidip de yatak bana kalınca sevinirdim. Ama Steve olmadan yatağa girmekten nefret ediyorum."

"Ay, canım benim," dedi duygulanan Floz. "Bu, aşk olmalı."

"Öyle," dedi Juliet başını sallayıp. "Kocanla birlikte uyumayı sever miydin?"

Floz Chris'le aynı yatağı paylaştığı günlerin anılarını aklından atabilmek için başını salladı. Onu artık evlendiği erkek olarak değil, şehirde kepaze olan bir ayyaş olarak hatırlıyordu.

"Pardon," dedi Juliet.

"Sorun değil. Sanırım, ilk başlarda hoşuma gidiyordu. Uzun süre önce."

"Onunla tanıştığında alkolik miydi?" diye sordu Juliet.

"Hayır. Arada sırada bir kadeh içerdi ama aşırıya kaçmazdı. İşleri kötü gitmeye başlayınca içmeye başladı. İçkinin yarattığı hiçlik hissinin ona huzur verdiğini söylerdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Maddi sorunlarından mı uzaklaşırdı?"

"Evet. *Bir de kalp kırıklığından tabii.*" Floz içine derin bir nefes çekti.

"Floz, yarın benimle yine bebek giysileri alış verişine gelir misin?"

"Çok isterim ama gelemem," dedi Floz. "Teslim etmem gereken bir iş var. Lee'yi yüz üstü bırakamam."

"Tamam, sorun değil," dedi Juliet. Mide yanması için içtiği Gaviscon şişesine uzandı. "O zaman annemle gitmem gerek,"

"Bence annen bundan çok keyif alır," dedi Floz. "Pekâlâ, işe geri dönelim. Çiçekler. Hangi renk ve kaç tane?"

BELONGS TO KANTOS TEAM

Seksen Altı

Steve eve yeni bir adam gibi döndü. Will Milburn'le ve adamlarıyla birlikte Amerika'da geçirdiği zaman ona çok iyi gelmişti ve gözlerinin içi gülüyor, ağzı kulaklarına varıyordu. GGK'yla resmen 1 Ocak'ta başlayacak olan iki senelik bir anlaşma imzalamıştı ve hayal ettiğinden de fazla para kazanacaktı. "Başmelek" olarak tanıtılacaktı. Bu karakter, GGK'nun *en* önemli isimlerden biri olan Mezarkazıcısı'nın uzun süredir ortalıkta görünmeyen kardeşi olacaktı. Tüm bunlara alışması biraz zaman alacaktı ama Juliet yanında olduğu sürece idare edebileceğini düşünüyordu. Juliet ona her şeyi yapabileceğini hissettiriyordu; fizik dersine girecek olsa, "A" alabileceğini düşünüyordu. Onunla evlenmek için sabırsızlanıyordu. Uçak indikten sonra, çılgınlar gibi araba sürerek eve gitmişti. Birkaç dakika içinde de Juliet onu kavuşma seksi için yatak odasına sürüklemişti. Hamilelik hormonları Juliet'i daha da doyumsuz yapmıştı.

Sonraki birkaç hafta boyunca, sevişmelerin arasında, Juliet ve Steve çiçekleri, davetiyeleri ve bir düğün fotoğrafçısını ayarlamak için kuduz tavuklar gibi oradan oraya koşturdular. Bu arada, Floz kart yazılarını yazmakla meşguldü. Tüm zihinsel enerjisini işine vererek, Blackberry Sitesi'nden ve Guy Miller'dan ayrılacağını aklından atmaya çalışıyordu. Guy onu Hallow's Binası'na götürdüğünde, neden ona bir açıklama yapmamıştı ki sanki? Guy tam ona çıkma teklif etmek üzereydi, bunu biliyordu. Fakat araya mesafe koymak ve kafasını karıştırmak yerine, bir engeli aşıp bir ilişkiye başlayamayacak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larını söylemesi gerekirdi. Onu o günden beri görmemişti. Guy yeni restoranındaki tadilatların başından ayrılmıyordu. Öyle gözüküyordu ki her ikisi de odaklanabilecekleri bir şey bulduklarını için hallerine şükrediyorlardı.

Floz internetteki kiralık daire ilanlarına bakmayı yeni bitirmişti. Greenfield Yolu'nda bir olasılık belirmişti ve saat altıda daireyi görmek için randevu almıştı ama nedense hiç heyecan duymuyordu. Dairenin kapısının dışından sesler geldiğini duyduğunda çay yapıyordu. İki saniye sonra, Juliet, Grainne ve Coco, elleri kolları paketlerle dolu bir vaziyette içeri girdiler.

"Selam!" diye bağırdı Coco nefes nefese. "Biziz. Alış verişe gittik, fark etmişsindir herhalde!"

"Annem beşiği yukarı taşımama izin vermedi," dedi Juliet. Elindeki paketleri bırakınca, kaslarının rahatladığını hissetti. "Bir: Onu yukarı taşırsam sırtım mahvolur. İki: Annem bunun uğursuzluk getireceğini söylüyor. Uğursuzluk getiren daha aptalca bir şey duydun mu yahu?"

"Bak bu sefer annene hak veriyorum," dedi Floz. Onlara da birer fincan çıkarıp, demliğe birkaç çay poşeti daha atıp su ekledi. "Batıl inançlara karşı gelmenin bir âlemi yok."

"Floz, odandaki dolabı kullanmadığını söylemiştin ya?" dedi Juliet. "Hâlâ aynı şey geçerli mi?"

"Evet, neden sordun?"

"Bebek eşyalarından birazını oraya koyabilir miyim? Koyacak başka yer kalmadı. Her şey o kadar büyük ki." Eve gelirken Bebek Dünyası'ndan aldıkları yeni şeyleri gösterdi: Bir oyun sepetiyle araba koltuğu almışlardı. Şimdilik sadece bir tane koltuk almıştı, ancak bir sonraki ultrasonda iki tane koltuğa ihtiyacı olup olmadığı belli olacaktı.

"Tabii," dedi Floz.

"Sağ ol, canım. Buna minnacık bir bebeğin oturduğunu düşünebiliyor musun?" dedi Juliet heyecanla.

Floz "Evet," diye yanıt vermesine rağmen, hayal gücünün o yöne gitmesine izin vermedi.

Seksen Yedi

Greenfield Yolu, 27 numara, iki daireden oluşan, bir duvarı yan binaya yapışık ufak ve düzgün bir yerdi. Kiralık ilanı üst kattaki daire için verilmişti. Merdivenlerden oflaya puflaya çıkan terli ve şişman ev sahibi Bay Selby, evin girişinin ve binaların iyice temizlenmesi gerektiği halde hiç utanmamıştı.

"Banyo, yatak odası, salon, mutfak," dedi odaları teker teker gösterip. Dairenin ayrı bölümlerini işaret ederken, yatay bir haç çiziyor gibiydi.

Banyo normal büyüklükteydi, ama kokuyordu. Klozetin içindeki su sanki oraya işeyen son kişi henüz işini bitirmemiş gibi sarı renkliydi ve leş gibi kokuyordu. Floz buraya bakınca, hayalinde nasıl bir yer olabileceğini canlandıramadı. Mutfak sıradandı, en kalitesiz malzemeden dolaplarla ve tezgâhlarla inşâ edilmişti. Salon ufak, kare biçimli ve hiçbir özelliği olmayan bir odaydı. İçeride çöplükten alınmış gibi duran bir koltuk vardı. Yatak odası da farklı değildi. Lekeli şiltenin üstünde uyuma fikri, Floz'un midesini bulandırdı. Çarşafının altında bezelye olan prenses gibi, sanki yatağa kaç tane çarşaf örtse de lekeleri hissedecekmiş gibi geliyordu.

"Gaz ve elektrik sayaçlı," dedi Bay Selby. "Telefonda da dediğim gibi, iki aylık kirayı önceden istiyorum, herhangi bir hasar meydana gelirse, bunun masrafı da kiracıya aittir. Beş yüz sterlinlik teminat alırım. Kaçıp gitmezsen, daireden çıkacağın zaman geri alırsın."

"Size en son ne zaman haber verebilirim?" diye sordu Floz. Gülümsüyor, o daireye taşınma fikri yüzünden ağlamak üzere

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğunu belli etmemeye çalışıyordu.

"Mümkünse şimdi," dedi Bay Selby. Floz'un hemen yanıt vermediğini görünce de şaşırdı.

"Ama göreceğim bir yer daha var," dedi Floz.

"Orası nerede?"

"Ha, şey... Bretton'da."

Lütfen bana Bretton'ın nerede olduğu sorma, diye içinden yalvardı Floz. Bay Selby bir şey sormadı. "Tamam. Ama evi senin için ayıramam. Birisi bana kesin yanıt verirse, daireye hemen taşınabilir."

"Anlıyorum," dedi Floz. "Çok teşekkürler."

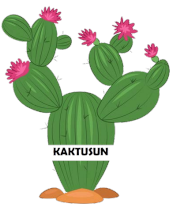
Ama Bay Selby, Floz 'çok' dedikten sonra arkasını dönüp gitti. Floz'un o leş kokulu, sevimsiz yerde yaşamaktansa, kendi kulağını kesmeye razı olacağını anlamıştı. Hâlbuki daire iyice temizlense ve yeni halılar döşense, hiç de fena bir yer olmayabilirdi.

Floz arabasına binip, başını direksiyona dayadı. Değişimden asla hoşlanmamış, tam bir yere alışmaya çalışırken tekrar taşınmaktan nefret etmişti. İşin kötüsü, Miller ailesinden ayrılmak, önceki ayrılıklara benzemiyordu. Birisi elini göğüs kafesine sokmuş, yüreğini söküyordu adeta.

Juliet evlenir evlenmez, bulacağı ilk yere taşınma kararı aldı. Kısa bir süre için bile olsa bu kararından vazgeçmeyecekti. Greenfield Yolu'ndaki daire hâlâ kiralıksa, içine derin bir nefes çekecek, bir market dolusu temizlik deterjanı alacak ve orayı kiralayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Seksen Sekiz

Üç gün sonra, Guy restoranda dikilmiş, nasıl bir yer aldığını düşünüp duruyordu. Ana duvarların hepsi yeni sıvanmıştı ve tam olarak kurumayan yerler duvarlarda iri nem lekeleri gibi gözüküyordu. Eski perdeler büyük bir toz bulutu ve örümcek ağları arasında çıkarılmıştı. Ucuz masaların ve sandalyelerin hepsi atıldıktan, iğrenç avizeler çıkarıldıktan sonra, içerisi çok daha genişlemiş, ama bu sefer de pasaklı ve kocaman bir dans salonuna dönüşmüştü.

Guy içerisini tüm dekorasyon işleri bittikten, duvarlar açık yeşil ve krem rengine boyandıktan, yeni ışıklandırmalar takıldıktan ve pencerelere güzel perdeler asıldıktan sonra hayal etmeye çalıştı... Ama o gün bunu başaramadı. Yorulmuştu. Tek istediği, tüm bunları birisiyle ve birisi için yapmaktı. Ne yazık ki hayatında hayalini kurabileceği birisi bile yoktu. Sandra onu ofise çağırdı. Umut vaat eden yeni personel adayları bulmuştu. Bir de Varto'nun onlara beş milyon sterlinlik bir tazminat davası açtığıyla ilgili olan mektubu gösterdi.

Guy kahkahalar içinde kız kardeşinden gelen telefonu açtı, ancak hattın diğer ucundaki Juliet ağlıyor, annesiyle babasının evine gelmesini, iş yerinden oraya gitmek üzere olduğunu söylüyordu. Guy onun telefonda ne demek istediğini anlayamadı. Sadece kimsenin hasta olmadığını ve tıbbi bir acil durum olmadığını anlamıştı.

Guy annesiyle babasının evine dalınca, Alberto Masserati'nin Perry'nin koltuğuna sığışmış, Çizgili'yi de kucağına almış otu-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rurken gördü. Tek eliyle kediyi okşuyordu, diğer elinin iri parmaklarıyla da zarif bir çay fincanı tutuyordu. Uzun boylu bir adam olmadığı halde, Alberto bir gardırop yutmuş gibiydi ve iri cüssesini iki misli gösteren her zamanki deri ceketini giymişti. Ringde herkesin bucak bucak kaçtığı vahşi bir hayvan olabilirdi, ama Guy'ın ailesinin salonunda otururken, ağladı ağlayacak vaziyetteydi.

"Kahrolası Oak Leaf tasfiye ediliyor!" diye gözyaşları içinde kardeşine sarıldı Juliet. "Nikâh yemeğim nerede olacak şimdi?"

"Alberto'nun kızının yarın akşam orada yemeği vardı," dedi Grainne. "Ücreti ödemek için restorana gittiğinde, kapı duvar olduğunu görmüş. Hafta başında ücretini ödediği düğün pastası için bile geri ödeme alamamış."

"Steve'in de yemeğini orada vereceğini biliyordum," dedi Alberto. "Uzun lafın kısası, şu anda hiçbir restoranda yer yok."

"Neden barda bir şeyler yapmıyorsunuz?" diye sordu Guy. Alberto Küçük Cawthorpe'da Grapevine denen minnacık bir han işletiyordu."

"Tam yüz yirmi konuk gelecek. Oraya o kadar insanı sığdıramam. Lulu'cuğum çıldırmak üzere."

"Mutlaka boş bir yer olmalı," dedi Guy.

"Karımla birlikte aramadığımız yer kalmadı. Yani, Juliet'le Guy'ın da bir yer bulabileceklerini sanmıyorum."

Steve bembeyaz sıvacı giysileriyle "Neler oluyor?" diye heyecanla içeri girdi. Juliet gözyaşları içinde onu arayıp, annesiyle babasının evine gelmesini söyledikten sonra, hiç vakit kaybetmeden oraya gelmişti.

"Oak Leaf'in sahibini bulup, suratını dağıtasım geliyor," dedi Juliet.

"İnan bana, böyle bir seçenek olsaydı, bunu ben çoktan yapmıştım," dedi Alberto. "Fakat adam pılısını pırtısını toparlayıp sırra kadem basmış. Eminim ki bizden aldığı depozitolarla da deposunu doldurmuştur."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Guy. Bir çözüm bulmak

için kafa patlatmaya başlamıştı.

"Ben biliyorum. Bir fikrim var," dedi Alberto. "Guy, yemek işini senin restoranda halledebilirsek, ben de aynı şeyi kız kardeşin için barımda yapacağım. Hem gece bira bahçesinde havai fişek de patlatabilirsiniz."

"Elimden gelen bir şey olsa yapardım, Alberto, yalnız hem personelim yok, hem de daha duvarların sıvası yeni yapıldı. İçerisi kâbus gibi gözüküyor."

"Oğlumun bir tekstil mağazası var. Oak Leaf'teki duvarları siyah ağlarla kaplayacaktık. Kızım her gün Cadılar Bayramı'ymış gibi giyinir bilirsin."

"Bak, bu olabilir," diye başını salladı Guy. "Eski mutfağa henüz girilmedi neyse ki ama hiç elemanım yok."

"Sana birkaç garson yollayabilirim," dedi Alberto kan ter içinde. "Aşçıyı veremem, çünkü kahrolası damat ta kendisi."

"Bizi de sayabilirsin," dedi Grainne sırıtarak. "Aşçı olamasam da, garsonluk yapabilirim."

"Ben de ," dedi Juliet. "Eminim ki Floz da yardım eder."

"Ben de bizim güreşçi çocukları arayıp, boşta olan var mı sorayım. Lütfen, Guy," diye yalvardı Alberto. Çizgili kafasını kaldırıp, ılık bir pati kaşıma tahtası bulduğuna memnun bir halde kafasını Alberto'nun sakallarına sürttü.

"Gina da yardım eder mutlaka," dedi Guy. Odada beklentiyle ona bakan tatlı insanları baktı. Kız kardeşinin de Alberto'nun kızının düğün yemeği de buna bağlıydı. Sonra, hemen harekete geçti. "Tamam, Alberto. Anlaştık."

"Önce bana ücretli izin veriyorsun, ama sonra fikrini değiştirip gelmemi ve çalışmamı istiyorsun. Bilemiyorum doğrusu!" dedi Gina mahsustan kızmış gibi.

"Acil bir durum söz konusu, ama gelmek istemezsen de sana kızmayacağım," dedi Guy telefonda. "Hem o günün ücretini de ayrıca ödeyeceğim."

"Tabii ki gelirim," dedi Gina. Guy ondan kafasını kesip bir kazığa geçirmesini istese de Gina ona hayır demezdi zaten.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok çok teşekkürler," dedi Guy. "Sana borçluyum."

"Ne borcu?" dedi Gina hazır fırsatı yakalamışken. "Ama madem öyle diyorsun, Dört ağaç'ta bir akşam yemeğini kabul edebilirim."

Guy yutkundu, çünkü bu işten Gina'yı incitmeden nasıl kurtulacağını bilemiyordu. Peki, bir gece Gina'yla çıksa, fena mı olurdu? Floz onu istemediğini daha açık bir biçimde ifade edemezdi; öte yandan, Gina onun için deli oluyordu. Belki de artık ileriye bakmalı, Floz'u unutmalı ve birlikte olmayacaklarını kabullenmeliydi. Gina'yla çıktığı takdirde, ona karşı ilgi duymaya da başlayabilirdi. Ne de olsa, Steve'le Juliet de aniden birbirlerine âşık olduklarını fark etmişlerdi; dolayısıyla, bu tür şeylerin gerçekleşmesi mümkündü. Hem fena mı olmuştu?

"Tamam. Alberto'nun kızının yemeğinden birkaç gün sonrasına, mesela 2 Kasım'a ne dersin? Oradaki başgarsonu tanıyorum. Eminim ki bize bir yer ayarlayabilir."

"Harika!" dedi Gina. Ne kadar şanslı olduğuna inanamıyormuş, sanki daha fazla konuşsa bayılacakmış gibi içini çekti.

Guy telefonu kapattı, ancak ne kadar denese de Hallow's Binası'nda şöminenin karşısında Gina'yla seviştiğini bir türlü gözlerinin önüne getiremedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Seksen Dokuz

Burgerov bir saat içinde kalabalıklaştı. Leopar Jeff siyah perdeleri asmak ve geçici raylar takmak için, bir kamyonet dolusu güreşçiyi restorana getirmişti. Miller ailesi ve Floz kiralık masaların ve sandalyelerin ambalajlarını açıyorlardı. Guy da malzeme almak için dağıtıcıları arıyordu. Ama Cumartesi gecesi bu işler için hiç de uygun bir zaman değildi.

"Balık ve patates kızartması bile servis etseniz, umurumda değil," dedi Alberto. "Sen elinden geleni yap, evlat. Mükemmel bir yemek çıkarmak zorunda değilsin."

Tam o sırada, İri Kötü Davy tüm bu karmaşanın ortasında içeri girdi. "Hey, çirkin şey," diye seslendi Alberto'ya. "Bende bir kamyonet sebzeyle meyve var. İstiyorsan söyle. Birilerinden zor durumda olduğu duydum."

"Sen bir efsanesin," dedi Alberto. Davy'ye öyle sıkı sıkı sarıldı ki, iri yarı güreşçi bağırdı.

"Masalardan bazıları biraz sıkışık olacak, Alberto," dedi Guy.

"Sorun değil. Karımın akrabaları sıska; yirmi tanesini bir toplu iğnenin ucuna sığdırabilirsin."

"Ete de ihtiyaç var mı?" diye sordu Davy. "Erkek kardeşim bir kasaptır. Benden uzak dur, Alberto," dedi iri adamın kollarını iki yana açtığını görünce. "Onu arayabilirim, ama benden uzak dur."

Geçici perdeler asıldığında, masalar ve sandalyeler dizildiğinde, örtüler örtüldüğünde, tabaklar ve çatal bıçaklar yerleş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tirildiğinde ve isim etiketleri koyulduğunda, ay tepeye yükselmişti.

Alberto gözleri dolu dolu bir halde Guy'a sarılıp "Bunu unutmayacağım," dedi. Guy'ın sağlam kemikleri birazcık ezilmekle kalmıştı neyse ki. "Kız kardeşinin yemeğinin kızımın yemeği kadar özel olması için elimden geleni yapacağım."

Guy herkese el sallayıp veda etti. Sabah erkenden kalkacağı için, ofisteki koltukta uyumaya karar vermişti. Ama yatınadan önce, bir düğün pastası hazırlaması gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doksan

Mutfak personeli pazar sabahı erkenden geldiğinde, Guy çoktan iki espresso içmişti. Gerçi fazladan enerjiye de ihtiyacı yoktu, çünkü damarlarında akan adrenalin ocaklar için gerekli olan elektriği sağlayabilirdi.

Mutfakta leziz bir dana eti kokusu vardı. Guy üstünde şekerden yapılmış örümcek ağları olan dört katlı, kapkara bir çikolata kremasıyla kaplı dört katlı düğün pastasını yeni bitirmişti. Mutfağa girip de pastayı gören herkes "aaaa," dedi beğeniyle.

"Günaydın," diye gülümsedi Guy. "Herkes önlüklerini alsın. Gina önlüklerin yerini gösteriver."

Herkesten bir saat önce restorana gelen Gina "Günaydın, millet," dedi cıvıl cıvıl bir sesle. Guy'la bir süre mutfakta yalnız kaldıkları için çok mutluydu. Guy ona bir fincan kahve yapmak için pastayı kremayla kaplama işine ara vermişti. Gina'nın havalarda uçmasına bakan da Guy'ın ona bir nişan yüzüğü verdiğini düşünebilirdi.

Gina önceki gün Guy'la yaptığı konuşmadan beri o haldeydi. Ayakları henüz yere değmemişti ve randevularının nasıl geçeceğini, ardından nikâh törenlerinin nasıl olacağını, çocuklarını ve torunlarını hayal ederek uyuyakalmıştı.

Ama o gün, randevudan hiç söz etmemesi gerektiğini biliyordu, çünkü Guy beyaz aşçı giysilerini giydiğinde artık Guy olmaktan çıkar, yemeklerden ve servisten başka bir şey düşünmeyen 'Aşçı' olurdu. TANRIM, dedi Gina içinden, Guy işine yoğunlaştığında çok seksi oluyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Floz, Juliet, Perry, Grainne, Coco ve Gideon önlüklerini taktılar. Leopar Jeff'in karısıyla kızı geldiklerinde, daha sebzeleri yeni kesmeye başlamışlardı. Onların ardında da Alberto'nun iki kadın garsonu ve aslında bir çiçekçi olan, Dave Ward isimli Tarzan çiçeklerle geldi. Tarzan o iri parmaklarından beklenmeyecek zarif çiçek buketlerini hazırlamak için sabahın erken saatlerinden beri uğraşıyordu.

Floz Hallow's Binası'na gittikleri günden beri, Guy'ı ilk kez görüyordu. Guy'ı aklından çıkarmak için elinden geleni yapmıştı, çünkü onun istediği kadın olmadığını düşünüyordu. Ama Guy'ı ve evi düşünmeden de edemiyordu. Özellikle de koruma kalkanının düştüğü rüyalarında, sürekli onları görüyordu.

Şimdi, aynı odadayken ona bakamıyordu, zira ne zaman ona bakacak olsa, kalp atışları hızlanıyordu. Ama zaten Guy da başıyla ona hafifçe selam verdikten sonra, onu tamamıyla görmezden gelmeye başlamıştı. Floz tahmin etmediği kadar üzülmüştü bu duruma. Ona gerçekleri söylemeliydi. Guy'ı gördüğü anda, bunu fark etmişti. En azından, bunu ona borçluydu; belki Guy sonradan neden onunla bir birlikteliği olamayacağını anlardı.

Beyazlar içindeki, Cadılar Bayramı pastasının yaratıcısı olan Guy, sakar ve utangaç Guy'dan çok farklıydı. Kendinden emin, kontrol sahibi ve çok da seksiydi.

"Gina, eti kontrol et, lütfen."

"Peki, şef."

Guy'ın sesi bile daha farklıydı. Televizyondaki şefler, seksi İspanyol şef Raul Cruz bile aşçı giysileri içindeki Guy'ın yanında sönük kalıyordu.

Guy; şekerlemelerle şekil vererek yaptığı kara kedi yere düşünce, içinden birkaç küfür savurdu. Odaklan, seni salak, odaklan. Hallow's Binası'na gittiklerinden ve Floz aralarına mesafe koyduğundan beri, onunla ilk defa aynı odada bulunuyordu. Tüm enerjisini ve düşüncelerini restorana vermiş, satın alacağı ev için planlar yapmıştı. Onu düşünmemeye çalışmıştı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama Floz özellikle de geceleri rüyalarına giriyordu.

Kalbi biraz kırılmadan ona bakması mümkün değildi. Floz ona sunduğu şeyi, sevgi dolu kalbini istememişti. Guy homurdanıp, içinden işine odaklanması gerektiğini söyledi kendine.

Pasta bittikten sonra, mutfak krallığında dolanıp, diğer hazırlıkları gözden geçirmeye başladı.

"Floz, sana kim havuçları böyle kes dedi? Bunların kesilmemesi gerek, olduğu gibi fırına atılacak," diye bağırdı Floz'a.

"Pardon, Şef," dedi Floz. "Baştan mı yapayım?"

"Tabii ki. Büyülü bir havuç yapıştırın yoksa ve bunları yapıştıramayacaksan, baştan başlaman gerek.

"Tamam, Şef."

Gina'nın bakışları kısa boylu, kızıl saçlı kadına kaydı. *Tek bir Floz, her ikimizin de bugüne kadarki aşk kataloguna eşit.* Guy o gün arkadaşına böyle demişti. Demek, söz ettiği kadın *buydu. Floz* oradaydı.

Guy'un Floz'a çıkışması Gina'yı huzursuz etmişti. Şef genellikle insanlara, hatta Varto'ya bile bu kadar aksi davranamazdı. Dahası, Floz denen kadını azarladığında, gözlerine bile bakmamıştı. Gerçi Floz da ona bakmamıştı.

Floz kestiği havuçları çöpe attı. Gina Şef'in onu yumuşacık, şefkat dolu bakışlarla izlediğini fark etti. Az önceki çıkışıyla hiç alakası yoktu bakışlarının. Gina'nın içgüdüleri devreye girdi ve Guy'ın bu kadından çok hoşlandığını anladı. Bu kadına çıkma teklif etmesi için, Guy'a emri vaki yapılmasına da gerek yoktu. Gina gözlerini kırpıştırarak, gözlerinde biriken yaşların akmasını engellemeye çalıştı. Saçmalamadığını, tüm bunları birkaç saniyelik gözlemin ardından düşündüğünü biliyordu, ancak düşündüklerinin doğru olduğunu da biliyordu.

Gina bir paket havuç daha alıp, Floz'un tezgâhına götürdü. "Ona aldırış etme, aslında kedi gibidir," dedi.

"Teşekkürler," dedi Floz. "Baskı altında olduğunu biliyorum."

"Bu adam baskı yiyip içiyor sanki" dedi Gina tatlı tatlı. "Siz bir aile dostu musunuz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Juliet'in ev arkadaşıyım." Floz havuçlardan tekini alıp kabuğunu soymaya başladı.

"Anladım. Yani, tüm bu çılgınlık birkaç gün sonra yinelenecek, değil mi?" dedi Gina gülerek. "Sanırım, havada aşk kokusu var."

"Bazıları için var herhalde." Guy pastayı yerinden kaldırmak için yardım isteyince, Floz ona baktı.

Gina ona biraz daha yaklaştı. "Umarım Dört Ağaç'a yemeğe gittiğimizde de böyle bağırıp çağırmaz. Utançtan yerin dibine girerim herhalde".

Gina Floz'un bir an için donduğunu gördü. Evet, kesinlikle haklıydı: Floz'la Guy'ın arasında bir şey vardı. Aralarındaki şey her neyse, Gina bunun paramparça olmasını istiyordu. Şef onun sayılırdı; bunca zaman sonra ona yakınlaşmayı beceremeyip kıskacına almayacak mıydı yani?

"O restoranın çok güzel olduğunu duydum," dedi Floz titrek bir sesle.

"Restoran işi ve düğün stresi yüzünden, epeydir yemeğe çıkmayı erteliyorduk. Guy'ın işi başından aşkındı. Eminim ki beklediğimize değecek. Yardıma ihtiyacınız olursa söyleyin, olur mu?"

Gina arkasını dönüp tatlı tezgâhına gitmeden önce, Floz'un gözlerinde yine o hüzünlü ifadeyi gördü. Guy'ın tamamıyla ona ait olması için, iki gün daha beklemesi gerekiyordu. Guy onun olduğunda, 'Floz'u kesin olarak devre dışı bırakacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doksan Bir

Lulu Masserati topuklu ayakkabılarıyla babasından birkaç santim daha uzun ve azıcık daha az iriydi. Gerçi öyle olması, o bedendeki bir kadının giymemesi gereken siyah renkli daracık bir elbise seçmesini engellememişti. İri yarı, hantal, iri kemikli bir kız olan Lulu, restorana kafasındaki silindir şapkayla yeni evlenmiş bir damat gibi değil de bir cenaze kaldırıcı anımsatan kocasıyla geldi ve kırmızı rujlu dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi. Steve onun Lulu'yu mutlu etmesini diledi. Doğrusu, Alberto'nun damadı olmayı istemezdi. Lulu'yu üzecek birisinin Alberto'nun damadı olmaması gerekirdi. Kısa boylu, iri adam ringin dışında çok tatlı bir insan olabilirdi, ama bazen gerçekten de dehşet verici olduğu bilinen bir şeydi.

Onları Grainne ve Guy'ın talimat verdiği gibi içine yeşil renkli yiyecek boyası karıştırılmış şampanya kadehleriyle dolu tepsileri taşıyan garson kızlar karşıladı. Herkes birbiriyle kaynaşırken, Floz ve Coco kanepe tepsilerini dolaştırmaya başladılar: Kanepelerin arasında krem peynirle doldurulmuş hurmalar, somon füme, dereotlu karabiberli krakerler, sarımsaklı sucuklu ve fasulye ezmeli çıtır çıtır ekmekler, diri jumbo karidesler, körili çörekler gibi harika şeyler vardı.

"Şaraplar masalara koyuldu mu? Bal kabakları yakıldı mı?" diye bağırdı Guy.

"Evet, Şef," dedi Perry. Şef yardımcılığı görevini keyifle yerine getiriyordu.

Üstünü değiştirip bir takım elbise giymiş, konuklarla ilgilenen Steve "Neredeyse herkes yerine oturdu, Şef," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O halde, başlangıç yemeklerini servis etmeye başlayalım!"

Önce yüz yirmi kırmızıbiber çorbası servis edildi, sonra yüz yirmi boş çorba kâsesi toplanıp yıkandı ve elle kurulandı. Çünkü tadilat sırasında, bulaşık makineleri sökülmüştü. Bu sırada, istiridye kabukları içinde minik deniztarakları ikram edildi.

"Meyve püreleri hazır mı? Hazırsa, onları da servis edin lütfen!" diye bağırdı Guy. Amatör ekibinin ne kadar uyumlu çalıştığını gözlemlerken, keşke Varto, Antonin ve eski personelin geri kalanı da öyle olsaydı diye düşündü. Yüz yirmi şampanyalı meyve püresi konuklara götürüldü.

Ana yemek rosto dana etinden, turplu püreden, fırınlanmış kestanelerden, kremalı yaban havucundan, Rokfor peynirli ve beyaz şaraplı sosta pişirilmiş karnabahardan, kırmızı soğanlı ve porto şaraplı sostan ve yeşil sebzelerden ve insanın hayal edebileceği en çıtır çıtır ve pofuduk Yorkshire çöreklerinden oluşan bir 'üçlüden' oluşuyordu.

Guy'ın konukların yemekleri ne kadar övdüğünü garson kızlardan ve Steve'den dinleyecek vakti bile yoktu. Tatlı olarak servis edilecek kalp biçimli böğürtlenli kurabiye tepelerini ve çikolatalı musları kontrol etmekle meşguldü.

Floz, Guy'ın tatlıların her birini nasıl kontrol ettiğini, bir tanesinin üstünde bile şekilsiz bir krema olsa, ya da tabağa böğürtlen sosuyla çizilmiş eğri bir kalp olsa nasıl geri yolladığını izledi.

Garson kızlar dolu tatlı tabaklarıyla içeri gittiler. Son tabak da masaya koyulunca, mutfaktaki herkes derin bir oh çekti.

"Bunu nasıl becerdiğini bilmiyorum oğlum, ama başardın," dedi Perry pırıl pırıl bir gülümsemeyle.

"Çünkü o bir dahi," dedi Gina. Kollarını Guy'ın beline dolayıp ona sarıldı ve bu manzara karşısında gözleri dolan Floz'un oradan uzaklaştığını gördü.

Floz ne kadar aptalca davrandığını yeni anlamıştı. Şansını kaçırmıştı, çünkü Gina Guy'a olan ilgisini belli etmiş, Guy'ın onu yemeğe davet etmesini sağlamıştı. Hem de o kadar yer dururken, Dört Ağaç'a davet etmişti. Uzun bacaklı ve sarışın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gina'ya elbette ki âşık olacaktı; Gina altın renkli parıltılar saçıyordu, güzeldi ve Guy'a istediği şeyleri verebilirdi. Ama Floz onun Gina'nın kollarından ne kadar çabuk sıyrıldığını görmedi, sadece ellerini çırptığını duydu.

"Haydi, henüz işimiz bitmedi. Sallanmayın. Şu ev yapımı nane şekerlemeleri nerede? Pasta bıçağı nereye gitti? Birisinden bıçağın sapına siyah bir kurdele bağlamasını istememiş miydim? Sharon, Janice, kahve makinelerine su koyun lütfen." Konuklara kahve dağıtıldıktan sonra, konuşmalar yapıldı. Alberto öylesine hüngür hüngür ağlayarak bir konuşma yaptı ki, onu tanımayanlar yufka yürekli bir adam olduğunu düşünebilirlerdi. En azından, konuşmanın sonlarına doğru eski haline döndü ve yeni damadını güreş ringine davet etti. Şakası da yoktu. Alberto Guy'ı mutfaktan çağırınca, konuklar onu alkışladılar. Geçici mutfak personeli de yanına gelip, bu zafer anını onunla paylaştılar.

"Her şey onların sayesinde oldu," dedi Guy arkasına dizilen ekibini gösterip. "Bütün sabah bağırış çağırışımı, emirler yağdırmamı çektiler. Hâlbuki evlerinde oturup, hafta sonunun keyfini çıkarabilirlerdi. Özellikle her işi kusursuz bir biçimde yapan sağ kolum Gina'ya teşekkür etmek isterim."

Gina bu sözleri ve alkışları duyunca, suratında güller açtı. Guy'ın ağzından çıkan her sözcükte aşk, umut ve vaat duymuştu. Gözlerini yere dikmiş, itaatkâr bir biçimde alkışlayan Floz'a bir zafer bakışı fırlatmadan edemedi.

Yemekten sonra, konuklar yavaş yavaş restorandan ayrılmaya başladılar. Bazıları uzun yoldan gelmişti ve evlerine dönüp ertesi gün işe gideceklerdi; gelinle damadın Bahamalar'a gidecek uçağa yetişmesi gerekiyordu, diğer konuklar da gecenin geri kalanını Alberto'nun barında geçireceklerdi.

"Hepiniz davetlisiniz," dedi Alberto. Her zamanki gibi, Guy'ın elini kemiklerini kıracakmış gibi sıktı.

"Teşekkürler dostum, ama cidden bitmiş durumdayım," dedi Guy. Guy hepsi adına konuşmuştu. Herkes ayaklarını kaldırıp, güzel bir pazar gecesi geçirmeyi istiyordu.

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Cuma günü bunu telafi ederiz. Hafta içi seni arayacağım," dedi Alberto. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sanırım ringde olsaydık, karşılaşmayı almana bile izin verebilirdim."

"Tabii, eminim," dedi Guy gülerek. Ama buna bir saniye bile inanmadı.

BELONGS TO KANTOS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Kasım

Sonbahar, senenin son en güzel gülümsemesi.

William Cullen Bryant

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Doksan İki

Gina birkaç dakika içinde, tam dört kere tuvalete gitmişti. O gece için çok heyecanlı olduğunu söylemek hafif bir ifade kalırdı. Daha öğle vakti heyecanlanmaya başlamıştı, ama o gece için hazırlanmaya çok daha önceden başlamıştı. Bir sene önce aldığı ve ambalaj kâğıdına sarılı bir biçimde çekmecesinde duran, Miller'la çıkacağı geceyi bekleyen iç çamaşırlarını giymişti: siyah bir sutyen ve yanlarında minik işlemeler ve kurdeleler olan bir tanga. Bunların üstüne giydiği elbisesi yeni, şık ve de çok pahalıydı. Şanslı parfümünü sıktı ve geri çekilip aynadaki görünümüne bakıp gülümsedi. Bayan Gina Miller olmak için ilk adımı atmaya bundan daha hazır olamazdı. *İş, bekleyen kadında bitiyordu.*

Guy'ın arabasının kapısına yanaştığını duyunca, kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Siyah renkli, yeni kadife ayakkabılarını, panter siyahı sahte kürkünü giydi ve aynaya bir şans öpücüğü fırlattı. Hem iyi görünüyordu, hem de kendisini iyi hissediyordu, zira gece bitmeden Guy Miller'ın dudaklarını dudaklarında hissedeceğini biliyordu.

Guy Gina'nın kapıdan çıkışını izledi. Gerçekten de hoş görünüyordu. Saçları parlak, düzgün ve altın sarısı, bacakları o muhteşem topuklularla ince uzundu, ama Guy'ın kalp atışları değişmedi: Kalp atışları ne hızlandı, ne de sekteye uğradı; düzenli bir biçimde atmaya devam etti.

Ama Floz'un kocaman beyaz renkli bir önlük takmış, havuç keserkenki hali kalbini son sürat koşturuyordu.

Gina "Selam," diyip emniyet kemerini taktı. Gülümsemesi

tatlı ve umut doluydu. Bunu gören Guy, o gecenin bir hata olduğunu anlamıştı.

Yolda giderken, Alberto'nun düğün yemeğinden ve o geceki konuklardan ikisinin yeni restoran açılacağını sorduğundan konuştular.

Dört Ağaç'a varınca, Guy Gina'nın kapısını açtığında, onun bunu gayri ihtiyarı bir hareketten daha fazlası olarak değerlendireceğini biliyordu. Masalarına geçtiklerinde, şampanya sipariş etmek istemişti, fakat Gina bunu da romantik bir davranış olarak değerlendireceği için vazgeçti. Gece sona erdiğinde, onu kırmadan geri çevirmeliydi.

Masalarına gittiklerinde, şarap menüsüne göz atarken, Gina'nın çaktırmadan onu süzdüğünü fark etti. Gözlerinin irileştiğini, masum bir maral gibi ona baktığını, göz bebeklerinin büyüdüğünü biliyordu. Boğulduğunu hissedip, gömleğinin yakasını çekiştirdi.

"Hangisini tercih edersin? Beyaz mı, kırmızı mı?" diye sordu.

"Beyaz alayım," dedi Gina. "Pinot Grigio var mıdır acaba?"

Guy menüye baktı. "Şey, evet. Ben de ondan alabilirim. Başlangıç olarak ne isterdin?"

"İstersen benim yerime sen seç," dedi Gina gülümseyerek. Kadınların filmlerde böyle dediğini görmüş, bunu çok romantik bulmuştu.

Guy içinden küfretti. Gina'nın ona bu denli vurulduğunun farkında değildi. Onu incitmeyi hiç istemiyordu, ama o geceyi ne yapıp edip atlatmalıydı. Belki de ona biraz soğuk davranırsa, Gina yemek sırasında onunla ilgilenmediğini anlar, gece sona erdiğinde rezil olmaktan kurtulurdu. Floz da ona aynı şeyi yapmıştı.

"Ama nelerden hoşlandığını bilmiyorum," dedi Guy.

"Herhangi bir şey olabilir," diye yanıt verdi Gina. Yok artık.

Gina farklı yemekler yediklerini hayal ediyordu. Guy ona deniztarağı sipariş verecek olursa, Gina bunun şu anlama geldiğini düşünüyordu: Çatalına deniztaraklarından birini sapla-

BELONGS TO KANTOS TEAM

yacak, Guy'ın da tadına bakabilmesi için dudaklarına uzatacaktı. Guy da aynı şeyi onun için yapacaktı; flört eden çiftler böyle yaparlardı.

Guy deniztarağı sipariş etti. Gina içinden, 'gerçek aşk' diye düşündü. Kendisi için de midye istedi. "Bir de Pinot Grigio," dedi garsona.

"Hangisi, efendim?" Garson yeniydi. Menüdeki her şeyi bilmiyordu.

"Şey, numara... Şey..." Guy tekrar şarap menüsünü açtı. Aman tanrım, illa ki bu numara olmalıydı, değil mi? "Altmış dokuz," dedi. Menüyü küt diye kapatıp, çabucak garsona uzattı. Bir dilim ekmek alıp, minik parçalar koparark zeytinyağına bandı.

Başlangıç yemeklerinin gelmesini beklerken, Gina sürekli olarak sessizce ona gülümsüyordu. Guy üç senedir birlikte çalıştıkları halde, Gina'yla pek sohbet etmediğini fark etti. Mesela, Gina'nın işten çıktıktan sonra nasıl vakit geçirdiğini bilmiyordu. Ancak suratındaki ifadeye bakılacak olursa, Gina restoranda değilken Guy'a tapınıyor olabilirdi. Burgerov'da ona masum masum bakan kadın, o anda vahşi bir hayvan gibi bakıyordu.

Gina'nın boş kadehini doldurdu.

"Çok güzel bir şarapmış," dedi Gina. "Bu konuda uzman olmalısın."

"Pek sayılmaz," diye güldü Guy çekingen bir tavırla.

"Fransız şarabı değil mi? Fransa'ya bayılırım," dedi Gina. "Bu yaz oraya gidebilmeyi çok isterdim, ama tek başına tatil yapmak biraz zor, değil mi? Birisiyle birlikte tatile çıkmayı özledim."

"Kadınların tek başına tatile çıkmasının daha zor olduğunu düşünürüm," dedi Guy. Gina söylediklerinden bir anlam çıkarmasın diye, üstü kapalı yanıtlar vermeye çalışıyordu.

Dilek Kuyusu'nda iç çeken Pamuk Prenses gibi "Birçok şey zor," dedi Gina. Guy'dan 'ne gibi?' diye sormasını beklediği için, Guy soruyu sormak zorunda kaldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bilmem ki... Bir erkeğe çıkma teklif etmek gibi."

Kahretsin.

"Bazen bir erkek çıkma teklif edene kadar, bir kadın senelerce bekler. Aksi takdirde, kadının 'üstelediği' ve biraz erkeksi olduğu düşünülür, öyle değil mi?"

Guy bir takım el ve kaş işaretleri yaparak, arada bir oflayarak bu konuda çok da emin olmadığını ima etti. Başlangıç yemeklerini getirip onu kurtaran garsona sarılıp öpebilirdi.

Guy "Deniztarakların nasıl?" diye sorduysa da bu soru ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu, çünkü Gina çatalını deniztaraklarından birine batırıp, Guy'ın ağzına uzattı. Hani lokmayı kabul etse, bir şey ima etmiş olacaktı, ama etmese kaba ve görgüsüzce davranmış olacaktı. Çatalın ucundaki deniztarağını mümkün mertebe seksi bir tavır takınmadan almaya gayret etti.

"Harika," dedi.

"Senin midyelerin nasıl?"

"Gayet iyi, teşekkürler."

"Ben de tadabilir miyim?"

"Tabii."

Guy aynı şekilde karşılık vermesi gerektiğini düşündü. Gina'nın dudakları yavaşça çatalın etrafında kapandı ve baştan çıkarıcı bir tavırla lokmasını çiğnemeye başladı.

"Muhteşem," dedi.

Garson tabaklarını aldıktan sonra, Guy "Boş vakitlerinde neler yapıyorsun, Gina?" diye sordu. Bu kadar güç bela sohbet edecekleri aklına gelmemişti. Gina ilk kez âşık olan bir ergene dönüşmüştü. Gözleri tıpkı çizgi filmlerdeki gibi, yuvalarından çıkacakmış gibi ona doğru fırlamıştı ve Guy tüm bu ilgiden son derece tedirgindi.

"Pek bir şey yaptığım söylenemez," dedi Gina yine içini çekip gülümseyerek.

Gina tüm vaktini 'Gina Miller' ismini yazarak geçiriyor olsaydı, Guy hiç şaşırmazdı. Ona bu kadar da hayran olduğunu hiç tahmin etmemişti. İkinci kez çıkmayacakları için kendisini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

berbat hissediyordu.

Gina'nın bakışları onu resmen yaktığı için, Guy "Burası hoş bir yermiş, değil mi?" dedi.

"Tekrar gelmemiz gerek. Bir dahaki sefer benden olsun." Gina öylesine keyifliydi ki, gülümsemesi ile dudakları kulaklarına değil, kafasının arkasına uzanacaktı neredeyse.

Guy ne yanıt vereceğini bilemedi. Evet diyemezdi, çünkü Gina'yı daha fazla hayal kırıklığına uğratırdı; hayır da diyemezdi, çünkü Gina yıkılırdı. Tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyerek müsaade istedi. Geri döndüğünde, ana yemekler gelmişti. Guy o kaçınılmaz karşılıklı çatalla yemek yedirme ayininin başlamasını bekledi: fazla beklemesine gerek de kalmadı.

"Kız kardeşinin doğum yapmasını dört gözle bekliyor musun?" Gina tabağındaki son parça bifteği Guy'ın ağzına uzattı.

"Evet, bekliyorum tabii," dedi Guy. "Çocuklara bayılırım."

"Ben de." Gina bir ortak yönlerini daha bulmuş olmanın heyecanıyla başını salladı. Eve dönünce, 'Miller' ismiyle uyumlu dört isim seçmeden yapamayacaktı. Hepsi kız ya da erkek olur diye dört kız ve dört erkek ismi bulacaktı.

"Eminim ki Alberto'nun barındaki yemek çok güzel olacak," dedi Gina. Guy'ın her an ona o gece eşlik etmesini soracağından emindi.

"Bence harika bir iş çıkaracak," dedi Guy düğün yemeğinin neden mevzu bahis olduğunu fark ederek "Ama çok sıkışacağız. Barın yemek salonu minnacık."

"Bir kişiyi sıkıştırmanın bir yolunu bulurlar hep, değil mi?" dedi Gina şen bir kahkahayla. "Eminim ki herkesin sıkışması ortamı daha da hoş ve sıcak yapacak."

Garson tabakları alıp tatlı menülerini getirdi. Guy menüsüne bakarken, konunun değişmesini umdu.

"Ayy, bak iki kişilik tatlılar varmış!" diye bağırdı Gina keyifle. Sonra, kadehindeki şarabı bir dikişte bitirdi.

"Ben almayayım." Guy midesine vurdu. "Keyfine bak; Sanırım sadece kahve içeceğim. Pek tatlı sevmem." Bu, kocaman bir yalandı. Karşısında Floz oturuyor olsaydı, bir puding pay-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

laşmayı ilk teklif eden kendisi olurdu.

Aniden, Gina'nın suratını bulutlar kapladı. Duygularına gem vurmaya çalışmak büyük bir sorumluluktu ve Guy bu sorumluluğu üstlenmek istemiyordu.

Garson Gina'nın şarap kadehini doldururken, Gina da bir panna cotta sipariş etti. Karnı toktu, ancak o gecenin henüz bitmesini istemiyordu.

"Şu Floz'la anlaşabiliyor musunuz?" diye sordu. Floz'a 'şu' diye hitap etmesi çok ipucu veriyordu.

"O... İyi birisi. O kadar da iyi tanımıyorum," dedi Guy.

"Onu işe almayacaksın, değil mi?"

"Floz'u mu?" Guy güldü. Guy'ın Floz'un ismini söylediğinde gözlerinde beliren o samimi ifadeyi gören Gina alt üst oldu. Şarabını yudumladı. "Hayır, o bir yazar."

"İsmini hiç duymadım." Gina sesindeki kıskançlığı gizleyemiyordu.

"Kitap yazmıyor; tebrik kartı yazarı." Guy kahvesini ve Gina'nın tatlısını getiren garsona teşekkür etti.

"Senden pek hoşlanmıyor galiba." Gina kaşığını panna cotta'ya sapladı.

Guy "Bilmem," diye yanıt verdiyse de içinin acıdığını hissetti.

"Sanatla uğraşan tipler ne tuhaf," dedi Gina. Şarabın etkisiyle dili iyice açılmıştı. "Bir keresinde, bir gazeteciyle çıkmıştım. Yazarlar bir tek yazarlarla çıkmalı, çok tuhaf insanlar. Öğretmenler sadece öğretmenlerle çıkmalı, doktorlar tıp alanında çalışan kişilerle, şefler de diğer şeflerle çıkmalı. Herkes kendisine uygun birisiyle birlikte olmalı. Sence de öyle değil mi?"

Guy kahvesini yudumlayıp, omuzlarını silkerek karşılık verdi. Randevunun bir an önce bitmesini istediği için kendisini çok suçlu hissediyordu. Birisinden zorla hoşlanabileceğini düşünerek hata etmişti; kimyanın önüne hiçbir şey geçemiyordu.

Ama Gina'nın geceyi erken bitirmeye niyeti yoktu. Bir Napolyon kahve sipariş etti ve kahvesini içerken Guy'ı da bir tane daha içmeye ikna etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İşe başlamak için sabırsızlanıyorum," dedi. "Seninle birlikte mutfakta olmayı çok özledim."

"Çalışmayı ben de özledim," dedi Guy.

"Benimle mi?"

"Pardon?" dedi Guy öksürerek.

"*Benimle* birlikte çalışmayı özledin mi?" Gina'nın gözleri parıldıyordu, ama Guy ağlamak üzere mi olduğunu, yoksa içkiden mi öyle gözüktüğünü anlayamadı.

"Evet, evet, tabii," dedi. Ama kafasını kaldırsa da göreceği o aşk dolu bakışa karşılık veremedi. Yanlarından geçen bir garsondan hesabı istedi. Garsonun oyalanmayacağını umarak, cüzdanından kredi kartını çıkardı.

"Çok güzel bir geceydi, Guy. Teşekkür ederim," dedi Gina alçak sesle. O anda, başka bir kişiliğe bürünmüş, bunun Guy'ın koruma duvarlarını yıkayacağını umuyordu. Guy'ın mesafeli davrandığını ve ikinci bir randevuya çıkmayacaklarını anlamıştı. Bu, romantik bir randevuya dönüştüremediği bir teşekkür randevusu olarak kalmıştı. Kahvesini tek dikişte bitirdi, midesini yakan brendiyi hissetti.

"Bana eşlik ettiğin için ben teşekkür ederim, Gina."

"Senden gerçekten çok hoşlanıyorum, Guy." Gina'nın gözleri dolu dolu olmuştu. Deneyebileceği tek bir şey kalmıştı. Guy'ın onu bir gece kullanmasına razıydı. Belki bacaklarının arasındayken, aralarında bir bağ kurmayı başarabilirdi.

"Ben..." Tam o sırada, kredi kartı makinesiyle yanlarına gelen garson Guy'ı kurtardı. Guy'la garson işlemi gerçekleştirirken, Gina da peçetesiyle gözlerinin kenarını siliyordu.

Gina'nın gözyaşları bir anda yanaklarından aşağı süzülmeye başladı, çünkü Guy'la ikinci kez bu restorana gelmeyeceğini ya da onunla nişanlanmayacağını anlamıştı. Guy ilk randevularının yıldönümünde ona "Buradaki ilk randevumuzu hatırlıyor musun?' diye sormayacak, dizlerinin üstüne çöküp ona evlenme teklif etmeyecekti. Gina; geleceğinin ve hayallerinin uzaklaştığını, elinden kaçtığını ve ufka doğru yol aldığını hissetti. Bir şeyler *yapmalı*, Guy'ın beğenisini kazanmalıydı. Onu çok

uzun süredir seviyordu. Guy onu reddettiği takdirde, ne yapacağını bilemez durumdaydı. Aşılmaması gereken bir engeli aşmışlardı.

Otoparka doğru yürürken, Guy'ın koluna girdi ve Guy'ın ona ait olduğunu hayal etti keyifle. Guy onun için arabanın kapısını açtı, Gina da elinden geldiğince baştan çıkarıcı bir biçimde arabaya bindi, kaliteli külotlu çorabının sardığı uzun bacağını göstermeye gayret etti, ama Guy bir salise bile bakmadı ona.

Arabayla Gina'nın evine doğru yol alırken, arabadaki hava öylesine ağırdı ki nefes almak bile güç hale gelmişti. Gina bozguna uğradığını hissediyor, Guy ona ilgi göstermediği için gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu, ancak yine de evine vardıklarında onu baştan çıkarmayı deneyeceğini de biliyordu. Eski erkek arkadaşlarından biri, parfümünün yarı Poison, yarı çaresizlik olduğunu söylemişti.

Guy arabayı evinin önüne çekti, arabadan indi ve kapısını açtı. "Bu harika yemek için teşekkürler, Gina."

Gina yaşlarla dolu gözlerini ona çevirdi. "Bende ne terslik var, Guy?"

"Bir terslik yok, Gina. Hem de hiç."

"Geceyi benimle geçirecek misin?"

Guy yutkundu.

Sonra, içini çekti. "Hayır, Gina. Teşekkür ederim, ama hayır."

Gina inatla arabadan inmedi; hüngür hüngür ağlıyordu. "Eyvah, her şeyi berbat ettim. Öyle demeliydim. Senden çok hoşlanıyorum, Guy. Tekrar çıkabilir miyiz? Yeniden deneyebilir miyiz?" Gözyaşları sel olmuş akıyordu.

Guy o anda yumuşak davranmanın yanlış olacağını, bunun Gina'ya daha fazla umut vereceğini biliyordu.

"Hayır, Gina," dedi sesine ifade katmamaya çalışarak. "Bence bu yanlış olur."

Gina'nın ifadesi sertleşti. Peki!" Gina birden doğrulup arabadan dışarı fırlayınca, Guy derin bir oh çektiğini onun duy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

madığını umdu. "Sana sırılsıklam âşık olan Floz olsaydı karşında, belki her şey daha farklı olurdu!"

"Sırılsıklam âşık mı? Ne demek istiyorsun?"

"Ay, Guy, havuçları yanlış keserken sana bakmamaya çalışıyorum," dedi Gina şımarık bir tavırla. "Sen de ona bakmamaya çalışıyordun! Restorana geri dönmeyeceğim, Guy." Gina sendeleyerek basamaklara yöneldi, anahtarlarını yere düşürdü. Gina anahtarları yerden almak için eğildiğinde neredeyse yere kapaklanmak üzere olduğu için, anahtarları Guy aldı.

"Gina, saçmalama..."

Gina hışımla anahtarları elinden kaptı; hissettiği öfke her yanını bir kalkan gibi sarmalamıştı. Aşk kendi kurallarını insanlara dayatırdı, bunun aksi olamazdı. Bu kuralları kişiler kendileri belirleyemezlerdi. Yani, güzel bir külotlu çorabın sarmaladığı uzun bacaklar ve sadakatle alev alev yanan masmavi gözler kâfi değildi. Aşk, Guy'ı elde etme çabasına gülmüş ve Guy'ın ilgisini kısa boylu, kızıl saçlı ve havuçları bile doğru dürüst kesemeyen bir kadına yönlendirmişti.

"Teşekkürler, ama almayayım," dedi Gina.

Evinin kapısını açıp öylesine sert bir biçimde çarptı ki pencerelerin aşağı inememesi bir mucizeydi.

Doksan Üç

Düğününden iki gün önce, Juliet heyecandan tir tir titrer halde ultrason koltuğunda uzanıyordu

Ultrason uzmanı Juliet'in pantolonunu biraz aşağı çekti ve karnına jel sürdü.

"Ay, çok soğuk!" diye cıyakladı Juliet.

"Affedersiniz," dedi kadın gülümseyerek. Yerine oturup, ultrason cihazının görüntüleme parçasını eline aldı. "Demek doktorunuz sizi ultrason için erken yolladı," dedi. "Herhangi bir sorun yaşamıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, tahtaya vurun," dedi Juliet. "Ama ben beşinci nesil bir ikizim. Birden fazla bebek taşıyorsam, bunun erkenden anlaşılabileceğini söyledi."

"Doğru," dedi kadın. Bir süre konuşmadan aleti Juliet'in şimdiden şişmiş karnının üstünde gezdirdi, önündeki ekrandaki görüntüyü inceledi. Arkasında duran Steve görüntüde hareket eden şekillerin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Kadın nihayet "Evet," dedi ve Steve bir şeyi işaret etti. "İşte... İkizler."

Steve'in hemen ardından gözyaşlarına boğulan Juliet'e ekranı çevirdi.

"Altıncı nesil ikizleriniz olacak. Her ikinizi de tebrik ederim!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doksan Dört

Floz Juliet'ten biraz önce Beyaz Düğün butiğine vardı.

Tatlı Freya "Günaydın," dedi. "Bugün son provalarımızı yapacağız. Gelin nerede?"

"Yolda," dedi Floz. "Bugün ultrasona girecek. İkizleri olup olmayacağını merak ediyor."

"Ne kadar güzel," dedi Freya. Floz'un kahverengi muhteşem nedime elbisesini naylon kılıftan çıkarıp, Floz'un giyinmesine yardım etti. Elbise üstüne cuk oturdu.

"Çok güzel," dedi Floz. "Nedime elbisesi olarak bu renk bir elbise giyeceğim aklıma gelmezdi."

"Hem mevsime uygun, hem de sizin renklerinize uygun," dedi Freya. "Bence siz de günün birinde bir sonbahar gelini olacaksınız. Bana kalırsa, sonbahar sizin şanslı mevsiminiz."

"Keşke," dedi Floz alçak sesle. "İlk evlendiğimde, bir ilkbahar geliniydim."

Floz'un arkasından aynadaki silüetine bakan Freya "Ben de hem ilkbahar, hem de sonbahar gelini oldum," dedi. "Sonbahar bana çok daha fazla şans getirdi."

Yapraklardan oluşan güzel saç süsünü Floz'un başına yerleştirdi.

"Sanırım, kaderimde bir kere gelin olmak varmış," diye içini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çekti Floz. "Bu konuda çok talihli olduğum söylenemez."

"Biliyor musunuz? Elbiselerim bunları giyen kişilere şans getirir." Freya Floz'un saçlarını yapraklı süsün etrafına dağıttı. "Sizi şaşırtabilir. Asla aşkı bulamayacağınızı söylemeyin. Buna aşk karar verir."

"Beni bulsa güzel olurdu," dedi Floz, ama aşkın onu bulacağına bir saniye bile inanmıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doksan Beş

Steve arabayı otoparka çekerken "Benimle geldiğin için teşekkürler," dedi. Ertesi gün oraya çok daha mutlu bir nedenle gelecekti, fakat o gün yapması gereken bir şey vardı.

"Saçmalama," dedi Guy. "Tabii ki yanında olacağım."

Nikâh giysilerini ve terzinin hemen yanındaki çiçekçiden kocaman bir buket pembe renkli çiçekleri aldılar.

"Keşke hayatta olduğunda ona yaş gününde çiçek alsaydım," dedi Steve. "İçemeyeceği hiçbir şey hoşuna gitmiyordu." Steve gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Arkadaşının ne kadar duygulandığını fark eden Guy sırtını sıvazladı.

Arabadan inip kiliseye doğru yürümeye başladılar.

"Yarın buraya geldiğinde, başına ne işler açtığını düşünüyor olacaksın," dedi Guy gülerek.

Gülümseyerek "Hiç sanmam," dedi Steve. "Dört gözle bekliyorum."

Kilisenin basamaklarında duran 'Rahip 'Dedikodu' onlara el salladı. "Merhaba Steven, yarınki büyük güne hazır mısın bakalım?"

"Merhaba, Rahip Glossop," dedi Steve. "Bunları annemin mezarına bırakmaya geldim. Hayatta olsaydı, bugün elli beş yaşına girecekti." Steve annesinin heba ettiği seneleri, yapmadığı şeyleri düşününce hüzünlendi.

Papaz onu teselli etmek istermiş gibi kolunu tuttu. "Sanırım, bugün başkaları da kaybettiklerinin yaş günlerini anıyorlar. Çocuk mezarlığındaki şu kadın var ya? Görüyor musunuz?"

Steve uzakta mavi montlu bir kadın görünce, evet der gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başını salladı.

"Senenin bu zamanı, tam üç bebeğini kaybetmiş. Hepsi ölü doğmuş."

Steve bu tür bir trajedinin Juliet'le kendi başına geldiğini düşünemiyordu.

"Zavallı kadın sonradan bir sürü de düşük yapmış. Çok trajik bir hikâye," dedi papaz.

"Evlatlık edinmek istememiş mi?" diye sordu Guy.

"Kocası... Şey," dedi papaz. Dedikodu yapmayı sevdiği halde, ağzından çok şey kaçırdığından endişe edip, öyküyü kısaca anlatmaya karar verdi. "Kocası bu durumla başa çıkamamış, iflas etmiş. Her şeylerini kaybetmişler. Çok acı. Çok da iyi bir kadın." Kadına en iyi dileklerini yollar gibi başını salladı, sonra Steve'e döndü. "Neyse, işime geri döneyim. Yarın seninle ve Juliet'le görüşeceğiz nasıl olsa."

"Tamam, yarın görüşmek üzere, Peder."

Steve'le Guy Bayan Feast'in mezarına doğru ilerlediler. Steve annesi için bir mezar taşı sipariş etmişti, ama bunun oraya koyulmadan önce toprağın iyice yerleşmesi gerekiyordu. Birkaç ay beklemek zorunda kalacaktı. Şimdilik, orada sadece Steve'in tahtalardan yaptığı bir haç duruyordu ve üstünde, "Seni seviyorum anne," yazıyordu. O ve Guy yere çömelip, toprağın üstünde biten yabani otları yoldular.

"Zavallı kadın neler çekmiştir kim bilir," dedi Steve kendi bebeklerini düşünürken. Bunun kimsenin başına gelmesini istemezdi. Özellikle de Juliet'in. İnsanın bebeklerinin içinde büyüdüğünü hissetmesi, ama sonra onları kaybetmesi korkunç bir his olmalıydı.

"Düşünemiyorum bile," dedi Guy. "Gerçekten de düşünemiyorum."

"Bu tür hikâyeler duymak beni korkutuyor," dedi Steve ürpererek. Elindeki çiçekleri ambalajından çıkarıp haçın önündeki vazoya yerleştirdi. Yan tarafa bakmakta olan Guy'a döndü.

"Ne oldu?"

"Steve, şuraya baksana."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Steve başını çevirip yandaki Guy'ın işaret ettiği yöne baktı. Mavi montlu o zavallı kadın mezarlıktan çıkmak üzereydi. Kadın, Floz'du.

Mezarlığın o köşesine, oyuncak ayıların ve balonların bulunduğu alana gittiler.

"Bak," dedi Steve bir melek biçimindeki mezar taşını göstererek. Taşın üstünde şöyle yazıyordu:

Çocuklarınız, Tanrı'dan ödünç aldığınız sayısız çiçek olsun,
Çiçekler kurur ya da solarsa, onları ödünç alabildiğiniz için Tanrı'ya şükredin

James Christopher Cherrydale d. ö. 4 Kasım 2002
Elisabeth Jane Cherrydale d. ö. 14 Ekim 2004
Eleanor May Cherrydale d. ö. 2 Kasım 2005

Huzur İçinde Uyuyun Miniklerimiz
Bir Gün Tekrar Bir Araya Geleceğiz
Sizi Her Daim Seven Anneniz ve Babanız

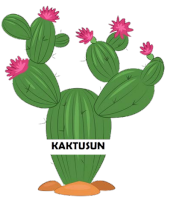
"Aman Tanrım! Demek bu yüzdenmiş!"

Guy o anda neler olduğunu anlamıştı. Floz'la Hallow's Binası'na gittiğinde, onun neden birdenbire buz kestiğini şimdi anlamıştı. O gün, Guy bir sürü çocuğu olmasını istediğini söylemişti... Floz'un asla sahip olamayacağı çocuklar. Gina ona Lulu Masserati'nin düğün yemeğinde, Floz'un gözlerini ondan ayıramadığını söylemişti. Demek Floz aslında ondan *hoşlanıyordu*. Guy edindiği bilgilerle ne yapacağını bilemiyordu. Tek bildiği, Floz konusunda pes etmeyeceğiydi.

Hâlâ umut vardı ve bunu sonuna kadar kullanacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doksan Altı

"Vay canına, siz üç hanım ve Raymond, ne kadar hoş olmuşsunuz!"

Perry, bronz renkli bir takım giymiş karısına, Floz'un çikolata renkli muhteşem elbisesine, Juliet'in altın renkli, üstünde aynı renkten çiçekler ve yapraklar bulunan zarif tacına ve takım elbisesiyle son derece şık gözüken Coco'ya bakıp sırıttı. Kızlar önceki gece Miller'larda kalmışlardı ve Miller'lar adeta üstlerine titremişlerdi. Coco'yla Gideon da soslar, atıştırmalıklar ve patates cipsleriyle gelmişler, Perry onlara uzmanlık dalı olan ev yapımı punçtan ikram etmiş ve ortam bir anda şen şakrak bir karma partiye dönüşmüştü.

"Evleneceğime inanamıyorum," dedi Juliet aynadaki silüetine bakarak. Belki milyonuncu kez gülümsüyordu. Alberto onlara barının bulunduğu hanındaki otel odalarını bir balayı süiti olarak verecekti ve Juliet Bayan Feast olarak kocasıyla yatağa girmek için sabırsızlanıyordu. O gece, ciddi bir kutlama yapacakları kesindi.

"Ben de," dedi Coco boğuk bir sesle. Tıkanan göğsüne vurdu. "Harika bir şey."

Floz başını sallayıp gülümsedi, fakat içini bir kasvet kaplamıştı. Düğünü dört gözle bekliyor olsa da Gina'nın Guy'a asıldığını görme düşüncesi onu kahrediyordu. Onlara bakmamak için elinden geleni yapmalıydı.

"Hava güzel gözüküyor," dedi Grainne pencereden açık, ama biraz serin güne bakarak. Çimlerin üstüne belli belirsiz bir pus çökmüştü. Ağaçlar artık çırılçıplak kalmış, son yaprak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lar da gece esen rüzgârlarla dallarından kopmuştu; Böğürtlen mevsimi çoktan sona ermiş, gelincikler toprağın altına gömülmüş, kestaneler düşmüş ve okullardaki savaşlarda kullanılmaya başlamıştı. Sonbaharın pas rengi saçları yakında ağaracaktı.

Perry uzun şampanya kadehlerini onlara uzatıp, kendi kadehini kızının şerefine kaldırdı.

"Sevgili kızım, umarım sen ve Steve annenle benim gibi her daim mutlu olursunuz."

Floz sırıtan arkadaşıyla kadeh tokuşturdu ve bu tatlı ailenin yaydığı sıcaklığa minnet duydu. Keşke bu sıcaklık hiç dinmese diye geçirdi içinden, ancak kışın soğuk nefesi gitgide yaklaşıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Guy.

"Altıma etmek üzereyim," diye yanıt verdi Steve. "Kilisede de insan 'altıma etmek üzereyim' diyebilir mi?"

"Eminim ki Tanrı seni bu seferlik affedecektir," dedi Guy arkadaşının gömleğine iliştirilmiş altın renkli gülü düzeltirken.

Organcı kilise fon müziği gibi bir şey çalarken, sıralar teyzelerle ve güreşçilerle doldu.

"Evet, yüzükler bende," dedi Guy. Steve ağzını açmış, ona kim bilir kaçıncı kez aynı soruyu sormak üzereydi.

Guy ona bir şey sormak üzereyken de Steve "Tamam, Juliet'e Floz'la ilgili hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi. "Ju'nun onu ne kadar sıkıştırdığını düşünerek üzülmesini istemiyorum. Kaç kere Floz'la birlikte bebek giysileri için alışverişe çıktıklarını düşünsene."

Organcı farklı bir ezgi çalmaya başladı. Da- da-da- daaaaa, da-da-da-daaaaa. "Gelin Geliyor" şarkısının ilk birkaç ölçüsü duyuldu. Juliet oradaydı.

"Off, kahretsin," dedi Steve. "Affedersin Tanrım."

"İyi şanslar, dostum," dedi Guy.

"Sana da daha sonrası için iyi şanslar," dedi Steve göz kırpıp.

*

Alberto Masserati, ailesi ve ekibi çok iyi bir iş çıkarmışlardı. Düğün partisinin sahipleri onlarla gururlanmışlardı. Handaki yemek odası sonbahar renklerini yansıtan perdelerle kaplanmış, aynı renk masa örtüleri serilmiş ve yaprak biçiminde minnacık konfetiler dört bir yana serpiştirilmişti. Garson kızlar bile beyaz önlükler ve kahverengi üniformalar giymişler, saçlarına yaprak biçiminde taçlar takmışlardı. O halleriyle, tıpkı yarı zamanlı Roma imparatoriçelerini andırıyorlardı.

Köpüklü şampanyalarını yudumlarken, Floz birisinin ona baktığını hissetti. Haklıydı. Başını çevirince, Guy'ın gri renkli, derin bakışlarıyla karşılaştı. Guy gayet aleni bir biçimde ona bakıyordu ve Floz da ona baktıktan sonra bakışlarını başka yöne çevirmeden kadehini ona kaldırdı. Floz hafifçe gülümseyerek, başka yöne baktı. Yanaklarının kızardığını hissetmişti. Gina'nın neden Guy'ın yanında olmadığını merak etti.

Guy o gün kendisini bir tuhaf hissediyordu. Kiliseden çıkarlarken, gelinle damat sağdıçları ve nedimeleri arkalarında mihraptan çıkışa doğru yürürlerken, Guy kolunu Floz'a uzattı.

"Çok güzel gözüküyorsun, Floz," dedi.

"Şey... Teşekkür ederim."

"Bir orman nimfası gibisin."

"Cüce değilim yani?" dedi Floz muzip bir gülümsemeyle.

"Hayır, kesinlikle bir nimfasın."

"Biraz sonra uçmaya başlayayım da asıl o zaman gör beni," dedi Floz gülerek.

"Ayaklarını yerden kesip, seni havalarda uçurmayı çok isterdim," dedi Guy. Bunu neredeyse fısıldayarak söylediği halde, Floz'un duyduğuna emindi. *Ne demek istemişti şimdi?* Gerçi Guy'ın ses tonundan onu yamaç paraşütüne götürmeyeceğini anlamıştı. Dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Ana masanın diğer ucunda, Guy'ın bakışlarından uzak ve Coco'yla Perry'nin arasında oturduğuna memnundu.

Alberto başlangıç yemeği olarak salama sarılı kuşkonmaz, sonra da kök sebzelerle yapılmış, yaprak biçimli kızarmış ekmeklerin içinde masalara getirilen kıvamlı bir 'Sonbahar' çor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bası servis etmişti. Bunun ardından limonlu meyve püresi ve ana yemek olarak da hardal soslu, madalyon biçiminde kesilmiş domuz eti geldi. Tatlı olarak da her birinin üstünde minik, kalp biçimli maytapların bulunduğu elma şekerlemeleri vardı.

Perry kısa ama tatlı konuşmasını yapmak üzere ayağa kalktı. Utangaç bir adamdı ve kalabalık önünde konuşmaya alışık değildi.

"Konuşma yapmayı pek beceremem," dedi onu cesaret vermek isteyen alkışlar arasında. "Ama Alberto'ya, ailesine ve ekibine bizim için düzenledikleri bu güzel yemek için teşekkür ederim. Öne çıkın da sizi görelim, dostlarım."

Herkesin alkışlarıyla birlikte, Alberto ve bir o kadar utangaç ekibi öne çıktı, sonra hemen kendilerini mutfağın güvenli kollarına attı. Alberto ringde dikkatleri üstüne çekmeye bayılırdı, ama ring dışında Perry'yi Peter Mandelson gibi gösteriyordu.

"Küçük kızımın nikâhına şahit olmak için buraya gelen tüm akrabalarımıza teşekkür ederim. Steve'in ailemize katıldığına çok sevindiğimi söylemek isterdim, lâkin Steve zaten otuz senedir ailemizin bir parçası. Kısacası, kızımla evlenerek nasıl bir işe bulaştığını gayet iyi biliyor. Dolayısıyla, çok cesur bir adam olduğunu düşünüyorum."

Bu sözlere herkes kahkahalarla gülerek karşılık verdi; hele Juliet ellerini beline dayayıp gücenmiş gibi yapınca kahkahalar arttı.

"Size Gron'un babasının evlendiğimiz gün ne dediğini söylemek isterim." Perry hafifçe öksürünce, tüm salon sus pus kesildi.

"Gününüze bir parça İrlanda şansı bulaşsın,
Yürekten hissettiğiniz bir şarkıyla aydınlansın,
Sevdiklerinizin gülümsemesiyle ılınsın.
Siz sevgiyle büyürken,
Yüce Tanrı sizi korusun.
Arkadaşlık ışığı çizsin yolunuzu. Evinizi çocuklarınızın kahkahaları kutsasın.

Birbiriniz için yaşamanın sevinci, dudaklarımızdan gülücükleri, gözlerinizden parıltıyı eksik etmesin."

"Bayanlar ve baylar, lütfen kadehlerinizi güzel Juliet'im ve Romeo'su için kaldırır mısınız? Sevgili Bay ve Bayan Feast'in şerefine."

Herkes bir ağızdan "Damatla geline!" dedi ve onları alkışladı. Grainne Perry'nin yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. Artık Perry rahatlayıp keyfine bakabilirdi.

Guy ayağa kalktı. Alçak tavanlı bu minik odada, olduğundan da iri gözüküyordu. Floz o sabah onu siyah takımı ve yeleğiyle, kahverengi kravatıyla, bembeyaz kolalı gömleğiyle ve yakasına sıkıca iliştirilmiş altın renkli gülle görünce, kalbinin neredeyse duracağını hissetmişti. Günün birinde, birisine çok iyi bir eş, çocuklarına da çok iyi bir baba olacaktı.

Guy konuklara göz gezdirdi, konuşmaya başlamadan önce Floz'un gözlerinin içine baktı. "Bayanlar ve baylar. Size Steve'le ilgili utanç verici bir öykü anlatacaktım, ama anlatacak o kadar çok şey var ki nereden başlayacağımı bilemedim."

Güreşçi konuklar kendilerinin de anlatacağı çok hikâye olduğunu bağrıştılar.

"En iyi arkadaşımın kız kardeşimin Bay Doğru'su olduğuna çok mutluyum." Guy o kadar şefkatli bir ses tonuyla konuşuyordu ki Steve gözlerine akın eden gözyaşlarını durdurmak için çabaladı. "Juliet 'in bilmediği şey şu: Steve onu çocukluğundan beri seviyor."

"Öyle mi?" dedi Juliet hayretle.

"Evet," dedi Steve.

"Neden bana daha önce söylemedin?"

"Cesaretim yoktu. Senden hoşlanıyor olabilirdim, ancak bir yandan da ödümü koparıyordun."

"Hey, siz ikiniz kendi aranızda konuşmayı kesin bakayım," dedi Guy konukların kahkahaları arasında.

"Steve bir insanın sahip olabileceği en iyi dost. Onun ve Juliet'in çok mutlu olacağını biliyorum, çünkü Steve onun hem

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

en yakın arkadaşı, hem de eşi olacak."

"Ayyyy!" dedi herkes. Alberto Masserati mutfaktan kafasını uzatmış, burnunu çekiyordu.

"Ayrıca, Juliet'in güzel nedimelerine de ona destek verdikleri ve yanında oldukları için teşekkür etmek isterim. Coco ezelden beridir Ju'nun en yakın arkadaşı. Floz bu sonbahar hayatımıza girdiyse de onu eskiden beridir tanıyor gibiyiz."

Guy ona gülümseyince, Floz da gülümseyerek karşılık verdi. Floz aynı anda, hem yanaklarının kızardığını, hem başının döndüğünü, hem herkesin ona baktığını, hem de takdir edildiğini hissetti.

"Lütfen, kadehlerimizi Floz'la Coco için kaldıralım."

"Floz'a ve Coco'ya."

Guy ona göz kırpınca, Floz öksürmeye başladı. Guy yerine geçip de dikkatini biraz olsun başka şeylere verince, Floz da rahatladığını hissetti.

Sonra, gülüşmeler arasında Juliet ayağa kalktı.

"Hepinizin ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Steve'in yerine konuşma yapacağımı sanıyorsunuz, fakat evlilik beni uslandırdı. Gerçi bu geçici bir durum, ama olsun. Bayanlar ve baylar, size eşimi, damadı takdim ediyorum."

Steve gayet şaşkın bir halde ayağa kalkınca, oda kahkahalarla ve alkışlarla inledi.

"Şey, teşekkür ederim karıcığım," dedi. "Seninle mutfakta konuşuruz."

"Şansını zorlama canım," dedi Juliet portakal suyunu yudumlayıp.

Steve sırıttı. "Hepinize geldiğiniz ve ilk eşimle evliliğimize şahitlik ettiğiniz için teşekkür ederim."

Juliet dâhil olmak üzere herkes gülmeye başladı.

"Bu kadar espri yeter. Miller'lar kendimi hatırladığımdan bu yana benim ailem. Bu yüzden, bugünün benim için kelimelerle ifade edebileceğimden çok daha büyük bir anlamı var. Nerede yaşarsak yaşayalım, ister birkaç seneliğine Amerika'da, ister burada olsun, ona ve çocuklarımıza en iyi şekilde bakacağımı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biliyorsunuz. Onu her zaman sevdim. Her zaman da seveceğim. Sevmek zorundayım, yoksa beni öldürür."

Coco konuşma boyunca kâh kıkırdamış, kâh ağlamıştı. "Gülsem mi, ağlasam mı bilemiyorum," dedi.

"Bayanlar ve baylar, lütfen kadehlerinizi tatlı eşim için kaldıralım. Juliet'e... Geline."

"Geline!"

Coco suratını mendiline gömdü. "Ah, Floz, birbirimizden ayrılacağız. Juliet Steve'le Amerika'ya gidiyor, sen de kim bilir nereye gideceksin."

Floz ona sarıldı. Onun için de çok hoş bir dönemin sonu gelmiş gibiydi. Bir sonraki hafta eşyalarını toparlayıp, muhtemelen leş kokulu halısı ve göğsünden hırıltılar yükselen ev sahibi olan daireye taşınacağını düşünmek bile istemiyordu.

"Kahvelerden sonra havai fişek gösterisi var millet," dedi Alberto. Garson kızlar herkese kahvelerini ikram etmeye koyuldu.

Azrail "Bunlar Steve'in önceki sene Hırsız Johnny'den aldığı Çin havai fişekleri mi?" diye sordu.

"Evet," diye bağırdı Steve arkadaşının sorusuna yanıt olarak. "Bana 'Koca Haylaz' da verdi."

"Vay be. Bir ambulans çağırsak iyi olacak," diye güldü Azrail.

"Bizden fazla uzaklaşma, Floz," dedi Perry ona bir fincan kahve uzatarak. "Pazar günleri yemeğe gel, ya da dilediğin zaman bizi ziyaret et."

Floz boğazında düğümlenen hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak "Teşekkür ederim," dedi.

Yanında oturan Coco onu dürtükleyip "Arada sırada yemeğe de çıkarız," dedi. "Sanki eskiden beri arkadaşmışız gibi geliyor, Floz."

"Yapma," dedi Floz yanaklarını şişirerek. Neşeli kalabalığa baktı ve ağlayıp rezil olmamayı umdu. Pogmoor Kardeşler bilek güreşi yapıyor, Azrail Leopar Jeff'le ve İri Kötü Davy'yle ve eşleriyle derin bir muhabbete dalmış, iri kolunu ufak tefek kız

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arkadaşının omzuna atmıştı. Klondyke Kevin'se Amanda'yla flört ediyor, Daphne de kocasıyla bir şeye gülüyordu. Juliet'le Steve de el ele tutuşmuş, kendi aralarında konuşuyordu. Fred Zeppelin'le ve karısıyla konuşan Guy'ın sırtı ona dönüktü. Siyah dalgalı saçları yakasını kaplıyordu. Floz parmaklarını saçlarının arasında gezdirmenin nasıl bir his olabileceğini düşündü.

"Bayanlar ve baylar, dışarı gelin de havai fişek gösterisini izleyin!" diye seslendi Alberto.

Verandanın ısıtıcılarını açmış, serin bira bahçesindeki küçük süs ışıklarını yakmıştı.

Konuklardan bazılarının yere tebeşirle çizilmiş çizginin ötesine geçtiğini gören Bayan Masserati "Çok yaklaşmayın, lütfen!" diye seslendi.

"Bir dakika, buketimi fırlatmam gerek," dedi Juliet. Arkasını dönüp, buketi havaya fırlattı. Buket Floz'un öne doğru uzattığı ellerinin tepesinden geçip, hop diye Coco'nun kollarına düştü.

"Aman Tanrım!" dedi dalga geçerek. "Gid, şimdi benimle evlenmen gerek."

Gideon bir süre düşündü. Sonra, Coco'yu hayretler içinde bırakacak bir şey yaptı. "Tamam. Neden olmasın? Alışık olduğumdan daha hareketli bir hayatım olur, ama içim rahat. Coco, benimle evlenir misin? Gerçekten?"

Coco ilk havai fişekle sesi bastırılana dek sevinç çığlıkları attı. Steve Hırsız Johnny'nin bu havai fişekleri IRA'dan aldığından şüphelendi. Çıkan ses kulakları sağır ediciydi, titreşimler de bir uzay istasyonunu sarsacak gibiydi. Birisinin gidip, Clara Teyze'nin cebindeki kalp ilaçlarını ona vermesi gerekiyordu. Ama oradaki erkeklerin hepsi mest olmuştu.

Floz kalabalığın en arkasında durmuş, anlık parıltılarla aydınlanan göğe, sonbahar sonuna özgü puslu havaya bakıyordu. Leopar Jeff maytap dağıtıyor, güreşçiler küçük çocuklar gibi havaya isimlerini yazmaya çalışıyorlardı. Herkes çift çift verandaya dizilmiş, kollarını birbirlerinin omzuna atmış ya da birbirine yaslanmış veya el ele tutuşmuştu. Manzara hem

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dokunaklı, hem de çok sevimliydi, ama Floz yine de bir uçurumun kenarında duran yalnız bir gölge gibi hissetti kendini.

Sonra, onun arkasında durduğunu hissetti. Guy olduğunu bilmesi için dönüp bakması gerekmiyordu.

"Güzel ama çılgınca, değil mi?" dedi Guy. Floz onun konuklardan mı, yoksa havai fişeklerden mi söz ettiğini bilmiyordu, ama her ikisi de için de yanıtı aynıydı.

"Evet, " dedi.

"Üşüyor musun?" dedi Guy onun titrediğini görünce.

"Biraz."

Kollarını Floz'un omuzlarına doladı ve ona eğilirken ılık nefesini boynunda hisseden Floz'un hayretle irkildiğini fark etti.

"Sevgili Floz," dedi yanağını yanağına dayayıp. "Galiba sana âşık oldum."

Floz ona baktı. Guy Floz'un gözlerinde kıvılcımların parıldadığını gördü. "Ah, Guy, senin için doğru kadın değilim."

Guy elini tutup dudaklarına götürdü. Floz'un teni o tatlı, tanıdık çilek kokusu gibi kokuyordu.

"Bence tam da bana göre bir kadınsın," dedi. "Çocuk sahibi olamaman umurumda değil. Evet, bundan haberim var. Tek istediğim sensin. Seninle birlikte sahip olacağım her şey de bir bonus."

Floz'un suratını iri elleriyle tuttu, yavaşça başını eğdi ve onu dudaklarından öptü. Kollarını beline dolarken, Floz'un bedeninin bedenine gayet güzel uyduğunu ve onunla, Hallow's Binası'yla ve inanılmaz uzunluktaki Noel ağaçlarıyla ve harıl harıl yanan şömineyle ilgili hayallerinin gerçekleşebileceğini hissetti.

"Dikkat edin, millet, 'Koca Haylaz'ı yakacağım," dedi Alberto.

"Güm" diye müthiş bir patlama sesi duyuldu. 'Koca Haylaz' göğe yükselip, alevlerden oluşmuş bir kasımpatı gibi patlarken, Richter ölçeğinde bile yeri olmayan bir biçimde tomurcuklar açtı. Ama Floz Cherrydale'le Guy Miller'ın kalplerinde patlayan havai fişeklerinin sesini yine de bastıramadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Son Söz

South Yorkshire Herald, 7 Kasım:

BİR KADIN ERKEK KARDEŞİNİN İKİZLERİNİ DÜNYAYA GETİRDİ

GGK Süper starı güreşçi Angel'ın eşi olan Barnsleyli kadın, erkek kardeşinin taşıyıcı annesi olduğu ikizlerini dünyaya getirdi. İki oğlanlar 5 Kasım'da Barnsley Devlet Hastanesi'nde dünyaya geldiler ve Bayan Florence Miller'la Aşağı Hoodley, Barnsley'deki ülke çapında tanınmış Firenze isimli restoranın sahibi, Michelin yıldızlı şef Bay Guy Miller'ın öz çocukları.

Kırkıncı yaş gününde doğum yapan Bayan Juliet Feast de ikiz oğlanların ve ikiz kızların annesi.

"Hey şey gayet yolunda gitti ve onlar için ikiz doğurduğuma hiç şaşırmadım; artık ailemizde altı nesil ikizler var," dedi Bayan Feast. "Yengem çocuk sahibi olamıyordu, ben de ona ve kardeşime taşıyıcı anne olabileceğimi söyledim. Onları ikna etmek için epeyi uğraştım, ama bana kimse kolay kolay hayır diyemez."

Daha önceden düşükler yapan ve çocukları ölü doğan Bayan Miller doğal olarak sevinçten havalarda uçuyordu.

"Hâlâ inanamıyorum," dedi. "Görümcem aynı zamanda, seneledir en iyi arkadaşım. Bize dünyaları verdi".

Julius ve Steven isimli ikizler 4 kilo ve 3 kilo 700 gram ağırlığında dünyaya geldiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Teşekkür

Bu kitapta bana yardımcı olan birkaç kişiye teşekkür etmek isterim.

İlk olarak, başta GGK'ndaki dostlarım 'Tarzan Darren' Ward ve Klondyke Kate, Sam 'Dwight J Ingleburgh' Betts, Ray Robinson, Tony Kelly ve merhum büyükler Gordon 'Çingene Pedro' Allen, Arthur 'İyi Kasap' Beton, Herbert 'Wilson Sheppard' Carddock ve George 'Joe Wlliams' Hubbard olmak üzere, müthiş, komik ve sıcakkanlı İngiltere güreş camiasına, bu öyküye ilham verdikleri ve bana bir sürü hikâyecik anlattıkları için teşekkür ederim. Keşke hepsini bu kitaba sığdırabilseydim, ama uygunsuz davranışlar sergilemekten tutuklanabilirdim.

Harika bir dostluk örneği sergileyen GGK'na, özellikle de senede iki kez iri yarı güreşçilere sarılmamı ve bu anları fotoğraflarla ölümsüzleştirmemi ve böylece oğullarım Tez ve George'u utandırmamı sağlayan şahane Heather Sanfor'a teşekkürlerimi iletirim.

Beni kollayıp gözeten Simon & Schuster'daki dünyalar güzeli temsilcim Lizzy Kremer'a, muhteşem editörlerim Suzanne Baboneau ve Libby Yevtushenko'ya ve senelerdir bana tahammül eden yayıncım ve arkadaşım Nigel Stoneman'a da ayrı ayrı teşekkür ederim. Bu insanlar, onları çıldırttığım halde benim için daimi bir destek kaynağı.

Metnim üstünde harikalar yaratan, tılsımım Joan 'Kartal Gözü' Deitch'e;

Beni asla güzel kütüphanemizden kovmayan ve 'mesaisinin bittiğini ' söylemeyen güzel kütüphanemizin görevlisi Jill

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Craven'a;

En başında beri yanımda olan ve kariyerimin gelişmesine destek veren tüm inanılmaz Yorkshire basınına teşekkür ederim.

Muhteşem Kedi yarışmasını kazanıp, bu romandaki kediye isim verme hakkını kazanan müthiş Daphne Butters, seninle tanışmak büyük bir zevkti.

Beni doğru ve çılgın bir yolda tutan bir tanecik aileme ve dostlarıma;

Atteys'de görevli olan ve büyük bir nezaketle tüm sorularımı yanıtlayan avukatım David Gordon'a;

Bana önce saçma gelen, ama sonra dallanıp budaklanan sonbahar temalı bir kitap yazma fikrini veren Jackson Taylor'a ve

Emotional Rescue, Wishing Well, Quitting Hollywood, Carlton, Paperlink gibi senelerdir ekmeğini yediğim, sayelerinde okul giysileri alabildiğim, başımın üstüne bir çatı kondurabildiğim ve cin aldığım muhteşem tebrik kartı şirketlerine ve son olarak da bu büyülü işi Statics'teki merhum Chris Douglas-Morris'e yürekten teşekkürlerimi iletirim. Espri yazarlığının altın dönemi, hayatımın en güzel günleriydi.